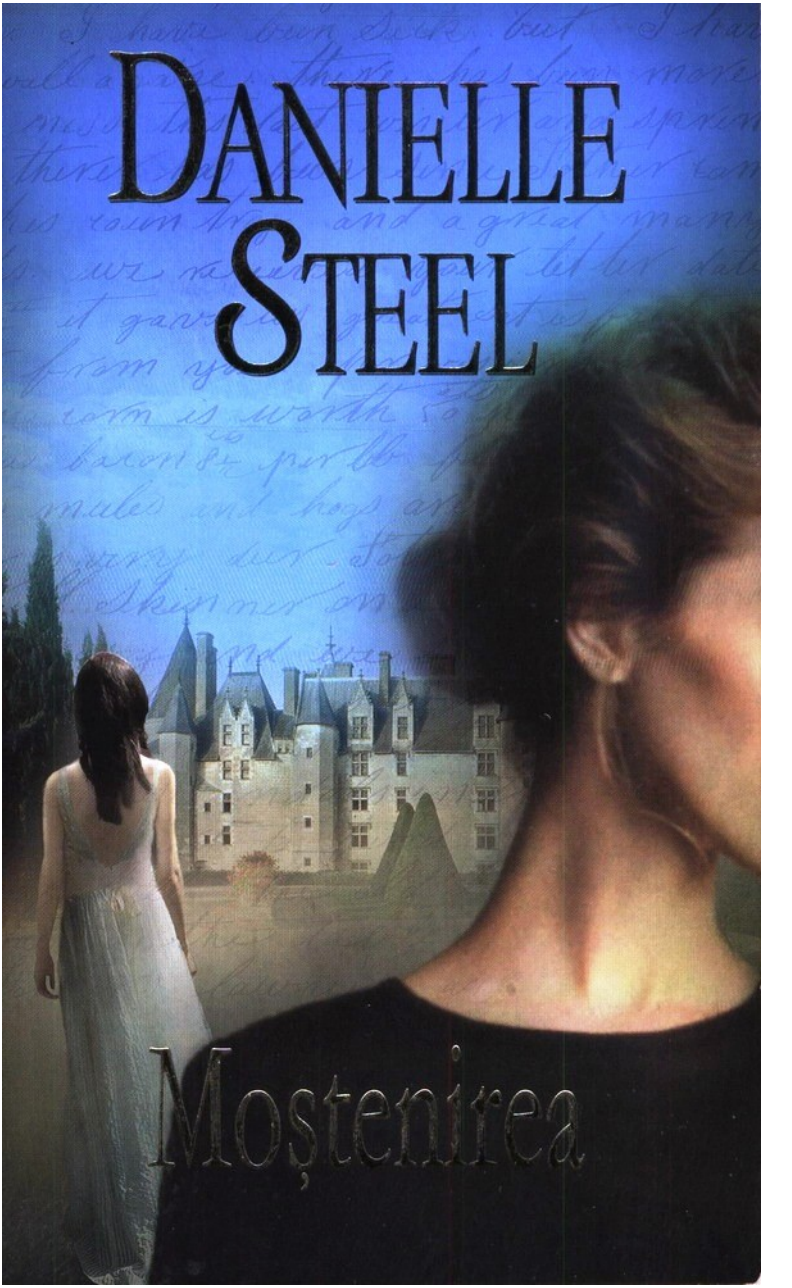
DANIELLE
STEEL
Moștenirea

DANIELLE STEEL
MOŞTENIREA

Traducere: ADINA PINTEA
Bucureşti: Litera Internaţional, 2011

Iubiţilor mei copii: Beatrix, Trevor, Todd, Nick, Sam, Victoria, Vanessa, Maxx şi Zora

Fie ca drumurile pe care le urmaţi să vă poarte întotdeauna către visele voastre, către curaj, libertate şi pace.

Şi să aveţi norocul să vă găsiţi spiritul-pereche, ca Wachiwi, care să vă inspire.

Cu dragoste, din toată inima,

MAMA/ D.S.

Cuprins

Capitolul 1
Capitolul 2
Capitolul 3
Capitolul 4
Capitolul 5
Capitolul 6
Capitolul 7
Capitolul 8
Capitolul 9
Capitolul 10
Capitolul 11
Capitolul 12
Capitolul 13
Capitolul 14
Capitolul 15
Capitolul 16
Capitolul 17
Capitolul 18
Capitolul 19
Capitolul 20
Capitolul 21
Capitolul 22
Capitolul 23
Capitolul 1 (Misterele dragostei)

Capitolul 1
Brigitte

Ninsoarea cădea întruna, de două zile, iar Brigitte Nicholson stătea la biroul din sala de admitere a Universităţii din Boston şi se uita cu atenţie peste cererile de înscriere. Alţi colegi le verificaseră deja, dar ea dorea întotdeauna să mai arunce o ultimă privire peste dosare, ca să fie sigură că erau complete. Se aflau în toiul deliberărilor, iar în şase săptămâni scrisorile de acceptare sau de respingere aveau să le fie trimise candidaţilor. Inevitabil, unii urmau să devină studenţi fericiţi, alţii rămâneau cu inima frântă. Nu le era deloc uşor să ştie că ţineau în mâinile lor destinele unor tineri serioşi. Sortarea cererilor de înscriere era pentru Brigitte cea mai solicitantă sarcină a anului, şi, cu toate că deciziile finale erau luate de membrii comisiei, în atribuţiile ei intrau validarea cererilor de înscriere şi conducerea interviurilor individuale solicitate de studenţi. În acele cazuri, odată cu cererile de înscriere, trimitea şi notiţele sau observaţiile ei. Mai presus de toate, relevante pentru rezultatul final erau mediile, notele la teste, recomandările profesorilor, activităţile extracurriculare şi cele sportive. Un candidat avea sau nu calităţile necesare pentru a deveni student al universităţii. Brigitte ducea pe umeri povara acestor decizii. Ea verifica, meticuloasă, toate materialele pe care le trimiteau ei. În cele din urmă, trebuia să aibă în vedere ce era bine pentru şcoală, nu pentru studenţi. Era obişnuită deja cu zecile de telefoane şi e-mailuri pe care le primea de la consilierii nerăbdători din licee, care făceau toate eforturile pentru a-şi ajuta candidaţii. Brigitte era mândră că făcea parte din echipa Universităţii din Boston, şi, spre surprinderea ei, era deja de zece ani membră în comisia de admitere. Anii, pur şi simplu, zburaseră. Era a treia din departament în ordine ierarhică, şi refuzase de multe ori ocaziile de promovare. Era mulţumită cu poziţia

ei, şi nu fusese niciodată foarte ambiţioasă.

La douăzeci şi opt de ani, Brigitte venise la Universitatea din Boston ca să facă un master în antropologie, după ce absolvise facultatea şi avusese mai multe slujbe, muncise doi ani la un adăpost pentru femei din Peru, altul în Guatemala şi călătorise un an în India şi în Europa. Terminase Universitatea Columbia, cu o diplomă în antropologie şi făcuse o serie de studii despre femei şi diferenţele între genuri. Condiţia femeilor din ţările dezvoltate fusese pentru ea o preocupare esenţială. Brigitte se angajase să lucreze în comisia de admitere doar până îşi lua diploma. Urma să plece după aceea în Afghanistan pentru un an de zile, dar, ca mulţi alţi studenţi care lucrau la facultatea la care studiau, rămăsese acolo. Era un job confortabil, şi sigur şi, în plus, ajunsese să îndrăgească atmosfera de acolo. Imediat ce îşi luase diploma de master, se înscrisese la doctorat. Lumea academică crea dependenţă şi te făcea să te simţi ca în pântecele matern, în ciuda provocărilor intelectuale, a cercetării ştiinţifice şi a diplomelor. Era uşor să te ascunzi de lumea reală şi de obligaţiile ei. Era un rai al studioşilor şi al tinereţii. Nu se înnebunea după ceea ce făcea în comisia de admitere, dar îi plăcea suficient de mult. Se simţea eficientă şi utilă şi se dedicase ideii de a-i ajuta să intre la facultate pe studenţii care meritau.

Aveau peste şaisprezece mii de studenţi şi peste treizeci de mii de cereri de înscriere în fiecare an. Unii erau eliminaţi rapid din cauza rezultatelor slabe la teste sau a mediilor mici, dar, pe măsură ce lista candidaţilor eligibili se micşora, ea devenea tot mai atentă. Era meticuloasă în orice făcea. Nu-şi luase doctoratul, lucra încă la teză şi mergea la un curs sau două pe semestru. La treizeci şi opt de ani, era mulţumită de viaţa ei. Iar în ultimii şapte ani lucrase la o carte. Voia să fie o carte definitorie pentru problema votului şi a drepturilor femeilor din lumea întreagă. În timpul studiilor de master,

Brigitte scrisese nenumărate lucrări pe această temă.

Teza ei demonstra că modul în care ţările au gestionat problema votului femeilor arată cu exactitate cine sunt ca naţiune. Ştia foarte bine că votul e un aspect important al drepturilor femeilor. Colegii care citiseră ce scrisese ea până acum erau impresionaţi de elocvenţa ei, dar nu se arătau deloc surprinşi de seriozitatea şi de zelul său. Singura critică pe care o puteai aduce eforturilor ei era că se implica prea mult în detalii neimportante şi scăpa din vedere imaginea de ansamblu. Cădea foarte des în capcana detaliilor.

Era o femeie prietenoasă, amabilă, de încredere şi responsabilă. Era foarte grijulie, până peste cap de muncitoare şi conştiincioasă în tot ce făcea. Singurul lucru pe care i-l reproşa direct prietena ei cea mai bună, Amy Lewis, era lipsa pasiunii. Intelectualiza totul şi îşi asculta mai mult raţiunea decât sufletul. Brigitte era de părere că pasiunea, aşa cum o înţelegea Amy, era un defect, nu o calitate. Te făcea să pierzi din vedere lucrurile importante şi să te simţi dezorientat. Lui Brigitte îi plăcea să rămână trează şi să-şi urmărească obiectivele.

Nu-i plăcea să-i fie zdruncinată armonia lăuntrică sau să meargă la noroc. Riscul nu era stilul ei. Pe ea te puteai baza, nu era o persoană care acţiona din impuls sau fără să se gândească. Chiar ea recunoştea că nu se pripea atunci când lua o decizie, întorcând pe toate părţile avantajele şi dezavantajele.

Brigitte estima că era cam pe la jumătatea cărţii. Planul ei era să grăbească ritmul şi să o termine în cinci ani, cam pe când avea să termine şi doctoratul. Doisprezece ani pentru a scrie o carte despre un subiect atât de important i se părea ceva rezonabil, din moment ce şi lucra între timp şi mergea la cursurile pentru doctorat. Nu se grăbea deloc. Ar fi fost mulţumită să termine cartea şi doctoratul înainte de patruzeci şi trei de ani. Câteodată, modul ei calm, implacabil şi netulburat de a aborda

lucrurile o înnebunea pe Amy, prietena ei. Brigitte nu era genul de om care să-şi trăiască viaţa tumultuos, şi ura schimbările. Amy era de părere că Brigitte ar trebui să-şi trăiască viaţa din plin şi spontan. Era de profesie consilier marital şi familial şi asistent social. Era şefa biroului de consiliere al universităţii şi îi oferea lui Brigitte, cu generozitate, sfaturile şi părerile sale. Erau firi complet diferite, dar erau totuşi cele mai bune prietene. Amy trăia la cote maxime: emoţional, intelectual sau profesional.

Brigitte era înaltă, subţire, chiar costelivă, cu păr negru ca tăciunele, ochi adânci, obraji bine conturaţi şi ten măsliniu. Parcă ar fi fost din Orientul Mijlociu sau din Italia, deşi strămoşii ei erau irlandezi şi francezi. De la tatăl ei, de origine irlandeză, moştenise părul negru. Amy era micuţă şi blondă, cu tendinţe de îngrăşare dacă nu avea grijă să facă sport, şi era genul care îşi trăia viaţa cu pasiunea care spunea că îi lipseşte lui Brigitte. Lui Brigitte îi făcea plăcere să-şi tachineze prietena că „demonstrează pasiune în exces” şi are capacitatea de concentrare a unui purice, ceea ce amândouă ştiau că nu era adevărat. Dar Amy se angaja permanent în proiecte noi şi rezolva cu uşurinţă sarcini simultane. În timp ce Brigitte se străduia din răsputeri să termine un volum de dimensiuni uriaşe, Amy publicase deja trei volume despre cum să creşti copiii. Deşi nu era căsătorită, avea doi copii. Când împlinise patruzeci de ani, după nenumărate relaţii eşuate cu studenţi mai tineri decât ea sau cu profesori căsătoriţi, se hotărâse să meargă la o bancă de spermă. La patruzeci şi patru de ani avea doi băieţi, de unu şi, respectiv, trei ani, care o făceau nespus de fericită. O bătea la cap sistematic pe Brigitte să facă şi ea copii. Îi spunea că, la treizeci şi opt de ani, „ovulele îmbătrâneau cu fiecare secundă”. Brigitte însă era destul de relaxată şi nu îşi făcea atâtea griji.

Datorită descoperirilor ştiinţei moderne, femeile puteau face copii la vârste mult mai înaintate decât pe

vremea mamei ei, ceea ce îi sporea siguranţa de sine, în ciuda avertismentelor primite de la Amy, care era de părere că prea amâna momentul în care să devină mamă.

Brigitte era sigură că într-o bună zi va avea copii şi că, foarte probabil, se va căsători cu Ted, deşi nu discutaseră încă despre asta. Coconul protector al atmosferei universitare avea ceva ce te făcea să crezi că vei rămâne întotdeauna tânăr, cel puţin aşa i se părea ei. Amy o aducea mereu cu picioarele pe pământ, amintindu-i că erau două femei de vârstă mijlocie. Când le vedeai, nu-ţi venea să crezi acest lucru. Niciuna dintre ele nu-şi arăta vârsta, iar Ted Weiss, cu care Brigitte era împreună de şase ani, era cu trei ani mai tânăr decât ea. La treizeci şi cinci de ani, el arăta, se simţea şi se comporta ca un copil. Absolvise arheologia la Harvard şi îşi luase doctoratul la Universitatea din Boston, iar de şase ani lucra în departamentul de arheologie al universităţii. Visul lui era să aibă propriul şantier arheologic. Universitatea din Boston avea nenumărate asemenea şantiere în toată lumea, în Egipt, Turcia, Pakistan, China, Grecia, Spania şi Guatemala. Le vizitase pe toate cel puţin o dată de când era la Universitatea din Boston. Brigitte nu-l însoţise niciodată în aceste călătorii. În timpul când el era plecat, ea se documenta pentru propria carte. Călătoriile o interesau acum chiar mai puţin decât în facultate. Era foarte fericită dacă rămânea acasă.

Brigitte şi Ted aveau o relaţie bună. Fiecare locuia în propriul apartament, aproape unul de celălalt, şi îşi petreceau weekendurile împreună, în apartamentul lui, deoarece era mai mare. El gătea, ea nu. Deseori ieşeau în timpul liber cu studenţii, mai ales cu cei din programul doctoral, ca ea. Se întâlneau şi cu profesorii din departamentele în care lucrau. Amândoi iubeau viaţa universitară, cu toate că activitatea lui Brigitte în comisia de admitere nu era tocmai o activitate academică, iar acest mod de viaţă li se potrivea ca o mănuşă. Era o atmosferă

dedicată studiului intens, şi amândoi mărturiseau că, în cea mai mare parte a timpului, nu se simţeau deloc diferiţi de studenţii lor. Erau însetaţi de cunoaştere şi le plăcea activitatea intelectuală. Ca în orice universitate, nu lipseau nici de aici micile scandaluri, idilele sau invidiile mărunte, dar, în general, erau mulţumiţi de viaţa lor, şi aveau multe lucruri în comun.

Brigitte se vedea măritată cu Ted, chiar dacă nu ştia când urma să se întâmple acest lucru. Bănuia că Ted avea să o ceară de soţie într-o bună zi. Nu aveau niciun motiv să se căsătorească acum, atâta timp cât niciunul dintre ei nu murea de nerăbdare să aibă copii. Cel puţin, nu încă. Amândoi se simţeau prea tineri pentru a trăi altfel decât o făceau în acel moment. Mama lui Brigitte însă avea aceleaşi temeri ca Amy şi îi amintea că nu întinereşte. Brigitte râdea de amândouă şi spunea că nu era nevoie să-l pironească pe Ted de podea, deoarece nu pleca nicăieri, însă Amy îi răspundea cinic: „Nu se ştie niciodată”. De fapt, prin ea vorbeau experienţele ei amoroase eşuate. Întotdeauna fusese de părere că, dacă le dai o şansă, majoritatea bărbaţilor te dezamăgesc. Cu toate astea, până şi ea trebuia să recunoască faptul că Ted era un băiat bun, fără un strop de răutate în el.

Brigitte declara că îl iubea, dar sentimentele sau viitorul lor nu erau lucruri despre care discutau prea mult. Trăiau în prezent. Le convenea să locuiască separat în timpul săptămânii, iar weekendurile împreună erau tot timpul relaxante şi amuzante. Nu se certau niciodată, şi erau puţine situaţiile în care nu cădeau de acord. Era un aranjament mai mult decât comod. Fiecare aspect din viaţa lui Brigitte era stabil: slujba ei, relaţia cu Ted şi ritmul încet, dar sigur în care îşi scria cartea, care, la un moment dat, avea să fie publicată de editura universităţii.

Dacă era să o asculţi pe Amy, viaţa lui Brigitte nu era deloc interesantă, însă ei îi plăcea aşa cum era şi părea mulţumită. Nu avea nevoie şi nici nu voia prea multă

agitaţie în jurul ei, iar atunci când privea spre viitor, ştia exact încotro se îndrepta. Viaţa ei mergea în direcţia dinainte stabilită, şi fiecare pas pe care îl făcea era înainte, chiar dacă nu într-un ritm alert. La fel se întâmpla şi cu doctoratul sau cu cartea ei. Era suficient. Nu se grăbea să ajungă la destinaţie ori să ia decizii pripite. În ciuda cinismului mamei sale şi al lui Amy, a grijilor şi a avertismentelor lor groaznice, Brigitte nu îşi făcea nicio grijă.

— Deci a cui viaţă o nenoroceşti astăzi? Întrebă Amy afişând un zâmbet poznaş, în timp ce dădea buzna în biroul lui Brigitte.

— Cum poţi să spui aşa ceva? se indignă Brigitte cu aparentă severitate. Dimpotrivă, mă asigur că toţi aplicanţii au trimis actele care trebuie.

— Da, ca să îi poţi respinge. Sărmanii copii, încă îmi amintesc acele scrisori îngrozitoare: „Cu toate că suntem impresionaţi de activitatea dumneavoastră din ultimul an de facultate, nu ne dăm totuşi seama ce Dumnezeu aţi făcut până atunci. V-aţi înecat în alcool, droguri sau aţi lenevit mai presus de orice închipuire? Vă dorim mult noroc în proiectele viitoare, care nu includ însă şcoala noastră…” La naiba, plângeam de fiecare dată când primeam o scrisoare ca asta, iar mama plângea şi ea. Credea că voi ajunge să lucrez în vreun restaurant McDonald’s, nu că ar fi fost o slujbă proastă, dar ea voia să mă fac doctor. I-au trebuit ani ca să mă ierte că nu sunt „decât” asistent social.

Brigitte ştia că notele lui Amy nu aveau cum să fie atât de proaste. Doar absolvise la Brown şi, până să obţină diploma de asistent social de la Institutul de Asistenţă Socială Columbia din New York, îşi luase masterul în ştiinţe la Universitatea Stanford.

La Universitatea din Boston toţi făceau paradă de studiile lor universitare. În universul academic, facultatea unde ai studiat era un subiect de discuţie la fel de

important ca numărul lucrărilor de specialitate pe care le publicai. Dacă Brigitte ar fi predat la Universitatea din Boston, nu ar fi avut la dispoziţie şapte ani ca să scrie cartea. Ar fi trebuit să o publice mult mai repede. Ar fi trebuit să lucreze sub mai multă presiune, şi din acest motiv era foarte fericită să facă parte din comisia de admitere. Nu avea acel spirit de competiţie atât de necesar unui profesor universitar. Amy preda un curs de psihologie şi conducea biroul de consiliere – şi le făcea pe amândouă foarte bine. Cât timp lucra, îşi lăsa copiii la grădiniţa campusului. Nutrea o dragoste profundă pentru cei tineri în general şi pentru studenţii ei în special. Ea iniţiase prima linie fierbinte pentru cei aflaţi la un pas de suicid, după ce pierduse mai mulţi studenţi în primii ani de activitate. Astfel de cazuri erau des întâlnite în toate universităţile, un fel de epidemie care îi îngrijora pe toţi. Brigitte nu agrea aluziile că, dacă respingea cererile de înscriere la Universitatea din Boston, distrugea vieţi. Nu-i făcea deloc plăcere să privească lucrurile astfel. Ca de obicei, opiniile lui Amy exprimau esenţa lucrurilor şi erau zise pe şleau. Ea spunea lucrurilor pe nume, în timp ce Brigitte era mereu diplomată şi atentă la ce şi cum afirma. Amy îşi aborda colegii şi prietenii direct, de parcă ar fi fost mereu gata de război.

— Ce faci în seara aceasta? Întrebă Amy direct, ghemuindu-se pe scaunul aflat la celălalt capăt al biroului lui Brigitte.

— În seara asta? De ce? E ceva anume?

Brigitte privea în gol în timp ce Amy îşi dădu ochii peste cap.

— Ar trebui să fie, dacă te întâlneşti cu un tip de şase ani. Eşti incurabilă. E Valentin’s Day, pentru Dumnezeu! Ştii tu, inimioare, flori, bomboane, inele de logodnă, cereri în căsătorie, partide minunate de sex, muzică plăcută, lumini de lumânare. Nu ieşi cu Ted?

O privi dezamăgită pe Brigitte. În ciuda relaţiilor ei

eşuate, Amy adora ideea de aventură şi avea impresia că Brigitte şi Ted aveau parte de prea puţină poezie, deşi erau adorabili împreună. Se comportau ca nişte liceeni care îşi dau întâlnire, nu ca doi adulţi trecuţi de treizeci de ani care fac planuri de viitor. Iar Amy îşi făcea griji pentru prietena ei, temându-se că lucrurile cele mai importante din viaţă treceau pe lângă ea. Lucruri ca angajamentul, căsătoria sau copiii.

— Cred că am uitat amândoi, recunoscu Brigitte. Ted lucrează la o comunicare ştiinţifică, iar eu m-am îngropat în cererile de înscriere. Nu avem decât şase săptămâni la dispoziţie pentru a le analiza. Trebuie să fac şi două lucrări pentru orele mele. În plus, ninge şi e o noapte mizerabilă, nu e de ieşit din casă.

— Atunci rămâneţi acasă şi sărbătoriţi în pat. Poate te cere de nevastă în seara asta, zise Amy cu o undă de speranţă în glas, iar Brigitte pufni în râs.

— Da, cu siguranţă, mai ales că lucrarea trebuie predată vineri. Probabil mă va suna mai târziu, şi ne gândim noi la ceva. Poate comandăm mâncare chinezească sau sushi. Nu contează.

— Ar trebui să conteze, bombăni Amy. Nu vreau să ajungi fată bătrână, ca mine.

— Nu eşti fată bătrână, şi nici eu nu voi fi. Suntem femei necăsătorite. Este o categorie respectabilă în zilele noastre. Este considerată o alegere, nu o pacoste, ca să nu mai spun că oameni mai în vârstă ca noi se căsătoresc şi au copii.

— Da, poate Sara din Biblie. Câţi ani avea? Parcă nouăzeci şi şapte, cred, când a făcut şi ea un copil. În general, astăzi acest lucru ar fi considerat în afara oricăror statistici. Cred că şi pe vremea aceea. Şi ea era căsătorită.

Amy îşi privi prietena cu subînţeles, iar Brigitte începu să râdă.

— Cred că eşti obsedată. Nu te văd înnebunită să te măriţi. Eu de ce aş fi? De altfel, şi eu şi Ted suntem foarte

fericiţi în situaţia actuală. Nimeni nu se mai grăbeşte să se căsătorească. De ce e atât de important? replică Brigitte nepăsătoare.

— După şase ani, numai despre grabă nu mai poate fi vorba. Ar fi ceva firesc. În câteva minute, te trezeşti că faci patruzeci şi cinci de ani sau cincizeci, şi totul s-a sfârşit pentru tine. Ovulele tale vor fi preistorice, iar el va putea scrie o lucrare despre ele. Era amuzantă, dar în acelaşi timp vorbea serios. Poate ar trebui să-l ceri tu pe el.

— Nu te prosti! Avem timp să ne gândim la asta. În plus, întâi vreau să-mi termin cartea şi doctoratul. Vreau să fiu doctor când mă mărit.

— Grăbeşte-te, atunci! Voi doi sunteţi cei mai înceţi oameni de pe planetă. Credeţi că veţi fi tineri pentru totdeauna. Ei bine, am veşti proaste pentru tine. Corpul tău ştie mai bine. Măcar căsătoreşte-te şi fă copii.

— Da, peste câţiva ani. Apropo, ce faci în seara asta?

Ştia că Amy nu avusese nicio întâlnire de când rămăsese însărcinată cu primul copil, cu patru ani în urmă. Se dedicase total creşterii lor, şi nu avea aproape deloc viaţă socială. Era prea ocupată să muncească şi să se distreze cu copiii. Amy îşi dorea ca şi Brigitte să simtă această împlinire şi fericire. Iar Ted ar fi un tată extraordinar, erau amândouă de acord cu asta. Studenţii îl adorau. Era cald, blând şi deştept, tot ce îşi putea dori o femeie, şi de aceea Brigitte şi toţi ceilalţi îl iubeau. Era un tip extraordinar.

— Am o întâlnire fierbinte cu băieţii mei, mărturisi Amy. Mâncăm pizza, până la şapte ei dorm tun, iar eu pot să mă uit la televizor până cad lată, adică pe la zece. Nu este alegerea perfectă pentru Valentin’s Day, dar îmi convine.

Amy zâmbi fericită şi se ridică de pe scaun. Avea o întâlnire cu un student trimis de consultantul său pentru anul întâi. Era un student străin, plecat de acasă pentru prima dată şi care suferea de o depresie severă. Din câte îi

povestise consultantul, Amy se gândea că ar fi bine să îl trimită la cabinetul medical dedicat studenţilor. Dar voia să vorbească mai întâi cu băiatul. Vedea copii ca el în fiecare zi, şi, la fel ca Brigitte, era foarte tenace când venea vorba despre muncă.

— Pare un plan bun, comentă Brigitte. O să ne gândim şi noi mai târziu la ceva; îi amintesc eu dacă a uitat. Poate crede că luăm cina împreună.

Mai făcea aşa câteodată – de fapt, amândoi făceau asta, – doar aveau o relaţie care funcţiona fără să aibă nevoie de vreo definiţie. După şase ani, ea credea că ei aveau să fie împreună pentru totdeauna. Nu aveau niciun motiv să nu fie. Nu simţeau nevoia să aibă un act la mână. Situaţia le era pe plac, indiferent de ce spunea Amy sau mama lui Brigitte. Le convenea. Confortabilă – aşa se caracteriza cel mai bine relaţia lor, chiar dacă Amy credea că aveau nevoie de mai mult romantism, de mai multă pasiune. Brigitte, în schimb, nu era de acord cu asta, şi nici Ted. Amândoi erau nişte oameni relaxaţi, care nu aveau nevoie de planuri de viitor bătute în cuie sau lămurite în amănunt.

Printr-o pură coincidenţă, Ted sună la zece minute după ce Amy ieşi din biroul lui Brigitte. Părea grăbit, pe fugă şi cu sufletul la gură, lucru neobişnuit pentru el, de regulă un tip calm, care rareori se zăpăcea.

— Eşti bine? Întrebă îngrijorată Brigitte. S-a întâmplat ceva?

— Nu, e doar nebunie pe-aici. Se întâmplă multe azi. Ne putem întâlni la cină?

De obicei, asta însemna să se întâlnească acasă. Voia să treacă pe la ea după ce pleca de la şcoală. Brigitte ştia codul acestei conversaţii şi ce voia Ted să spună.

— Sigur că da. Zâmbi ca răspuns la invitaţia la cină. Amy mi-a amintit că azi e Valentin’s Day. Uitasem cu desăvârşire.

— Fir-ar să fie, şi eu am uitat! Îmi pare rău, Brig. Vrei

să ieşim undeva?

— Cum vrei tu. Îmi convine şi să stau acasă, mai ales pe vremea asta.

Ninsoarea se înteţise, iar acum stratul de zăpadă atingea grosimea de treizeci de centimetri. Nu se conducea foarte uşor.

— Vreau să sărbătorim ceva. Ce-ar fi să luăm cina la restaurant la Luigi? Poţi să rămâi la mine în seara asta, dacă vrei.

Era genul de ofertă pe care niciunul dintre ei nu prea o făcea în timpul săptămânii. Amândoi se trezeau devreme, şi le plăcea să-şi înceapă ziua la ei acasă. De obicei, îşi petreceau împreună doar nopţile din weekend.

— Ce sărbătorim? Întrebă Brigitte uşor nedumerită.

Simţea exaltarea din vocea lui, deşi el încerca să pară mai calm decât era; ea îşi dădu seama şi de asta.

— Nu vreau să stric surpriza. Îţi spun când ne vedem. Vorbim la cină.

— Te-au promovat cei de la departament?

Suspansul era de nesuportat, iar el, în loc să-i răspundă, râdea şi părea să aibă un plan sau un secret. Genul ăsta de comportament nu-i era deloc caracteristic, iar asta o neliniştea pe Brigitte. Dacă Amy avea dreptate, iar el urma să o ceară de nevastă? Dintr-odată, mintea şi inima i-o luară la galop, iar ea intră în panică.

— Este vorba despre ceva mult mai important. Te deranjează dacă iei un taxi? Ne vedem la Luigi. Ştiu că nu este cel mai romantic gest pentru o asemenea zi, dar voi fi prins la birou până la cină.

Vorbele îi sunau ca o scuză.

— Nicio problemă. Ne vedem acolo, spuse ea cu un tremur în voce.

— Te iubesc, Brig, aruncă el în telefon înainte să închidă, iar ea rămăsese împietrită. Rareori îi spunea asta, doar când erau în pat, şi, dintr-odată, se întrebă dacă nu cumva dorinţele lui Amy deveneau realitate.

Cu cât se gândea la asta mai mult, cu atât se panica mai tare. Nu era deloc sigură că era pregătită pentru o cerere în căsătorie. Mai că ar fi băgat mâna în foc că nu era, dar căsătoria părea acum o posibilitate tot mai evidentă, aşa că, o jumătate de oră mai târziu, se trezi îndreptându-se spre biroul lui Amy cu o mutră îngrijorată. Se opri în cadrul uşii şi îşi privi prietena. Întâlnirea cu studentul din anul întâi căruia îi era dor de casă tocmai se încheiase, iar ea îl trimitea să discute cu un medic psihiatru.

— Cred că ai cobit, începu Brigitte neliniştită, în vreme ce intra în birou şi se aşeza pe un scaun.

— Despre ce? Întrebă Amy nedumerită.

— Tocmai m-a sunat Ted şi m-a invitat la cină. Spune că are o surpriză pentru mine, mai mare decât o promovare, şi părea la fel de agitat cum sunt eu acum. Doamne, cred că are de gând să mă ceară de nevastă. Simt că mi se face rău.

— Slavă Domnului, era şi timpul! Măcar unul dintre voi se trezeşte la realitate. Ascultă-mă, şase ani de trai practic în comun sunt suficienţi. Voi doi vă înţelegeţi mai bine decât orice alt cuplu căsătorit pe care îl ştiu. E grozav!

— Nu trăim împreună, o corectă Brigitte. Ne petrecem weekendurile împreună.

— Şi cât timp vrei să mai faceţi asta? Încă şase ani? Sau poate zece? Dacă Ted plănuieşte să te ceară de nevastă, ştie el de ce. Viaţa e scurtă. Nu poţi să o trăieşti într-o permanentă aşteptare.

— De ce nu? Nouă ne convine.

— Poate că nu. Se pare că el vrea mai mult, şi aşa şi trebuie. Şi tu ar trebui să vrei la fel.

— Vreau. Dar nu ştiu dacă vreau în momentul ăsta. De ce să tulbur lucrurile? Nu da binelui cu piciorul, că pe urmă îi duci dorul, vorba proverbului. Aranjamentul nostru este perfect aşa cum este acum.

— Poate fi şi mai bine dacă vă luaţi un angajament real unul faţă de celălalt. Aşa poţi construi ceva: o viaţă, o familie. Nu puteţi să vă mai prefaceţi că sunteţi studenţi. Prea mulţi fac asta în lumea universitară. Toţi ne păcălim că suntem copii, dar nu mai suntem. Într-o bună zi, te trezeşti şi îţi dai seama că ai îmbătrânit şi că viaţa a trecut pe lângă tine. Nu lăsa să ţi se întâmple asta! Amândoi meritaţi mai mult. Poate că te sperie acum, dar va fi bine. Crede-mă! Trebuie să faci pasul.

Amy credea că Brigitte ar trebui să facă pasul următor şi în carieră. Era de părere că ar fi trebuit să fie şefa centrului de admitere, şi ar fi putut fi dacă voia. Era însă mulţumită de poziţia actuală – spunea că avea mai mult timp să lucreze la carte şi să facă muncă de cercetare.

prigitte nu simţea nevoia să fie lider de grup. Era mulţumită cu ritmul liniştit al vieţii pe care o ducea, nu-şi dorea deloc viaţa stresantă a unui şef. Nu-i plăcuse niciodată să rişte. Amy era sigură că asta avea legătură cu ceva din copilăria lui Brigitte. Ea îi povestise odată lui Amy că tatăl ei risca foarte mult. Mizase toţi banii la bursă" pierduse, şi apoi se sinucisese. Mama ei se chinuise ani în şir după aceea şi muncise din greu ca să păstreze familia pe linia de plutire. Riscul, indiferent de natura lui, era ceea ce ura Brigitte cel mai mult în viaţă. Dacă îi era bine, nu schimba nimic. Iar Ted părea şi el mulţumit aşa. Dar, până la urmă, oricât îi era de frică, Brigitte trebuia să meargă mai departe. Nu putea să rămână încremenită pentru totdeauna în acelaşi loc. Fără risc, nu există împlinire. Amy spera cu înflăcărare ca Ted să o ceară de soţie pe prietena ei, oricât de speriată era aceasta.

— Nu te îngrijora. Vă iubiţi. Va fi bine.

— Dacă mă mărit cu el şi moare?

Se gândea la tatăl ei, iar ochii i se umplură de lacrimi în timp ce o privea pe prietena sa.

Amy începu să-i vorbească pe un ton blând, căci

înţelesese cât era de speriată!

— Mai devreme sau mai târziu, dacă staţi împreună până îmbătrâniţi, unul dintre voi va muri. Nu cred că e cazul să îţi faci griji de asta pentru al naibii de mult timp de acum înainte, spuse ea încercând să o încurajeze, dar teama ei era mult mai profundă.

— Mă gândesc la asta numai uneori. Ştiu prin ce a trecut mama când a murit tata.

Avea unsprezece ani pe atunci, îşi amintea că mama ei plângea fără încetare, apoi încerca să-şi găsească de lucru ca să poată întreţine familia. Lucrase ani de zile la o editură, de unde se pensionase cu un an în urmă. Avea acum timp să facă lucruri pe care şi le dorise întotdeauna, dar nu avusese timp până atunci: să se vadă cu prietenii, să joace bridge, să facă sport, să meargă la cursuri de gătit, să joace golf. De ani de zile, lucra deja la arborele genealogic al familiei, ceea ce ei i se părea fascinant, însă lui Brigitte nu. Brigitte nu voia să ajungă văduvă cu un copil mic, aşa cum se întâmplase cu mama ei. Mai bine rămânea singură ca acum, pentru totdeauna.

Brigitte trecuse în tinereţe peste moartea tatălui ei abia după multe şedinţe de terapie. Îl iertase, dar nu reuşise să depăşească teama de schimbare şi de riscuri. Şi se simţea zdruncinată serios de perspectiva unei posibile cereri în căsătorie în acea seară. Atât de zdruncinată, încât îşi sună mama după ce termină treaba la birou, înainte să plece la cină. Mama îi sesiză îngrijorarea din voce, fără niciun motiv; Brigitte începu să-i vorbească despre tatăl ei. Nu mai făcuse asta de foarte mult timp, iar femeia fu complet buimăcită. Brigitte nu-i dădu nicio explicaţie.

— Îţi pare rău că te-ai măritat cu el, mamă?

Brigitte nu mai pusese această întrebare până atunci, deşi se gândise deseori la asta. Mama ei păru uimită.

— Bineînţeles că nu. Te-am avut pe tine.

— În afară de asta, a meritat tot ce ai pătimit? Mama ei tăcu mult timp înainte să-i răspundă. Întotdeauna fusese

foarte sinceră cu fiica ei, ceea ce şi făcea relaţia lor atât de puternică. Trecuseră împreună printr-o tragedie care le apropiase şi mai mult. Aveau o legătură specială.

— Da, a meritat. Niciodată nu am regretat că m-am căsătorit cu el, în ciuda a tot ce s-a întâmplat. În viaţă faci totul cât poţi mai bine. Restul ţine de noroc. Speri să fie bine, dar pentru asta trebuie să-ţi încerci norocul. Şi am vorbit serios mai înainte, tu eşti răsplata mea pentru vremurile grele. Viaţa mea nu ar fi însemnat nimic fără tine.

— Mulţumesc, mamă, zise Brigitte cu lacrimi în ochi.

Câteva minute mai târziu, închise telefonul. Fără să ştie, mama ei îi dăduse răspunsul de care avea nevoie. Chiar şi după dezastrul total pe care îl crease sinuciderea lui, ea nu regreta nimic. Era ceea ce sperase Brigitte să audă. Nu ştia dacă era pregătită să se căsătorească, poate nu avea să fie niciodată, dar, dacă el o cerea de soţie în seara asta, avea de gând să-şi încerce norocul şi să spună da. Şi poate că într-o bună zi urma să fie la fel de sigură cum fusese şi mama ei. Poate că într-o zi urma să aibă şi ea o fiică. Voia să creadă că Amy şi mama ei aveau dreptate. Chiar dacă simplul gând o storcea de ultimul strop de energie, era pregătită să accepte cererea lui Ted, în cazul în care asta avea el de gând să facă. Se simţea foarte curajoasă când se sui în taxiul care urma să o ducă la restaurantul Luigi.

În taxi, în drum spre restaurant, pe măsură ce Brigitte se gândea la Ted, groaza pe care o simţise înainte se confunda pe nesimţite cu emoţia. Îl iubea, şi, poate, căsătoria cu el ar fi fost un lucru bun. „Ar putea fi ceva minunat”, se încuraja ea. El nu se compara cu tatăl ei. Ted era un prieten de încredere. Ea zâmbi când se aşeză la masa la care o aştepta Ted. El se ridică să o sărute înainte ca ea să ia loc, şi părea fericit şi mai emoţionat ca oricând. Buna lui dispoziţie era molipsitoare, iar ea se simţea mai romantică decât fusese ani de zile. Era pregătită. Era un

moment important. El comandă şampanie pentru ea, îi zâmbi, ciocniră paharele şi sorbiră din lichidul spumos.

În ciuda vremii de afară, atmosfera de la masă era, cu siguranţă, una festivă.

El nu spusese nimic neobişnuit în timpul cinei, iar ea aşteptă, politicos, fără să-l întrebe nimic, încercând să se liniştească. Se gândea că urma să-i pună întrebarea pe neaşteptate, când avea să fie pregătit. Nu se mai îndoia de asta, datorită purtării lui exuberante pe tot parcursul serii. Amy avusese dreptate. Totul sugera că urma să se întâmple ceva important, şi, în cele din urmă, când sosi desertul, o prăjitură de ciocolată în formă de inimă din partea restaurantului, el o privi şi îi zâmbi larg. El abia se putea stăpâni, iar ea simţea cum şi ultimele sentimente de teamă se risipesc. Totul părea perfect. Îşi aminti ce-i spusese Amy, că aveau nevoie de mai mult romantism în viaţa lor. Brigitte îşi dădea seama acum că era adevărat, chiar dacă niciunul dintre ei nu era genul pasional sau care să îşi expună excesiv sentimentele. Dar se iubeau de şase ani. Relaţia lor era excelentă, şi se potriveau de minune. Aveau aceleaşi interese. Amândoi iubeau viaţa universitară. El absolvise antropologia şi o sprijinea în carieră şi în muncă. Ştia că se putea baza pe el. Ted Weiss era un om bun, şi, cu cât se gândea mai mult, cu atât mai clar i se părea că o viaţă alături de el ar fi un lucru bun. Se simţea foarte sigură în seara aceasta, şi aşteptă cu răbdare până când el, ocolind subiectul, începu să-i spună cât de minunată fusese cu el, cât de mult o respecta şi o admira şi că voia s-o anunţe că visul lui se împlinise. Visul lui de o viaţă. Era cel mai romantic lucru pe care i-l spusese vreodată, iar ea ştia că avea să-şi amintească toată viaţa acest moment.

Se simţea uşor ameţită de la şampanie. Dar ştia cu certitudine ce urma să se întâmple. Era atât de uşor de intuit. Ştiuse că odată şi odată urma să se întâmple, cândva în viitorul îndepărtat. Şi, dintr-odată, viitorul era

acum, mai devreme decât se aşteptase. Tot ce trebuia el să facă era să o ceară de soţie, iar ea urma să spună da. Rutina vieţii lor îi dădea siguranţă.

— Este cel mai grozav lucru care mi s-a întâmplat vreodată, Brig, continuă el privind-o emoţionat, şi ştiu că nu va fi uşor, dar sper că te vei bucura şi tu.

Părea şi mai emoţionat în timp ce spusese asta, iar ea era impresionată.

— Sigur că voi fi îl asigură ea, aşteptând să lanseze întrebarea.

— Ştiu că vei fi, deoarece eşti o persoană bună, generoasă şi ai fost întotdeauna alături de mine.

— Aşa cum şi tu eşti alături de mine, îi întoarse ea aprecierea. Face parte din înţelegere.

— Cred că asta a făcut ca relaţia noastră să funcţioneze. Ştiu cât de importante sunt pentru tine munca şi cartea la care lucrezi.

Nu erau la fel de importante cum era arheologia pentru el, dar îi aprecie dovada de respect. El avea mereu lucruri bune de zis despre activitatea ei scriitoricească şi aprecia ceea ce scrisese până acum. Era de acord cu ea în ceea ce privea drepturile femeilor şi respecta mult femeia.

— Îţi voi fi mereu recunoscător, spuse Ted pe un ton liniştit, privind-o în ochi nostalgic pentru o clipă. Era un moment important pentru amândoi. Nu-mi vine să cred că se întâmplă, mai zise el pe un ton tremurător. Am aşteptat toată seara să îţi spun.

În mintea ei putea auzi o tobă care bătea pe măsură ce el continua:

— Mi-au dat astăzi propriul şantier arheologic. Al meu. Eu îl voi conduce. În Egipt. Ştiu că nu îţi va fi uşor. Plec peste trei săptămâni.

Trântise ultimele cuvinte dintr-o suflare, după care se aşeză comod în scaun, zâmbindu-i, în timp ce Brigitte se simţea de parcă fusese lovită în piept cu o crosă de golf. Avu nevoie de un minut întreg până să îşi recapete suflarea

şi să fie în stare să vorbească din nou. Nu era ceea ce se aşteptase să audă de la el.

— Propriul şantier? În Egipt? Pleci peste trei săptămâni? Cum naiba s-a întâmplat asta?

Rămăsese înmărmurită.

— Ştii că am aplicat în fiecare an. Îmi pierdusem deja orice speranţă, dar eram mereu asigurat că mai devreme sau mai târziu aveam să primesc unul. Şi am primit. Vor să deschid eu situl arheologic pentru o peşteră descoperită de curând. E ceva incredibil. Visul meu a devenit realitate.

Pentru o clipă – sau pentru mai multe, – crezuse că, de fapt, ea era visul lui.

Aşteptă câteva minute, fixând cu privirea prăjitura neatinsă de ciocolată, până să-i vorbească din nou. Se străduia să rămână calmă, dar simţi brusc nevoia să urle de dezamăgire. După atâta timp, era, în sfârşit, pregătită să-i accepte cererea în căsătorie. Dar nu primise niciuna. Ce avea să însemne schimbarea asta pentru ei? Variantele erau evidente, dar simţea nevoia să le audă. Nu voia să mai ghicească lucruri importante şi nici să facă alte presupuneri. De data asta, voia să audă ce planuri avea el pentru ei, dacă exista vreun plan, şi ce avea de gând să facă în legătură cu relaţia lor.

— Cred că amândoi am ştiut că asta se va întâmpla mai devreme sau mai târziu, zise Ted, serios. Nu te pot lua cu mine. Nu ai ce să faci pe şantier, şi nu ştiu dacă ai putea obţine viza doar ca însoţitor. În plus, ce ai putea să faci acolo, Brig? Ştiu cât de important e pentru tine ceea ce faci. Cred că inevitabilul s-a produs. Ne-am simţit bine în aceşti şase ani, Brig. Te iubesc. A fost extraordinar. Dar voi rămâne în Egipt timp de trei sau poate cinci ani, chiar mai mult dacă şantierul merge bine. Poate primesc un alt şantier după acesta, n-o să mă mai întorc mult timp de acum înainte, şi nu mă aştept ca tu să stai după mine. Trebuie să ne continuăm fiecare viaţa. A mea va fi acolo, a ta va fi aici. Suntem amândoi persoane rezonabile, şi ştiam

că urma să se întâmple într-o zi.

Era incredibil de calm. Pleca peste trei săptămâni, şi cu asta basta. „Salutare, mersi pentru o distracţie de şase ani, pa.”

— Nu ştiam că avea să se întâmple aşa ceva, articulă ea, încă şocată. Credeam că vom rămâne împreună, răspunse pe un ton de reproş, în timp ce lacrimile îi săgetau ochii.

Nu le putea stăpâni. Vestea o izbise atât de tare, încât abia mai putea gândi clar.

— Nu am spus asta niciodată, îi reaminti Ted. Am vorbit aşa, teoretic, dar nu ne-am făcut niciun plan. Ştii asta. Poate dacă nu aş fi obţinut niciodată un şantier… Dar, ca să fiu sincer cu tine, în ultimul an, de câte ori mă gândeam la căsătorie, îmi dădeam seama că nu sunt genul de tip care să îşi ia un angajament. Nu în sensul clasic. Îmi place ce am avut, dar nu am nevoie de mai mult şi nici nu vreau mai mult. Niciodată nu m-am gândit că tu ai vrea. Nu eşti ca femeile alea disperate să se căsătorească şi să aibă copii, tocmai de-aia ne-a mers atât de bine.

— Credeam că ne-a mers bine pentru că ne iubim, remarcă tristă Brigitte. Şi nu eram „disperată” să mă mărit şi să am copii, dar mă gândeam că vom face asta la un moment dat.

Presupusese asta, ceea ce o făcea să se simtă tare prost acum. Era dureros de evident că el abia aştepta să plece şi să inaugureze şantierul. Fără ea. Era clar că nu voia să o ia cu el. Putea citi în ochii lui.

— Încă poţi să te căsătoreşti şi să faci copii, o asigură el calm. Eşti o femeie liberă. Doar că nu cu mine. Nu voi fi aici o lungă perioadă de timp. Cine ştie, dacă obţin rezultate bune, rămân acolo zece ani sau mai mult. Am aşteptat toată viaţa aşa ceva. Nu mă grăbesc să mă întorc şi nu vreau să am aici obligaţii care să complice şi mai mult lucrurile.

Acum ajunsese, dintr-odată, o complicaţie. Cuvintele

lui îi străpunseră inima rănită.

— Credeam că avem o înţelegere tacită, Brig, că ne e bine cu tot ce avem pentru moment şi că nu ne facem planuri de viitor.

— Asta e problema înţelegerilor tacite. Fiecare le interpretează cum vrea. Eu credeam că ne luaserăm un angajament, tu nu.

Era furioasă, şi rosti totul dintr-o suflare.

— Angajamentul meu era faţă de muncă, întotdeauna a fost aşa. Ştiai asta, îi reproşă el calm.

Nu voia să-l facă să se simtă vinovat. Mama lui reuşea întotdeauna, şi ura asta. Brigitte, în schimb, nu făcea aşa. El dorise să sărbătorească inaugurarea şantierului şi plecarea lui, nu să se simtă ca un nemernic pentru că pleca, însă asta nu era o chestiune măruntă din moment ce însemna sfârşitul relaţiei lor. Dar exista un preţ pe care el era pregătit să îl plătească, iar ea fusese luată pe nepregătite, înţelese că fusese oarbă. Iar acum el era cel care nu vedea nimic altceva decât şantierul lui arheologic.

— Îmi pare rău, Brig. Ştiu că a picat din senin. Şi mie îmi este greu, dar treaba e clară. Nu împărţim nici măcar un apartament. De fapt, chiar voiam să te întreb dacă nu vrei nişte lucruri de-ale mele. Restul le voi dona. Nu am nicio mobilă ca lumea, în afară de canapea.

O cumpăraseră împreună cu un an în urmă, iar acum el voia să scape şi de ea. Nu se mai simţise atât de şocată şi de abandonată de la moartea tatălui ei, şi fix asta îi veni în minte în timp ce stătea pe scaun şi se uita fix la Ted.

— Ce se va întâmpla cu ovulele mele? Întrebă ea în timp ce lacrimile începură să-i curgă pe obraji.

Încet, încet îşi pierdea cumpătul şi începea să intre în panică. Nu era cina de Valentin’s Day pe care o plănuise, nu era ceea ce Amy sperase pentru ea.

— Care ovule?

Ted părea nedumirit.

— Ale mele. Copiii pe care nu îi vom avea şi pe care s-ar putea să nu-i mai am niciodată. Am treizeci şi opt de ani, am fost împreună şase ani. Ce ar trebui să fac eu acum, să dau un anunţ ca să găsesc un tip cu care să fac copii?

— Asta am însemnat pentru tine?

Părea jignit.

— Nu. Ai fost bărbatul pe care l-am iubit. Încă eşti. Lucrurile erau atât de simple aşa cum erau, că nu am pus niciodată întrebările potrivite. Nu credeam că era nevoie. De ce nu pot veni cu tine?

Îl privi fix, iar el se simţi dintr-odată stânjenit.

— Nu mă pot gândi la soţie şi la copii când am ceva atât de important de făcut. Nu vreau această responsabilitate şi nici ceva care să-mi distragă atenţia. Şi, de fapt, nu vreau genul ăsta de angajament. Este cel mai bun moment ca amândoi să mergem mai departe şi să vedem ce ne rezervă viitorul. Nici nu sunt sigur dacă voi vrea să mă căsătoresc vreodată, şi sigur nu voi face asta mult, mult timp de acum înainte.

Mult prea târziu pentru ea, după cum ar fi subliniat Amy. Ovulele ei nu prezentau niciun interes pentru el, şi se pare că nici nu prezentaseră vreodată. Se simţea penibil, deoarece, de-a lungul timpului, considerase prea multe lucruri ca fiind adevărate, când, de fapt, înţelesese atât de puţine. Nu se gândise niciodată că era cazul să-i pună întrebări. Îi fusese aşa de bine atât de mult timp, încât se lăsase dusă de val împreună cu el, iar el o arunca din barcă pentru a vâsli singur. Îi dăduse clar de înţeles că nu o voia în Egipt nici acum, nici mai târziu. Nici nu putea da vina pe el, deoarece ştia că era la fel de vinovată pentru această neînţelegere. Nu o indusese în eroare. Trăiseră împreună fiecare zi şi fiecare weekend, timp de şase ani. Iar acum ea avea treizeci şi opt de ani, iar el pleca să-şi trăiască visul fără ea. Ascultându-l, se simţea mai singură ca oricând.

— Cum vrei să procedezi până plec? o întrebă cu blândeţe.

Îi părea rău pentru ea. Era devastată după tot ce îi spusese. Nici lui nu-i era atât de uşor pe cât sperase, şi îşi dădu seama că nu fusese deloc realist. Nu înţelesese pe deplin cât de mari erau speranţele ei. Nu i le împărtăşise. Iar acum, toate visele năruite şi supoziţiile greşite se prăbuşeau în jurul ei. Arăta de parcă o lovise un camion. Şi se simţea mai rău decât arăta.

— Ce vrei să spui?

Îşi suflă nasul într-un şerveţel, fără să se poată opri din plâns.

— Nu vreau să complic lucrurile. Plec peste trei săptămâni. Vrei să fim împreună până atunci sau vrei să ne vedem cât mai puţin?

— Dacă înţeleg eu bine, consideri relaţia noastră încheiată în momentul în care pleci şi că vrei să îţi vezi de viaţă, nu-i aşa?

El încuviinţă din cap, iar ea îşi suflă din nou nasul, privindu-l cu tristeţe.

— Nu putem avea o relaţie atâta timp cât eu locuiesc în Egipt. Şi nu are niciun rost să vii cu mine. Mai devreme sau mai târziu, am fi pus punct.

Asta era o noutate pentru ea. Dar nu mai putea să-l contrazică. Primise o lovitură prea puternică.

— Cred că ar fi mai bine să se termine totul acum, spuse ea cu demnitate. Prefer să nu ne mai vedem, Ted. Astfel doar vom înrăutăţi lucrurile. Totul s-a terminat când ai primit şantierul arheologic.

Poate chiar mai devreme, dacă el nu dorise să-şi ia niciun angajament faţă de ea.

— Nu are legătură cu tine, Brig. Aşa e viaţa, aşa se rezolvă unele lucruri.

Dar îl preocupa viaţa lui, nu a ei. Până acum, nu-şi dăduse seama de cât era de egoist. El conta, iar acum şantierul lui.

— Da, înţeleg, zise ea, ridicându-se şi punându-şi haina, îl privi drept în ochi. Felicitări, Ted, mă bucur pentru tine. Îmi pare rău pentru noi, pentru mine, dar mă bucur pentru tine.

Încerca, plină de curaj, să fie amabilă, iar el se simţi mişcat, deşi era încă dezamăgit că nu fusese mai entuziastă şi nu-l încurajase mai mult. Însă înţelesese că faptul că vestea despărţirii lor fusese o lovitură pentru ea. Voia să facă asta de mai mult timp, dar nu avusese curaj. Iar momentul plecării în Egipt fusese cel mai potrivit. Pentru el.

— Îţi mulţumesc, Brig. Te duc acasă, se oferi el.

Ea începu să plângă în hohote şi scutură din cap.

— Nu… o să iau un taxi. Mulţumesc pentru cină. Noapte bună!

Şi, cu asta, ieşi din restaurant, sperând să nu o vadă nimeni plângând. Mersi pentru cină şi pentru cei şase ani. Să ai o viaţă frumoasă. În timp ce se împleticea prin zăpadă, făcând semn unui taxi, se gândea doar la ceea ce greşise în cei şase ani. Se întreba cum putuse fi atât de idioată. Nu era „genul care să-şi ia un angajament”, nu ştia dacă îşi dorea o soţie şi copii, acum sau vreodată. Fusese uşor pentru amândoi. Confortabil. Acesta era cuvântul de ordine, şi reprezenta tot ce îşi dorise ea de la viaţă, dar uite cu ce s-a ales până la urmă. Un bărbat cu care avusese o relaţie „comodă” timp de şase ani, şi care acum o părăsea grăbit şi pleca în Egipt, la şantierul arheologic la care visase dintotdeauna. Îşi luase rămas-bun de la ea de parcă era un student sau o secretară, nu femeia pe care o iubise. Brusc, îşi dădu seama că el nu fusese îndrăgostit de ea. Şi poate nici ea nu fusese îndrăgostită de el. Se mulţumise cu o relaţie simplă, comodă, în loc să aibă una serioasă şi pasională. Păruse a fi suficient vreme de şase ani, dar uite unde ajunsese acum. Se urcă în taxi şi plânse tot drumul până acasă. Faptul că avea să nu-l mai vadă niciodată şi că totul se terminase îi dădea un sentiment

îngrozitor. Incomparabil mai rău decât cel pe care-l avusese atunci când crezuse că avea s-o ceară de soţie.

Cât de naivă putuse fi! Îşi repeta asta la nesfârşit. Când intră în apartament, îi sună telefonul mobil. Aruncă o privire şi văzu că era Ted. Nu răspunse. Ce rost avea? Nu avea să se răzgândească. Se sfârşise. Nu mai rămăsese nimic altceva, doar compasiune şi regret în loc de dragoste.

Capitolul 2

Ninsese toată noaptea, iar zăpada mai crescuse cu încă treizeci de centimetri. Oficial era viscol, o scuză minunată pentru ca Brigitte să nu meargă la muncă. Zăcea în pat plângând încă de când se trezise, fără să se simtă în stare să se ridice şi să se îmbrace. Se simţea de parcă viaţa ei se sfârşise şi era copleşită de tristeţe şi de dezamăgire. Şi, ca să pună capac la toate, se simţea ca o proastă. Ştiuse dintotdeauna că Ted îşi dorea propriul şantier, doar că nu înţelesese cât de mult sau nu crezuse că imediat ce primea unul avea să o părăsească. Crezuse că însemnase mai mult de-atât pentru el, dar se pare că se înşelase. Nu fusese decât o prezenţă provizorie, pasageră în viaţa sa, până când cariera lui se aranjase aşa cum dorise.

Între timp, ea nu făcuse nimic cu propria carieră şi îşi irosise şapte ani cu cartea. Se simţi o ratată când citi un mesaj de la Ted. „îmi pare rău” era tot ce spunea. Probabil chiar îi era. El nu era un om rău, dar avea propriile ţeluri, iar ea nu era inclusă în ele, aşa că îi fusese uşor să o părăsească. Ea nu i-ar fi făcut asta niciodată, dar înţelegea acum că el era mult mai ambiţios decât îl crezuse. Şantierul însemna pentru el mai mult decât ea. Era un sentiment îngrozitor.

Pe la zece primi un alt mesaj. Era încă în pat, şi izbucni în plâns citindu-l. Era de la Amy: „Unde eşti? În pat, sărbătorind? V-aţi logodit? Spune tot, spune tot!” Pentru o clipă, nu ştiu ce să răspundă, dar apoi îşi dădu seama că nu avea de ales şi trebuia să-i povestească tot ce se întâmplase. Răspunse printr-un mesaj: „Logodită nu, părăsită da. S-a terminat. A primit un şantier arheologic în Egipt şi pleacă peste trei săptămâni. Ne-am despărţit aseară. Mi-am luat liber azi”. Era uimitor cum putea înghesui într-un SMS un eveniment major din viaţa ei, o tragedie chiar. Învăţase asta de la studenţi, care-şi

exprimau relaţiile şi toate informaţiile vitale prin mesaje.

La birou, Amy fluieră abătută când citi mesajul. Nu se aşteptase la asta şi ştia că nici Brigitte. Îi părea îngrozitor de rău pentru ea. Ted nu era un tip rău, doar că avea propriile planuri, care, pe termen lung, păreau să nu o includă şi pe Brigitte. La vârsta lui, el îşi permisese să-şi irosească şase ani din viaţă. Însă Brigitte nu. Amy încercă să o sune, dar ea nu îi răspunse, aşa că îi trimise un mesaj: „Pot să trec pe la tine?" Răspunsul sosi repede: „Nu, mă simt ca dracu". „îmi pare rău".

O lăsă în pace câteva ceasuri, şi după-masă începu din nou să o sune, iar în cele din urmă Brigitte răspunse. Avea o voce groaznică.

— Nu e vina lui, îi luă ea apărarea înainte ca prietena ei să apuce să spună ceva. Eu am fost o proastă că nu l-am întrebat ce vrea de la relaţia noastră. Susţine că nu e genul care să-şi ia un angajament. Cum de mi-a scăpat asta?

— Nu ai întrebat, spuse Amy cu sinceritate, şi amândoi eraţi mulţumiţi cu ceea ce aveaţi. Poate ţi-a fost prea frică să întrebi.

Ştia că părinţii lui Ted trecuseră printr-un divorţ urât, care le destrămase familia, iar ideea unei căsătorii îl speria. Amy crezuse însă că el avea să treacă peste asta, la fel şi Brigitte. Acum nu mai era cazul. Destinul intervenise şi îi oferise un şantier arheologic în Egipt.

— Ce vei face acum?

— Nu ştiu. Voi plânge un an, doi. Îmi va lipsi.

Chiar şi aşa, nu putea să nu observe, în ciuda tristeţii nemărginite, că nu era atât de devastată pe cât se aştepta să fie. Oare ce făcuse? Irosise şase ani din viaţă pentru că îi fusese frică să rişte să-şi ia un angajament? Ce avea să se întâmple acum? Dacă nu va mai putea avea copii din cauza timpului pierdut? Gândul o deprima îngrozitor.

Nu voia să ajungă ca Amy, să apeleze la o bancă de spermă. Ştia că nu va face asta. Era un risc pe care Brigitte nu voia să şi-l asume. Dacă era să aibă copii, voia

tot tacâmul, un soţ, o familie sau nimic. Nu voia să crească singură un copil. O văzuse pe mama ei cum se chinuise fără încetare, ducând tot greul pe umerii ei, toate responsabilităţile, toate problemele, toate bucuriile şi toate supărările, fără să aibă cu cine să le împartă. Nu era la fel de curajoasă ca Amy sau ca mama ei şi nu voia să fie singură. Prefera să nu aibă copii, iar perspectiva asta părea acum foarte reală. Cel puţin aşa arătau lucrurile în acel moment. Întreaga ei viziune asupra lumii şi asupra propriului viitor se schimbase în ultimele douăzeci şi patru de ore şi nu în bine. În ciuda a tot ce se întâmplase, mama ei nu fusese niciodată supărată. Nici Brigitte nu voia să fie. N-ar fi făcut decât să-şi otrăvească viaţa.

— Pot să trec pe la tine după ce plec de la birou? se oferi Amy. Îi pot lăsa pe băieţi la grădiniţă până la şapte şi ies în cinci minute.

— Mi-e bine. Vin mâine la serviciu, o refuză Brigitte cu tristeţe. N-o să stau în pat să plâng o veşnicie.

Încercase să se hotărască dacă să se vadă cu Ted înainte de plecare, dar îşi dădu seama că nu voia asta. I-ar fi fost prea greu, ştiind că totul se terminase şi că s-ar putea să nu-l mai vadă niciodată. Era hotărâtă să îngroape totul; îi trimise în seara aceea un mesaj, spunându-i că totul era în regulă, dorindu-i tot binele şi mulţumindu-i pentru cei şase ani pe care i-au petrecut împreună. După ce-l trimise, se simţi ciudat. Tulburată chiar. Şase ani, împachetaţi într-un mesaj. Părea mult prea uşor. Cât de repede se încheiaseră şase ani de zile. Într-o singură noapte. O întorsătură a destinului şi totul se sfârşise.

Dimineaţa următoare, ninsoarea se oprise aşa că putu să şi plece la serviciu. Străzile fuseseră curăţate de plugurile de zăpadă. Era un ger de crăpau pietrele, îşi ridicase gulerul de la haină, iar mâinile îi era de gheaţă când ajunse la birou. Îşi uitase mănuşile. Simţea că lipsise o eternitate, nu doar o zi, ca să-şi jelească despărţirea de Ted. Era îmbrăcată cu un pulover gri, pe care îl purta ori

de câte ori era tristă sau supărată. Era momentul potrivit pentru delicii culinare, haine comode şi toate acele lucruri care te ajută să treci mai uşor peste durere. Venise momentul să simtă durerea şi tristeţea.

Ajunsese la birou de o jumătate de oră şi se apucase de verificat cererile de înscriere, când şeful ei, Greg Matson, o pofti în biroul său. El era acolo doar de un an, dar era un om cu care îţi făcea plăcere să colaborezi. Venise la Universitatea din Boston de la Colegiul Boston, şi de multe ori se bazase pe sfaturile şi experienţa lui Brigitte când era vorba despre activitatea lor. Când el preluase funcţia, ea observase cu surprindere că era mai tânăr, la fel ca femeia care râvnea la aceeaşi poziţie. Brigitte lucra acolo de mai mult timp decât amândoi la un loc, dar nu-şi dorise niciodată greutăţile care veneau la pachet odată cu funcţia. Întotdeauna îşi spusese că, dacă nu avea o funcţie, îi era mai uşor să scrie cartea. În plus, nu avea nici nevoia şi nici dorinţa de a fi „şef”.

Greg o pofti să ia loc cu zâmbetul colegial care-l caracteriza. Îi spuse că arăta obosită şi o întrebă dacă fusese bolnavă. Îi răspunse că fusese răcită. Discutară un timp despre cererile de înscriere, iar el o lăudă pentru meticulozitatea ei, spunându-i ce muncă grozavă făcea. Apoi îi povesti despre noul sistem computerizat pe care voiau să-l instaleze în câteva săptămâni. Spuse că va uşura munca tuturor şi va creşte eficienţa departamentului, într-un moment în care bugetul era limitat. Adăugă că scopul lor principal viza eficienţa şi prevenirea eventualelor tăieri de buget, astfel că sistemul computerizat era o investiţie grozavă. Apoi, cu o privire plină de regret, îi explică faptul că implementarea noului sistem însemna reducerea personalului angajat în comisia de admitere. Nu le făcea deloc plăcere acest lucru, mai ales că ea fusese membră a comisiei timp de zece ani de zile. Insistă că nu era nimic personal, dar ea şi încă şase persoane erau concediate. Generos, îi spuse că, datorită faptului că fusese angajată a

universităţii atât de mulţi ani, urma să primească un salariu compensator timp de şase luni de zile. Adăugă apoi că spera ca acei bani s-o ajute să-şi termine cartea şi că îi părea rău că trebuia să plece. Apoi se ridică, îi strânse mâna, o îmbrăţişă şi o conduse spre biroul ei. Îi spunea că aveau să preia cererile în curs şi că nu era nevoie să mai rămână. Putea să plece să-şi înceapă noua viaţă.

Brigitte stătea înmărmurită în biroul ei. O viaţă nouă? Ce viaţă nouă? Ce se întâmplase cu cea de până acum? În două zile îşi pierduse iubitul din cauza unui şantier arheologic din Egipt şi slujba ei de zece ani de zile din cauza unui computer. Era inutilă, scoasă din circulaţie, anulată. Nu greşise cu nimic, cel puţin aşa îi explicau toţi, dar nici nu făcuse nimic bine. Nu dorise să fie şefa comisiei de admitere, mulţumindu-se cu o slujbă banală zece ani de zile. De şapte ani scria la o carte fără să o termine şi petrecuse şase ani cu un bărbat pe care credea că-l iubea, dar care nu-şi luase niciun angajament, deşi ea îl crezuse potrivit pentru ea. În căutarea unui trai simplu şi lipsit de griji, reuşise să nu însemne nimic pentru nimeni, nu realizase nimic, nu se căsătorise şi nu avea copii. Era o femeie de treizeci şi opt de ani, fără copii, necăsătorită, şomeră şi care nu se putea lăuda cu nicio realizare în ultimii zece ani. Era o lovitură cruntă adusă eului ei, inimii sale, încrederii, respectului de sine şi speranţelor de viitor.

Luă o cutie din magazie pentru a-şi strânge lucrurile. La amiază, după ce-şi luase rămas-bun de la colegi, încă în stare de şoc, mergea pe hol năucită şi fără să poată asimila ce se întâmplase. Trăia cel mai straniu sentiment din viaţa ei. Se simţea ca o femeie dezrădăcinată, fără bărbat şi fără slujbă. În două zile, viaţa ei se făcuse bucăţi. Avea şase salarii compensatorii din partea universităţii. Şi apoi?

Ce avea să facă acum? Încotro urma să se îndrepte? Nu avea nici cea mai vagă idee.

Erau peste o sută de colegii în Boston, mai multe decât în orice altă zonă a Statelor Unite, şi avea zece ani

de experienţă în procesul de admitere, dar nu era sigură că mai voia să facă asta. Fusese o alegere uşoară şi care nu cerea eforturi prea mari. Dar la asta să se rezume tot ce voia ea de la viaţă? Nicio provocare? Se opri în dreptul uşii biroului lui Amy, cu cutia în braţe, privind în gol.

— Ce e asta? o întrebă Amy.

Nu-i plăcea cum arăta Brigitte. Tenul ei măsliniu era atât de palid, încât avea luciri aproape verzui, şi era curioasă să ştie ce avea în cutie.

— Tocmai am fost concediată. Au instalat un sistem nou, computerizat. Ştiam despre el. Nu ştiam că mă va înlocui. Şapte oameni am fost daţi afară. Cred că termenul corect este „disponibilizată”. Lăsată pe drumuri. Pusă pe liber. Nu mai contează. Halal săptămână! Părea calmă, aproape cadaverică.

— Doamne, Dumnezeule! Amy se ridică grăbită de la birou şi luă cutia din braţele lui Brigitte. Te duc acasă cu maşina. Pot lipsi două ore de la birou.

Brigitte încuviinţă din cap, în timp ce Amy îşi trase pe ea haina şi îi luă cutia din braţe, apoi ieşiră din clădire. Brigitte era în stare de şoc. Rămase mută jumătate de drum.

— Mi-e rău, atât putu spune.

Şi se vedea că îi era.

— Îmi pare atât de rău, replică Amy calm, aşteptând să se schimbe culoarea semaforului.

Ted o sunase pe Amy în dimineaţa aceea ca să afle cum se simţea Brigitte. Era îngrijorat în ce o privea, dar extaziat pentru noul său proiect. Ar fi fost prea dureros pentru Brigitte să afle, aşa că Amy, şi mai întristată, nu pomeni despre telefonul lui Ted. Ce rost ar fi avut? Oricum era un subiect de domeniul trecutului. La fel ca slujba lui Brigitte. Erau prea multe aspecte de digerat.

— Câteodată, astfel de lucruri se mai întâmplă, Brig. O nenorocire nu vine niciodată singură. Nu e vorba despre altceva decât ghinion şi o sincronizare execrabilă.

— Da, ştiu, răspunse Brigitte cu glas tremurat şi oftă. E vina mea. Întotdeauna aleg calea mai uşoară. Sunt atât de preocupată să nu-mi tulbur armonia din viaţă şi să nu-mi asum vreun risc, încât am ajuns să mă cufund într-o mare de nesiguranţă. N-am avut niciodată curajul să fac ceea ce face Ted. Nu mi-am dorit niciodată să preiau conducerea comisiei de admitere. Nu m-am străduit prea mult cu cartea. Nu vreau decât să mă pierd în mulţime. Şi uite ce-am ajuns: n-am serviciu, n-am iubit, n-am copii, poate nu voi avea niciodată, scriu o carte pe care, poate, o vor citi într-o zi vreo zece profesori universitari sau, poate, o vor folosi pe post de proptea la uşă, asta în cazul în care o voi termina vreodată de scris. Se întoarse către Amy cu lacrimi în ochi. Ce naiba o să fac cu viaţa mea?

Trecea printr-o perioadă foarte grea, era un moment de bilanţ în care trăgea linie şi aduna şi în care trebuia să se confrunte cu efectele greşelilor pe care le făcuse. Plătise un preţ enorm pentru ele în ultimele două zile.

— Nici măcar nu l-am întrebat vreodată pe Ted dacă ar vrea să se căsătorească la un moment dat cu mine. Doar am presupus că aşa avea să se întâmple. Era mai simplu. Oricum, răspunsul ar fi fost nu. Era totuşi mai bine să-l fi auzit atunci decât să-l aflu acum. Mă simt de parcă propria-mi viaţă a trecut pe lângă mine, şi mi-am făcut-o cu propria mână.

Avea dreptate, dar Amy nu dorea să-i răsucească un cuţit în rănile care, oricum, erau greu de îndurat. Îşi pierduse iubitul şi slujba. În doar două zile. A naibii lovitură.

— Nu te mai chinui singură! Ce a fost a fost. Sunt o groază de colegii aici, şi, dacă vrei, poţi obţine din nou un post într-o comisie de admitere. Poţi chiar să predai. Doar eşti calificată.

Dar Amy ştia că Brigitte nu dorise niciodată să facă asta. Nu o atrăgea un astfel de angajament.

— Ai un dosar excelent. Dacă trimiţi un CV, o să-ţi

găseşti, cu siguranţă, un loc de muncă.

— Toţi fac restructurări. Nu ştiu cum o să procedez. Poate ar trebui să încerc să termin cartea.

Amy încuviinţă din cap. Cel puţin o ţinea ocupată şi o împiedica să cadă şi mai tare în depresie. Măcar până i se mai vindecau rănile. Trebuia să se apuce de ceva, ca să treacă peste ceea ce se întâmpla cu ea. Se considera mai vinovată pentru această situaţie chiar şi decât Ted. Amy îi considera pe amândoi vinovaţi: pe Brigitte pentru ce nu făcuse, iar pe Ted pentru ceea ce făcuse.

— Poate ar trebui să pleci o vreme. Să schimbi peisajul, îi sugeră prietena ei, încercând să o binedispună.

— Unde să mă duc singură? Întrebă Brigitte plângând.

I se părea îngrozitor să călătorească singură.

— Sunt multe locuri de vizitat. Hawaii, Caraibe, Florida. Du-te să stai la soare pe o plajă, undeva.

— Nu are niciun farmec de una singură. Poate ar trebui să merg la mama, la New York. N-am mai văzut-o de la Crăciun. Stai să vezi când o să afle că m-a părăsit Ted şi că am rămas şi fără slujbă!

Mama ei avea o încredere nesfârşită în ea, iar Brigitte se simţea acum cea mai mare ratată.

— Poate nu e cea mai bună idee să o vizitezi acum. Să mergi la plajă ar fi mai bine.

— Da. Poate, murmură Brigitte, deloc convinsă.

Duceau lucrurile în apartament, când Brigitte se întoarse spre prietena ei, cu o privire îngrijorată.

— Dacă sună Ted, nu-i spune că am fost concediată. Nu vreau să-mi plângă de milă. E o situaţie jalnică. Am dat greş în stil mare.

El fusese promovat, ea îşi pierduse locul de muncă. S-ar fi simţit tare umilită dacă Ted ar afla.

— Nu e adevărat, şi m-a sunat de dimineaţă. Voia să ştie ce faci. Cred că este îngrijorat pentru tine.

— Spune-i că sunt bine. Nu s-a răzgândit în legătură

cu şantierul, aşa-i? Întrebă ea, plină de speranţă, dar Amy clătină din cap.

Pleca, aşa cum se stabilise. Îşi făcea griji pentru ea, dar nu într-atât încât să o ia cu el ori să rămână acasă. Amândouă erau convinse de asta.

Mai rămaseră un timp în sufragerie, apoi Amy se văzu nevoită să se întoarcă la birou. Îi sugeră să meargă să stea la ea în weekend, dar Brigitte pretextă că avea să lucreze la carte. Restul după-amiezii şi-l petrecu privind în gol, încercând să înţeleagă ce se întâmplase cu ea. Nu mai avea iubit. Nici slujbă. Se întâmplaseră multe într-un timp scurt. Sâmbătă, ezitând un minut, răspunse totuşi la telefon; la celălalt capăt al firului era mama ei. Ted nu o sunase şi nici nu-i mai trimisese mesaj de la cina de Valentin's Day. Era hotărât să nu o mai vadă şi să întrerupă orice fel de comunicare cu ea. Îi era mai uşor aşa decât să o simtă supărată. Ura femeile plângăcioase. Întotdeauna spunea că îi aminteau de mama lui. Era alergic la sentimentul de vină şi la situaţiile în care el era personajul negativ. Aşa că dispăruse din peisaj. Ei i se părea un act de laşitate.

Mama ei rămase uimită când îşi auzi fata la telefon.

— Ai o voce groaznică. Eşti bolnavă?

Se îngrijoră brusc. Brigitte era singurul ei copil.

— Eu… nu… adică da… ei bine, e un fel de-a spune bolnavă. Nu mă simt grozav.

— Ce-ai păţit, draga mea? Răceală sau gripă?

Niciuna. Suferea de inimă zdrobită.

— Poate un pic din amândouă, răspunse Brigitte vag, întrebându-se cum să-i povestească tot ce se întâmplase în acea săptămână. Nu era în stare să se adune?

— Ce mai face Ted? Ceva noutăţi? Mama se purta întotdeauna ca şi cum s-ar fi aşteptat ca el să o ceară de soţie în orice moment şi nu înţelegea de ce nu se mai întâmpla odată evenimentul. Lui Brigitte nu-i făcea deloc plăcere să-i mărturisească mamei sale în ce hal era viaţa ei

acum şi nici nu voia să se plângă. Mama sa fusese întotdeauna puternică, optimistă şi plină de energie. Brigitte o admira nespus, încă de când era copil.

Până la urmă, îşi luă inima în dinţi şi începu cu Ted.

— A primit nişte veşti bune săptămâna asta. Extraordinare chiar, pentru el. A primit propriul şantier arheologic, în Egipt. Pleacă peste trei săptămâni.

La celălalt capăt al firului se lăsă tăcerea.

— Şi asta ce înseamnă pentru tine? Pleci cu el în Egipt?

Întrebarea mamei ascundea îngrijorare. Şi aşa îi era greu că singurul ei copil locuia în Boston. Egiptul nici măcar nu era pe harta ei.

— Nu, nu plec. Este ceea ce şi-a dorit dintotdeauna, şi va rămâne acolo pentru mult timp. Cel puţin trei ani, poate cinci. Cine ştie, poate, dacă face treabă bună, chiar zece. Asta mă cam scoate din planurile lui.

Încerca să pară mai calmă şi mai înţeleaptă decât se simţea.

— Ştiai despre asta?

Mama ei părea şocată; luase un ton dezaprobator.

— Ştiam ceva. Era ceea ce îşi dorea. Cred că nu m-am gândit niciodată că se va şi întâmpla, dar uite că s-a întâmplat, iar lucrurile se mişcă repede. Aşa că săptămâna asta am hotărât să ne despărţim şi să mergem, fiecare, pe propriul drum. Are nevoie să fie liber ca să-şi poată urma visul.

Încerca să pară optimistă, dar de fapt era în cea mai adâncă stare de autocompătimire şi de supărare.

— Şi cu visele tale cum rămâne? Ai fost cu el şase ani.

Tonul vocii mamei sale devenea tot mai sever. Nu era furioasă pe fiica ei, ci pe Ted. Problema era că Brigitte nu recunoscuse că ar avea vreun vis, nici faţă de Ted, nici chiar faţă de ea.

— E egoist să plece aşa şi să-şi vadă de planurile lui,

continuă mama sec.

Era furioasă şi-şi apăra fiica.

— Asta voia să facă de când a început să lucreze la universitate, mamă. Nu-l pot învinovăţi pentru asta. Doar că am cam uitat de visul lui de-a lungul timpului. Oricum, asta e. Înghiţi apoi în sec şi continuă: De fapt, a fost o săptămână nebună. Ieri am fost dată afară, înlocuită de un computer.

— Ai fost concediată?

Mama ei rămăsese fără cuvinte.

— Da, cam aşa ceva. Am primit un salariu compensator pe şase luni. Deci stau cât de cât bine financiar, doar că s-a întâmplat pe neaşteptate. Ştiam despre sistemul computerizat, însă habar n-aveam că urma să mă înlocuiască. Aşa că am tras lozul câştigător. Ted şi slujba de la universitate. Poate e mai bine aşa.

— Pentru cine? Mama ei îşi ieşise din fire în locul ei. În niciun caz pentru tine. Ted te părăseşte după şase ani şi zboară ca fluturele spre Egipt, iar Universitatea din Boston se descotoroseşte de tine după zece ani. E de-a dreptul şocant. Vrei să vin la tine?

Brigitte zâmbi auzind întrebarea mamei sale. Se simţea o ratată, dar, în acelaşi timp, se bucura să aibă sprijinul mamei. În ciuda sincerităţii de-a dreptul dureroase şi a încăpăţânării, era o femeie devotată, cu o inimă bună şi blândă, care sărise întotdeauna în apărarea fetei sale.

— Sunt bine, mamă. Am de gând să lucrez la carte şi să văd cum evoluează. Cred că e un moment bun să o termin în timp record. Nu am altceva de făcut acum.

Avea totuşi orele de la doctorat din acel semestru, dar, după toate cele petrecute, se gândea să renunţe şi să-şi ia un semestru liber. Nu avea chef nici de învăţat, nici de teste. La cât era de supărată, scrisul îi era mai mult decât suficient.

— De ce nu vii să mă vizitezi la New York?

Mama ei chiar era îngrijorată.

— N-am ce să fac acolo, mamă.

Brigitte nu mai locuise în New York din timpul liceului, şi mulţi dintre prietenii ei se mutaseră.

— Vreau să-mi trimit CV-ul la câteva şcoli de aici, să văd ce oferte apar. Şase luni trec repede. Aş putea începe undeva din toamna viitoare, şi din când în când să scriu la carte.

Mama ei nu părea convinsă, şi i se rupea sufletul pentru ea.

— Nu-mi place nimic din ce ţi se întâmplă, Brigitte, mai ales toată povestea asta cuTed. De lucru îţi mai găseşti. Dar ai investit mult în relaţia cu el. Nu este uşor să-ţi găseşti pe cineva la vârsta ta. Şi, dacă vrei copii, nu ai timp de pierdut.

— Şi ce-mi sugerezi? Pliante şi afişe? Sau reclame de o pagină? E şi vina mea. Nu am vrut să insist pe subiecte delicate precum copii sau căsătorie. Nici nu eram pregătită. Întotdeauna mi-am zis că mai e timp. Pe de altă parte, am considerat că am o relaţie stabilă cu el. Ei bine, n-a fost aşa. Deloc. El nici măcar nu prea crede că va vrea vreodată să se căsătorească ori să aibă copii. Cred că am înţeles greşit mesajul şi nici nu am pus întrebări, cel puţin nu la modul serios. Asta e! Poate că nu voi avea copii.

În timp ce mitralia toate astea, se simţi cuprinsă de tristeţe, ceea ce o înfurie şi mai tare pe mama ei.

— Ar fi trebuit să-ţi spună verde-n faţă ce credea şi să nu te facă să-ţi pierzi timpul.

— Poate ai dreptate, dar nu m-am gândit că am fi în criză de timp. Nici eu nu eram pregătită pentru un angajament serios.

Deşi niciuna nu spunea asta, amândouă ştiau că era deja prea târziu. La treizeci şi opt de ani, trăise o iluzie a tinereţii. Până acum. Dintr-odată, întregul său univers se prăbuşise: Îşi pierduse atât locul de muncă, cât şi iubitul.

— Voi, fetele din ziua de azi, trăiţi cu impresia că

aveţi tot timpul să vă măritaţi şi să faceţi copii. În ziua de azi, femeile fac primul copil la patruzeci şi cinci sau la cincizeci de ani, datorită medicinei moderne. Nici nu se mai căsătoresc. Femei de şaizeci de ani rămân însărcinate cu ajutorul unor intervenţii uimitoare. Nu e însă atât de uşor pe cât crezi, iar, câteodată, toate aceste idei ale tehnologiei moderne se întorc împotriva ta şi-ţi dau o falsă perspectivă asupra timpului. Natura îşi păstrează fusul orar, orice ar inventa omul ca să o păcălească. Sper că de-acum înainte vei deschide bine ochii înainte să te implici serios într-o relaţie. Nu mai ai timp de pierdut.

Era un perdaf aspru, iar lui Brigitte îi era greu să-l asculte, dar ştia ca mama ei avea dreptate.

— Cu Ted am avut o relaţie serioasă, o contrazise ea calmă.

— Nu atât de serioasă pe cât ar fi trebuit să fie pentru amândoi. Aţi crezut că mai sunteţi copii.

Brigitte ştia că şi de data aceasta avea dreptate. Mama ei avea mereu dreptate. Dusese o viaţă prea tihnită, iar acum totul se întorcea împotriva ei.

— El pleacă în Egipt, şi tu rămâi singură. E foarte trist.

Mama înţelesese totul, şi îi părea îngrozitor de rău pentru fiica ei.

— Într-adevăr, aşa este. Dar poate asta mi-e soarta. Poate nu a fost să fie, comentă Brigitte, încercând să dea dovadă de înţelepciune. Aş fi vrut doar ca el să clarifice lucrurile mai din timp.

— Da, şi eu.

Însă Brigitte îşi dădea seama că amândoi fuseseră comozi, nepăsători, egoişti şi imaturi. Ar fi trebuit să se poarte ca nişte adulţi, nu ca doi copii.

— Să-mi spui dacă vrei să vii acasă. Camera ta e pregătită, şi mi-ar plăcea să te văd. Am înaintat mult cu cercetările pentru arborele genealogic. Vreau să-ţi arăt ce am mai descoperit. Dacă te saturi de scris la carte, mă poţi

ajuta.

Brigitte nu-şi putea închipui o preocupare mai puţin interesantă pentru ea în acel moment. Istoria familiei mamei sale, care cobora în timp până în Evul Mediu, în Franţa, fusese întotdeauna mult mai captivantă pentru mama sa decât pentru ea, deşi îi admira eforturile. Era pasiunea mamei sale de ani de zile. Istoria familiei lor reprezenta o moştenire pe care intenţionase dintotdeauna să o transmită fiicei ei. Brigitte prefera însă tainele istoriei, iar propriii strămoşi păreau mult prea banali şi lumeşti.

Îi vizită pe Amy şi pe băieţi în acea după-amiază, iar duminică reîncepu să scrie la carte. Şi, pentru prima dată, descoperi că tot materialul pe care-l strânsese ca documentare, inclusiv problema sufragetelor, era anost şi neinteresant. Nu mai păreau deloc chestiuni la fel de importante ca până atunci. Totul în viaţa ei părea fără sclipire şi monoton, fără sens. Simţea că ajunsese într-un punct mort, din toate punctele de vedere. Ce rost mai avea?

Până marţi se plictisi complet de tot ce scrisese până atunci. În plus, nu mai ştia nimic de Ted de o săptămână. Continuă să scrie, dar, până la sfârşitul săptămânii, îi venea să urle şi să dea cu cartea de pereţi. Simţea că nu progresa deloc. Era prea deprimată din cauza lui Ted şi a concedierii. Îşi trimisese CV-ul la mai multe colegii, dar era prea curând să primească vreun răspuns. Îşi dădea seama că, dacă avea să primească o ofertă de serviciu, urma să fie nevoită să-şi asume mai multe responsabilităţi decât până acum. Faptul că nu răspunsese provocărilor importante o transformase în victima unui computer şi o lăsase pe drumuri. Dar nu se aştepta să primească prea curând o reacţie la CV-ul ei.

După o săptămână de scris la carte, depuse armele. Nu mai avea nimic de spus, nu mai avea energia să afirme ceva şi îi pierise tot interesul pentru subiect. Se blocase, începu să se gândească la ideea lui Amy de a merge

undeva pe o plajă, să dispară pentru un timp. Începuse iar să ningă, şi totul în Boston o deprima. Ura faptul că Ted se pregătea de plecare, şi, dintr-odată, doar într-un interval de zece zile, simţi că nu mai avea o viaţă în acel oraş. Fără o slujbă şi fără iubit nu mai avea de ce să rămână în Boston, şi, sub impulsul momentului, se hotărî să plece la New York. Avea nevoie de o pauză, iar mama fu încântată când o sună s-o anunţe că era pe aeroportul din Boston.

Se uita pe geamul avionului. Părea o copilărie, dar totul în viaţa ei era un talmeş-balmeş, şi se simţea bine că se întorcea acasă. Ştia că trebuia să o ia de la început, dar pe moment nu avea nicio idee de unde ar fi putut începe, aşa că două zile în New York erau exact lucrul de care avea nevoie. Mama ei îi sugerase să-şi trimită CV-ul la Universităţile New York şi Columbia, dar Brigitte nu avea de gând să se mute înapoi în New York. Afară ploua, şi, în timp ce avionul ateriza, îşi dădu brusc seama că nu avea nicio idee în ce direcţie se îndrepta viaţa ei. Voia să stea câteva zile în casa liniştită în care crescuse. După aceea, plănuia să se întoarcă în Boston, deşi habar n-avea ce putea face cu viaţa ei. Tot ce ştia, după schimbările survenite recent în viaţa sa, era că voia să fie altfel decât până acum. „La îndemână şi confortabil” nu mai erau de-ajuns.

Capitolul 3

Marguerite Nicholson răsuflă uşurată şi îi deschise încântată uşa fiicei sale. Ploua cu găleata în New York, şi Brigitte se udase leoarcă doar de la taxi până la intrarea în clădire. Mama se grăbi să îi agaţe în cuier haina de ploaie udă, o puse să se descalţe şi după câteva minute îi dădu o cană de ceai şi se aşezară în faţa focului. În toată această atmosferă era ceva care îi oferea lui Brigitte o siguranţă parcă de nezdruncinat, ca şi cum te-ai afunda într-un covor moale de lână sau te-ai arunca, răsuflând uşurată, într-un pat din pene. Mama ei era o femeie capabilă şi inteligentă, pe care se putea bizui întotdeauna. Marguerite le salvase de la dezastru şi transformase tragedia într-o viaţă frumoasă pentru amândouă. Făcuse o carieră respectabilă ca editor. Când se pensionase, cu un an în urmă, ajunsese senior editor, publicase multe cărţi importante şi era foarte respectată în domeniu. Îşi ţinuse fata în şcoală, în liceu şi la facultate, o învăţase de ce e important să ai o educaţie bună şi era tare mândră de realizările lui Brigitte şi de intenţia ei de a-şi lua doctoratul. Fusese dezamăgită doar când Brigitte se mulţumise cu acea slujbă deloc interesantă la comisia de admitere sau când anii nesfârşiţi de cercetare nu se concretizaseră în cartea mult promisă. Era la fel de dezamăgită de asta cum era şi de faptul că Brigitte nu reuşise încă să se căsătorească şi să aibă copii. Aştepta ca ea să-şi găsească ambiţia şi să ia viaţa în piept, dar până acum fiica ei nu făcuse asta. Marguerite ştia că era conştiincioasă şi că muncea din greu, dar îşi dorea mult mai mult pentru ea. Cunoştea prea bine aversiunea lui Brigitte faţă de riscuri şi ştia de unde i se trăgea. Tot ce-şi dorise dintotdeauna era să fie în siguranţă. Mama ei îşi dorea ca ea să aibă o viaţă mai pasionantă, mai interesantă. Ştia că nu era imposibil, dar părea că pe Brigitte o ţinea ceva în loc. Era încă bântuită de traumele din copilărie şi de moartea tatălui ei.

Aşa cum stăteau în livingul primitor, erau cum nu se poate mai diferite una de cealaltă. Marguerite era blondă, fiica ei era brunetă, deşi amândouă erau înalte şi aveau o siluetă frumoasă; ochii lui Brigitte erau la fel de închişi la culoare ca părul, în timp ce ai mamei sale erau de un albastru-deschis precum cerul. Aveau un zâmbet asemănător, dar trăsături diferite. Ale lui Brigitte erau mult mai exotice.

Camera era caldă şi frumos decorată cu obiecte vechi patinate de vreme, iar Marguerite aprinsese focul în şemineu înainte de sosirea lui Brigitte. Şedeau pe scaune vechi, dar elegante, tapiţate cu catifea, bând ceai din ceşti de porţelan de Limoges de care mama ei era foarte mândră şi care îi aparţinuseră bunicii ei. Marguerite avea aerul unei aristocrate mondene şi, deşi nimic din acel apartament nu era de mare valoare, ea avea mult bun-gust şi locuia acolo de mulţi ani. Casa lor avea patina vremii. Toţi pereţii erau plini de rafturi burduşite de cărţi. Era o casă în care învăţătura, literatura şi educaţia erau venerate, iar Marguerite fusese şi rămăsese fascinată de tot ce însemna istoria familiei ei.

— Spune-mi cum merge cu cartea, întrebă cu interes mama lui Brigitte, care dorea pe moment să evite subiectele dureroase, ca Ted sau concedierea.

— Nu ştiu. Cred că nu reuşesc să mă adun. M-am împotmolit. Sunt complet blocată. Documentarea a decurs bine, dar nu pot să mă urnesc. Cred că sunt supărată din cauza lui Ted. Poate va merge mai bine după ce fac o pauză. De asta am şi venit la tine.

— Mă bucur că eşti aici. Vrei să mă uit peste materiale? Recunosc că antropologia nu este domeniul meu, şi documentele tale sunt academice, dar poate îi dau un zvâc. Brigitte zâmbi la auzul propunerii atât de tipice a mamei sale. În plus, îi era recunoscătoare că se abţinuse de la orice comentariu crud la adresa lui Ted. Se vedea că era doar tristă din cauza lui Brigitte.

— Mamă, cred că are nevoie de mai mult decât de un zvâc. Am deja şase sute cincizeci de pagini, şi, dacă ar fi să urmăresc firul problemei prin istorie şi prin toate ţările despre care vreau să scriu, va depăşi o mie de pagini. Vreau să fie o carte definitorie despre dreptul la vot al femeii. Dar, în acest moment, întrebarea care mă roade este dacă îi va păsa cuiva de ea. Poate că libertatea femeii înseamnă mai mult decât dreptul de a participa la un proces democratic, spuse Brigitte cu tristeţe.

— Pare să fie ceva tare nou pentru mine, o tachină mama, deşi ştia că avea să fie un studiu amănunţit, amplu şi foarte competent. Cunoştea talentul de scriitoare al lui Brigitte, cu toate că subiectul era arid. Ea zâmbi când auzi comentariul mamei. Până la urmă, era o carte ştiinţifică, nu una comercială.

— Şi eu am fost ocupată. Am reînceput de trei săptămâni documentarea la biblioteca mormonă locală. Este incredibil ce colecţie de documente există acolo. Îţi dai seama că au peste două sute de operatori video în patruzeci şi cinci de ţări din toată lumea, care fotografiază documentele locale, pe care oamenii interesaţi de genealogie să le folosească? Scopul lor real este să-i determine să intre în Biserica lor, chiar şi după moarte, dar toată lumea interesată în relaţiile ancestrale de familie are acces la documentele lor. Sunt foarte generoşi cu informaţiile pe care le-au adunat şi te ajută mult. Mulţumită lor, am descoperit indicii despre familia Margerac până în 1850, în New Orleans, şi ştiu că au venit în Statele Unite din Bretagne în jurul acelui an. Unii dintre ei erau aici de mult timp, proveneau din altă ramură a familiei, dar aveau acelaşi nume. Descendenţii noştri direcţi au venit din Bretagne la sfârşitul anilor 1840. Am auzit parcă la ştiri.

Brigitte zâmbi. Era pasiunea mamei sale.

— Este vorba despre străbunicul meu şi stră-străbunicul tău, care au venit aici, continuă ea. Ce vreau

să aflu acum sunt informaţii despre istoria familiei dinainte de sosirea lor în America. Ştiu că un anume Philippe, împreună cu Tristan de Margerac, a venit în America împreună cu un grup mai mare de conţi şi de marchizi, dar nu ştiu mai multe despre ei; de fapt, nu ştiu nimic dinaintea plecării din Franţa.

— Nu ar trebui să-ţi continui cercetările acolo? o întrebă Brigitte, încercând să pară interesată de subiect.

Deşi antropologia o fascina, nu înţelegea de ce căutările neobosite ale mamei sale pentru a afla istoria familiei o plictiseau de moarte. Îi lipsea cu desăvârşire curiozitatea lui Marguerite pentru străbunii familiei. I se părea o istorie prea îndepărtată şi irelevantă. Iar strămoşii lor păreau atât de banali.

— Cred că mormonii au mai multe date despre asta decât orice altă bibliotecă din Franţa. Au fotografiat documentele de acolo. Ţările europene sunt cel mai uşor de cercetat. Într-una din zilele astea vreau să merg până în Salt Lake City şi să văd ce au acolo, deşi am mult material bun de la biblioteca lor de aici.

Brigitte dădu politicos din cap, ca întotdeauna, dar mama ei ştia cât de puţin interesată era de subiect, aşa că începură să vorbească despre altceva: teatru, operă, balet, tot pasiuni ale lui Marguerite, şi despre ultimul roman pe care aceasta începuse să-l citească. Până la urmă, inevitabil, ajunseră să vorbească şi despre Ted şi şantierul său arheologic din Egipt. Subiectul nu mai putea fi ocolit. Marguerite era încă amărâtă şi îi părea rău de ce i se întâmplase fiicei sale. Ştia că trecuse printr-o mare dezamăgire şi era impresionată de cât de matur reacţiona fata ei. În locul ei, ea nu s-ar fi putut purta la fel, dacă ar fi fost părăsită după o relaţie de şase ani de zile. Brigitte îşi asuma o mare parte din vină, deşi Marguerite nu era cu totul de acord. Era de părere că el ar fi trebuit să o invite pe Brigitte să plece cu el în Egipt, nu să folosească plecarea drept motiv ca să se despartă de ea.

Discutară şi despre şcolile la care Brigitte îşi trimisese CV'ul. Ea era hotărâtă să rămână în Boston, dar era prea devreme să primească vreun răspuns. Ştia că toate universităţile erau ocupate cu admiterile, cu procesarea cererilor de înscriere, cu întocmirea listelor de admişi, apoi a celor de aşteptare. Se îndoia că avea să-i răspundă careva mai devreme de mai sau iunie. Avea nevoie doar să aibă ceva cu care să-şi ocupe timpul până atunci, dar în niciun caz n-o atrăgea proiectul genealogic fără sfârşit al mamei sale. Voia să o ajute, dar să catalogheze generaţie după generaţie de persoane, toate la fel de respectabile, i se părea o muncă la fel de banală şi de previzibilă ca redactarea propriei cărţi. Îşi dorea câteodată ca printre strămoşii căutaţi să descopere un criminal sau un tâlhar mai romantic, ceva care să dea viaţă arborelui lor genealogic.

Amândouă femeile se duseră la culcare la miezul nopţii. Se stinsese şi focul. Brigitte dormi, ca întotdeauna, în camera ei din copilărie. Rămăsese decorată cu pânza de bumbac roz înflorată pe care o alesese chiar ea când era mică. Îi plăcea să se întoarcă la lucrurile familiare, la vechea ei cameră şi la conversaţiile lungi şi intelectuale cu mama sa. Se înţelegeau foarte bine.

Dimineaţa următoare luară micul dejun împreună în bucătărie, apoi Marguerite ieşi în oraş să facă nişte comisioane, să ia ceva de mâncare şi să joace bridge cu prietenii. Avusese o viaţă plăcută şi o relaţie care durase câţiva ani. El murise cu ceva timp în urmă, chiar înainte ca ea să se pensioneze, iar de atunci nu mai avusese pe nimeni. Avea un cerc larg de prieteni – în general femei, şi doar câteva cupluri – cu care se întâlnea să ia masa în oraş, mergea la muzee sau la alte evenimente culturale. Trăise singură, dar nu se plictisise niciodată. Proiectul ei genealogic îi ocupa weekendurile şi serile în care nu ieşea. Învăţase să caute informaţii pe internet, dar pe cele mai multe le obţinuse de la mormoni. Visa ca într-o zi să le

adune pe toate într-o carte pentru Brigitte, dar până atunci profita de această cercetare şi se bucura de vânătoarea după istoria de secole a familiei, chiar dacă fiicei sale i se părea o activitate anostă şi neinteresantă.

Când se întoarse acasă, îi arătă lui Brigitte ultimele notiţe. Brigitte făcuse nişte cumpărături, după care se dusese la Columbia să viziteze un prieten care era profesor acolo şi care îi promise să o anunţe dacă aveau un loc disponibil în comisia de admitere. El îi sugeră chiar că ar trebui să se gândească să înceapă să predea, în loc să lucreze în comisie, dar ea nu credea că avea înclinaţie pentru asta şi dorea o slujbă administrativă, care să-i ofere mai mult timp pentru scris şi pentru doctorat. Brigitte se simţea ceva mai binedispusă decât cu o zi în urmă, când ajunsese la New York. Mama ei avusese dreptate, faptul că era acolo îi făcea bine. Totul era electrizant şi plin de viaţă, deşi îi plăcea şi viaţa universitară din Boston. Atmosfera era mult mai relaxată şi mai tinerească. Vizita la New York era o binemeritată schimbare de peisaj. Erau multe de făcut aici, şi tocmai de-aia Marguerite iubea atât de mult acest oraş.

Uitându-se peste ultimele descoperiri ale mamei sale, Brigitte rămăsese impresionată de informaţiile pe care Marguerite reuşise să le adune. Avea acolo datele de naştere şi de deces ale tuturor strămoşilor şi a nenumăraţi veri. Ştia toate districtele şi parohiile din New Orleans unde trăiseră şi muriseră aceştia, numele reşedinţelor şi ale plantaţiilor, oraşele din care migraseră spre New York şi Connecticut după Războiul Civil American. Aflase şi numele navei cu care unul dintre ei sosise din Bretagne în 1846. Părea că membrii familiei locuiseră în sud până după Războiul Civil, după care, prin 1860 şi 1870, se mutaseră în nord, unde locuiau şi acum. Dar ce se întâmplase înainte de toate astea în Franţa rămânea încă un mister. La drept vorbind, Brigitte se gândea că acea parte a istoriei lor se putea dovedi mult mai interesantă decât ceea ce

descoperise mama ei până în acest moment.

— Nu e chiar atât de departe în timp, mamă. Ar trebui să poţi afla date despre perioada aceea şi de la biblioteca mormonă sau dintr-o excursie în Franţa.

— Trebuie să merg în Salt Lake City pentru asta. Acolo au mai multe documente europene şi mai multe facilităţi. Nu am avut timp. Şi bibliotecile alea enorme mă îngrozesc. Tu te pricepi la chestii din astea mult mai bine decât mine.

Privirea ei implora ajutorul, iar Brigitte zâmbi. Era sincer impresionată.

— Ai suficient material pentru o carte, dacă vei vrea vreodată să scrii una, o încurajă Brigitte.

Sârguinţa şi perseverenţa mamei sale o impresionaseră întotdeauna.

— Nu cred că va interesa pe altcineva în afară de familia noastră, adică noi două şi nişte veri, aruncaţi de viaţă pe ici, pe colo, asta dacă n-avem cumva rude în Franţa de care nu ştim. Nu cred însă că avem. Nu am găsit numele Margerac în ultimii ani în Franţa. Iar cei de aici au cam dispărut. Nu a mai rămas niciunul în sud, de cel puţin o sută de ani. Bunicul tău s-a născut în New York la începutul secolului. Am rămas doar noi două.

Această investigaţie o fascina de ani de zile, şi îşi pusese tot sufletul în ea.

— Ai muncit la toate astea atât de mult, mamă, o lăudă Brigitte plină de admiraţie.

— Îmi place să ştiu cu cine ne înrudim, unde au locuit şi ce au făcut. Este şi moştenirea ta. Poate că într-o bună zi va fi şi pentru tine la fel de important. În arborele nostru genealogic există nişte oameni foarte interesanţi.

Brigitte însă nu era de aceeaşi părere. Or fi fost ei aristocraţi, dar nu aveau nimic neobişnuit.

Până la urmă, Brigitte petrecu toată săptămâna în New York. Nu avea niciun motiv care să o zorească spre casă, în Boston. Mersese cu mama ei peste tot – la teatru,

la cinematograf, – luaseră cina în câteva restaurante cochete şi intime şi se plimbaseră îndelung prin Central Park. Profitaseră de timpul petrecut împreună, iar mama ei încerca să nu deschidă subiecte dureroase. Nu mai rămăsese nimic de spus despre Ted, dar Marguerite nu putea să nu se gândească la cei şase ani pe care el i-i mâncase lui Brigitte. Bănuia că acum şi fiica ei credea acelaşi lucru. În cele din urmă, Ted se dovedise incredibil de egoist. Brigitte nu mai auzise nimic despre el din dimineaţa de după despărţire, când Ted îi trimisese acel mesaj.

Petrecură o sâmbătă după-masă liniştită acasă, citind ediţia de dimineaţă a ziarului Sunday Times. Mama ei chicoti când găsi un articol despre genealogie, care, după cum era de aşteptat, elogia iniţiativa mormonilor şi biblioteca lor. Marguerite o privi din nou îngândurată.

— Aş vrea să mergi în locul meu în Salt Lake City, Brigitte, încercă ea să o convingă. Te pricepi la documentare mai bine ca mine. Nu e punctul meu forte, ci al tău, şi nu pot să înaintez până nu dau de urma unor membri ai familiei din Franţa. M-am împotmolit pe la 1850. Crezi că poţi merge acolo în locul meu? Se ferise să adauge ceva de genul „şi aşa nu ai de lucru sau vreun prieten”, deşi acesta era adevărul. Brigitte avea acum suficient timp şi abia aştepta să-şi găsească un loc de muncă.

Iniţial vru să refuze, dar apoi se răzgândi. Nu avea niciun motiv să nu meargă şi trebuia să recunoască faptul că i se păruse interesant ce citise în Times despre Biblioteca Mormonă de Istorie a Familiei. Măcar atât putea să facă pentru mama ei, care fusese permanent alături de ea şi o sprijinise în toate acţiunile sale. Era o favoare mică pe care i-o putea face mamei, mai ales că acum nu avea altceva în plan.

— Poate voi merge. Vom vedea, spuse, fără a lăsa să se ghicească vreo intenţie şi fără să promită, dar în acelaşi

timp gândindu-se că nu era o ocazie mai bună să se detaşeze de cartea care dintr-odată o deziluziona tot mai tare.

Se gândi din nou la asta duminică, în timp ce luau micul dejun şi împărţeau ce rămăsese de citit din Times. În acea după-amiază, Brigitte ar fi trebuit să se întoarcă în Boston. Prognoza meteo anunţa ninsori puternice, şi nu se ştia când aveau să se oprească. După două ore, aeroportul din Boston fusese închis. În New York vremea era frumoasă. Furtuna de zăpadă nu avea să ajungă acolo decât a doua zi.

— Aş putea să mă duc în Salt Lake City pentru câteva zile, zise Brigitte gânditoare. Am acolo o colegă de şcoală, cel puţin aşa ştiu. Cred că are vreo zece copii şi e căsătorită cu un mormon. Pot să o caut şi fac şi documentarea pentru tine. Ar putea fi distractiv.

Brigitte îi zâmbi mamei sale, iar faţa lui Marguerite se lumină la auzul acestui plan.

— Ţi-aş fi tare recunoscătoare dacă ai face asta. Am mâinile legate până nu reuşesc să dau de urma lor în Bretagne. Mormonii au documente incredibile pe microfilme şi pe discuri şi personal care să te ajute să găseşti informaţiile dorite.

Încerca să fie cât se putea de convingătoare, iar Brigitte izbucni în râs.

— Bine, bine, mamă, o opri ea din vorbit.

Peste câteva minute, sună la o companie aeriană ca să facă o rezervare pentru după-masă către Salt Lake City. Îi părea tare bine că-şi putea ajuta mama, iar proiectul părea tot mai interesant.

Se simţise dintr-odată fascinată când văzuse în ziar Biblioteca Mormonă din Salt Lake City şi se întrebă chiar dacă nu cumva ar găsi acolo ceva ce ar putea folosi pentru propria carte, deşi părea imposibil.

Mama ei îi mulţumi cu efuziune când plecă, iar Brigitte îi promise că avea să-i telefoneze să o pună la

curent cu descoperirile ei. Rezervase o cameră la hotelul Carlton, deoarece văzuse pe internet că era în apropierea Pieţei Templului, unde se afla biblioteca. Acum, că tot fusese de acord să plece, Brigitte abia aştepta să o viziteze. Fusese foarte impresionată de ce aflase de pe internet. După câte se părea, aveai la dispoziţie sute de voluntari, puteai consulta toate documentele şi resursele fără să plăteşti, excepţie făcând doar fotocopierea documentelor şi a fotografiilor. Era un serviciu remarcabil în folosul comunităţii pe care ei îl asigurau de câteva decenii. Mormonii aveau o organizaţie uriaşă şi cea mai eficientă activitate de cercetare din lume.

Brigitte se gândea la asta în timp ce se urca în avionul care urma să o ducă în Salt Lake City, sperând să găsească ceva interesant pentru mama sa. Nu se aştepta cu adevărat să dea peste ceva senzaţional în istoria familiei. Tot ce descoperise mama ei până acum era total inofensiv. Erau aristocraţi respectabili, care, nu se ştie din ce motiv, aleseseră să vină în Statele Unite ale Americii pe la mijlocul secolului al XIX-lea, la mult timp după domnia lui Napoleon. Poate veniseră să cumpere pământ ori să descopere teritorii noi, şi rămăseseră aici. Venise acum rândul lui Brigitte să se întrebe ce făcuseră în Franţa înainte să sosească în America, ce se întâmplase în timpul lui Napoleon şi în timpul Revoluţiei Franceze, care avusese loc cu cincisprezece ani înainte. Era într-o misiune de descoperire, care devenise dintr-odată mult mai interesantă decât înregistrarea unor date culese din lume despre dreptul femeii la vot. Poate că până la urmă mama ei avusese dreptate şi subiectul pe care-l cerceta acum era mai important decât cel care o preocupase în ultimii şapte ani. Brigitte urma să afle când ajungea în Salt Lake City.

Zborul dură cinci ore şi jumătate, iar de la aeroport Brigitte se îndreptă direct spre hotel. Fusese construit prin 1920 în stil european şi se afla în apropierea Pieţei Templului, destinaţia sa de a doua zi. Ca să se orienteze şi

să iasă puţin la aer, făcu o scurtă plimbare înainte de cină. Găsi cu uşurinţă piaţa, la câteva străzi distanţă, şi zări imediat biblioteca în partea de vest a pieţei, lângă Muzeul de istorie al Bisericii şi coliba lui Osmyn Deuel, păstrată din 1847, cea mai veche clădire din oraş. Trecu pe lângă Templul Mormon cu cele şase clopotniţe impresionante ale sale, pe lângă Tabernacol, deschis publicului pentru repetiţiile şi concertele celebrului cor al Tabernacolului Mormon. Ambele clădiri impresionau ochiul, chiar şi din exterior. Văzu capitoliul şi trecu pe lângă casele Beehive şi Lion, care fuseseră construite la mijlocul anului 1850 ca reşedinţă oficială a lui Brigham Young, preşedintele Bisericii Mormone şi primul guvernator al statului Utah.

Brigitte era uimită să vadă câtă lume se plimba prin piaţă, în ciuda vremii răcoroase. Toţi priveau clădirile cu admiraţie şi cu interes, ceea ce sugera că nu erau localnici, ci turişti. Oraşul părea plin de oameni, majoritatea adunaţi în piaţă. Toţi erau veseli şi evident încântaţi că se aflau acolo. Atmosfera era molipsitoare, astfel că Brigitte se întoarse în camera de hotel într-o dispoziţie de zile mari. Proiectul mamei sale o făcea să se simtă mai bine ca oricând. Faptul că avea şi timp să-l cerceteze adăuga o nouă dimensiune vieţii ei.

Îşi sună mama din cameră, după ce comandă cina, şi îi povesti tot ce văzuse până atunci, spunându-i că îi părea rău că nu venise cu ea. Marguerite îi era recunoscătoare că făcuse acest drum în numele ei.

— Nu aş fi putut merge sub nicio formă, zise Marguerite. Mâine am campionatul de bridge.

Brigitte era fericită că, pentru o femeie care muncise din greu timp de douăzeci şi cinci de ani, deşi nu fusese pregătită pentru aşa ceva, mama ei ştia să se bucure de timpul său liber. Îşi câştigase acest drept. Şi dacă genealogia lor era atât de importantă pentru ea, Brigitte era fericită să-şi folosească propria experienţă în cercetare ca să-i fie de folos. Simţea că mormonii aveau să o ajute să

avanseze cu proiectul ei. Existau în baza lor de date două miliarde de nume, două milioane şi jumătate de role de microfilm şi 300 000 de cărţi cu informaţii strânse din toată lumea. Brigitte era convinsă că aveau să găsească date despre rudele lor din Franţa. Mama ei voia să meargă cât mai mult înapoi în timp. Ar fi fost extrem de palpitant pentru ea să afle că familia de Margerac jucase un rol important în istoria Franţei, îi plăcuse istoria încă din liceu. Totul începea să aibă importanţă tot mai mare pentru Brigitte, mai mare decât subiectul sufragetelor, care i se păruse vital până atunci. Era ceva mult mai personal, iar ea simţea că se afla la o aruncătură de băţ de locul în care se aşezaseră strămoşii ei.

Luase cina în camera de hotel şi îşi dorea să poată discuta despre asta cu Ted. Ştia că el nu plecase încă din Boston, şi se gândi să-l sune, dar îşi dădu seama că doar sunetul vocii lui, acum că îl pierduse pentru totdeauna, ar fi întors-o pe dos. Urma să plece curând în Egipt, pe şantierul lui arheologic pe care-l preferase în locul ei.

Încercă să dea de colega ei din liceu în seara aceea şi descoperi că nu avea nicio şansă să o găsească. După cum îi spusese aceasta, soţul ei era un descendent direct al lui Brigham Young, iar în cartea de telefon erau pagini întregi de familii Young. Prenumele lui era John, dar şi aceştia erau cu sutele. Îi părea rău că nu se puteau întâlni, şi îşi dori să fi păstrat legătura cu ea toţi aceşti ani. Singurul lucru pe care îl ştia despre ea era că avea zece copii. Pentru Brigitte era ceva greu de imaginat, dar părea un lucru obişnuit prin partea locului, unde familiile erau, de regulă, numeroase.

Dormi bine în acea noapte în patul mare şi confortabil. Ceruse să fie trezită la ora opt, iar când fu sunată, îl visa pe Ted. Era încă prezent în mintea ei, şi îi venea greu să creadă că ieşise din viaţa ei pentru totdeauna, dar asta era realitatea. Şase ani duşi de vânt, iar acum, în locul lor, o aşteptau câteva sute de ani din

istoria familiei, după care trebuia să alerge în locul mamei sale. Dintr-odată, îi fu recunoscătoare pentru că o ajutase să nu se mai gândească la problemele ei. La trezire, simţea emoţia căutărilor ei, după care făcu un duş, se îmbrăcă şi mâncă repede la micul dejun terci de ovăz, ceai şi pâine prăjită, apoi plecă din cameră.

Cunoştea drumul către Piaţa Templului după plimbarea de recunoaştere de seara trecută. Văzu clădirile deja familiare şi intră în Biblioteca de Istorie a Familiei, unde se luă după semnele de orientare, care o ajutau să se descurce. În clădire erau sute de asistenţi dornici să te ajute. După ce vizionă scurta prezentare, Brigitte ştiu exact unde trebuia să meargă şi o luă către un birou situat la etaj, unde ştia că urma să găsească documentele pentru Europa. Îi explică tinerei de la recepţie că încerca să dea de o familie din Franţa.

— Din Paris? Întrebă tânăra, punând mâna pe un carneţel de notiţe.

— Nu. Cred că din Bretagne, răspunse Brigitte în timp ce nota numele de fată al mamei sale, de Margerac, care, de altfel, era al doilea ei nume. Au venit în New Orleans undeva pe la 1850. Pe atunci era deja teritoriu american, după ce Napoleon îl vânduse americanilor cu cincisprezece milioane de dolari în timpul domniei sale. Nu ştiu nimic înainte de asta. De aceea am venit la dumneavoastră.

Îi zâmbi bibliotecarei care fusese atât de drăguţă şi de amabilă. Pe ecusonul ei scria Maggie Smith. Se prezenta Meg.

— Iar noi de aceea suntem aici, ca să vă ajutăm, spuse femeia cu amabilitate. Să vedem ce găsim în baza de date. Aşteptaţi câteva minute!

Îi arătă lui Brigitte o zonă cu nişte scaune unde putea aştepta, în faţa unui aparat de citit filme, unde aveau să se uite la un microfilm, cercetând cu atenţie liste, însemnări, certificate de naştere şi de deces din zonă, fotografiate de

cercetătorii care călătoriseră prin toată lumea.

Tânăra bibliotecară se întoarse după douăzeci de minute cu un film şi se aşeză lângă Brigitte. Porni aparatul şi începură să se uite peste material. Trecură aproape zece minute până când Brigitte zări ceva familiar: de Margerac, Louise, născută în 1819, urmată de Philippe, Edmond şi Tristan, toţi născuţi la puţin timp unul după celălalt, iar în 1825, Christian, mort câteva luni mai târziu. Documentele erau dintr-un comitat din Bretagne şi le trimiseră înapoi în timp cu încă o generaţie. Dură încă o jumătate de oră şi iată: Încă trei dintre ei, băieţi, născuţi între 1786 şi 1789, chiar înainte de Revoluţia Franceză: Jean, Gabriel şi Paul, fraţi născuţi din aceiaşi părinţi. De data aceasta, descoperiră şi înregistrările morţii lor în Quimper şi Carnac, în Bretagne. Toţi trei muriseră între 1837 şi 1845. Brigitte notă cu atenţie într-un carneţel pe care-l luase special în acest scop numele lor şi datele naşterii şi ale decesului. Continuând documentarea pe microfilm, descoperiră că Louise şi Edmond de Margerac, soră şi frate, muriseră în 1860, dar nu reuşiră să găsească nicio însemnare cu privire la moartea lui Philippe sau a lui Tristan. Tânăra bibliotecară sugeră că era posibil ca ei să fi plecat de acolo şi să fi murit apoi în altă parte, iar Brigitte ştia că unii membrii ai familiei de Margerac, care veniseră în New Orleans pe la 1850, muriseră acolo. Aflase asta din ceea ce reuşise mama ei să adune. Brigitte notă totul, ca să-i transmită mamei sale, deşi intenţiona să-i facă şi câteva copii după datele de pe microfilme.

Se întoarseră apoi în timp încă o generaţie, descoperind datele de naştere ale lui Tristan şi Jean de Margerac, nume folosite şi de generaţiile ulterioare. Jean se născuse în 1760, iar Tristan – cu zece ani mai devreme. Decesul lui Jean nu era înregistrat, în schimb scria că Tristan, marchiz de Margerac, murise în 1817, după abdicarea lui Napoleon, apoi, câteva luni mai târziu, murise şi marchiza de Margerac, despre a cărei naştere nu

scria nicăieri. Brigitte se întrebă dacă nu cumva aceasta venise din altă zonă a Franţei, şi, pe când verifica încă o dată data morţii ei, la doar două luni după soţul său, fu intrigată de ceva. Numele ei, nu părea deloc franţuzesc.

— Ce fel de nume este ăsta? o întrebă pe bibliotecară. Este franţuzesc?

— Nu cred, răspunse femeia zâmbind. Ca în toate cazurile în care se implicase până atunci sau ca la majoritatea familiilor pe care le ajutase să afle informaţii noi, descoperiseră un mister.

Primul nume al marchizei de Margerac care figura era Wachiwi şi fusese notat cu caligrafia ornamentată a funcţionarului din acea vreme, la momentul morţii ei, în 1817.

— De fapt, este un nume amerindian. L-am mai întâlnit. Îl pot căuta pentru dumneavoastră, dacă doriţi, dar din câte ştiu, este Sioux.

— Ce ciudat să dai unei fetiţe franţuzoaice un nume Sioux, spuse Brigitte, care începea să devină tot mai curioasă.

Bibliotecara plecă să caute numele şi, în timp ce Brigitte îşi verifica notiţele, reveni pentru a-i confirma ce-i spusese înainte.

— Este un nume Sioux şi înseamnă „Cea-care-Dansează”. E un nume foarte drăguţ.

— Este curios că o femeie nobilă din Franţa are un nume Sioux.

Era suficient de excentric pentru Brigitte, deşi cine ştie ce modă era pe atunci sau de unde auzise mama lui Wachiwi acel nume.

— Nu este deloc ciudat, explică bibliotecara. Am auzit că Ludovic al XVI-lea era fascinat de amerindieni încă dinainte de revoluţie. Am citit că invita şefi de trib indieni în Franţa şi îi prezenta la curte ca pe nişte oaspeţi de seamă. Poate că unii dintre ei au rămas acolo, iar pe vremea aceea căile de acces cele mai cunoscute erau prin

Bretagne. Aşa că poate un şef Sioux, împreună cu fiica sa, a rămas în Franţa, iar ea s-a căsătorit cu marchizul, ruda dumneavoastră. Nu avea cum să ajungă singură în Franţa şi, mai mult ca sigur, unii dintre şefii de trib indieni erau însoţiţi de fiicele lor. Revoluţia a avut loc în 1789, şi, dacă ea a ajuns în Franţa înainte, prin 1780, avea şi vârsta potrivită pentru căsătorie. Dacă presupunem că era adolescentă când a sosit în Franţa, în 1780, înseamnă că avea vreo cincizeci de ani când a murit, în 1817, o vârstă frumoasă pentru o femeie la acea vreme. Cei trei băieţi născuţi între 1786 şi 1789 au fost ai ei, fără îndoială. Mai mult ca sigur că a fost o femeie Sioux care a sosit în Franţa din America şi i-a răpit inima marchizului. Nu am întâlnit până acum nicio franţuzoaică pe nume Wachiwi. Toate femeile cu acest nume despre care am citit erau din tribul Dakota Sioux.

— Cu siguranţă erau indieni Sioux în Franţa pe vremea aceea, iar unii dintre ei nu au mai plecat. Este o parte necunoscută a istoriei, dar care m-a fascinat întotdeauna. Nu au fost aduşi ca sclavi sau prizonieri, ci ca oaspeţi, şi majoritatea erau prezentaţi la curte.

Brigitte se trezi că e subjugată de ceea ce auzise. Găsise în propria familie o parte de istorie care-i trezise interesul.

Cumva, undeva, nu se ştie din ce motiv, marchizul de Margerac, care era bunicul străbunicului mamei sale, se căsătorise cu o tânără femeie din tribul Sioux şi o făcuse marchiză, iar ea îi născuse trei fii, cel mai mare dintre ei fiind botezat după fratele mai mic al marchizului, care murise. Câteva minute mai târziu, găsiră un document care atesta că marchizul mai avusese doi copii, născuţi înaintea celor trei aduşi pe lume de Wachiwi. Se numeau Agathe şi Matthieu. Marchiza trecută ca fiind mama lor nu se numea Wachiwi şi murise în 1778, exact când se născuse copilul lor mai mic. Era evident că murise la naştere, iar Wachiwi era a doua soţie a marchizului. Era

fascinant să pună cap la cap toate bucăţile din plăcile funerare fotografiate de mormoni în Bretagne.

— Cum pot afla mai multe date despre Wachiwi? o întrebă Brigitte pe Meg, încântată de informaţiile primite şi de cele pe care reuşise să le dezgroape.

Îi depăşiseră cu mult aşteptările şi cu siguranţă era mai mult decât aştepta chiar şi mama ei. Reuşise să meargă înapoi în timp încă o sută de ani faţă de perioada pe care mama ei ajunsese să o investigheze, iar acum aveau nişte date foarte interesante despre o tânără Sioux care se căsătorise cu un marchiz în Bretagne.

— Trebuie să mergeţi la tribul Sioux pentru mai multe informaţii. Au şi ei documente, chiar dacă nu atât de detaliate sau de variate din punct de vedere geografic ca ale noastre. Dar au transcris multă istorie transmisă prin viu grai. Nu este uşor să găseşti oameni, însă câteodată reuşeşti. Merită să încercaţi.

— Unde pot merge să aflu? La Biroul pentru Afaceri Indiene? Întrebă Brigitte.

— Nu, cred că mai bine mergeţi la oficiul Sioux din Dakota de Sud. Va fi greu să găsiţi informaţii despre o femeie tânără dacă aceasta nu a fost fiica unui şef de trib important sau dacă nu a făcut ea ceva remarcabil, precum Sacajawea, dar expediţia lui Lewis şi Clark[1] a avut loc douăzeci de ani mai târziu decât perioada în care apare Wachiwi, spuse Meg gânditoare.

Amândouă simţeau că îşi făcuseră o nouă prietenă, iar Brigitte avea impresia că exista o legătură între ea şi înaintaşa sa care se căsătorise cu un marchiz.

— Dumneavoastră chiar aveţi trăsături Sioux, remarcă precaută bibliotecara, neştiind cum avea să reacţioneze Brigitte, dar aceasta părea pierdută în

1 Celebra expediţie de la începutul secolului al XIX-lea de descoperire şi explorare a vestului Americii de Nord, până la Oceanul Pacific. Cei doi exploratori au avut drept ghid o femeie Sioux numită Sacajawea. (n.tr.)

gânduri.

— Tatăl meu era irlandez. Întotdeauna am crezut că de la el am moştenit părul negru, dar se pare că nu e aşa. Poate e o rămăşiţă de la Wachiwi.

Dintr-odată, fu încântată de idee şi îşi dori să afle tot ce se putea despre ea. Mai cercetară cu atenţie toate documentele Bibliotecii de Istorie a Familiei timp de încă o oră, însă nu reuşiră să mai afle nimic. Descoperise trei generaţii de rude, descendenţi ai lui Tristan şi ai lui Wachiwi de Margerac, şi un mister de care nu ştiuse până atunci şi pe care îl considera un dar. Îi mulţumi din suflet lui Meg pentru ajutor. Era spre sfârşitul după-amiezii când ajunse înapoi în camera de hotel şi o sună pe mama ei. Marguerite părea binedispusă, şi o anunţă că, împreună cu partenera sa, câştigaseră campionatul de bridge.

— Am sau nu am o parte fascinantă de istorie a familiei pentru tine? Întrebă victorioasă Brigitte, cu un entuziasm pe placul mamei sale.

— Ai găsit ceva?

Marguerite părea cuprinsă de emoţie la auzul veştii.

— Nu doar „ceva”. Trei generaţii de Margerac în Bretagne şi două cazuri în care nu am găsit data decesului, Philippe şi Tristan, dar, pentru că Philippe era cel mai mare, el era marchiz la acea dată. Am reuşit să descopăr trei generaţii.

— Aceştia sunt cei doi care au plecat la New Orleans în 1848 şi în 1850, spuse Marguerite emoţionată. Doamne, Brig, i-ai găsit! Cine mai era? Ştiu totul despre cei doi. Philippe a fost străbunicul meu, bunicul lui tata. Fratele lui, Tristan, a plecat la New York după Războiul Civil, dar Philippe a murit în New Orleans înainte de acesta. Cât mă bucur că ai găsit documentele cu datele lor de naştere. Pe cine ai mai găsit? Mormonii sunt uimitori, nu-i aşa?

— Sunt incredibili. Am găsit o soră a lor sau o verişoară, Louise, un frate, Edmond, care a murit în Franţa, şi un frate mai mic, Christian, care a murit în

copilărie. Cu o generaţie înainte, i-am găsit pe Jean, Gabriel şi Paul de Margerac, al căror tată era marchizul Tristan de Margerac. Am mai găsit încă doi copii ai acestuia, născuţi înaintea celorlalţi, şi pe amândouă soţiile – una a murit la naştere, şi cealaltă, la scurt timp după el. Poate ar trebui să mergem în Franţa, să ne uităm la documentele de acolo şi să vedem exact cine a fost căsătorit cu cine. Câteodată este greu să-ţi dai seama care sunt fraţi şi care sunt veri, dacă nu se specifică acest lucru. De regulă, nu este foarte clar, dar lucrul cel mai interesant pe care l-am aflat are legătură cu cea de-a doua soţie a marchizului de pe vremea lui Ludovic al XVI-lea.

— Incredibil câte ai aflat după o singură zi de cercetare!

Cele două femei erau în culmea fericirii, în special mama lui Brigitte, care în ziua aceea mai câştigase o sută de ani de istorie a familiei. Datele pe care le strânsese de la filiala bibliotecii nu erau atât de vaste ca acelea la care avusese acces Brigitte în Salt Lake City.

— Bibliotecara m-a ajutat incredibil de mult, toate documentele sunt acolo şi am avut noroc. Poate o fi destinul meu să aflu toate aceste lucruri.

Simţea că aşa era. Era ceva aproape mistic. În ultimele trei ore, dăduse peste mai mult material antropologic decât studiase în zece ani.

— Numele celei de-a doua soţii a marchizului era Wachiwi, spuse Brigitte, de parcă îi dăruia un cadou.

— Wachiwi? E franţuzesc? Marguerite părea încurcată. Nu cred că este. De ce naţionalitate e?

— Era Sioux. Îţi imaginezi asta? În Bretagne. Se pare că Ludovic al XVI-lea a invitat mai mulţi şefi Sioux la curte, ca oaspeţi de seamă. Unii dintre ei au rămas. Ea trebuie să fi fost rudă cu unul dintre aceştia – sau a ajuns în Franţa singură. Dar bibliotecara spune că nu este nicio îndoială. Este Sioux. Wachiwi înseamnă „Cea-care-Dansează”. Aşa că, mamă, undeva, cu generaţii în urmă, în istoria familiei,

avem o femeie Sioux. Ea s-a căsătorit cu marchizul şi a avut trei fii. Unul dintre ei trebuie să fie tatăl lui Philippe şi al lui Tristan, care au plecat la New Orleans, iar bătrânul Tristan şi Wachiwi sunt bunicii lor. Asta înseamnă că ea a fost bunica străbunicului tău, mamă. Vreau să aflu mai multe despre ea. După câte se pare, pentru asta trebuie să merg la indienii Sioux. Cred că de aici plec în Dakota de Sud. Vreau să văd ce pot găsi.

Brigitte nu mai fusese într-o astfel de expediţie din şcoală, dar era ceva ce îi plăcea, având legătură cu antropologia. În cele din urmă, întâlnise un înaintaş care-i trezise interesul. Brigitte nu se mai simţise atât de bine de ani de zile. Până şi numele ei era romantic: Wachiwi. Cea-care-Dansează. Simplul gând la ea o făcea să viseze.

— E greu de crezut că o tânără Sioux a bătut singură tot drumul până în Bretagne şi s-a căsătorit cu un marchiz. Era un drum incredibil de lung în vremurile acelea. Cred că i-a luat luni de zile să ajungă acolo cu o corabie mititică.

— Imaginează-ţi cum era să fii o femeie Sioux la curtea regelui Ludovic al XVI-lea. E uluitor, adăugă Brigitte. Sper să găsesc ceva despre ea în mărturisirile orale. Femeia de la Biblioteca de Istorie a Familiei spunea că este puţin probabil, dacă nu era fata unui şef important de trib. Dar poate a fost. Sigur a fost cineva important, de vreme ce a ajuns în Franţa şi a fost prezentată la curtea regelui, dacă aşa l-a cunoscut pe marchiz.

— S-ar putea să nu aflăm niciodată, draga mea, încercă mama ei, mai cumpătată, să-i tempereze entuziasmul.

Dar Brigitte avea o misiune de îndeplinit. Voia să descopere tot ce se putea găsi despre o fată Sioux, pe nume Wachiwi, care făcea parte din istoria ei. Simţise că între ele două exista o legătură specială şi că trebuia să facă tot ce putea ca să afle mai multe despre ea. Wachiwi, soţia marchizului Tristan de Margerac. Brigitte simţea un imbold puternic să afle cine fusese aceasta, de parcă însăşi

Wachiwi o chema, ademenind-o cu taina ei. Era o provocare căreia nu-i putea rezista.

Capitolul 4

Călătoria de la Salt Lake City până în oraşul Sioux Falls din Dakota de Sud fusese lungă. Brigitte fusese nevoită să zboare întâi spre Minneapolis, să-şi omoare timpul prin aeroport şi apoi să ia un alt avion spre Sioux Falls. Ajunse acolo după şase ore de la plecarea din Salt Lake. Nu mai avea răbdare până a doua zi dimineaţa, când urma să meargă la universitate şi să-şi înceapă cercetările. Universitatea se afla în Vermillion, Dakota de Sud, la vreo sută de kilometri de Sioux Falls, dar hotărâse să doarmă în Sioux Falls şi să plece la drum din nou a doua zi dimineaţă. Singurul loc de cazare pe care îl găsise era într-un motel curat, luminat puternic, peste drum de un parc. Oraşul era situat pe malurile abrupte ale Marelui Râu Sioux. După ce-şi lăsă bagajul în camera de motel, Brigitte ieşi să ia puţin aer. În timp ce se plimba, privirea îi fu atrasă de un restaurant drăguţ, şi se opri să mănânce ceva. Îi plăcea să urmărească oamenii care intrau şi ieşeau în timp ce mânca.

La plecare, văzu că începuse să se aştearnă zăpada. Aerul era îngheţat, iar ea abia aştepta să ajungă la motel. Voia să se trezească devreme şi să plece cu maşina spre Vermillion a doua zi dimineaţa. Destinaţia ei era Universitatea din Dakota de Sud, unde Institutul de Studii Amerindiene găzduia Biblioteca Memorială Dr. Joseph Harper Cash. Acolo erau cărţile, fotografiile, filmele şi imaginile care făceau referire la istoriile transmise prin viu grai, căutate de Brigitte. Cei din tribul Sioux numeau miturile şi legendele lor „lecţii”. Spera ca acolo misterul lui Wachiwi să fie rezolvat.

Dacă nu, habar n-avea unde ar mai fi putut merge. Institutul de Studii Amerindiene era categoric locul de referinţă, unde erau păstrate istoriile transmise prin viu grai ale indienilor Sioux în aproape şase mii de interviuri înregistrate. Dar femeia pe care o căuta ea trăise cu mai

bine de două sute de ani în urmă, mai degrabă vreo 230 de ani, şi nu era uşor de găsit. Era proverbialul ac în carul cu fân, şi doar printr-un noroc chior ar fi putut fi transmisă vreo poveste despre ea din generaţie în generaţie, iar apoi înregistrată. Poate că faptul că Wachiwi sau tatăl ei plecaseră în Franţa îi făcuse să iasă în evidenţă. Trebuie să se fi remarcat în vreun fel din moment ce plecase atât de departe de locul ei natal.

Obiectele de la institut erau vechi şi fragile şi fuseseră conservate cu grijă. Brigitte întâlni din nou o bibliotecară care nu doar că îi fusese de mare ajutor, ci rămăsese şi fascinată de povestea ei. Asemenea lui Brigitte, bibliotecarei îi plăcu nespus ideea că Wachiwi ajunsese la curtea regelui Franţei şi rămăsese în Franţa şi se căsătorise cu un marchiz. Amândouă credeau că fusese una dintre rarele ocazii în care strămoşii americanilor, ca Benjamin Franklin şi Thomas Jefferson, fuseseră oaspeţi la curtea franceză. Poate şi Wachiwi de Margerac. Cum ajunsese ea acolo? Cine o invitase? Cine o însoţise? Cum de rămăsese pe un continent atât de îndepărtat de casă? Brigitte se întrebă dacă rudele călătoriseră cu ea. Poate părinţii sau fraţii ei. Era de neconceput ca ea să fi călătorit de una singură până în Franţa, cu atât mai mult cu cât era o tânără Sioux.

Bibliotecara, pe care o chema Jan, îi explică lui Brigitte că regulile de comportament pentru o tânără Sioux fuseseră mult timp foarte stricte. Erau izolate, virginitatea era importantă şi nu aveau voie să privească direct în ochi un bărbat din tribul lor. Prin urmare, puteau doar să presupună că Wachiwi fusese înconjurată cu atenţie şi protejată în timpul călătoriei spre Franţa. Era greu de închipuit reacţia familiei ei sau a lui la anunţul căsătoriei cu marchizul. Erau o pereche total atipică. Până la urmă, Brigitte dădu peste o înaintaşă care nu doar că îi stârnea imaginaţia, dar îi şi înrobise inima. Asta făcea ca tot proiectul să prindă, în sfârşit, viaţă.

Femeia de la bibliotecă îi arătă nenumărate fotografii cu tinere Sioux, şi de această dată amândouă remarcară o oarecare asemănare cu câteva dintre ele. Brigitte era mai matură şi mai modernă, trăsăturile ei nu erau atât de accentuate, dar observaseră asemănări între ea şi fetele din fotografii. Părul negru făcea asemănarea şi mai remarcabilă. Fie Wachiwi avusese gene puternice, fie era o coincidenţă, dar Brigitte părea, oricum, încântată. Abia aştepta să-i povestească lui Amy când ajungea acasă. Dintr-odată, se simţea exotică, iar legătura dintre ea şi tânăra care se aventurase într-o lume complet nouă devenise şi mai puternică.

Jan îi arătă înregistrările povestirilor transmise prin viu grai. Era greu să ştii de unde să începi, fiindcă erau foarte multe. Dar bibliotecara le cunoştea foarte bine. Se uitaseră cu atenţie peste o parte dintre ele toată după-masa, până când se închise biblioteca. Nu găsiseră nimic despre Wachiwi sau măcar despre un şef de trib care plecase la curtea franceză, deşi Brigitte ştia că mulţi fuseseră în Franţa, iar bibliotecara îi spuse că şi ea citise despre asta, mai ales în cărţile despre Franţa secolului al XVIII-lea. Văzuse chiar şi desene cu şefi de trib Sioux care purtau o combinaţie între veşmintele specifice traiului la curtea regală şi cele native.

Brigitte se simţea descurajată pe drumul de întoarcere la motelul din Sioux Falls. Sperase să găsească ceva, orice ar fi putut-o conduce la Wachiwi cea din ceaţa timpurilor. O sună pe mama ei să îi spună că încă nu descoperise nimic. În acea noapte, o visă pe Wachiwi. Era o tânără frumoasă.

Nu găsiră nimic nici a doua zi, iar în a treia zi Brigitte se resemnase deja, fiind hotărâtă să renunţe, când dădură peste o serie de istorisiri povestite de bătrânii Sioux ai unui trib Dakota. Poveştile fuseseră înregistrate în anul 1812, iar într-un caz era vorba despre amintirile pe care un bătrân şef de trib le avea de când era doar un

băieţel. El vorbea despre un şef Dakota, pe nume Matoskah, Ursul Alb, care avea cinci băieţi de la prima soţie, care murise. A doua soţie fusese o tânără foarte frumoasă, care murise şi ea dând naştere unei fetiţe. Copilul devenise lumina ochilor tatălui ei. Crescuse protejată de tată şi de fraţii ei şi refuzase să se căsătorească, astfel că ajunsese cea mai în vârstă fată necăsătorită din trib. Şeful Matoskah nu credea că nu exista niciun viteaz demn de ea, iar el şi fiica lui refuzaseră toţi pretendenţii care îi cereau mâna. Omul care povestea spunea că era o tânără mândră şi frumoasă. Apoi pomenea despre războaiele purtate cu tribul Crow, despre tinerii curajoşi care-şi dăduseră viaţa ca să apere satul, despre grupurile care purtau războaiele, despre atacuri, după care revenea la fată. Spunea că, în timpul unui atac, luptătorii Crow îi omorâseră doi fraţi care încercau să o apere şi un băieţel, apoi o luaseră prizonieră, pentru şeful tribului lor. Luptătorii Sioux încercaseră să o aducă înapoi, dar nu izbutiseră, iar marele-şef Matoskah murise de inimă rea un an mai târziu. Bărbatul care povestea spunea că, atunci când fata plecase, spiritul tatălui plecase cu ea. Era tânăr când se petrecuseră cele povestite de el, dar spunea că îşi amintea bine. Mai zicea că auzise din nou, ani mai târziu, poveşti despre ea, despre faptul că fusese dată şefului tribului Crow, pe care ea îl omorâse şi apoi fugise. Nu fusese găsită şi nu a mai fost văzută vreodată. Nu se mai întorsese în tribul tatălui ei. Un vânător francez spunea că o văzuse odată, călătorind împreună cu un bărbat alb, dar vânătorii aveau reputaţia de mincinoşi printre indieni, aşa că nu îl crezuse nimeni. Fata era pierdută. Bărbatul care spunea povestea nu ştia nimic; poate fusese luată de un mare spirit fiindcă îl omorâse pe şeful tribului Crow. Spunea că numele ei era Wachiwi, cea mai frumoasă fată pe care o văzuse vreodată, iar tatăl ei, şeful Matoskah, fusese cel mai înţelept şef pe care îl cunoscuse.

„Am găsit-o”, se gândi Brigitte, în timp ce bătrânul povestea o altă amintire a tinereţii lui, despre vânătorile de bizoni de pe Marile Câmpii. Wachiwi, fusese răpită din tribul ei şi dată şefului unui alt trib, Crow. Se spunea că îl omorâse pe şef, apoi fugise. Cine era vânătorul alb cu care fusese văzută? Brigitte avea impresia că urmărea o fantomă. Evazivă, frumoasă, misterioasă, curajoasă. Se întreba dacă era aceeaşi Wachiwi care apăruse în documentele din Franţa. Era greu de spus. După mai bine de două sute de ani, urmele erau abia perceptibile. Poate nici nu conta. Ştiau destule. Dar Brigitte era ca un câine care prinsese un os. Nu-i mai dădea drumul.

Toată săptămâna următoare, împreună cu Jan, scotoci prin arhiva poveştilor tribului Crow, care făceau parte din naţiunea Sioux, chiar dacă de multe ori se războiau cu cei din Dakota Sioux. La prânz, Brigitte şi Jan mergeau la un restaurant din apropiere şi vorbeau neîncetat despre colecţia de istorisiri pe care Brigitte le descoperea în fiecare zi. Poveştile erau fascinante, iar Brigitte se îndrăgostise de oamenii despre care citea. Vorbind cu Jan despre ceea ce afla, simţea cum totul prindea viaţă. Era ca o călătorie înapoi în timp.

Trecuseră câteva zile, iar ele tot nu găseau nimic, însă, în cele din urmă, ea apăru din nou, iar povestea ei se confirmă.

Bărbatul care spunea povestea cânta laude lui Napayshni, şeful tribului Crow, pe care îl cunoscuse când era copil. Spunea că şeful avea două soţii şi că îi fusese adusă şi o tânără frumoasă, luată de la Sioux. Bărbatul spunea că ea era un spirit rău care îi vrăjise şeful şi îl ademenise în pădure, unde îl omorâse. Nu mai fusese găsită niciodată. Crezuseră că fusese răpită de alt trib, dar un vânător zisese că o luase un francez, şi că dispăruse de mult timp. Bărbatul care povestea era convins că ea era un spirit, nu o fată, şi că pur şi simplu dispăruse după ce le omorâse şeful.

Pe măsură ce citea, Brigitte devenea tot mai convinsă că era vorba despre Wachiwi şi era fascinată de consemnarea care apărea despre francez. Intuise că o salvase cineva pe fată, şi, indiferent ce se întâmplase, fusese, cu siguranţă, tare curajoasă dacă-l omorâse pe cel care o răpise şi apoi fugise. Ceva îi spunea că era aceeaşi Wachiwi care plecase în Franţa, şi, indiferent cine era francezul din a doua poveste, o luase cu el acasă. Restul poveştii putea să nu fie dezvăluit. Era de-ajuns. Brigitte aflase tot ce avea nevoie să ştie despre Wachiwi, tânăra indiană, adorată de tatăl ei şi de fraţi, răpită în timpul unui atac al celor din tribul Crow şi dată şefului lor, pe care îl ucise ca să scape. Apoi un francez misterios o găsise şi o dusese cu el în Franţa. Probabil fusese o femeie tulburătoare. Cel de-al doilea povestitor spunea că ea îi fermecase pe toţi. Dar nu era vrăjitoare, ci mai degrabă o tânără frumoasă şi foarte curajoasă, care devenise marchiză în Bretagne. Era o poveste extraordinară şi o istorie remarcabilă, pe care o puteai împărtăşi celorlalţi.

Lui Brigitte nu-i făcea deloc plăcere să plece, dar reuşise să ducă la bun sfârşit ceea ce venise să facă în Dakota de Sud. Găsise dovezile de care avea nevoie pentru a contura povestea lui Wachiwi. Îi mulţumi lui Jan din suflet înainte de plecare, simţind că îşi făcuse o prietenă. După ce îşi luară rămas-bun, se întoarse în Sioux Falls şi luă un avion spre Boston. Se simţea liniştită, ca şi când regăsise o părticică din ea pe care o aşezase, în sfârşit, la locul potrivit. Wachiwi. Cea-care-Dansează. Se întreba ce ar mai descoperi dacă ar continua săpăturile în Franţa. O fată atât de remarcabilă ca ea ar fi fost şi acolo subiect de senzaţie: o tânără indiană Dakota Sioux care îi răpise inima unui marchiz şi-şi petrecuse restul vieţii în Franţa. Cu siguranţă, cineva scrisese undeva ceva despre ea. Misiunea lui Brigitte era de-acum să meargă pe urmele ei.

Capitolul 5

Gândurile i se învălmăşeau în minte în timpul zborului din Dakota de Sud spre Boston. Fusese plecată doar zece zile, dar simţea că viaţa ei fusese schimbată pentru totdeauna de o femeie din naţiunea Dakota Sioux. Zile întregi nu se gândise decât la Wachiwi, în timp ce încerca să o găsească în istorisirile transmise prin viu grai. Erau încă o mulţime de mistere. Cum ajunsese să părăsească tribul Crow după ce fusese răpită? Era aceeaşi Wachiwi care se căsătorise cu un marchiz în Bretagne? Chiar ea fusese cea care-l omorâse pe şeful Crow şi apoi dispăruse? O salvase cineva? Cine era bărbatul alb care era cu ea şi despre care se pomenea în istorisirile transmise pe cale orală? Dar francezul din celelalte povestiri? Şi cum ajunsese în Franţa din Dakota de Sud? Brigitte era convinsă că era vorba despre aceeaşi fată şi se simţea îngrozitor de frustrată că nu avea toate detaliile, toate verigile lipsă, ca să poată pune povestea cap la cap. Parcă era unul dintre colegii paleontologi ai lui Ted care găseau fragmente de oase şi încercau să reconstruiască întregul schelet al unui dinozaur, să descopere totul despre el, unde trăise, cum murise, care-i fuseseră duşmanii. Mai devreme sau mai târziu, piesele puse cap la cap alcătuiau întregul. Spera să se întâmple la fel şi în cazul lui Wachiwi. Fusese o călătorie tare interesantă. Era fericită că mama ei o convinsese să meargă în Salt Lake City. Preluase proiectul de unde îl lăsase mama sa şi descoperise ceva cu totul nou. Wachiwi. Brigitte considera că ea era mai interesantă decât toate rudele lor laolaltă, poate exceptându-l pe marchiz.

Deşi excursia reuşise să-i abată cu totul gândurile de la problemele şi eşecurile ei, revenirea în apartamentul din Boston o cufundă într-o depresie ce-i tăia respiraţia. Apartamentul era întunecos şi plin de praf. Nu mai fusese făcută curăţenie în el de două săptămâni, sau poate chiar

de mai mult. Primul lucru pe care-l zări când se uită la bibliotecă fu un raft plin cu cărţi de-ale lui Ted, pe care uitase să i le înapoieze, iar el uitase să le ceară înapoi. Asta îi reaminti că el plecase definitiv, iar ea nu mai avea nici iubit, nici slujbă. Nu primise niciun răspuns la e-mailurile şi la CV-urile trimise. Nimeni nu-i oferise un loc de muncă sau măcar şansa unui interviu. Şi nu exista niciun bărbat în viaţa ei. Dacă voia unul, trebuia să înceapă să iasă la întâlniri. Dar cum să facă asta? Întâlniri virtuale, pe internet? Întâlniri cu necunoscuţi, aranjate de prieteni? Să agaţe tipi prin baruri? Nu o atrăgea niciuna dintre aceste soluţii, iar gândul de a ieşi din nou la întâlniri, după şase ani, o aducea în culmea disperării.

Când îşi verifică mesajele telefonice, văzu că Ted o sunase ca să-şi ia rămas-bun. Nu o căutase pe mobil, unde avea toate şansele să-i răspundă, ci sunase pe fix, la o oră la care era mai mult ca sigur plecată. Era o dovadă de laşitate. Nu îndrăznea să discute cu ea, ci doar îi lăsase mesaj că pleca în Egipt a doua zi. Când zburase spre Dakota de Sud, el era în avionul spre Egipt. Plecase. Pentru totdeauna. În căutarea visului său. Dar care era visul ei? Să lucreze din nou în comisia de admitere, să verifice iar şi iar cereri de înscriere? Să termine o carte plictisitoare despre dreptul femeilor la vot pe care nu avea să o citească nimeni? Timp de zece zile, fusese cât se poate de entuziasmată de ceea ce făcuse. Câteva ore mai târziu, se simţea din nou moartă. La fel de moartă ca viaţa ei. Dar nici nu putea să alerge pe urmele lui Wachiwi pentru tot restul vieţii ei. Trăise cu mai bine de două secole în urmă, şi multe dintre tainele care o înconjurau n-aveau să fie niciodată rezolvate, iar întrebările aveau să rămână fără răspuns. Trebuia să se întoarcă la realitate şi să termine o carte care nu o mai interesa, să-şi caute un loc de muncă pe care nu-l voia şi să găsească un înlocuitor pentru un bărbat pe care nu credea că-l iubise cu adevărat şi care, la rându-i, nu o iubise. Ce făcea cu viaţa ei? Ce făcuse în

ultimii zece ani? Al naibii să fie dacă ştia! Ştia şi mai puţine despre ce voia să facă. Era cea mai proastă perioadă din viaţa ei. În cele din urmă, se duse la culcare.

Se trezi a doua zi şi-şi organiză toate notiţele luate în Dakota de Sud şi în Salt Lake City. Voia să le aranjeze în ordine cronologică şi să i le dea aşa mamei sale. Până la prânz, avea deja totul organizat, şi îi trimise un fax mamei sale. După-masă târziu, mama ei telefonă, după ce reuşi să citească şi să asimileze tot materialul.

— Fantastic, Brig. Sunt sigură că este vorba despre aceeaşi femeie care s-a căsătorit cu marchizul.

— Şi eu cred acelaşi lucru, dar nu pot demonstra. Cu siguranţă a fost o femeie extraordinară. E plăcut să ştii că suntem înrudite cu ea. Cred că a fost un copil tare înfigăreţ.

Mama ei zâmbi. Brigitte părea să-şi fi revenit, dar Marguerite era îngrijorată de direcţia pe care urma să o ia viaţa ei.

— Aşadar, ce are de gând copilul meu băgăreţ să facă de acum înainte? o întrebă. Rămâi în Boston sau te muţi în New York? Ar fi un moment potrivit, şi probabil ai câştiga mai bine.

— Sunt mai multe colegii în Boston, răspunse cu înţelepciune Brigitte. Aştept răspunsurile din partea lor şi încerc să-mi termin cartea.

Simplu de spus, greu de făcut. A doua zi, când reveni la cartea ei despre vot, simţea că un bloc de beton îi strivea creierul. După documentarea captivantă despre Wachiwi, să scrie acum despre dreptul la vot era ca şi cum ar fi înotat într-un ocean de clei. Pur şi simplu, nu putea să o facă şi nici nu mai ştia de ce crezuse că o carte despre dreptul femeii la vot ar fi o idee bună. În acea după-amiază o sună pe Amy.

— Cred că sunt schizofrenică, îşi anunţă prietena când aceasta răspunse la telefon.

— De ce? Auzi voci?

— Nu încă, dar poate ar trebui. Singura voce pe care o aud e a mea, şi mă plictiseşte de moarte. Cred că sufăr de blocajul scriitorului. Am impresia că despărţirea de Ted m-a traumatizat. Îmi urăsc dintr-odată cartea.

— E doar o criză. Mi se întâmplă şi mie. Du-te să te plimbi, să înoţi sau să joci tenis. Fă puţin sport! Te vei simţi mai bine când te întorci acasă.

— Am avut parte de cele mai grozave zece zile din viaţa mea.

Amy simţea emoţia din glasul lui Brigitte, ceea ce o făcu să vibreze.

— Dumnezeule! Ce s-a întâmplat? Un tip?

— Nu, o tânără indiană Sioux pe care am descoperit-o în trecutul familiei mele. A fost răpită din satul său de cei din tribul Crow, a fugit de la ei, probabil le-a omorât şeful încercând să scape, apoi se pare că a plecat cu un francez, un bărbat alb, în orice caz, şi, habar n-am cum, a ajuns din Dakota de Sud în Franţa, unde s-a măritat cu un marchiz, şi e posibil să fi trecut şi pe la curtea regelui Ludovic al XVI-lea. Cât de interesant ţi se pare asta?

— Foarte. Totuşi, sunt prea mulţi de „se pare”, „probabil” şi „e posibil” în poveste. Cât ştii sigur şi cât îţi doreşti să fie adevărat?

— Îmi doresc ca toată povestea să fie adevărată. Unele istorisiri transmise prin viu grai sunt destul de vagi, dar numele ei apare în multe dintre ele. Cu siguranţă s-a căsătorit cu marchizul, iar mama este o descendentă directă a ei, aşa că şi eu sunt. A ajuns în Bretagne, s-a căsătorit cu marchizul, şi cu siguranţă era o Sioux. Asta ştiu sigur. M-am îndrăgostit de ea urmărindu-i viaţa. Este cel mai interesant lucru pe care l-am citit sau pe care l-am studiat de ani de zile, dar a trebuit să mă întorc aici, apartamentul meu este murdar, iubitul meu este doar o amintire şi mi-a lăsat şi un mesaj stupid înainte să plece în Egipt, pentru totdeauna. Nimeni nu îmi oferă un loc de muncă, nici acum şi probabil niciodată, şi, dacă s-ar

întâmpla, nu cred că mi-ar păsa, plus că trebuie să termin şi cea mai plictisitoare carte din lume, pe care o urăsc. Ce mă fac?

— Am impresia că ai nevoie de un nou început. Ce-ar fi să pui cartea pe un raft şi să te apuci să scrii despre altceva? De ce nu scrii despre străbunica ta cea fascinantă? Ar putea fi mult mai interesant decât dreptul femeii la vot.

— Probabil că este, dar să arunc la gunoi şapte ani de muncă? Am pierdut şase ani cu Ted. Zece ani am lucrat la universitate, şi cei de-acolo s-au debarasat de mine printr-un preaviz de două ore. Prea mulţi ani de pe urma cărora nu am ce aduna.

— Câteodată, trebuie să renunţi, pur şi simplu. Ca atunci când faci o investiţie proastă: la un moment dat, te opreşti, îţi evaluezi pierderile şi o iei de la capăt.

Brigitte ştia că era un sfat bun.

— De acord. Dar de unde să încep?

— Vei şti. Acum cred că ai nevoie de o pauză. De ce nu pleci într-o excursie? Una adevărată, nu la Salt Lake City sau în Dakota de Sud. De ce nu pleci în Europa, de exemplu? Pe internet găseşti bilete ieftine dacă vrei.

— Da. Poate. Brigitte nu părea convinsă. Vrei să ieşim undeva la cină?

— Nu pot, refuză Amy cu părere de rău în glas. Lucrez la un articol nou pe care trebuie să-l predau săptămâna viitoare. Amândoi băieţii sunt bolnavi, şi nu am reuşit să fac nimic. Dacă nu rămân să lucrez, am încurcat-o.

Brigitte se simţea mai bine când închise telefonul, dar nu de-ajuns. Era neliniştită şi plictisită, de parcă viaţa ei nu avea nicio direcţie. În acea noapte se gândi la ce îi spusese Amy. Poate avea dreptate. Poate chiar trebuia să facă o nebunie de genul unei călătorii în Europa, chiar dacă nu avea o slujbă. Poate era momentul potrivit pentru aşa ceva. Ar putea merge în Bretagne sau la Paris şi să mai

caute informaţii despre Wachiwi. Pe la miezul nopţii, oarecum agitată, se hotărî să plece, iar a doua zi dimineaţă începuse deja să caute bilete pe internet, aşa cum îi sugerase Amy.

Găsi unul pentru weekendul următor. Martie nu era o lună grozavă din punct de vedere meteorologic pentru a vizita Europa, dar îşi spuse că niciun moment nu putea fi mai bun decât acesta, deoarece nu avea nimic altceva în plan; în plus, era un lucru care avea să o binedispună. Îşi sună mama în acea după-amiază şi-o anunţă ce avea de gând să facă, lăsând-o cu gura căscată. Wachiwi îi dăduse lui Brigitte poftă de viaţă. Devenise obsedată să o găsească. Mama ei era de părere că excursia în Bretagne şi la Paris era o idee minunată. Virusul genealogiei o molipsi şi pe ea, la fel ca pe mama ei. Dar nu lunga ascendenţă aristocratică o fascinase pe Brigitte, ci Wachiwi. Tânăra Sioux care sfidase greutăţile, supravieţuise inimaginabilului, obţinuse imposibilul, ajunsese în Franţa şi se căsătorise cu un marchiz. Nici antropologul şi nici femeia Brigitte nu şi-ar fi putut imagina ceva mai interesant. Ce făcea ea acum era mult mai interesant decât fusese mult aşteptatul şantier arheologic din Egipt pentru Ted. Totul era atât de proaspăt, Wachiwi era atât de reală şi părea atât de vie! Abia aştepta să ajungă în Franţa şi să continue căutările.

Cu un oftat, puse în două cutii de carton toate materialele despre dreptul femeii la vot şi le împinse sub birou. La fel ca Scarlett O’Hara, avea să se gândească la asta a doua zi. Acum nu îi stătea mintea decât la Wachiwi. Restul putea să mai aştepte.

Capitolul 6
Wachiwi
Primăvara lui 1784

Era primăvară, şi tabăra pe care şeful Matoskah o alesese pentru tribul său era bună. Prin apropiere curgea un râu. Femeile începuseră deja să repare wigwamurile după stricăciunile suferite în timpul iernii, iar scoarţele fuseseră spălate şi întinse să se usuce la soare. Câteva grupuri mici de femei făceau haine pentru vară şi pentru iarna care urma să vină, iar în jurul lor, copiii alergau, râdeau şi se jucau. Tribul şefului Matoskah era unul dintre cele mai mari triburi Dakota Sioux, şi se credea că bărbatul era cel mai înţelept şef al naţiunii sale. Poveştile despre tinereţea sa, despre faptele de vitejie în bătălii, despre victoriile împotriva duşmanilor, despre îndemânarea cu care călărea şi despre vânătorile de bizoni erau nenumărate. Cei cinci fii ai săi erau la fel de respectaţi. Toţi erau bărbaţi mândri, căsătoriţi, care aveau şi ei copii la rândul lor. Doi dintre ei urmau să conducă în dimineaţa următoare prima vânătoare de bizoni a sezonului. Şeful Matoskah, Ursul Alb, era bătrân acum, dar încă îşi conducea tribul cu înţelepciune, forţă şi, la nevoie, cu o mână de fier.

Singura sa slăbiciune, bucurie şi lumină a ochilor era Wachiwi, fiica născută de a doua soţie a sa. Prima soţie murise din cauza unei boli într-o tabără de iarnă, în timpul unui război cu cei din tribul Pawnee. Când se întorsese după un atac, o găsise învelită într-o piele de bizon pe un eşafod, cu trupul neînsufleţit acoperit de zăpadă. O jelise multă vreme. Fusese o femeie bună şi îi dăruise cinci fii curajoşi.

Trecuseră multe ierni până când Ursul Alb se căsătorise din nou, şi fata pe care o alesese era cea mai frumoasă din sat. Era mai tânără decât fiii săi. Ar fi putut să aibă mai multe femei, mai multe soţii în acelaşi timp,

aşa cum făceau mulţi bărbaţi, dar întotdeauna preferase să trăiască doar cu una. Mireasa pe care o alesese în cele din urmă, pentru care îi dăduse tatălui acesteia douăzeci dintre cei mai buni cai ai săi, în semn de respect pentru familia ei, era aproape o copilă, dar era înţeleaptă, puternică şi atât de frumoasă, încât inima lui tresălta de câte ori o vedea. Numele ei era Hotah Takwachee, Căprioara Albă, iar pentru el era chiar o căprioară.

Trăiseră doar trei anotimpuri împreună, până când ea i-a născut primul lor copil, singura lui fiică. Mama ei venise la începutul toamnei să o ajute la naştere. Copila se născuse în zorii zilei, minunată, frumoasă şi perfectă. Mama ei murise până la apusul soarelui. Ursul Alb era din nou singur, cu micuţa Căprioarei Albe. Femeile din sat o alăptaseră şi o îngrijiseră, dar copila locuise cu tatăl ei în wigwam. Ursul Alb nu îşi mai luase altă soţie. Vâna împreună cu fiii săi, stătea în cort cu ei până noaptea târziu, fumând din pipă şi plănuind atacuri asupra duşmanilor sau expediţii de vânătoare. Şi, cu toate că nu putea recunoaşte deschis, deoarece era vorba despre o fată, se simţea extraordinar alături de copila lui, care îi lumina sufletul în fiecare clipă. Câteodată, se plimba cu ea prin pădure şi o învăţa chiar el să se ascundă. Era cea mai curajoasă călăreaţă din sat şi stătea pe cal mai bine decât majoritatea bărbaţilor. Talentul ei la călărit era renumit printre triburile din împrejurimi. Chiar şi duşmanii auziseră de fata dansatoare a şefului de trib care avea puteri magice asupra cailor. Ursul Alb era mândru de ea, iar fata, pe măsură ce creştea, era întotdeauna alături de el.

Ursul Alb primise cea dintâi cerere în căsătorie pentru ea puţin după ritualul ei de iniţiere ca femeie din partea unui războinic mai vârstnic decât fraţii ei. Era un luptător curajos şi un vânător excelent, care avea deja două soţii şi mai mulţi copii, dar Wachiwi îi răpise inima. Deseori venea şi cânta la flaut în faţa wigwamului, dar

Wachiwi nu se arăta, ceea ce însemna că nu era atrasă de el. Începuse să-i lase în faţa cortului pături, mâncare, după care, disperat, adusese o sută de cai, oferta oficială pentru mâna ei, care fusese în cele din urmă refuzată de mult dorita fecioară. Ea îi spunea neîncetat tatălui său că nu voia să-l părăsească, şi, amintindu-şi prea bine ce se întâmplase cu mama ei la naştere, nici Ursul Alb nu se putea despărţi de ea – nu încă. Ştia că până la urmă ea trebuia să se mărite. Era prea frumoasă şi plină de viaţă ca să nu facă asta, dar el voia să mai stea împreună câţiva ani înainte ca ea să-şi asume responsabilităţile unei soţii. Nu era pregătit să renunţe la ea. Era cea mai vârstnică fată nemăritată din tribul său, pe când avea şaptesprezece primăveri, dar era fata şefului de trib. Cam pe atunci începu şi ea să se simtă atrasă de un tânăr luptător de vârsta ei. Nu participase încă la bătălii importante sau la expediţii de vânătoare în care să se afirme, iar ea şi tatăl ei ştiau că el trebuia să-şi demonstreze curajul în luptă şi în vânătoarea de bizoni, însă mai era timp. Wachiwi era pregătită să-l aştepte, iar tatăl ei era mulţumit. Într-o bună zi el avea să fie un soţ potrivit pentru ea, dar până atunci Wachiwi putea rămâne cu tatăl ei. Ursul Alb nu se grăbea să-l ajute pe tânărul Ohitekah să câştige mâna fiicei sale, dar ştia că acea zi urma să sosească. Spera doar că nu prea curând. Iar Wachiwi nu putea decât să se bucure că rămânea alături de tatăl ei. Era odrasla lui mult iubită, se bucura de toată atenţia lui şi era protejată atât de el, cât şi de fraţii ei.

Pe măsură ce zilele primăverii se lungeau, se organizau tot mai multe curse de cai şi demonstraţii. Wachiwi avea permisiunea să ia parte la ele deoarece tatăl ei era şeful şi pentru că ea călărea mai ferm, mai rapid şi mult mai periculos decât majoritatea tinerilor. Era plăcerea fraţilor ei să pună rămăşaguri pe ea, şi erau în culmea fericirii când câştiga. Tatăl lor o învăţase bine, iar fraţii veniseră în plus cu şmecherii şi cu chichiţe, aşa că

era un pariu sigur. Era o călăreaţă temută, şi gonea ca vântul. De câte ori termina o cursă sau călărea cu fraţii ei, îl observa în apropiere pe Ohitekah, dar, aşa cum îi cerea obiceiul, nu îl putea privi direct în ochi nici pe el, nici vreun alt bărbat. Era permanent atentă şi se purta cuviincios, deşi era îndrăzneaţă şi curajoasă. Tatăl ei spunea mereu că, dacă ar fi fost bărbat, ar fi fost un luptător viteaz, dar era mult mai fericit că era fată. Îi era devotată şi se purta cum trebuia să se poarte o fiică iubitoare.

Se simţea bine cu fraţii ei, iar ei o tachinau în permanenţă. Ohitekah lua şi el câteodată parte la activităţile lor, şi vedeau cu toţii cât de mult o admira. Chiar şi în jocurile sau glumele pe care le făcea împreună cu fraţii ei, el o trata cu mare respect.

La sosirea verii, se formară grupurile de vânătoare. Vânau elani şi bizoni ca să poată strânge carne pentru iarnă, iar Wachiwi le ajuta pe femei să facă haine. Făcea nişte broderii minunate, aşa cum o învăţaseră bătrânele tribului, şi îşi cosea pe haine, cu grijă, ghimpi de porc spinos în modele complicate. Datorită statutului ei, putea să-şi împodobească hainele după pofta inimii şi chiar să-şi coasă mărgele pe mocasini. Deseori, picta ghimpii în culori vii înainte să-i coasă pe rochiile din piele de elan.

Când se încălzi vremea, începură şi dansurile tribale. Serile erau lungi şi plăcute, iar bărbaţii şedeau în jurul focului şi fumau pipă. Erau şi santinele care păzeau tabăra, pentru că vara triburile rivale dădeau mai multe atacuri, ca să fure cai, blănuri, chiar şi femei. De multe ori se întâlneau cu alte triburi ca să facă schimburi. Wachiwi făcuse rost, la unul dintre aceste târguri, de o pătură nouă, foarte frumoasă, şi de o rochie din piele de elan – pe care fraţii ei dăduseră o piele de zimbru – şi încă o rochie din piele de elan garnisită cu blană, pentru iarna care urma. Toată lumea era de părere că Wachiwi era cea mai norocoasă fată din trib, cu cinci fraţi care o adorau şi cu un

tată care era topit după ea. Nu era de mirare că nu voia un soţ. Dar atracţia ei faţă de Ohitekah era tot mai mare, şi într-o noapte fierbinte de vară el veni la cortul ei să cânte din flaut, iar de această dată Wachiwi ieşi, semn clar că accepta să fie curtată, deşi ochii ei fixau pământul, evitându-i privirea.

Părinţii lui refăcuseră de curând wigwamul, alt semn că urma o cerere în căsătorie, iar cadourile pentru mireasă aveau să fie curând lăsate în faţa cortului tatălui ei, probabil când se schimba anotimpul sau în tabăra de iarnă. Ştiau şi ei că fiul lor trebuia mai întâi să-şi demonstreze curajul în vânătoare şi în lupte. Momentul se apropia. Marile vânători de bizoni începuseră.

Într-o zi călduroasă, Ursul Alb şi fiii lui se întorceau în tabără după o vânătoare importantă. Ohitekah îi însoţise, şi se descurcase bine. Bizonii erau câtă frunză şi iarbă, iar ei omorâseră mulţi. În tabără urma să fie o petrecere în acea seară. Se întorceau călare, povestind şi râzând, când unul dintre tinerii din tabără le ieşi în întâmpinare călare. Spunea că un grup al tribului Crow atacase tabăra, iar acum fugeau cu toţii călare. Furaseră cai şi multe femei, în special femei tinere, pe care să le ducă şefului lor. Fără să aştepte să audă mai multe, Ursul Alb, fiii săi şi ceilalţi bărbaţi se îndreptară cu viteza fulgerului spre tabără. Cei mai mulţi din tribul Crow plecaseră deja, cu excepţia a trei rătăciţi care îi atacară cu săgeţi pe Ursul Alb şi pe războinicii lui. Ursul Alb nu fu rănit, însă doi dintre fiii săi se prăbuşiseră la pământ, morţi. Alături de ei zăcea Ohitekah, frate cu ei în moarte, nu prin căsătorie, aşa cum sperase, cu Wachiwi. Bărbaţii Sioux ajunseră în tabără la timp pentru a-i vedea pe cei trei Crow dispărând, unul dintre ei având-o pe Wachiwi legată, uitându-se în jur cu o privire sălbatică şi strigându-şi tatăl. Răpitorii dispărură rapid, dar ea apucase să-i vadă pe fraţii ei şi pe Ohitekah ucişi. Striga şi se lupta cu războinicii, dar nici cel mai rapid cal din tribul său nu-i

putea ajunge. Porniră călare după ea, şi o căutară ore întregi pentru a o aduce înapoi la tatăl ei, dar se întoarseră târziu în noapte, obosiţi şi plini de amărăciune. Nu fuseseră în stare să o salveze. Cei din tribul Crow care o răpiseră fugiseră ca vântul. Ursul Alb îi aşteptă, şi plânse ca un copil când văzu că se întorceau fără ea. Şi, ca şi când cineva aruncase o vrajă asupra lui, în timp ce-şi bocea copilul pierdut, începu să se usuce văzând cu ochii şi deveni dintr-odată un bătrânel. Sufletul îi era zdruncinat. Pierduse doi fii din cauza tribului Crow, plus copilul cel mai drag inimii sale. Nimic nu îl mai putea consola.

Grupuri de războinici porniră în ziua următoare să caute tabăra celor din tribului Crow, dar aceştia veniseră de la mare distanţă. Şi ei făceau parte din naţia Dakota, dar de ani buni porneau atacuri asupra indienilor Sioux, iar răpirea fiicei şefului de trib era o mare victorie pentru ei. Ursul Alb ştia prea bine că nu avea să-şi poată lua fata înapoi chiar dacă îi găsea. Wachiwi era pierdută pe vecie. Mai mult ca sigur că avea să fie dată şefului de trib, ca sclavă sau ca soţie. Zilele ei de libertate, în care era adorată şi protejată de tatăl şi de fraţii ei, se duseseră. Acum aparţinea tribului Crow. Şi nimeni nu ştia ce însemna asta mai bine ca tatăl ei. Nu suporta acest gând. Intră încet în wigwam, văzu locul în care ea dormise toată viaţa ei, rochiile ei din piele de elan împăturite cu grijă, chiar şi cea nouă, garnisită cu blană. Se întinse pe patul său, cu ochii închişi, revăzând-o în minte, conştient că altfel nu avea s-o mai vadă vreodată, şi îşi aşteptă moartea. Spera ca Marile Spirite să nu întârzie prea mult. Fără Wachiwi alături, nu mai avea pentru ce să trăiască. Spiritul din el muri în ziua dispariţiei ei.

Capitolul 7

Războinicii Crow care o luaseră pe Wachiwi din tribul său merseră călare timp de două zile istovitoare. Wachiwi se luptă cu ei cât de mult putea să lupte cu mâinile legate. Făcu tot ce îi stătu în putere ca să se salveze. Chiar se

aruncă de pe cal în tufişuri. Dar ei îi legară apoi şi picioarele, iar războinicul care o ducea o legă de cal şi o purtă în faţa lui, ca pe un trofeu de vânătoare. L-ar fi omorât dacă ar fi putut. Alte femei s-ar fi temut de ei, dar nu Wachiwi. Nu-i păsa dacă o ucideau pe loc, deoarece văzuse cum îi omorâseră doi fraţi şi pe băiatul pe care îl plăcea. Nu mai avea nicio importanţă ce îi făceau, din moment ce nu se mai întorcea la tatăl ei. Dar avea de gând să fugă. Numai asta avea în minte în timp ce stătea întinsă de-a curmezişul pe cal, iar războinicii Crow se îndreptau către tabăra lor. Pe drum, ei se opriră să omoare doi bizoni, considerând că era un semn de bun augur.

Din când în când, o dezlegau, dar numai cât să-şi facă nevoile. De fiecare dată încercase să scape, dar o prindeau şi o legau la loc. Râdeau de îndârjirea cu care ea se lupta, iar unul dintre ei o lovi cu putere, de o trânti la pământ, când fata îl muşcă. Era ca o pisică sălbatică, prinsă în mijlocul lor, iar ei discutau pe limba lor ce ofrandă minunată avea să fie pentru şeful lor. Îşi dăduseră seama după cum era îmbrăcată că era fiica şefului Sioux. Purta o rochie moale din piele de elan brodată cu grijă şi decorată cu ace de porc spinos vopsite. Până şi mocasinii ei erau făcuţi cu migală. Deşi nu era la fel de tânără ca alte fete din tabără, era frumoasă, evident foarte curajoasă şi foarte puternică. Se luptase aproape ca un bărbat, dar ei reuşiseră să o înfrângă. Grupul era alcătuit din cei mai de temut războinici ai tribului. Unii ar fi dorit să o păstreze pentru ei, dar hotărâseră că aveau s-o dea şefului lor. Acesta avea deja două soţii: a lui şi a fratelui său, cu care se căsătorise în urmă cu un an, după ce fratele îi fusese ucis în timpul unei vânători. Era datoria lui să o ia de soţie, iar ea aştepta un copil. Fata pe care i-o duceau era mult mai tânără decât cele două neveste pe care le avea deja şi de departe cea mai frumoasă. Cu siguranţă urma să fie mulţumit. Ea avea un trup frumos, şi, deşi nu-i privea, ochii îi erau imenşi. Şi toţi observaseră cât de curajoasă

era, chiar dacă fusese răpită de nişte războinici care încercaseră din toate puterile să o înspăimânte. Alte fete de vârsta ei ar fi ţipat. Wachiwi încercase să fugă de câte ori avusese ocazia, şi era limpede că nu îi păsa dacă o omorau. Era însă un premiu prea scump pentru şeful lor pentru a o lăsa să scape. Aşa că o ţineau legată în cea mai mare parte a timpului şi se îndreptau în grabă către tabăra lor. Unul dintre bărbaţi încercă să-i ofere hrană şi chiar să-i dea să mănânce cu mâna lui, dar de fiecare dată ea îşi întorcea privirea şi refuza. Nu-i privea în ochi pe niciunul dintre ei, dar pe faţa ei se citea doar ură şi în inimă purta disperarea pentru tatăl ei, ştiind că avea să moară de durere fără ea.

Era sfârşitul celei de-a treia zile, când ajunseră în sfârşit în tabăra indienilor Crow. Era mai mică decât a lor, dar recunoscu scene familiare ei: copii care alergau, femei în grupuri care povesteau în timp ce coseau, bărbaţi care se întorceau de la vânătoare. Chiar şi organizarea taberei era asemănătoare. Războinicul care o adusese călare se îndreptă spre cortul şefului de trib, urmat de ceilalţi din grup. Femeile şi copiii se uitau curioşi cum războinicul descălecă şi, fără prea multă grijă, o smuci de pe cal şi o aruncă la pământ. Zăcu acolo, în rochia ei de elan, legată ca un animal ucis, fără să poată face vreo mişcare, în timp ce unul dintre bărbaţi plecă să-l caute pe şef. Amândouă soţiile şedeau lângă cort, cosând în timp ce priveau scena.

Wachiwi ridică privirea şi-l văzu. Era mult mai tânăr decât tatăl ei, şi părea mândru şi puternic. Era mai apropiat de vârstă cu fraţii ei. Auzi cum unul dintre bărbaţi îl strigă pe nume: Napayshni. Însemna „Cel Curajos” şi în limba ei. Dialectele erau asemănătoare, aşa că înţelegea ce vorbeau.

Bărbaţii îi spuseră lui Napayshni că era fata şefului de trib şi că i-o aduseseră drept pradă de război. Povesti că furaseră mai mulţi cai şi încă trei femei, dar Wachiwi nu le văzuse, fiindcă alţi bărbaţi veniseră cu prada înaintea lor.

Bărbaţii spuneau că se împărţiseră după ce plecaseră din tabăra tatălui ei, iar celălalt grup o luase pe un alt drum. Cei care o aduseseră pe ea spuseră că folosiseră un drum ocolit, în cazul în care oamenii din tribul ei ar fi căutat-o. Nu-i urmărise nimeni. Cel care mersese cu ea pe drumul ferit o ascunsese bine. Oamenii ei nu reuşiseră să o găsească, iar răpitorii ei erau mândri că reuşiră să-i păcălească şi să o ia drept pradă. Iar ea era o frumuseţe de fată.

Şeful Napayshni se ridică şi o privi cu o faţă lipsită de orice expresie.

— Dezlegaţi-o, fură singurele sale cuvinte, însă bărbatul pe al cărui cal fusese adusă încercă să se opună.

— Va fugi. A încercat să fugă de câte ori am dezlegat-o. E iute ca vântul şi foarte deşteaptă.

— Eu sunt mai iute decât ea, zise şeful nepăsător.

Wachiwi nu spunea nimic, iar mâinile şi picioarele îi erau amorţite când o dezlegară. Părul i se încâlcise în timpul călătoriei, iar faţa îi era murdară de praf. Rochia de elan i se rupsese în mai multe locuri din cauza sforilor făcute din tendoane de bizon cu care o legaseră. Trecuseră câteva minute până să poată sta în picioare. Se şterse de praf, încercând să pară semeaţă, dar clătinându-se uşor. Îşi întoarse chipul, pentru ca bărbaţii care o răpiseră să nu-i vadă lacrimile din ochi. Viaţa ei, aşa cum o cunoscuse până atunci, printre oameni care o iubeau şi pe care îi iubea, se sfârşise pentru totdeauna. Acum era sclavă. Ştia că avea să fugă, dar mai întâi trebuia să afle cum era organizată tabăra şi să fure un cal. Apoi urma să se ducă acasă. Nimic nu o putea ţine în tribul Crow.

Şeful Napayshni o privea în continuare cu atenţie. Observă rochia sfâşiată. Era, fără îndoială, veşmântul unei soţii sau al unei fiice de şef de trib. Mocasinii erau împodobiţi cu mărgele, şi întreaga parte de sus a rochiei era acoperită de ace de porc spinos, de care ea era atât de mândră. Fuseseră vopsite în albastru-închis cu o vopsea pe

care învăţase să o facă din afine. Era un talent pe care puţine femei din tribul ei îl aveau. În ciuda părului încurcat, a mâinilor şi a feţei murdare de praf, frumuseţea ei strălucea ca soarele printre nori.

— Cum ţi se zice? o întrebă direct şeful.

Ea nu răspunse, dar, de această dată, în loc să se poarte aşa cum îi cerea tradiţia fecioarelor, îl privi fix în ochi cu o ură crâncenă.

— Nu ai un nume? continuă el impasibil.

Fata se comporta ca un copil furios, dar el ştia că alte fete în locul ei ar fi fost îngrozite, pe când ea nu era. Admira asta. Poate că bravada ei era doar de faţadă, dar, chiar şi aşa, nu părea să-i fie frică de el, şi asta îi plăcea la ea. Avea personalitate şi curaj.

— Eşti fata unui mare şef de trib, spuse el, căci îi cunoştea tatăl. Atacul asupra taberei lor nu fusese deloc întâmplător, însă răpirea ei nu fusese plănuită de către războinicii care puseseră mâna pe ea ca să o aducă şefului lor drept trofeu de război. Cu toate că nu ar fi recunoscut deschis, lui Napayshni îi părea rău pentru tatăl ei. Cu siguranţă era îndurerat pentru că îşi pierduse astfel fata, indiferent pentru ce bărbat. În plus, oamenii lui îi spuseră că îi omorâseră pe doi dintre fiii şefului, pe lângă alţi membri ai tribului. Atacul fusese un succes imens pentru ei, iar pentru tribul lui Wachiwi – o nenorocire.

— Atunci de ce m-aţi răpit, dacă tatăl meu este un mare şef, ripostă ea.

Îl privea în continuare direct în ochi, prefăcându-se că nu se temea de el sau de ce i-ar putea face.

Auzise poveşti despre femei răpite care deveniseră sclave în alte triburi. Nu erau deloc poveşti fericite, iar acum împărtăşea aceeaşi soartă.

— Nu am vrut să te răpim. Mi te-au adus ca dar, spuse el, privind-o cu blândeţe.

Abia dacă era mai mare decât un copil.

— Atunci trimite-mă înapoi la tatăl meu! Nu vreau să

fiu darul tău.

Îşi scoase bărbia în afară, iar ochii îi luciră. În afară de tatăl şi de fraţii ei, nu mai privise niciodată un bărbat în ochi.

— Acum eşti a mea, tu, cea fără nume. Cum să-ţi spun?

Era blând cu ea, ca să nu-i fie frică de el. Era totuşi un om bun, în ciuda reputaţiei sale de războinic şi de şef de temut, iar situaţia ei îl îndurera. Avea şi el copii, şi nu ar fi vrut ca fata lui să fie luată de un alt trib şi dusă şefului acestuia. Un asemenea gând îi dădea fiori.

— Eu sunt Wachiwi, declară ea cu furie. Nu vreau un nume de-al vostru.

— Atunci aşa îţi voi spune, încheie el, făcându-le semn celor două femei care stăteau în apropiere.

Prima lui soţie era mai tânără şi mai frumoasă decât cea pe care o moştenise de la fratele lui cu un an în urmă. Wachiwi observă că femeia mai în vârstă aştepta un copil şi fu cea care veni să o ajute, chemată de soţul ei.

— Du-o la râu să se spele, o îndemnă el. Are nevoie de haine până când ale ei vor fi cusute.

— Este sclava noastră? Întrebă ea curioasă, dar Napayshni nu zise nimic.

Nu era obligat să-i vorbească despre planurile sale. Se căsătorise cu ea din obligaţie faţă de fratele său şi îi făcuse şi un copil. Era destul. Nu voia ca Wachiwi să fie sclavă. Voia ca ea să se obişnuiască la ei şi să nu-i mai arate duşmănie, şi, în timp, după ce se obişnuia cu tabăra lor, să o facă soţia lui. Era mult mai frumoasă şi părea mai graţioasă decât celelalte, iar lui îi plăcea privirea sălbatică din ochii ei. Era un cal sălbatic pe care el voia să îl îmblânzească. Ştia că putea să o facă. Doar era, la rându-i, un călăreţ remarcabil.

Wachiwi o urmă pe femeia însărcinată fără să scoată o vorbă. Femeia îi vorbea celeilalte soţii a lui Napayshni în dialectul Crow, însă Wachiwi înţelegea tot ce spunea

aceasta, deşi se prefăcea a nu pricepe nimic. Şeful se adresase în dialectul ei. Femeile discutau despre acele de pe rochia ei şi se întrebau cum reuşise să le dea acea culoare. Sperau că, după o vreme, avea să le înveţe şi pe ele. Îşi jură atunci, auzindu-le, să nu facă nimic pentru ele. Niciodată.

Se spălă la râu, după care femeile îi dădură o rochie urâtă, care nu i se potrivea deloc, şi o pătură pe care o înfăşură în jurul ei. În noaptea aceea, Wachiwi îşi cusu cât putu mai bine rochia de elan cu ace de porc spinos. Unele ace se rupseseră când fusese aruncată pe calul răpitorilor săi. Îşi îmbrăcă rochia ei imediat ce o termină de cusut. Era tot ce-i rămăsese din viaţa de până atunci.

Napayshni veni în wigwam în noaptea aceea fără să-i spună nimic. Dormi în partea de nord, la fel ca tatăl ei, iar ea, cu celelalte două femei şi cu copiii, în partea de sud. Erau şapte. Iar în wigwam nu era curăţenia pe care o ţinea ea de obicei în cortul tatălui ei. Doi dintre copii se treziră încontinuu pe timpul nopţii, iar ea rămase trează, privind cerul prin deschizătura din vârf a cortului, întrebându-se cât de repede ar putea încerca să scape. Nu se putea gândi la altceva. Refuzase să mănânce cu ei, şi era hotărâtă să îndure cât mai mult foamea. Totuşi, în timpul nopţii mâncă nişte prăjituri din făină de porumb, convinsă că altfel avea să o ia cu leşin, dar altceva nu mai băgă în gură.

Napayshni se trezi în zori să supravegheze mutarea taberei. Era un sat mai mic decât al ei, şi se mutau la fiecare câteva zile, ca să urmărească bizoni şi să găsească locuri de păşunat pentru cai. Auzise că bărbaţii voiau să plece la vânătoare a doua zi după ce stabileau din nou tabăra. Wachiwi spera să poată fugi atunci, să profite de momentul în care femeile erau ocupate şi majoritatea bărbaţilor plecaţi. Dorea să vadă ce făceau celelalte trei femei din tribul ei, dar îi fu imposibil până când se sparse tabăra.

Nu aveau mult de mers până să găsească bizonii, iar

bărbaţii plecaseră la vânătoare imediat după prânz, povestind, râzând şi veseli nevoie mare. Ea se întreba cât de departe erau de tabăra tatălui ei. Ştia că durase trei zile ca să ajungă acolo, dar singură ar putea călări pe drum drept cu viteză mare. Nu avea nevoie decât de un cal bun şi de o ocazie de a scăpa din tabără.

Se plimbă fără ţintă prin tabără, şi nimeni nu-i dădu atenţie. Zări cu coada ochiului o femeie din tribul său, dar nu putu să-i vorbească. Celelalte femei fuseseră date războinicilor din trib fără a se putea împotrivi. Wachiwi nu voia decât să fugă.

După plecarea bărbaţilor, rămăseseră la corturi doar câţiva cai, şi nu erau dintre cei mai buni. Pusese ochii pe unul care părea destul de robust şi rezistent pentru călătorie, chiar dacă nu destul de rapid. Se apropie să-l mângâie pe gât, se uită la picioarele lui şi, fără să facă vreun zgomot, îl dezlegă, alunecă uşor pe spatele lui, se făcu una cu calul, se lăsă într-o parte şi, ţinându-se bine, îl îndemnă să pornească şi se îndreptă spre ieşirea din tabără fără să o observe nimeni. Nici nu puteai să o vezi, pentru că se pitise de-a lungul calului, o şmecherie pe care o învăţase de la fraţii ei când era mică şi cu care deseori îl păcălea pe tatăl ei sau câştiga pariurile fraţilor săi.

Se îndepărtă pe câmpii, şi, abia când ajunse în dreptul copacilor, îndrăzni să se ridice pe cal şi să-l mâne la galop. Alerga într-un ritm susţinut, deşi nu era la fel de bun ca restul cailor cu care fusese obişnuită, când auzi în spatele ei zgomot de copite înghiţind pământul. Nu îndrăzni să privească înapoi, doar îndemnă calul cu sălbăticie. Era aproape de liziera pădurii, alergând cât putea de repede, însă călăreţul o ajunsese din urmă şi o înhăţă cu un braţ puternic. Era Napayshni, singur. Fără niciun cuvânt, o ridică pe calul lui, în timp ce calul ei, mulţumit că nu mai trebuia să alerge într-un ritm ucigător, începu să pască liniştit. Napayshni îşi încetini calul şi îl struni. Al lui era mult mai iute, iar ea era sigură că ar fi

reuşit să scape dacă l-ar fi luat pe acesta.

— Călăreşti bine, spuse el netulburat.

Îi plăcea temperamentul ei, şi nu mai văzuse până atunci ca o femeie să călărească la fel ca ea. Tatăl şi fraţii ei o învăţaseră bine.

— Credeam că eşti la vânătoare, răspunse ea cu o voce tremurătoare, întrebându-se dacă avea să fie pedepsită sau bătută. Poate chiar omorâtă. Ştia ce riscase, şi era pregătită să o mai facă o dată.

— Aveam treburi de făcut în tabără. Ceilalţi au plecat fără mine.

El făcuse în aşa fel încât ea să-l creadă plecat, ca să vadă ce avea de gând să facă. Acum ştia ce era în mintea ei.

— Încerci să fugi din nou dacă te las singură? Întrebă uitându-se la ea. Părea mai frumoasă ca oricând, cu obrajii aprinşi de căldură şi de goana calului.

Ea nu zise nimic, dar el ştia deja răspunsul. Avea să încerce să scape până când se forma o legătură între ei, dar asta nu se putea întâmpla prea curând. Eventual atunci când avea să poarte copilul lui. Dar nu voia să grăbească lucrurile. Îi fusese dată cadou, iar acum era rândul lui să-i ofere unul. Nu voia să o schimbe, doar să o domolească, aşa cum îmblânzeşti un cal sălbatic. Ştia că era posibil. Mai frânsese el cerbicia cailor sălbatici şi înainte, dar niciunul nu fusese atât de sălbatic şi de frumos ca ea. Era o răsplată pentru care merita să lupţi.

Merseră călare, în linişte, până în tabără, cu calul ei tras cu o frânghie de Napayshni. Animalul părea mulţumit că scăpase de un călăreţ care-l solicitase atât de mult. Napayshni o ţinea în faţa lui pe cal. O lăsă jos în dreptul cortului, unde stăteau femeile, apoi se duse să lege caii. Avusese o după-amiază interesantă, chiar dacă Wachiwi nu era de aceeaşi părere.

O supraveghe în noaptea aceea, fără să le dezvăluie nimic din cele întâmplate celorlalţi bărbaţi. O privi mult

timp, în vreme ce dormea, întrebându-se cât avea să-i ia să o îmblânzească. Spera să se întâmple cât mai curând, deoarece simţea cum creştea în el dorinţa de a o avea, dar nu voia să grăbească lucrurile. Era sigur că, dacă ar fi încercat, ea l-ar fi omorât. Era în stare de orice şi nu se temea de nimic. Nicio fată nu ar fi îndrăznit ceea ce încercase ea în acea după-amiază şi niciuna nu ar fi călărit aşa. O urmărise cum se ascunsese în umbra calului. Doar călăreţii lui cei mai buni erau în stare de aşa ceva, şi nu erau mulţi la număr. Şi niciunul nu putea face asta cu uşurinţa cu care văzuse că o făcuse ea. Era o călăreaţă pe cinste.

Trei zile mai târziu, mutaseră din nou tabăra, pe urmele bizonilor. Bărbaţii omorâseră un elan şi un cerb. Aveau carne din belşug şi deja argăseau şi tăiau bizonul.

În seara aceea, în jurul focului, avea să se ţină Dansul Soarelui, în cinstea lunilor de vară, în semn de recunoştinţă pentru o vânătoare bună şi pentru mulţimea de bizoni de care avuseseră parte. Wachiwi stătea deoparte, urmărind dansul bărbaţilor. În tribul ei aveau un dans similar, şi descoperea că obiceiurile lor nu erau atât de diferite. Privindu-i, nu se putea gândi decât că voia să meargă acasă. Se întreba ce făceau tatăl şi fraţii ei şi spera că părintele ei era bine. Ochii i se umplură de lacrimi când se gândi la fraţii ei care fuseseră ucişi, la Ohitekah şi la faptul că s-ar putea să nu-şi mai vadă niciodată tatăl, dar nu-şi pierdea speranţa că avea să evadeze. Se gândise să încerce din nou în noaptea aceea, când bărbaţii dansau, dar putea fi primejdios să plece noaptea pe un drum necunoscut. Ştia că trebuia să se asigure că Napayshni nu era în tabără şi că toţi bărbaţii plecau la vânătoare, poate chiar pentru mai multe zile.

Părăsi focul de tabără devreme şi mâncă foarte puţină carne. Nu îi era foame. Intră în cort şi observă cu uimire că una dintre soţiile şefului avea dureri mari. Cealaltă îi spuse că femeia urma să nască, îi făcu semn să

vină şi o rugă să o ajute. Wachiwi nu mai asistase la vreo naştere până atunci şi nu ştia ce trebuia să facă.

Se aşează lângă cele două femei, privindu-le. Cea care era în chinurile facerii ţipa, iar o bătrână veni să le ajute. Ceea ce vedea i se părea îngrozitor, apoi, spre marea ei uimire, la scurt timp văzu cum bătrâna aduse copilul pe lume. Îl înveli strâns într-o pătură, îl puse la sânul mamei şi luă placenta şi membranele pentru a le îngropa afară, în timp ce Wachiwi ajuta ca proaspăta mamă să fie spălată.

Când Napayshni se întoarse de la Dansul Soarelui, mai avea un băiat. Tatăl se uită la el cu atenţie, încuviinţă din cap şi se duse la culcare. Wachiwi dormi pe propria saltea în noaptea aceea, sperând ca nimic din ceea ce văzuse să nu i se întâmple vreodată. Îl iubise pe Ohitekah, dar cei din tribul Crow îl omorâseră – şi pe el, şi pe fraţii ei. Nu voia niciun bărbat, cu atât mai puţin pe Napayshni – sau un copil cu el. Ştia că zilele până când el avea să o ia de soţie erau numărate şi îşi dorea mai mult ca oricând să scape.

Napayshni era cu ochii pe ea în timp ce mutau tabăra dintr-un loc în altul, zi de zi, săptămână de săptămână.

Într-o dimineaţă, după ce îl văzu plecând călare să vâneze bizoni împreună cu ceilalţi bărbaţi, încercă din nou să fugă. De data aceasta, găsi un cal mai bun, pe care îl mână mai puternic. Dar fu urmărită de un tânăr din tabără, pe un cal mult mai rapid decât al ei. Păzea caii, iar Napayshni îl avertizase că Wachiwi avea să încerce să fugă. Chinuindu-se cu disperare să o oprească, el trase spre ea o săgeată care-i zgârie umărul şi-i rupse rochia. Însă ea nu se opri pentru nimic în lume, chiar dacă simţi arsura săgeţii. El era totodată un călăreţ aproape la fel de bun ca ea, la fel de curajos şi însufleţit de dorinţa de a-i fi pe plac şefului.

— Nu mă poţi opri, îi strigă în clipa când el se apropie.

Sângele din rana de pe umăr îi şiroia prin rochie.

— Dacă trebuie, te omor, răspunse el. Napayshni te vrea înapoi.

— Va trebui să mă omoare. Sau mă omori tu, replică ea în timp ce se îndepărtă de el.

Era o cursă a morţii. O urmări kilometri întregi, suflându-i în ceafă, dar până la urmă destinul îi fu potrivnic. Calul ei se împiedică, şi trebui să se oprească, deoarece ştia că altfel animalul îşi rupea piciorul. Amândoi caii erau în spume, iar tânărul îi aruncă o privire aspră.

— Eşti nebună, strigă el.

Wachiwi privea descurajată cum sângele i se scurgea pe braţ. Săgeata lui nu intrase adânc în carne, dar o zgâriase destul de serios. De ce vrei să fugi?

— Vreau să mă întorc la tatăl meu, explică ea stăpânindu-şi lacrimile. E bătrân şi bolnav.

Băiatul era mai tânăr decât ea şi nu o înţelegea.

— Napayshni va fi bun cu tine. Oricum, trebuia să fii căsătorită până acum, nu-i aşa?

Ea se întreba dacă ar trebui să încerce să fugă din nou, dar ştia că dacă făcea asta, calul ei avea să înceapă să şchioapete înainte să ajungă în dreptul copacilor. Fusese înfrântă din nou.

— Nu vreau să mă mărit, zise Wachiwi cu o privire înverşunată. Vreau doar să merg acasă.

— Ei bine, nu se poate, spuse băiatul. Îmi pare rău că am tras în tine. Napayshni mi-a spus să te opresc cu orice preţ. Te doare?

— Deloc, răspunse nepăsătoare.

Dar, de fapt, rana era destul de dureroasă.

Se întoarse în tabără tăcută, lăsându-l pe el să-i lege calul, şi se duse la râu pentru a-şi spăla umărul, întrebându-se dacă avea să mai ajungă vreodată acasă. Începuse să-şi piardă speranţa. Mai degrabă murea decât să rămână acolo. Pentru o clipă, regretă că săgeata băiatului nu o omorâse în loc să o rănească. Rana nu mai sângera, dar era neplăcută şi încă o durea. O spălă cu apă

rece la izvor şi îmbrăcă rochia la loc. Se întorcea în cort când Napayshni reveni în tabără călare. În ziua aceea omorâseră mai mulţi bizoni decât cu o zi în urmă, iar el era mulţumit. O văzu când se apropie, şi la început nu observă sângele de pe rochia ei. Voia să-i spună ceva, dar ea îşi ridică privirea, rătăcită, şi leşină la picioarele calului.

Napayshni descălecă imediat şi o ridică. Nu ştia ce se întâmplase cu ea, dar văzu cum sângele se prelingea prin rochia de elan. Le strigă pe femei şi o trimise pe una dintre ele după vraci. O aşeză pe Wachiwi pe aşternutul ei în timp ce ea începea să-şi vină în fire, dar apoi leşină din nou.

Îşi recăpătase cunoştinţa când sosi vraciul, însoţit de o bătrână. Femeile o dezbrăcaseră de rochie, iar Napayshni îi cerceta rana. Soţiile lui spuneau că nu ştiau ce se întâmplase, dar Napayshni bănuia că încercase să fugă din nou şi intervenise ceva. În timp ce vraciul presăra o pudră pe rana lui Wachiwi şi aplica o cremă care aproape o făcu să urle de durere, Napayshni ieşi să-l caute pe băiatul care păzise caii în acea după-amiază.

— A încercat să fugă din nou? îl întrebă direct, ameninţător, făcându-l pe băiat să tremure sub privirea lui fioroasă.

— Da, a încercat. Mi-ai spus să o opresc cum pot, şi fix asta am făcut.

— Nu ţi-am zis să o omori. Ai fi putut să o ucizi trăgând cu săgeata aşa în umărul ei. Mai bine o loveai în picior.

— Nu am avut timp. Alerga prea repede. Calul meu abia a putut să ţină ritmul.

— Ştiu, răspunse Napayshni. Goneşte ca vântul. Fii mai atent data viitoare. A vorbit cu tine când ai adus-o înapoi?

— Mi-a zis că îi este dor de tatăl ei, care este bătrân şi bolnav. I-am spus că ei îi va fi mai bine aici, cu tine.

Băiatul zâmbi timid.

— Îţi mulţumesc. Nu voi vorbi cu nimeni despre asta,

şi vreau să faci şi tu la fel.

Dacă ar fi ştiut cineva câte griji îşi făcea pentru captiva sa, ar fi crezut despre el că era o femeie bătrână, nu şeful tribului. Nu avea de gând să se facă de râs din cauza ei, indiferent cât de frumoasă era.

— Ai tras într-o pasăre şi nu ai nimerit-o. Eşti un arcaş îngrozitor, nu-i aşa, Chapa?

Asta avea să fie varianta lor.

— Într-adevăr, răspunse băiatul, ştiind că nu trebuia să-l contrazică. Trăsese într-o pasăre. Nu o nimerise. Asta era povestea lui, chiar dacă era umilitoare.

Napayshni se întoarse apoi în cortul său, unde Wachiwi dormea, după ce înghiţise băutura ce-i fusese dată. Vraciul şi bătrâna plecaseră. Wachiwi tresări o dată, apoi căzu din nou într-un somn adânc, iar el ieşi din cort.

Dormi până a doua zi dimineaţa şi părea ameţită când se trezi, uimită că avea pe ea doar o pătură, nu şi rochia, care era împăturită cu grijă lângă ea. Văzu sângele şi îşi aminti ce se întâmplase. Nu reuşise să fugă nici de această dată. Tristeţea o copleşea pe măsură ce se trezea şi se îmbrăca. Atunci observă că avea sânge şi pe mocasini.

Napayshni o văzu când ieşi din cort. După cum arăta, în ziua aceea nu era în stare să fugă. Părea obosită, bolnavă şi dezorientată din cauza băuturii pe care o obligaseră să o bea.

— Ce-ţi face umărul? o întrebă. Ea se împletici când trecu pe lângă el şi tresări la razele strălucitoare ale soarelui. Toţi bărbaţii erau în tabără, iar femeile argăseau pieile şi conservau carnea. Proviziile pentru iarnă erau aproape complete.

— E bine, răspunse, nu prea convingătoare. Încă o durea, dar era prea mândră ca să recunoască asta în faţa lui.

— Chapa e un arcaş tare nepriceput. Încerca să tragă într-o pasăre, dar, în schimb, te-a rănit pe tine.

— Nu-i adevărat. Mi-a zis că i-ai cerut să mă oprească

prin orice mijloace. Te-a ascultat.

— De câte ori vei mai încerca să scapi, Wachiwi? De data aceasta ai fost rănită. Puteai să cazi de pe cal şi să fii omorâtă.

— Ori săgetată de unul dintre oamenii tăi, replică ea fără menajamente. Mai bine mor decât să rămân aici.

Ăsta era adevărul. Doar moartă avea să renunţe să încerce să fugă acasă.

— Eşti atât de nefericită aici?

I-ar fi părut rău să audă acest lucru, fiindcă adevărul era că se purtase frumos cu ea.

Putea să o facă a lui încă din prima noapte, şi deja trecuseră câteva săptămâni de când ea era acolo, dar dorise să îi dea timp să îl cunoască înainte să o ia de soţie, însă nu era deloc mai prietenoasă acum faţă de cum fusese la început. Nu voia să fie dur cu ea, dar nici ea nu trebuia să fugă la nesfârşit. Mai devreme sau mai târziu, ar putea sfârşi rău. Nu voia să i se întâmple asta. Ceea ce se petrecuse în ziua trecută fusese destul de grav.

— Mi-ai omorât fraţii, spuse ea cu ură. „Şi pe Ohitekah”, adăugă în gând, dar nu-i rosti numele.

— Aşa se întâmplă în timpul atacurilor. Nu avea cum să schimbe acest lucru şi voia ca ea să fie a lui. O dorea din tot sufletul. Putem încerca să fim prieteni?

Se gândi că, dacă îl vedea ca pe un prieten, restul avea să fie mult mai uşor pe urmă şi avea să-l accepte ca soţ.

Nu era prima femeie răpită într-un atac sau de un grup de războinici şi dată şefului de trib. Multe deveneau sclave. Celelalte trei femei din tribul ei îşi acceptaseră soarta. Wachiwi le văzuse cu bărbaţii lor şi cu noile familii. Erau nefericite, dar ştiau că nu aveau de ales, deşi erau mai tinere şi mai liniştite decât Wachiwi. Le întâlnise de câteva ori la râu, dar femeia mai în vârstă care le trata ca pe sclave nu le îngăduia să-i vorbească.

Napayshni voia să-i ofere mai mult decât o viaţă de

sclavă sau de prizonieră şi să o trateze ca pe soţia lui. Wachiwi nu dorea însă nimic de la el.

— Eşti duşmanul, nu prietenul meu.

— Vreau să-mi fii soţie, spuse el cu blândeţe.

Rareori întâlneai un mare-şef care să se umilească în faţa unei tinere. În alte triburi şi în alte împrejurări, asta ar fi fost onoare, însă ea nu dorea să-i fie soţie, la fel cum nu dorise să fie nici soţia bărbatului care îi oferise tatălui ei o sută de cai pentru mâna ei. Napayshni îi omorâse fraţii şi pe băiatul pe care-l iubise. De fapt oamenii lui îi omorâseră, dar era acelaşi lucru. În plus, o luaseră de lângă tatăl ei. Pentru asta nu avea să-l ierte pe Napayshni niciodată.

— Nu voi fi soţia ta niciodată, replică Wachiwi cu vehemenţă. Va trebui să mă iei cu cuţitul la gât.

— Nu voi face asta. Vreau să fii a mea de bunăvoie.

Îl săgetă cu privirea, dar ceva se înmuiase în ea. El o ruga, nu îi cerea, nu o forţa. Nu era totul pierdut pentru ea. Lucrurile ar fi putut sta mult mai rău. El era un bărbat onorabil, o trata cu respect, chiar dacă ea nu se purta la fel. Fusese crudă cu el de când se întâlniseră. Ea nu voia să fie nici soţia, nici sclava, nici premiul lui.

— Nu te voi forţa, Wachiwi. Nu vreau să te iau de soţie fără voia ta. Plimbă-te unde vezi cu ochii prin tabără, fă ce vrei. Fii soţia mea când eşti pregătită, nu mai devreme. Dar, dacă vei încerca să fugi din nou, te voi lega în fiecare zi. Eşti o femeie liberă în tabără şi, când vei vrea, vei fi soţia mea, nu o sclavă.

El nu avea de gând să transforme în sclavă o fată a unui şef de trib, iar Ursul Alb era un şef de trib important. Fiica lui era demnă de respect.

— Nu te apropia de cai, o avertiză. În rest, poţi să mergi unde doreşti. Pe jos.

Ea nu-i răspunse, iar el se îndepărtă. Ce îi oferea era mai mult decât cinstit, însă ea nu era pregătită să cadă la pace cu el şi îşi jură că nu avea să o facă vreodată. Plănuia

să fugă de câte ori i se oferea ocazia.

Erau în tabăra de vară, iar afară era cald. Nu mai plănuiau să se mute timp de câteva săptămâni. Aveau de lucru cu vânatul pe care îl omorâseră, femeile coseau, bărbaţii tăbăceau pieile şi conservau carnea, blănurile erau pregătite pentru comerţ. Câmpiile avea iarbă bună de păscut pentru cai, iar în apropiere erau mulţi bizoni, dacă ar fi vrut să mai vâneze. Era o uşurare să nu fie nevoiţi să-şi mute tabăra la câteva zile, mai ales în zilele toride de vară. Iar umărul lui Wachiwi se vindecase deja. Nu o mai durea. Încă aştepta un moment potrivit să fugă, dar nu se ivea niciunul. Erau prea mulţi bărbaţi în tabără la acea vreme. Nu ar fi reuşit să ia un cal cu care să plece. Nu avea ce face decât să-l asculte pe Napayshni, să se plimbe, dar să nu călărească.

Într-o zi, auzi de la nişte bărbaţi că în apropiere era un lac. Era destul de departe, dar ea nu avea altceva de făcut. Nu avea copii, bărbat sau alte sarcini de îndeplinit prin tabără. Era tratată ca un oaspete, iar cele două soţii ale lui Napayshni făceau totul, îi spălau până şi hainele. Aşa le ordonase Napayshni. Chiar dacă bodogăniseră la început, făceau precum li se spusese şi o tratau ca pe un copil. Viaţa ei în tabără era uşoară, doar că nu voia să fie acolo.

Napayshni încercă o altă strategie ca să o câştige, la fel cum proceda cu caii sălbatici. O ignoră cu desăvârşire, sperând să vină ea la el. Tactica lui nu dădu rezultate, dar nici ea nu mai era la fel de războinică. Pe măsură ce trecea timpul, Wachiwi se simţea tot mai bine în tabăra de vară. Se juca împreună cu copiii, şi, din când în când, pentru câteva minute, se aşeza lângă celelalte femei. Brodă puţin şi îşi repară rochia ruptă din nou. Chiar le învăţă pe două tinere cum să vopsească acele de porc spinos. Găsiră fructele perfecte şi obţinură aceeaşi culoare albastră izbitoare, ceea ce le entuziasmă teribil. Napayshni era mulţumit să o vadă liniştindu-se, deşi nu îi vorbea.

În a doua săptămână petrecută în tabăra de vară, se hotărî să se plimbe mai mult timp şi descoperi lacul despre care auzise din poveştile unor bărbaţi. Nu era nimeni acolo. Era singură în cel mai frumos loc pe care-l văzuse vreodată. În sus se zărea cascada, iar la poalele dealului era lacul liniştit, cu peşti şi o plajă mică de nisip. Privi în jur, nu văzu pe nimeni, îşi scoase mocasinii şi rochia şi înotă goală în lac. Fraţii ei o învăţaseră să înoate ca un peşte.

Nu mai avusese parte de o după-amiază atât de minunată de ani de zile, cu atât mai puţin când fusese răpită. Îşi ascunsese hainele ca să nu fie văzute, în cazul în care cineva din tabără ar fi venit lângă lac. Dar nu apăru nimeni. Erau ocupaţi în tabără, unde aveau de lucru, şi locul era prea departe pentru femei şi copii. Parcă se afla într-un loc sfânt. Zâmbi larg pentru prima dată de când fusese luată captivă şi rămase acolo toată după-masa, stând la soare şi înotând. Cânta când se întoarse în tabără. Se bucura de libertate, din moment ce Napayshni ştia că ea nu putea ajunge departe pe jos. Şi, oricum, erau la prea mare distanţă de tabăra ei.

Părea fericită, senină şi foarte tânără, cu părul ei negru lăsat liber pe spate. Napayshni o zări când se întoarse în tabără şi nu-i adresă niciun cuvânt, dar inima lui tresări de bucurie văzându-i privirea. Wachiwi era liniştită, fericită şi în largul ei.

În timpul cinei din jurul focului, o întrebă ce făcuse în ziua aceea. Bebeluşul nou-născut prindea tot mai multe puteri şi era sănătos, iar mama lui arăta şi ea bine. Amândouă femeile erau din nou însărcinate, urmând să nască primăvara. Napayshni îşi dorea tare mult să fie tatăl copilului lui Wachiwi, însă nu-i spunea nimic. Nu voia să o sperie, mai ales acum, când părea a se obişnui cu ei.

— Am fost la lac astăzi, spuse încet Wachiwi.

Nu mai era atât de ostilă, acum că nu-i mai vorbea atât de des, dar încă nu voia să-i fie soţie, nici măcar

prietenă.

— Pe jos? El se arătă impresionat. Dar e o distanţă mare. Ştia că unii dintre bărbaţii din tabără fuseseră acolo călare, dar el nu avusese timp zilele acelea.

— E un loc superb, răspunse ea senină.

El dădu aprobator din cap şi se întoarse din nou cu spatele la ea, prefăcându-se a o ignora. Pentru el, ea era un cal sălbatic. Nu reuşise încă să o îmblânzească, dar ştia că avea să o facă într-o zi. Acea zi urma să vină, iar el o aştepta cu nerăbdare.

Capitolul 8

Wachiwi se ducea la lac în fiecare zi. Avea mult de mers pe căldură, dar merita, deoarece timpul petrecut acolo era absolut liniştitor. Îi amintea de lacul unde mergea împreună cu fraţii ei. Într-una din zile, ca să-şi verifice măiestria, se întinse peste apă şi prinse un peşte cu mâna, apoi izbucni în râs şi îl aruncă înapoi în apă. Se bucura până peste poate de clipele petrecute acolo de una singură. Era atât de sigură că nu era nimeni în jur, încât stătea la soare ore în şir, înota şi culegea fructe de pădure complet dezbrăcată. Se simţea ca un copil. Era singură şi în siguranţă. Ar fi vrut ca acele zile să dureze la nesfârşit, dar ştia că peste câteva săptămâni urmau să plece şi să se îndrepte spre tabăra de iarnă. Acela era momentul în care plănuia să încerce o nouă evadare, nu acum. Acum nu se gândea la nimic, nu o îngrijora nimic, nu plănuia nimic. Era fericită şi liniştită în fiecare seară când se întorcea în tabără.

Pielea ei deveni arămie, iar mocasinii se rupseră de la atâtea plimbări către lac în fiecare zi, din zori şi până în amurg, când se întorcea în tabără. Ajungea întotdeauna la timp pentru cină, iar pe Napayshni îl bucura strălucirea din ochii ei. Era comunicativă, binevoitoare şi caldă, chiar şi cu el câteodată, când uita să pară indiferentă sau supărată. Când îl lăsa să vadă aceste lucruri, lui i se încălzea sufletul, iar ea părea că şi-l deschide pe al ei. Cea mai scumpă dorinţă a lui era să fie în sfârşit a lui până când ridicau tabăra. Avusese răbdare cu ea şi părea să dea roade. Simţea asta şi în felul în care-i vorbea, atunci când îi povestea despre cum înota în lac. Se gândea să-i dea un cal, ca să ajungă mai uşor acolo, dar nu voia să o ispitească să fugă din nou. Încă putea. Încă nu era a lui. Odată a lui, purtându-i copilul, era sigur că nu va mai încerca niciodată să fugă. Acum însă putea fugi din nou. Trebuia să o facă a lui mai întâi, după aceea era în

siguranţă, deoarece Wachiwi rămânea a lui pentru tot restul vieţii. Nu-şi dorea nimic altceva şi doar la asta se gândea în fiecare zi.

Wachiwi nu avea ochi pentru pasiunea şi sentimentele pe care el le nutrea faţă de ea şi, în fiecare dimineaţă, cu pas uşor, mergea la lac, nerăbdătoare să ajungă în locul ei tainic şi să-şi petreacă ziua acolo. Avusese noroc, pentru că nu i se dăduseră sarcini în tabără. Acesta fusese darul lui Napayshni pentru ea. Aşa putea să se joace toată ziua, să înoate în lac, să stea întinsă pe plajă şi să viseze. Încă îşi visa familia, satul şi tatăl, dar acum se gândea şi la altceva: la cele două femei cu care locuia, la copiii lor şi, câteodată, la Napayshni. Nu voia să creadă, dar vedea că era un om cumsecade. Era bun cu oamenii săi, cu soţiile lui, era blând cu copiii şi se purta frumos cu ea. Dacă ar fi fost Sioux şi nu i-ar fi omorât fraţii şi pe Ohitekah, poate l-ar fi plăcut şi chiar ar fi acceptat să-i fie soţie. Dar nu va accepta niciodată. În plus, va pleca în curând. Indiferent cât de frumos se purta cu ea, era mai hotărâtă ca oricând să fugă. Aştepta până când ridicau tabăra şi, între timp, se bucura de zilele petrecute la lac.

Într-o după-masă deosebit de călduroasă, adormise pe plajă. Îşi dosise mocasinii şi rochia sub un tufiş şi dormea adânc, după ce înotase îndelung. Copiii îi treziseră noaptea trecută din cauza căldurii şi era obosită. Îl visa pe tatăl ei, când auzi un zgomot. Crezu că era o pasăre care se agita într-un tufiş din apropiere. Deschise un ochi, privi în jur fără să vadă nimic, se ridică pe nisipul fierbinte şi, în timp ce făcea asta, observă ceva ce nu mai văzuse niciodată. Un bărbat cu pantaloni din piele de căprioară şi cămaşă albă desfăcută la piept, cu piele albă şi păr negru, care o privea fix, cu neîncredere şi cu teamă. Era incapabil să se mişte, iar ea se simţea la fel. Îi auzi calul priponit în apropiere.

Nemaivăzând până atunci un bărbat alb, nu ştia cine

sau ce era şi, uitându-se la el, îşi aminti ce-i povestea tatăl ei despre spiritele albe care veneau de departe. Erau pline de mister, dar, pentru că nu le văzuse niciodată, îşi luase mintea de la ele. Într-o clipă îşi dădu seama că avea în faţă un spirit. Nu ştia dacă era un spirit bun sau unul rău şi stătea în faţa lui, goală, temându-se să facă vreo mişcare, neştiind ce voia el să facă. Şi el părea la fel de speriat ca şi ea. Nu ştia dacă nu cumva se afla în apropiere un grup de indieni, care urmau să vină după ea şi să-l găsească. Privind-o pe tânăra splendidă din faţa lui, avea senzaţia că goliciunea ei era aproape mistică. Era perfectă din toate punctele de vedere.

Ca să o liniştească, îşi ridică ambele mâini în semn de pace, iar ea recunoscu dialectul iroquois sau huron. Nu era Sioux sau Crow, dar îl înţelese.

De fapt, era huron, dialect pe care îl învăţase pentru că însoţise tribul timp de doi ani de zile. Venise în vest pe cont propriu, ca să exploreze, să deseneze, când văzuse ceva interesant. Desenase nişte hărţi care spera să le fie de folos celor care i-ar fi călcat pe urme, dar mai ales celor care voiau să exploreze Lumea Nouă. Era al doilea născut şi avea un frate care devenise capul familiei din Franţa, aşa că nu îl lega de casă nicio obligaţie şi îşi putuse urma visul de a pleca în Lumea Nouă. Pentru puţin timp locuise în New Orleans, în urmă cu cinci ani, când sosise pe continent, iar de atunci rămăsese vrăjit de teritoriile virgine, de indieni şi de frumuseţea neexplorată a locurilor. Până acum nu avusese parte de experienţe urâte, cu câteva excepţii, când scăpase ca prin urechile acului. Odată, doar câteva ore îl despărţiseră de locul unui atac al indienilor pawnee, care îi uciseseră pe oamenii cu care locuise. Dăduseră foc fortului şi omorâseră toţi locuitorii în care fusese cu doar câteva zile înainte. În afară de asta, momentele în care descoperea pădurile şi Marile Câmpii, pădurile şi râurile, erau pline de fericire. Crezuse că zona era nelocuită, dar iată că o fată goală se uita, înlemnită, la

el. Văzuse că era indiană, dar nu avea haine şi nu ştia dacă tribul ei era unul paşnic sau războinic. Oricum, bărbaţii din tribul ei nu puteau fi departe şi cu siguranţă nu s-ar fi bucurat de întâlnirea dintre el şi una dintre fiicele sau soţiile lor goală pe marginea lacului. L-ar fi omorât pe loc. Ştia că amândoi erau în mare primejdie dacă mai stăteau aşa. Arătă spre haine, apoi spre ea. Ea dădu din cap şi alergă spre tufişuri, iar câteva clipe mai târziu răsări din ele precum o căprioară, în rochia din piele de elan şi în mocasini. Ciudat era faptul că nu părea speriată de el, ci mai mult intrigată şi oarecum nedumerită, de parcă nu mai văzuse un alb până atunci. Acum, văzând-o cu hainele pe ea, el se gândi că era Sioux şi, evident, de rang înalt, deoarece avea rochia brodată şi decorată. Bărbatul bănuia că era fata sau soţia unui şef de trib.

Făcu din nou semnul păcii şi rămase la distanţă de ea. Voia să o întrebe dacă era singură, dar nu ştia cum. Privi în jur, ca şi cum ar fi căutat pe cineva, după care se uită la ea întrebător. Ea înţelese şi îşi scutură capul, neştiind dacă trebuia să recunoască faptul că era singură. Avea la ea un cuţit mic, prins de talie, dar era pentru tăiatul fructelor de pădure şi al viţei-de-vie. Nu-l folosise niciodată împotriva unui bărbat. Nici nu ştia încă dacă era un spirit bun sau unul rău, dar nu i se părea ameninţător. De fapt, el părea chiar speriat şi surprins. Atât de tare, încât o făcu să zâmbească. Îi spuse ceva în dialectul Sioux, dar n-o înţelegea. Atunci ea arătă cu degetul în direcţia în care era tabăra şi făcu un semn cu mâinile pentru wigwam. El dădu din cap, recunoscător pentru informaţie, ştiind acum de ce locuri să se ferească. Apoi, în timp ce el se întreba dacă să o oprească, ea se îndepărtă agale. El nu se mişcă. Rămase însă cu privirile aţintite în urma ei.

Wachiwi ajunse pe cărarea pe care mergea în fiecare zi. Se uită de câteva ori în urmă, văzându-l încă acolo. Nu se mişcase, iar ochii nu i se dezlipeau de ea. Era cea mai frumoasă fată pe care o văzuse vreodată. Apoi, pe

nesimţite, se topi în pădure, îşi dezlegă calul şi se îndepărtă călare. Când ea întoarse capul pentru ultima oară, să vadă dacă mai era acolo, el dispăruse. Primul spirit alb pe care îl văzuse se dusese ca fumul. Îşi dorea să poată întreba pe cineva despre el ori să povestească ce văzuse, dar nu îndrăzni. Ceva îi spunea că nu putea.

Când reveni în sat, o oră mai târziu, era serioasă. Toţi erau ocupaţi, iar ea se alătură femeilor de lângă cortul ei şi începu să se joace cu copiii. Luă în braţe bebeluşul, ca de obicei, şi-l făcu să râdă în hohote. Râdea şi ea cu el când Napayshni se întoarse acasă de la prelucrarea pieilor de bizon. Şeful o văzu şi se gândi că nu putea exista ceva mai plăcut ochilor decât Wachiwi jucându-se cu bebeluşul. Spera ca următorul copilaş pe care ea îl va ţine în braţe să fie al lui şi al ei.

Wachiwi nu vorbi cu nimeni din tabără despre bărbatul pe care îl văzuse lângă lac. Instinctul îi spunea că asta l-ar fi pus pe el sau pe ea în pericol. Poate ar fi învinovăţit-o cineva pentru prezenţa lui. Îl căută în ziua următoare, dar el nu veni. Îl revăzu însă după încă o zi. Înota când el îşi făcu apariţia. Îşi scoase capul din apă când îl văzu apărând din pădure şi apropiindu-se de ea. Purta aceiaşi pantaloni din piele de căprioară şi cizme negre, înalte. Avea părul lung, la fel de negru ca al ei, şi dat pe spate. Făcu din nou semnul acela ciudat al păcii şi se apropie de malul apei. Îi zâmbi şi toată faţa i se lumină când făcu asta. O urmări o vreme şi văzu că era singură. Era atât de frumoasă, încât îi tăia respiraţia. Ştia că făcuse un lucru curajos, şi necugetat totodată când revenise, dar nu se putuse opri. Voia să o mai vadă o dată şi să descopere mai multe lucruri despre ea, dacă se putea. Nu mai fusese singur cu o indiană până atunci. Petrecuse cinci ani în America descoperind natura, regăsindu-se pe el, devenind adult în lumea pe care o iubea şi care era atât de diferită de a lui. Iar acum fusese vrăjit de această femeie care îi părea o zeiţă indiană. Îşi dădu seama că nu fusese o

întâmplare că ea era singură la lac, bănuia că venea deseori acolo, poate chiar în fiecare zi. Din clipa în care o zărise, ştiuse că trebuia să o revadă. Ar fi vrut să-i facă portretul şi să surprindă spiritul liber şi graţia pe care le remarcase atunci când ea se juca în apă. La rândul ei, Wachiwi se întreba de unde cunoştea el semnele huronilor, dar nu zise nimic.

El văzuse satul Crow de la distanţă, făcuse un ocol mare şi îşi stabilise tabăra departe de el, într-o peşteră din pădure. Pădurea nu avea secrete pentru el, era expert. Urmărise totul cu atenţie, să nu se organizeze un atac, dar nu fusese niciunul. Văzu printr-un telescop că toată lumea din tabără era ocupată. Vara se apropia de sfârşit, iar el bănuia că se pregăteau de iarnă. Se întrebă dacă nu cumva fata pe care o văzuse lângă lac o ştersese din tabără ca să se joace în loc să muncească. Părea destul de tânără ca să facă asta, iar dacă era fata şefului de trib, probabil că i se îngăduia acest lucru, era un privilegiu. Îşi dorea să o întrebe atâtea, voia să ştie atâtea despre ea.

Când ea înota, văzu că era din nou goală, dar asta nu părea să o stânjenească. Se uita la faţa ei, nu la porţiunile de piele care ieşeau la suprafaţă în timp ce se mişca prin apă. Ea se ridică în picioare, iar apa îi ajungea până la talie. Ochii li se întâlniră şi niciunul nu se mişcă, apoi ea zâmbi şi se ascunse din nou sub apă. Se juca cu el ca o nimfă a pădurii. La un moment dat, i se păru că nu era decât o închipuire a lui, dar era cât se poate de reală şi atât de frumoasă. Nu-şi putea imagina o nimfă a pădurii mai frumoasă ca ea. Iar inocenţa din privirea ei îl copleşi. Decise să se prezinte, deşi părea ceva destul de nesăbuit.

— Jean de Margerac, zise, arătând spre el şi făcând o plecăciune. O clipă, ea păru nedumerită, neînţelegând ce spune. El îşi repetă numele, duse degetul la piept fără să se mai mişte, iar ea înţelese.

— Wachiwi, spuse încet, arătând spre ea.

El nu ştia prea multe lucruri despre indienii din zonă

ca să îşi dea seama din ce trib era ea, iar când încercă să-i spună câteva cuvinte, înţelese că nu ştia nici engleză, nici franceză. El le vorbea pe amândouă; engleza o învăţase când sosise în Lumea Nouă. Învăţase şi iroquois şi huron, dar ea nu cunoştea nici aceste dialecte. Aceste triburi erau mult mai la est faţă de ei. Nu le rămăseseră decât semnele, dar deocamdată le era suficient.

Îşi ştiau doar numele, nimic altceva din viaţa celuilalt. Avea o nobleţe în comportament care îi sugera că avea o poziţie privilegiată în lumea ei, dar era un spirit liber, la fel ca el. Într-un fel straniu, poveştile lor nu erau diferite. Şi el se simţea prizonier în lumea lui în Franţa. Din dragoste pentru el, fratele său mai mare, marchizul Tristan, îi îngăduise să plece din Franţa şi îi dăduse binecuvântarea. Ea începu să facă nişte semne şi în cele din urmă el îşi dădu seama că îl întreba de unde venea, arătând întâi spre cer, cu o privire interogativă, apoi spre pădure. El arătă spre pădure, indicând că venise călare multe, multe, multe zile. Încercă să-i explice că în depărtare era un ocean, iar de acolo călătoria era mult prea lungă ca să poată fi explicată prin semne. El venea din Franţa, din provincia Bretagne şi era conte de Margerac. Faptul că fratele lui mai mare era marchiz şi stăpânul unor ţinuturi întinse nu ar fi însemnat nimic pentru ea. Pentru moment era suficient că-şi cunoşteau numele, fără trecut, fără viitor. Tot ce aveau era prezentul, iar asta le dădea un sentiment ameţitor.

Bărbatul îşi scoase cizmele şi intră în apă cu ea, simţind cum raţiunea îl părăsea. Dacă vreunul dintre războinici şi-ar fi făcut apariţia, ar fi fost mort, deoarece nu avea cizme şi nici arme. Ca şi ea, avea legat la mijloc un cuţit cu care îşi tăia drum prin desişurile pădurii, dar nu voia să intre într-o luptă corp la corp cu vreun războinic din tribul ei, iar puşca şi-o lăsase pe cal, ca să nu o sperie. Erau ca doi copii care se întâlnesc într-un loc interzis, riscând enorm, iar el vedea în ochii ei că şi ea ştia asta.

Arăta ca o fetiţă cu mult temperament. Majoritatea femeilor ar fi luat-o la fugă, ţipând ca din gură de şarpe. Dar ea înota, goală, la doar câţiva centimetri de el, sfidând soarta sau având încredere în el, nu ştia sigur. Nu arăta ca o femeie uşoară. În ochii ei nu era nici umbră de invitaţie, doar inocenţă, curiozitate şi prietenie. Categoric, era o fată neobişnuită. Din fericire pentru ea, era în siguranţă cu el. Ceva îi spunea că şi ea simţea la fel. Era fie nesăbuită, fie foarte curajoasă.

Ea se îmbrăcă din nou, în timp ce el îşi întoarse privirea, apoi se aşezară unul lângă altul pe un buştean, încercând să schimbe crâmpeie de informaţii. O întrebă dacă are copii, iar ea dădu din cap. El deduse că nu era căsătorită, deşi părea destul de matură. Poate era fiica favorită a şefului de trib, de care acesta nu se putea despărţi. Cu ajutorul semnelor, ea îi povesti că fusese răpită de acasă şi dusă călare multe zile. Îi arătă cicatricele lăsate de funiile cu care o legaseră, deoarece încă nu dispăruseră, apoi îi arătă satul din care venise. Încerca să-i spună că era prizonieră acolo, dar Jean nu înţelegea atunci ce făcea singură la lac. El se duse apoi în locul unde îşi lăsase calul şi îi arătă desenele şi schiţele pe care le făcuse lacurilor, pădurilor, câtorva oameni, iar ea dădu din cap. Erau foarte bune. Îi arătă şi una dintre hărţi, dar ea părea că nu ştia ce era, deoarece nu mai văzuse niciodată una. Îi dădu de înţeles că îi plăceau mai mult desenele. Apoi trebui să plece.

Reuşiră să închege un soi de prietenie ciudată, fiind curioşi unul faţă de celălalt şi provenind din lumi complet diferite. O fată indiană, poate de rang înalt şi un nobil francez, amândoi departe de casă, se întâlniseră din întâmplare în acel loc liniştit. El rămase după plecarea ei şi desenă cascada, deoarece dorea să-i dăruiască desenul a doua zi.

Jean veni a doua zi, dar ea nu apăru. Amândouă soţiile lui Napayshni se îmbolnăviseră din cauza fructelor

de pădure pe care le mâncaseră, iar ea trebuia să rămână cu copiii.

Trecură două zile până când Wachiwi veni din nou la lac şi văzu, dezamăgită, că Jean nu era acolo. Se întrebă dacă îl va mai vedea vreodată sau dacă se întorsese de unde venise. Ştia că nu dăduse peste războinicii Crow, deoarece nu auzise aşa ceva prin tabără şi ar fi aflat dacă ei ar fi găsit un bărbat alb şi l-ar fi omorât. I-ar fi adus scalpul în sat şi i l-ar fi dat şefului de trib. Dispăruse aşa cum apăruse. Dar părea un spirit bun cu ea. Nu-i făcuse niciun rău şi părea liniştit şi prietenos.

Era tăcută când se întoarse în sat în acea seară. Bărbaţii organizau o nouă sărbătoare de mulţumire pentru o vânătoare bună, iar unii dintre ei erau deja răguşiţi. Napayshni băuse mult, ceea ce făcea rar, dar era cu chef şi încercă să intre în patul ei. Îl simţi lângă ea când reveni în cort, dar îl ignoră şi se prefăcu adormită, iar el se întoarse în culcuşul lui. Înainte însă, el îi atinse uşor faţa şi gâtul cu degetele, sperând să se trezească. Ea nu era pregătită pentru el şi nici nu credea că va fi. Îi simţea pasiunea crescândă, dar asta nu făcu decât să-i aducă aminte că trebuia să fugă de acolo. Era îngrijorată că nu peste mult timp el o va forţa să fie cu el, frustrat de atâta aşteptare. Avusese răbdare până atunci, dar ea ştia că nu va mai ţine prea mult. Ştia de la alte femei ce fac bărbaţii şi, de fapt, fie că îi plăcea sau nu, era a lui. Putea să facă tot ce voia cu ea. Era un miracol că nu profitase până atunci.

Urma o iarnă grea, în care aveau să împartă acelaşi cort, iar ambele lui soţii urmau să fie în ultimele luni de sarcină la mijlocul iernii. Nu era greu de ghicit că se va îndrepta spre Wachiwi ca să-şi satisfacă poftele şi să facă un copil. Copiii mulţi erau un semn de virilitate şi de importanţă pentru un şef de trib. Iar el o dorea pe Wachiwi de când sosise. Se stăpânise până acum, dar ea ştia. Curând o va face soţia lui. Voia să plece înainte de asta. Îşi jurase să nu-l lase niciodată lângă ea. Era peste puterile ei

să ierte moartea fraţilor şi a lui Ohitekah.

Umbla vorba că urmau să ridice tabăra curând, în ultimele zile ale verii. Bizonii începuseră să plece, iar indienii Crow voiau să mai vâneze câţiva înainte de venirea iernii. Petrecuseră mult timp în tabăra de vară, iar Wachiwi se simţise foarte bine lângă lac, mai ales de când îl cunoscuse pe Jean. Se simţise bine şi când era singură acolo. În ziua în care ridicau tabăra, ea se duse la lac pentru ultima oară. Credea că el plecase, deoarece nu-l mai văzuse de câteva zile şi nu se aştepta să-l revadă.

Mergea grăbit, ca de obicei, ca să poată rămâne acolo cât mai mult timp. Aerul se răcorise puţin şi putea simţi apropierea toamnei. Câteva frunze începuseră să cadă din copaci, dar încă era suficient de cald ca să poată înota. Îşi scoase hainele, ca de obicei, dar apa i se păru ceva mai rece. După baie îşi puse înapoi rochia şi mocasinii, gândindu-se la Jean, şi fu surprinsă când acesta apăru din senin, făcând-o să se întrebe dacă nu era totuşi un spirit. Nu-l mai văzuse de cel puţin o săptămână. El îi arătă prin semne că fusese plecat şi că se întorsese. Nu ştia cum să exprime, dar sperase să o revadă, măcar o dată. Simţea că trebuia să o mai vadă o dată înainte să plece. Îi dădu desenul cu cascada pe care i-l făcuse, iar ea păru încântată. I-l înapoie însă, pentru că nu îl putea lua cu ea în tabără. Apoi el îi arătă un crochiu cu ea, ceea ce o impresionă şi mai mult. Îi zâmbi imediat ce văzu desenul.

Se aşezaseră pe buşteanul favorit, cum făceau de fiecare dată. Ea culese nişte fructe şi i le dărui. Şedeau liniştiţi, ca doi copii, când auziră ceva amândoi în acelaşi timp, ca un foşnet de frunze. Wachiwi sări în sus înspăimântată, la fel şi Jean, şi până să-şi dea vreunul seama ce se întâmplase, Napayshni pătrunse în luminiş, la fel de surprins ca şi ei. Pentru o clipă, toţi rămaseră nemişcaţi, dar apoi, fără să scoată un sunet, Napayshni se avântă şi sări asupra lui Jean. Wachiwi nu ştia ce să facă. Nu-şi dăduse seama că o urmărise până acolo, nu o mai

făcuse niciodată şi nu ştia dacă venise singur. De fapt, el se săturase de atâta aşteptare şi decisese să o facă femeia lui, înainte să ridice tabăra, în locul pe care ea îl îndrăgea atât de mult. Credea că aşa era cel mai bine. În timp ce-i urmărea împietrită, Wachiwi îi văzu pe cei doi bărbaţi ferecaţi într-o strânsoare mortală, cu feţele roşii, gemând, cu mâinile unul în gâtul celuilalt. Stătea neputincioasă, temându-se să intervină şi, tocmai când Napayshni părea că îl va răpune pe Jean, ea observă cum Jean slăbi strânsoarea din jurul gâtului indianului, se întinse agil după cuţitul de la curea şi îl străpunse pe Napayshni cu el. Bărbatul care fusese stăpânul ei o fixă cu privirea uimit şi scoase un sunet bolborosit, în timp ce sângele şiroia din gâtul lui, după care se prăbuşi cu faţa la pământ. Jean se înecase şi încerca să-şi recapete răsuflarea, fără să-şi poată lua ochii de la Napayshni. Ochii lui erau deschişi, zăcea la pământ nemişcat, iar sângele îi ţâşnea din piept. Era mort.

— Dumnezeule, strigă Jean îngrozit, fără să ştie ce să facă, dar Wachiwi, mai rapidă decât el, îl apucă de un picior pe Napayshni, îi făcu semn lui Jean să-l apuce pe celălalt şi îl traseră în tufăriş.

Nu era un mod potrivit în care să îngropi un mare şef indian, dar era tot ce puteau face. Amândoi ştiau că trebuia să se mişte repede. Dacă cineva din tabără ştia unde venise sau dacă îl urmărise până acolo, Jean şi Wachiwi ar fi fost ucişi. Jean nu dorise să-l rănească, dar nu avusese de ales. Se jucaseră cu focul din momentul în care deveniseră prieteni.

Wachiwi se dovedi puternică şi agilă în timp ce-l trăgeau pe Napayshni în tufişuri. Acestea erau foarte dese, iar ea ştia că nimeni nu îl va găsi o bună bucată de timp. Apoi arătă spre ea, spre Jean şi în direcţia în care se afla calul. Era clar ce voia să spună, că trebuia să plece cu el, iar el pricepuse asta. Îşi curăţă cuţitul în apă cât putu de repede, îl puse înapoi la curea şi o luară împreună la fugă

spre cal, fără să rostească un cuvânt. Wachiwi se aruncă pe cal, în faţa şeii, de parcă asta făcuse de o viaţă, iar Jean încălecă, îşi puse un braţ în jurul ei, luă hăţurile şi cât ai clipi o luară din loc într-un galop nebun.

Ea îi arăta drumul pe nişte poteci şi prin nişte luminişuri pe care el nu le observase şi nici nu le-ar fi văzut vreodată. În timp ce călăreau, îşi dădu seama că ea îşi petrecuse toată viaţa călare. Mâna calul neîncetat; amândoi ştiau că trebuia să ajungă cât mai departe într-un timp cât mai scurt. Când cei din tabără vor descoperi dispariţia lui Napayshni, dacă nu o făcuseră deja, vor veni după ei. Jean îşi dăduse seama de asta în momentul în care înţelesese că era şef de trib. Ce nu pricepea el era de ce Wachiwi nu păruse întristată când îl văzuse mort. De fapt, părea uşurată. Nu îşi putea da seama dacă îi era soţ sau dacă între ei exista vreun grad de rudenie. Dar nu era momentul să întrebe acum, când fugeau călare. Wachiwi se concentra la drumul prin pădure. Călăriră cu toată viteza până la căderea întunericului. Calul era epuizat, iar Jean se ruga să nu-l ologească prin pădure. Mai aveau drum lung de făcut. Călăreau spre nord şi est. Într-un sfârşit, ea îl lăsă să se oprească după ce observă o peşteră. Legară calul de un copac, după care el o urmă înăuntru. De data aceasta îşi luă arma cu el. Niciunul dintre ei nu ştia prea bine unde se aflau, dar el avea o vagă idee. Încerca să ajungă la casa unui vânător pe care îl cunoştea şi care îl găzduise mai multe zile atunci când venise în vest. Era un francez pe care îl cunoscuse în Canada şi se ştiau de ani de zile. Jean nu voia să-i pună viaţa în pericol, însă în momentul în care ajungeau la el ar fi fost departe de tabăra Crow.

Jean observă ceva în privirea lui Wachiwi, ca şi cum încerca să-i spună ceva. Pentru scurt timp, când plecaseră de lângă lac, ea dorise să-l călăuzească pe drumul spre satul tatălui ei, dar îşi dăduse imediat seama că, dacă ar fi făcut asta, şi-ar fi pus tribul în pericol, poate chiar ar fi

provocat un război cu cei din tribul Crow. Când vor vedea că ea nu se întoarce în tabără şi când războinicii vor găsi cadavrul lui, nu al ei, vor presupune că ea le-a omorât şeful şi după aceea a fugit. În plus, dacă se întorcea în satul ei, ei nu ar mai avea nicio îndoială şi ar răzbuna crunt moartea şefului lor. Trebuia să stea departe de tribul tatălui ei. Poate cei din tribul Crow se vor gândi că fusese răpită de alt trib când era lângă lac, iar Napayshni fusese ucis. Puţin probabil însă, atâta timp cât nu era nimeni în jur, se vor gândi că ea l-a omorât. Nu putea face altceva decât să plece împreună cu bărbatul alb, fără să ştie ce-o aştepta. Nu avea nici cea mai mică idee ce va face el cu ea. În noaptea aceea abia dacă au scos un cuvânt şi unul, şi celălalt. Făcuseră schimb de priviri, nu de cuvinte, şi nici măcar nu se străduiseră să comunice prin semne. Ştiau amândoi ce se întâmplase şi care erau consecinţele dacă ar fi fost prinşi.

Dormiseră puţin noaptea aceea şi plecaseră înainte de răsăritul soarelui, cu şi mai mare viteză. Aveau de trecut o zonă deschisă şi Jean ştia că erau pe teritoriul triburilor Teton Sioux, un loc în care nu erai niciodată în siguranţă. Cei din tribul Teton Sioux se arătau foarte ostili faţă de alţi Sioux şi erau temuţi de toţi. Dar avură noroc şi nu văzură nimic cât timp călătoriră în spaţiu deschis. Alergară ca vântul, apoi dispărură din nou la adăpostul pădurii. Copacii îi încetineau un pic, dar nu întâlniră pe nimeni pe drum. Nu găsiseră o peşteră în care să înnopteze, aşa că amândoi rămaseră treji, ascultând sunetele pădurii, dar nu apăru niciun suflet de om, iar după două zile petrecute în goana calului, nu-i urmărise încă nimeni. Amândoi se întrebau dacă era posibil să nu fi descoperit până atunci nimeni cadavrul lui Napayshni. Jean spera să fie aşa. Poate că dispariţia şefului şi a lui Wachiwi era încă o enigmă pentru oamenii tribului.

În cea de-a treia zi, calul lui Jean dădea semne vizibile de oboseală cu cât încercau ei să-l zorească. Jean

ştia însă unde se aflau, deoarece cartografiase acele locuri şi ştia că erau relativ în siguranţă. Cei din tribul Crow îi puteau căuta în continuare, dar nu ştiau în ce direcţie o luaseră, deoarece aveau un avans considerabil. Iar triburile în zona cărora se aflau erau majoritatea paşnice şi se ocupau de comerţ şi agricultură. Nu erau atât de războinice ca Teton Sioux sau Crow. În general, în acea zonă, nu prea erau grupuri războinice, iar Jean spera ca lucrurile să fi rămas neschimbate.

Călătoriseră deja sute de kilometri, în cea mai mare viteză, mai repede decât călărise Jean vreodată. Wachiwi era neobosită şi mâna calul într-un fel în care el ştia că nu va putea să o facă niciodată. Era de două ori mai bună ca el. Parcă se născuse pe cal.

Continuară drumul şi după lăsarea întunericului; începuseră să vadă ferme, câteva locuinţe, iar în cele din urmă, Jean recunoscu coliba pe care o căuta. Se opri în curte, duse calul în grajd, apoi o îndemnă pe Wachiwi să vină pe verandă şi bătu la uşă. Era casa lui Luc Ferrier. Venise în Lumea Nouă de ani de zile, vâna în Canada şi făcea comerţ cu indienii. Fusese căsătorit cu o indiană, dar rămăsese văduv. Jean îl considera un prieten bun şi avea încredere în el. Luc deschise uşa şi scoase un strigăt de bucurie văzându-l. Apoi începu imediat să vorbească în franceză.

— Cum de te-ai întors atât de repede? Credeam că vei fi plecat o lună. Ai probleme sau te-ai speriat? Întotdeauna îl lua peste picior, mai ales pentru că avea un titlu nobiliar, şi el nu.

Era din Pirinei, un om dur al munţilor, dar avea o inimă bună şi mult respect, pe care nu îl putea ascunde, faţă de Jean, cu toate că le plăcea tare mult să se tachineze cu insulte prietenoase. Trecuseră împreună prin situaţii grele, în care Luc se descurcase foarte bine.

— Un incident minor, spuse Jean cu indiferenţă, dar Luc observase că erau frânţi de oboseală şi îşi dădu seama

că veniseră în goana calului. Nu ştia de ce veniseră sau pentru cât timp, dar bănuia că se întâmplase ceva şi nu voia să fie indiscret. Orice ar fi fost, cu el erau în siguranţă. De altfel acesta era şi motivul pentru care Jean se îndreptase spre coliba lui imediat ce plecaseră de la lac.

— Cine e prietena ta? nu se abţinu Luc să întrebe. Era prea drăguţă.

— Ştiu doar că se numeşte Wachiwi… Cred că e din tribul Crow sau poate Dakota. Nu-mi dau seama. Nu cunosc prea bine aceste triburi. Am încercat să vorbesc cu ea în iroquois şi huron, dar nu cunoaşte niciunul dintre aceste dialecte. Locuia într-un sat Crow, dar încerca să-mi explice că fusese răpită, cred că de la tatăl ei.

Luc i se adresă în dakota, dialect pe care îl vorbea fluent, deoarece făcuse multe schimburi cu ei. Putea să converseze în multe dialecte pentru că avea simţul limbii, iar Wachiwi îi răspunse rapid, povestindu-i timp îndelungat istoria ei. Povestea foarte afectată şi era foarte expresivă, în timp ce Jean îi asculta pe amândoi, fără să înţeleagă o iotă din ce spuneau. În schimb, Luc dădea din cap, iar ocazional intervenea şi el. Jean se întreba dacă îi relata că el îl omorâse pe şeful tribului Crow. Spera să nu facă asta. Nu voia să-l implice în niciun fel, de aceea era mai bine ca el să nu ştie nimic. Era problema lor, nu a lui Luc, iar Jean spera cu ardoare că nu se va întâmpla nimic. Plănuia să-şi continue călătoria spre est împreună cu Wachiwi, spre Fortul St. Charles, după care să meargă în St. Louis. Voia să ajungă cât mai departe de tribul Crow, Ce va face cu ea după aceea nu ştia. Nu ştia nici ce voia ea să facă. Spera că va afla de la Luc.

Trecu ceva vreme până când Luc se întoarse, în sfârşit, spre el şi îi explică. Se adunaseră în jurul mesei din bucătărie, unde Luc le pregăti două farfurii cu tocană gătită de el. Era un bucătar bun, iar ei mâncaseră cel mult fructe de pădure în ultimele trei zile. Jean era mort de foame, iar Wachiwi era palidă. Se uita la mâncare cu

curiozitate şi, prudentă, o împunse cu degetul. Luc îi întinse o lingură şi îi arătă cum să o folosească. Învăţa repede şi mâncă frumos, în timp ce Luc îi explica lui Jean situaţia ei.

— Este indiană Dakota. Tatăl ei este şeful Ursul Alb. Este un şef important. Am auzit de el, deşi nu l-am întâlnit niciodată. Nu fac comerţ cu francezii, îşi păstrează bunurile între ei. Spune că au fost atacaţi de Crow astă-primăvară. Ea şi alte câteva femei au fost răpite. Au omorât doi fraţi ai ei, mai mulţi bărbaţi, iar pe ea au dus-o şefului drept premiu. Voia să o facă soţia lui, dar ea a refuzat. Fiindcă veni vorba, îţi atrag atenţia că asta este ceva tare neobişnuit. Atunci când eşti luată sclavă şi refuzi să te măriţi cu şeful de trib căruia i-ai fost dată, lucru considerat o onoare, nu eşti privit cu ochi buni. Ar fi putut să o omoare. Se pare însă că el nu a vrut, iar ea spune că s-a purtat frumos cu ea. A încercat să fugă de mai multe ori, furând unul dintre caii lor, dar ei au prins-o şi au adus-o înapoi de fiecare dată.

— Este o călăreaţă incredibilă. Pot să confirm asta, adăugă Jean. Poate călări oricum, în orice condiţii, indiferent de relief. Nu ştiu cum de mai e în picioare calul meu. A scos sufletul din el zilele astea, mai mult decât am făcut-o eu în trei ani. S-ar putea să-l găsim mort în hambar mâine dimineaţă.

Luc izbucni în râs la auzul spuselor prietenului său.

— E o fată foarte curajoasă, să-l sfideze pe şef şi să încerce să fugă. Spune că tu ai salvat-o de cei din tribul Crow, ceea ce e o nebunie din partea ta, aş spune. Dacă te prindeau furând-o pe sclava şi viitoarea soţie a şefului şi că te ascunzi împreună cu ea, ţi-ar fi luat scalpul în două secunde. Nu ştiu cum naiba aţi scăpat.

— Am avut un avans bun, fu tot comentariul lui Jean. Era evident din ce spusese Luc că Wachiwi nu-i dezvăluise faptul că Jean îl omorâse pe cel care o ţinea prizonieră şi că-i lăsase corpul ascuns în tufişuri. Jean nu putea să nu se

întrebe dacă îl găsiseră.

— Nu am de gând să stau mult aici, continuă Jean. Suntem încă prea aproape ca să stăm liniştiţi. Vreau să merg la Fortul St. Charles şi apoi în St. Louis. Vom fi în siguranţă după ce ajungem la fort. Până atunci sunt un pic neliniştit.

— Cred că va fi bine de acum înainte. Vă dau unul dintre caii mei. Ai nevoie de un animal cu forţe proaspete, dacă v-aţi grăbit atât de tare trei zile. Ea spune că ar fi vrut să se întoarcă la familia ei, dar nu mai poate. Nu vrea să le facă greutăţi şi, în plus, se gândeşte că războinicii din tribul Crow sunt foarte furioşi că a fugit şi că a reuşit să-şi piardă urma de data aceasta. Nu vrea să-şi pună în pericol tatăl şi fraţii. Apoi îşi privi întrebător vechiul prieten: Ce ai de gând să faci cu ea, Jean?

— N-am nici cea mai mică idee. Dacă nu se poate întoarce la familia ei, lucru înţelept de altfel, mai ales că va fi considerată vinovată de uciderea lui Napayshni, iar Crow vor căuta să se răzbune dacă se întoarce în satul ei, atunci nu ştiu unde să o duc.

— Eşti îndrăgostit de ea? Întrebă Luc fără menajamente.

— Nici măcar nu o cunosc, se apără Jean.

Nu era pe deplin adevărat. Se întâlniseră timp de mai multe săptămâni, dar nu o cunoştea suficient de bine cât să o iubească. Nici măcar nu puteau să vorbească unul cu celălalt.

— Doar am ajutat-o să scape, adăugă.

— Ea spune că acum este sclava ta, îl informă Luc.

— Nu am nevoie de o sclavă, răspunse încet Jean. Nici măcar nu am o casă. Nu am decât un cal şi nişte hărţi. Presupun că o pot lua cu mine la verii mei din New Orleans şi să o las acolo. Poate o să vrea să rămână în Fortul St. Charles.

— Nu prea are ce să facă acolo. Nu vorbeşte franceza, nici engleza, nu a ieşit niciodată din satul ei, cu

excepţia perioadei în care a stat cu cei din Crow. Nu a fost niciodată într-un târg sau într-un oraş. Ţi-o poţi închipui în New Orleans? Ce va face acolo?

— Nu ştiu, spuse Jean, trecându-şi mâna prin păr. Avea nevoie de ajutor. Nu m-am gândit la altceva.

De fapt, nici nu prea avuseseră de ales, trebuise doar să scape cât de repede se putea. Vieţile amândurora erau în pericol, nu doar a ei. Dar nu-i spuse asta lui Luc.

— Cred că ar trebui să o păstrezi, spuse Luc zâmbind spre ea.

Ea îi întoarse zâmbetul, spunându-i cât de bună fusese mâncarea.

— Nu e o piesă de mobilier, pentru Dumnezeu! Nu pot să „o păstrez" pur şi simplu. Ar trebui să aibă o viaţă, un soţ, copii. Nu pot să o târăsc după mine călare.

— Poate ar trebui să-ţi iei o casă şi să o laşi acolo. Este o fată deşteaptă, plină de temperament. Îţi dai seama de asta doar discutând cu ea. A dat dovadă de mult curaj când a fost răpită de indienii Crow şi când le-a sfidat conducătorul, încercând să fugă. Pe deasupra, ea zice că nu-şi mai face griji. E cu tine.

— Mulţumeşte-i pentru încrederea pe care o are în mine, dar numai datorită ei am ajuns aici. Eu m-aş fi rătăcit de multe ori. Are un simţ de orientare în care poţi avea toată încrederea. Cunoaşte pădurea atât de bine, de parcă a locuit toată viaţa în ea. Nu s-a speriat niciodată şi nici nu s-a plâns.

— Dacă o înveţi franceza, poţi să vorbeşti cu ea.

— Şi după aceea ce se întâmplă? Cred că o s-o duc la verii mei. Pot să-i cumpăr nişte haine decente din St. Louis.

— Ce are pe ea acum e mai mult decât decent. Totul arată că e fata şefului de trib. Broderia, ghimpii vopsiţi, mărgelele de pe mocasini.

— Nu cred că verii mei din New Orleans vor înţelege asta. Dacă o duc acolo, trebuie să-i iau haine potrivite.

Soţia vărului meu, Angélique, ţine la decenţă.

Wachiwi avea un aer plin de graţie şi de demnitate discretă, pe care toată lumea l-ar observa şi respecta. Angélique se născuse la Paris şi era înrudită, de departe, cu regele, ceea ce nu lăsa pe nimeni să uite. Locuia în New Orleans de patruzeci de ani, dar încă se simţea franţuzoaică până în măduva oaselor. El ştia că trebuie să o înveţe pe Wachiwi câteva cuvinte în franceză până să ajungă la ei.

Jean locuise la ei câteva luni, imediat după ce sosise, şi mai mergea pe acolo din când în când, atunci când avea nevoie să mai simtă ritmul civilizaţiei. Dar se plictisea repede şi pleca din nou. Se simţea prea bine în peregrinările lui sau când descoperea locuri noi, pentru a se stabili în vreun oraş. Se gândea că nici Wachiwi nu va fi fericită acolo mult timp. Dar era un loc potrivit pentru ea, până când se acomoda cu noua ei viaţă, departe de cultura şi de oamenii ei. Jean era convins că ea putea învăţa. Era o fire curioasă. Chiar şi acum, îi explora bucătăria lui Luc şi, discret, se apucă să spele vasele în găleata pe care el o avea pentru asta. Ca şi Jean, devorase cina modestă. Fusese delicioasă şi îi mulţumi lui Luc în dialectul sioux.

El nu le putea oferi decât un dormitor şi insistă să-l ocupe ei doi. Dormi în sufragerie pe o canapea veche, dar comodă. Imediat ce fură conduşi în dormitor, Wachiwi se aşeză pe podea. Nu văzuse până atunci un pat adevărat, dar nici nu spuse nimic şi presupuse că era pentru Jean. Înainte, Luc îi arătase toaleta de afară, încă o noutate pentru ea, iar ea îi mulţumi. Jean o trase de picior când se aşeză pe jos şi îi arătă patul, dându-i de înţeles că el va dormi pe jos, dar ea îl refuză şi se întinse la loc. Se dondăniră prin semne câteva minute, deoarece ea insista să doarmă pe jos. Era sclava lui, dar, în ce-l privea pe Jean, era o femeie care călărise la fel de mult ca şi el. În cele din urmă, ca să demonstreze ce voia să spună, se întinse şi el pe jos, iar ea chicoti. Îi declara astfel că dacă ea dormea pe

jos, aşa avea să facă şi el.

Ea nu se clinti niciun centimetru, iar el era uimit cât de încăpăţânată putea fi. Nu ar fi trebuit să-l surprindă, după tot ce aflase despre ea. Încă era uluit de povestea pe care i-o spusese Luc despre curajul ei şi despre tot ce i se întâmplase în ultimele luni. Acum ea călătorea cu el spre est, spre un destin necunoscut, iar el nu era decât un străin pentru ea. Era însă evident că avea încredere în el. Trecuseră împreună proba focului. Soarta ei ar fi fost alta dacă Napayshni l-ar fi omorât pe el. Ar fi putut fi moartă acum, deoarece se întâlnea în secret cu omul alb. De fapt, Jean nu doar că o eliberase, ci îi salvase viaţa, iar ea ştia. Iar acum, ea credea că îi aparţine. Habar n-avea ce va face cu ea, dar nu putea să o abandoneze. Fata nu avea unde să meargă. Şi, la insistenţele ei, el cedă şi se culcă în pat. Îi întinse o pătură, iar ea se înfăşură şi adormi în mai puţin de cinci minute, pe când Jean stătea întins în pat, gândindu-se la tot ce se întâmplase. Fuseseră trei zile uimitoare şi îşi dădu dintr-odată seama că îi schimbaseră complet viaţa. Nu avea nici cea mai mică idee ce va face cu ea, dar era responsabil de ce se va întâmpla cu această extraordinar de frumoasă indiană Dakota.

Capitolul 9

Luc le pregăti micul dejun înainte de plecare şi le dădu mâncare şi apă proaspătă pentru drum. Păstră calul epuizat al lui Jean şi le dădu un cal dintr-ai lui, tânăr şi rezistent, cu picioare puternice, care îi putea duce cât de departe aveau nevoie. Jean îi mulţumi pentru bunătatea de care dăduse dovadă, iar Wachiwi făcu acelaşi lucru în limba sioux. Porniră apoi în călătoria de două zile spre Fortul St. Charles. Drumul le luă însă mai mult timp decât crezuse Jean şi ajunseră în după-amiaza celei de-a treia zi. Călătoria fusese lungă şi grea, dar nu periculoasă. Cunoştea fortul, pentru că mai trecuse pe acolo. Era ocupat de soldaţi francezi şi nu surprinse pe nimeni să o vadă pe Wachiwi cu el. Mulţi bărbaţi călătoreau cu femei

indiene şi francezii o îndrumară spre sectorul amenajat pentru ele. Nu exista nici cea mai mică posibilitate ca ea să stea cu Jean. Era tratată ca o servitoare sau ca o sclavă. În privirea ei se citea cât era de nefericită când Jean veni să o vadă, după cina cu comandantul. Fusese o masă copioasă, cu friptură de iepure, pregătită de un bucătar francez, vinuri excelente, cafea delicioasă şi un desert fin, după care ajutorul de comandant le oferise trabucuri. Jean nu mai mâncase atât de bine de luni de zile.

Când se duse să o vadă pe Wachiwi, observă stânjenit că i se dăduse o zeamă lungă într-o strachină, ca unui câine. Se supără văzând cât de rău fusese tratată. Nu-i trecuse prin cap că se vor purta aşa cu ea. Iar celelalte femei indiene nu erau atât de respectabile ca ea. Se uită la ea, încercând să-i arate că regretă, iar ea păru că înţelege. Dădu din cap. Apoi, când se deschise uşa de la dormitorul femeilor, observă că dormeau pe pături, pe jos. Nu erau tratate ca nişte fiinţe umane, ci ca nişte animale, aşa că decise să plece a doua zi. Scopul lui era să ajungă în St. Louis, unde i-ar fi putut lua o cameră la hotel şi ar fi îmbrăcat-o adecvat. Era un drum de două zile din locul în care se aflau.

Veni la dormitorul ei a doua zi, arătând spre calul dăruit de Luc, ca să ştie că urmează să plece şi i se adresă în franceză. Ea păru încântată, iar Jean înţelese că Luc avea dreptate. Avea nevoie să înveţe şi altă limbă în afară de sioux, franceză sau engleză, chiar amândouă dacă se putea. Dacă urma să trăiască în lumea civilizată, trebuia să deprindă multe lucruri. Era deşteaptă şi Jean era sigur că avea să fie în stare să înveţe. În timp ce călăreau, o învăţă câteva cuvinte de bază în amândouă limbile.

Îl intrigau multe lucruri la ea şi voia să afle mai multe, despre cum crescuse, ce idei, ce gânduri avea. Rămăsese fascinat de frumuseţea ei de prima dată când o văzuse şi, chiar în lipsa unui limbaj comun, simţea că era o femeie profundă, cu spirit şi suflet.

Ritmul nu mai era atât de frenetic, deoarece nu mai trebuiau să fugă de nimeni. Tribul Crow nu avea cum să-i mai ajungă nici teoretic, nici practic. Wachiwi nu se mai putea întoarce niciodată, dar nu mai era în pericol, în afară de întâmplările care se puteau petrece pe drum. Făcură popas în pădure în noaptea aceea, dar Jean avea provizii din fort şi luase pături pentru amândoi. Stăteau întinşi, uitându-se la stele şi, în timp ce el se gândea la tot ce se întâmplase până atunci şi la cât de multe făcuseră împreună, ea îi luă tăcută mâna şi o aşeză peste inima ei. El înţelese că acesta era modul în care îi mulţumea şi fu înduioşat. Încrederea oarbă pe care o avea în el îl impresiona foarte tare. Era şi vulnerabilă, dar şi puternică, iar dintr-odată părea foarte tânără. Era îngrijorat de ce avea să se întâmple cu ea, mai ales după ce văzuse purtarea urâtă a celor din fort.

Dormi cu pauze, iar când se trezi era încă întuneric, luna strălucea pe cer plină şi observă că şi ea era trează. Se întreba dacă îi era frică sau dacă era tristă, dar nu avea cum să afle, aşa că îi atinse faţa cu blândeţe şi o mângâie pe păr. Voia să o asigure astfel că totul avea să fie bine. Indiferent de ce se întâmpla, voia să o lase într-un loc sigur. Trecuseră prin multe împreună şi avea grijă să o lase pe mâini bune, indiferent unde va urma să fie asta. Nu avea să o părăsească. Era surprins cât de răspunzător se simţea faţă de ea, era un sentiment care nu-l mai încercase niciodată. Era o fată tânără şi avea să-i găsească un cămin bun. Spera că verii săi din New Orleans aveau să fie buni cu ea şi poate o vor lăsa şi să lucreze. Ar putea să aibă grijă de copiii lui Angélique ori să facă treburi prin casă. Cu siguranţă se găsea ceva potrivit pentru Wachiwi. Se aşeză într-o parte şi îi zâmbi. Ea se întinse sub pătura pe care i-o dăduse, zâmbi şi de data aceasta se aplecă spre el, îi atinse faţa şi îl sărută pe gură. El nu se aşteptase la aşa ceva şi nu ştia cum să reacţioneze. Îl surprinsese complet. Nu zise nimic şi încercă să reziste sentimentelor tandre pe

care le nutrea faţă de ea, după care o sărută şi el. Nu şi-o putea scoate din cap şi nu voia să profite de ea. Erau complet singuri în pădure şi în viaţă. Pe când se sărutau, se simţi cuprins de pasiune ca şi cum un fior electric trecea printre ei. Trecuseră prin atâtea şi fuseseră atât de speriaţi, iar acum se simţeau ca doi naufragiaţi pe o plajă. Fugiseră şi supravieţuiseră împreună, niciunul neştiind încotro să se îndrepte, singura destinaţie sigură fiind braţele celuilalt. Jean o sărută cu o pasiune pe care nu o mai simţise pentru nimeni până atunci, iar ea îl îmbrăţişă cu toate sentimentele pe care le strânsese şi le reţinuse în ea toată viaţa. În satul ei nu îndrăznise niciodată să privească un bărbat direct în ochi, iar acum se pierdea în braţele lui Jean, cuprinşi de focul aprins în inimile lor, care îi mistuia ca pe nişte vreascuri sub care cineva aprinsese un chibrit. Fără să se gândească, el se îndreptă spre ea, intră sub pătura ei, iar ea îşi scoase rochia. El văzu şi simţi aceleaşi forme minunate pe care le zărise lângă lac, doar că de această dată ea nu mai era o străină enigmatică, ci cunoscută, caldă şi cu desăvârşire a lui. Când adormiră unul în braţele celuilalt, pe când soarele răsărea, ştiau, dincolo de orice îndoială, că aparţineau unul celuilalt şi că aşa le era scris. Încotro se îndreptau însă era încă un mister ce urma să se dezvăluie.

Se treziră târziu a doua zi, când soarele strălucea cu putere. Jean o privi pe Wachiwi în timp ce deschidea ochii, urmărind-o cu atenţie să vadă vreun semn de părere de rău, dar nu exista. Ea îi zâmbi, îi deschise din nou braţele, iar el se pierdu în minunăţiile corpului ei cu aceeaşi pasiune, alean şi bucurie pe care le simţise pentru ea cu o noapte înainte. Nu se aşteptase şi nici nu planificase ceea ce se întâmplase şi, totuşi, părea ca un dar pe care îl primiseră. Se treziră râzând fericiţi. Nu puteau vorbi, dar amândoi înţeleseseră ce se întâmplase. Cândva, pe parcursul întâlnirii lor, cu o noapte înainte, poate cu zile sau chiar săptămâni în urmă, se îndrăgostiseră. Dacă nu l-

ar fi omorât pe Napayshni, nu ar fi fost împreună, dar mâna sorţii îi aduse unul lângă celălalt. Jean nu putea să nu se întrebe dacă nu cumva ar putea apărea un copil după noaptea trecută, deoarece, când făcuseră dragoste, observase că ea era virgină.

Iar acum, femeia care se numea singură sclava lui era femeia cu care el voia să fie, pe care o iubea şi pe care voia să o protejeze. În cei douăzeci şi patru de ani ai lui, nu mai fusese îndrăgostit niciodată, dar acum era cu siguranţă. Flacăra pasiunii tinere din amândoi se transformase, pe neaşteptate, în dragoste, iar acum Jean era aprins complet de o iubire nebunească, plină de pasiune pentru Wachiwi, o fată Dakota Sioux pe care o întâlnise pe malul unui lac. Era o poveste pe care să o spună nepoţilor, dacă ar fi ajuns să aibă vreunul. Ştia acum ce voia să facă. Aveau să rămână împreună, dar înainte trebuia să o pregătească pentru lumea lui, în care urma să intre.

Îşi dublă eforturile de a o învăţa franceză şi engleză, în timp ce mergeau călare, ameţiţi, spre St. Louis. Se opreau deseori în pădure să facă dragoste, iar legătura lor fizică era fericire absolută. Ajunseră după două zile în St. Louis şi până atunci ea învăţase mai multe expresii şi cuvinte în ambele limbi. Nu le folosea întotdeauna corect, dar încerca să-l mulţumească şi, lucru surprinzător, reuşea, învăţa cu rapiditate şi păru fascinată şi uşor intimidată când ajunseră la hotel, iar el duse calul în grajd, după care se cazară. Împrejurimile o uimeau. El ceru două camere, deoarece aşa era potrivit. Funcţionarul se uită dezaprobator la Wachiwi, dar nu spuse o vorbă şi îi dădu cheile lui Jean. Urcară scările, iar ea îl urmă, în timp ce o conducea în cameră. Aveau să doarmă într-o singură cameră, cea de-a doua fiind luată doar pentru a-i apăra reputaţia. Dar nu avea aşa ceva, pentru cei din hotel ea nefiind decât o indiană tânără care călătorea cu el şi pe care el irosea o cameră bună. Credincios originii sale

nobile, Jean era un gentilom, chiar şi cu o indiană, iar ea simţise acest respect.

Luară cina în sala de mese a hanului, iar Wachiwi mâncă aşa cum îi arătase Luc Ferrier, cu lingura. Îl imită pe Jean când îşi aşeză şervetul în poală, iar el îi arătă cum să mănânce cu furculiţa şi cu cuţitul. Străpunse carnea cu furculiţa, însă nu înţelegea rostul cuţitului, iar mâncarea era prea ciudată pentru ea. Jean nu putea decât să-şi imagineze cât de stranii i se păreau toate. Dar nimic nu se compara cu aventura din ziua următoare, când avea să o ducă la cumpărături şi la croitor, ca să-i ia cele necesare.

Îi cumpără mai multe rochii simple de la magazin, iar croitorul avea trei rochii pe care nu le alesese nimeni şi care erau croite parcă special pentru Wachiwi. Îi luă două rochii potrivite pentru cina în casa vărului său, patru mai arătoase pentru zi, pantofi potriviţi, care se vedea că nu erau pe placul ei, şi cinci bonete care-i veneau minunat. Mai era apoi lenjeria de corp, pe care nu ştia cum să o îmbrace până nu-i arătă vânzătoarea. Avea pe ea în acelaşi timp mai multe haine decât purtase în viaţa ei. Îi mai cumpără mănuşi, mai multe şaluri, trei poşete şi un evantai. Ceruse să le fie aduse cumpărăturile la hotel, iar Jean era fericit că vor lua vaporul spre New Orleans. Ar fi avut nevoie de mulţi cai sau de o caravană de catâri ca să transporte tot ce îi cumpărase. Cutiile fuseseră aşezate grămadă în camerele lor. Jean cumpără două cufere în care să pună toate cumpărăturile şi făcu aranjamentele necesare ca Luc să-şi primească înapoi calul.

La sfârşitul zilei erau amândoi epuizaţi, iar Wachiwi, într-o franceză stâlcită, îi mulţumi pentru tot ce îi dăruise. Era mai mult decât copleşită, iar când se întoarseră la hotel se îmbrăcă din nou cu rochia din piele de elan, îşi puse mocasinii şi se linişti. Cel puţin, acelea erau haine pe care ştia să le poarte. Insistase să le păstreze şi, când Jean

O văzu din nou în rochia de elan cu ghimpi de porc spinos vopsiţi în albastru-închis, redeveni micuţa indiană

pe care o întâlnise, iar acest lucru îl făcu să vibreze din nou.

O învăţă în ziua aceea cuvinte ca: jolie robe[2], chaussure[3]şi chapeau[4], împreună cu rochie, bonetă, lenjerie de corp, pantofi şi mănuşi. Ştia acum numele tuturor lucrurilor pe care i le cumpărase. Învăţa cu greu să vorbească şi în franceză, şi în engleză. Când comandară cina în cameră, ea folosi cuţitul şi furculiţa ca să-l mulţumească, iar când el îşi aprinse un trabuc, ceru să-l împartă cu el. El râse şi o lăsă să fumeze, explicându-i că poate face asta doar când sunt ei doi. Tatăl ei o lăsa să împartă pipa cu el câteodată, când nu-i vedea nimeni, aşa că înţelese ce spunea Jean şi îşi puse degetul pe buze ca să-i arate că era secret... la fel ca bărbatul pe care îl lăsaseră în pădure. Niciunul nu voia să-şi amintească de asta, dar moartea lui îi adusese împreună.

În noaptea aceea făcură dragoste în patul lui Jean cu aceeaşi pasiune. Iubirea pe care o simţeau unul pentru celălalt era instinctivă şi profundă, senzuală şi explozivă. Era ceva ce el nu mai cunoscuse până atunci, iar pentru ea era un mister. Wachiwi nu avea cuvinte, dar nici nu era nevoie de ele. Ceea ce împărţeau atunci când se iubeau era magic.

În ziua următoare o ajută să-şi pună rochia, luară cuferele pline de cumpărături şi se urcară pe nava care avea să-i ducă la New Orleans. Wachiwi era emoţionată şi zâmbea fericită. Auzise despre acel fluviu, dar nu se aşteptase să-l vadă vreodată. Auzise de el din poveştile spuse în corturi. Oamenii ei îi spuneau Marele Râu. Călătoria spre New Orleans dura trei săptămâni, dacă aveau noroc de vânt bun şi curenţi rapizi, cu opriri multe pentru cei care voiau să urce sau să coboare de pe corabie.

---

2 Rochie frumoasă (în lb. franceză, în original, n.red.)

3 încălţăminte (în lb. franceză, în original, n.red.)

4[4] Pălărie (în lb. franceză, în original, n.red.)

Pe fluviul forfotind de atâta activitate circulau canoe, bacuri, barje şi alte ambarcaţiuni. Wachiwi era fascinată şi radia de fericire. El rezervase două cabine, ca să pară din nou respectabili, ca la hotel. Puseră cuferele în una dintre ele şi dormeau în cealaltă. Când ea nu mai ştia cum să-şi pună lenjeria intimă, el o ajuta şi îi lega corsetul. Râdea când făcea asta, pentru că niciodată nu se distrase atât de bine. Ea era îngrozită de cât de strâns îi lega corsetul şi îl punea să i-l slăbească. Nu se aştepta ca ea să înveţe totul dintr-odată. Trecuseră doar câteva zile de când înota goală în lacul lângă care se întâlniseră şi locuia în satul tribului Crow, iar acum era îmbrăcată ca o doamnă, pe drum spre New Orleans, să-i întâlnească pe verii lui de viţă nobilă.

Era uşor îngrijorat de perspectiva revederii şi întru câtva descurajat de privirile stăruitoare ale oamenilor de pe vas, care-l vedeau călătorind cu o indiană. Era atât de frumoasă, încât bărbaţii îl înţelegeau, dar nu şi femeile, care îi întorceau spatele când o vedeau. Jean era uimit de purtarea lor şi spera că oamenii din New Orleans aveau să fie mai înţelegători şi mai captivaţi de frumuseţea ei. Era atât de nevinovată, atât de delicată şi de fascinantă, încât nu credea că putea să-i reziste cineva. Cu siguranţă, el nu era în stare, iar nopţile petrecute cu ea în cele trei săptămâni fuseseră mai presus de cuvinte şi de simţuri.

Călătoria spre New Orleans le dădu timpul de care aveau nevoie pentru a se cunoaşte şi ocazia ca ea să-şi îmbunătăţească engleza şi franceza. Era atât de inteligentă, încât făcea progrese mari în ambele direcţii.

Trecuseră de Fortul Prudhomme şi de Fortul St. Pierre, iar în cele din urmă ajunseră în New Orleans.

Wachiwi arăta superb în ziua aceea. Era îmbrăcată cu o rochie bleu, care pe pielea ei arăta parcă ruptă din cer, purta o bonetă asortată, pe care el i-o legase sub bărbie, şi mănuşi pe care tot el o ajutase să şi le pună. Mulţumită lui, şi lenjeria intimă era la locul ei. Era jumătate copil, jumătate femeie, iar ceea ce îi plăcea lui cel mai mult era

faptul că îi aparţinea în întregime. Nu era sclava lui, ci femeia lui. Fiica şefului de trib. Wachiwi. Cea-care-dansează. Luc îi tradusese numele ei. Când vasul ajunse la docurile din New Orleans, o ajută să coboare, după care ea îl însoţi cu graţie, mergând alături de el.

Puseră toate bagajele într-o trăsură şi se îndreptară spre o casă de oaspeţi pe care Jean o ştia şi care se afla pe strada Chartres. Voia să rămână acolo, într-o cameră liniştită, în timp ce el trimitea un mesaj verilor săi la plantaţia lor din afara oraşului, prin care îi anunţa că se întorsese însoţit de un prieten, o tânără. Nu voia să-i deranjeze ori să presupună că poate să stea la ei. După două ore primi răspuns în scris de la soţia vărului său, Angélique de Margerac, în care aceasta insista să meargă îndată la ei şi să renunţe la camera din oraş. Nu pomenise nimic de tânăra domnişoară, dar Jean bănuia că-i vor pune la dispoziţie o cameră şi lui Wachiwi, atâta timp cât el subliniase în biletul său că erau împreună în călătorie. Nu era ceva obişnuit, dar simţea că verii săi îi vor găzdui pe amândoi cu multă bucurie. Biletul trimis era un semn de ospitalitate şi de căldură din partea lui Angélique.

Ea trimise trăsura după ei, o berlină elegantă, făcută în Franţa, trasă de patru cai, şi încă o trăsură pentru cuferele lor. Jean îi zâmbi lui Wachiwi, pregătindu-se pentru lunga călătorie spre plantaţie şi gândindu-se cât de mult evoluase relaţia lor. O privi mândru şi îi luă mâna în a lui. Nu se îndoia nicio secundă că verii săi o vor plăcea. Călătorea pentru prima dată cu o femeie, iar familia de Margerac din New Orleans erau rudele lui şi de fiecare dată fuseseră extraordinar de primitoare. Era sigur că şi de această dată va fi la fel.

Capitolul 10

Angélique de Margerac se căsătorise cu vărul tatălui lui Jean şi provenea dintr-o familie ilustră de aristocraţi din Dordogne, înrudită direct cu regele. Se măritase cu Armand de Margerac în urmă cu patruzeci de ani, iar el o

adusese la New Orleans în ciuda protestelor ei. Ea dorea să locuiască la Paris, nu în Lumea Nouă. Soţul ei avusese mult de furcă până să o convingă. Oraşul New Orleans fusese fondat de francezi cu treizeci şi cinci de ani înainte de sosirea lor, iar Armand de Margerac făcu tot ce i-a stat în putere ca să o facă fericită. Îi cumpără o casă în oraş, pe strada Toulouse, şi o plantaţie splendidă, cu o casă construită în stilul Indiilor de Vest, pe care a lăsat-o să o decoreze cu toate antichităţile trimise de familia ei din Franţa. Armand planta bumbac şi trestie-de-zahăr, şi plantaţia lui deveni una dintre cele mai profitabile din regiune, iar casa lui Angélique, una dintre cele mai elegante din district. Copiii lor se născuseră acolo, urmând să aibă şi ei plantaţiile lor. În momentul în care Jean venise din Franţa, ea avea de zeci de ani reputaţia de a fi cea mai graţioasă gazdă din Louisiana.

La acel moment, spaniolii preluaseră colonia, dar Angélique şi Armand erau buni prieteni cu guvernatorul spaniol, deseori luând cina împreună, fie în casa de pe plantaţie, fie în cea de pe strada Toulouse. Angélique închisese casa de pe strada Toulouse în anul în care sosise Jean, după ce marele incendiu din Vinerea Mare mistuise aproape o mie de clădiri. Locuinţa lor scăpase în mod miraculos, dar ea declarase că era prea afectată de cele întâmplate ca să mai locuiască acolo. Îi era frică de un alt incendiu şi preferă să se mute în casa de pe plantaţie.

Era mai confortabilă şi cu mult mai grandioasă. Îi făcea o plăcere deosebită să aibă invitaţi şi îl convinsese pe Jean să rămână la ei câteva luni până să-şi înceapă călătoria în nord spre Canada, urmată de cea spre Marile Câmpii spre vest. Fusese foarte primitoare şi îl prezentă tuturor prietenilor lor, dar şi câtorva tinere atrăgătoare. El nu se arătase interesat de niciuna dintre ele, în schimb toată lumea îl găsise fermecător pe vărul francez proaspăt sosit.

Zona din jurul oraşului New Orleans era cât se poate

de cosmopolită. Locuiau acolo nu doar francezi şi spanioli, ci şi comunităţi de germani, iar acest lucru, după cum spunea Angélique, le făcea seratele şi petrecerile cu mult mai interesante. Era mândră în special de balurile pe care le dădeau şi de oamenii importanţi care le trecuseră pragul. Plantaţia era situată între Baton Rouge şi New Orleans, iar Wachiwi şi Jean făcuseră două ore ca să ajungă acolo în eleganta trăsură trasă de cai, adusă cu corabia din Franţa. În spatele trăsurii stăteau doi lachei, iar vizitiul conducea energic. Angélique voia ca ei să ajungă la timp pentru cină, iar Jean ştia că va fi o serată elegantă. O pregătise pe Wachiwi încă din seara dinainte şi spera ca ea să fie la înălţime. Era sigur că rochiile pe care i le cumpărase în St. Louis erau perfecte, bineînţeles, nu la fel de elegante ca acelea ale lui Angélique, create la Paris şi aduse pe vas în Lumea Nouă de două ori pe an. Ea avea şi în New Orleans un croitor îndemânatic, în stare să copieze tot ce vedea la ea, inclusiv anumite rochii din Paris.

Se apropiaseră de plantaţie, care primise numele lui Angélique atunci când fusese cumpărată de soţul ei, şi mergeau de-a lungul unei alei ce părea fără sfârşit, mărginită de stejari. Grandoarea casei construite după tipicul celor din Indiile de Vest se arătă pe deplin privirilor lor zece minute mai târziu. Jean îi zâmbi lui Wachiwi şi o mângâie pe mână. Încă nu înţelegea limba atât de bine, încât el să o poată încuraja pe cât ar fi vrut.

— Va fi bine, zise el încetişor, iar tonul fusese mult mai grăitor decât cuvintele. Era îmbrăcat cu jiletcă din lână bleumarin, minunat croită, pe care o adusese din Franţa şi nu prea avea ocazia să o poarte. O păstra cu grijă, împachetată în bagaje. Vizita la plantaţie era ocazia perfectă să o poarte. Mai avea şi alte haine, o jachetă din satin şi pantaloni scurţi, cu care urma să se îmbrace la cină, lăsate în casa verilor lui ca să le aibă când se întorcea. Era încântat că nu trebuia să poarte perucă ori

să-şi pudreze nasul, aşa cum ar fi fost obligatoriu să facă în Europa. Din fericire, verii lui nu erau atât de formali, iar părul lui negru era splendid.

Wachiwi se uita fix la casă pe măsură ce se apropiau. Ochii i se făceau tot mai mari pe faţa minunată, încadrată de boneta pe care i-o cumpărase. Îi aruncă o privire emoţionată, iar el îşi dădu seama că îi era mai puţin frică atunci când era călare pe cal în viteza vântului, ceea ce ar fi înspăimântat pe oricine altcineva, decât acum, în situaţia în care o pusese el. Dăduse dovadă de mult curaj doar pentru că venise cu el, iar el simţea nevoia să o protejeze şi o feri de atingerea lacheilor când aceştia îi ajutau să coboare din trăsură.

În faţa treptelor îi aşteptau şase servitori în livrea, toţi negri şi îmbrăcaţi în uniforme asortate. Jean ştia că erau sclavi. Lucrau cu sutele pe câmpurile de trestie-de-zahăr şi la culturile de bumbac, care îi aduseseră vărului tatălui său avere cu ghiotura. Până să-i spună ceva lui Wachiwi, Angélique de Mar-erac apăru graţioasă în dreptul uşii, ca să îi întâmpine. Îi zâmbi cu căldură lui Jean, fără să o remarce pe Wachiwi, care stătea exact în spatele lui. După ce o îmbrăţişă, Jean se dădu de-o parte şi făcu prezentările. Zâmbetului de pe faţa soţiei vărului său îi luă locul într-o clipă un amestec de şoc şi de consternare. Îşi retrase mâna, făcu un pas înapoi şi îl privi uimită pe Jean.

— Oh… Înţeleg… făcu ea cu dispreţ şi se întoarse în casă fără să-i adreseze niciun cuvânt lui Wachiwi care, îngrozită, îl urmă pe Jean în holul strălucitor. Ce-ar fi să o instalăm pe tânăra domnişoară în camera ei, ca să se odihnească după drum, sugeră Angélique, făcând semn unui servitor în livrea şi şoptindu-i ceva la ureche. Acesta dădu din cap şi îi ceru lui Wachiwi să-l urmeze. Dispăru din încăpere înainte să fi intrat, iar Angélique îşi îmbrăţişă zâmbind vărul încă o dată, uşurată că se descotorosise de Wachiwi atât de repede. În acest timp, soţul ei, Armand, veni şi el din bibliotecă, unde fumase liniştit o ţigară, îl

privi cu încântare pe Jean şi nu rezistă să nu îl tachineze puţin.

— Am înţeles că ai adus cu tine o tânără. Vrei să ne dai vreo veste? Poate reuşim să te convingem să rămâi în New Orleans, în loc să rătăceşti prin toate acele locuri necivilizate care îţi plac ţie atât de mult. Aşadar, unde este?

Privi în jurul său, surprins să vadă că Angélique vorbea doar cu Jean. Amândoi fuseseră uimiţi că nu menţionase o însoţitoare pentru tânăra care călătorea cu el, o mătuşă, mama, sora sau poate o verişoară. Sperau că este potrivită pentru el şi de origine bună. Ştiau că nu-şi va aduce amanta în casa lor.

Lui Jean nu-i scăpase privirea violent dezaprobatoare a lui Angélique când o văzuse pe Wachiwi şi se temea că, în ciuda faptului că nu putea vorbi în franceză, Wachiwi o înţelesese şi ea. Verişoara sa îi arătase cât se poate de clar că nu era bine-venită în casa lor. Nu ascunseseră faptul că era indiană. Dar Angélique nu avea nevoie să ştie mai multe. Din acel moment, partenera de călătorie a lui Jean încetase să mai existe. Nu-i venea să creadă că el o adusese acolo. Era o dovadă şocantă de impertinenţă şi o insultă la adresa lor.

— Am trimis-o în camera ei, să se odihnească înainte de cină, îl informă calm soţia. Jean spera ca ea să nu creeze o situaţie incomodă în timpul cinei. Îi oferiră un pahar de şampanie, apoi îl lăsară să meargă în camera lui, să se odihnească. În timp ce era condus spre marile apartamente pentru oaspeţi de la al doilea etaj, se întrebă ce cameră îi dăduseră lui Wachiwi. Îi era teamă să întrebe, deşi ar fi vrut să ştie dacă se simţea bine.

Cunoştea bine casa, deoarece venise deseori acolo în ultimii cinci ani, dar văzu că toate camerele de oaspeţi erau închise. Spera că nu era speriată sau supărată şi, chiar înainte să coboare la cină, începu să-şi facă griji pentru ea. Ştia că avea nevoie de ajutor ca să se îmbrace

cu rochia şi sigur avea să-i fie frică să roage pe altcineva. În scurt timp începu să bată uşor pe la uşi, sperând să audă cum se agita. Dar nu-i răspundea nimeni şi, când băga capul pe uşă, vedea doar nişte încăperi întunecoase şi goale. Nu era nicăieri. În cele din urmă, neştiind ce altceva să facă, sună după un servitor. Veni un bărbat în vârstă, pe nume Tobias. Lucra de ani buni ca valet al lui Armand şi întotdeauna fusese amabil cu Jean. Când sosise împreună cu Wachiwi, îl recunoscuse imediat şi îl întâmpină cu căldură.

— Tobias, ştii unde este tânăra doamnă? Nu o găsesc nicăieri. Aş vrea să o văd înainte de cină. Ştii cumva în ce cameră e?

— Da, domnule, răspunse Tobias respectuos. Era una dintre puţinele plantaţii unde sclavii erau trataţi bine. Se ştia că Armand de Margerac se purta frumos cu ei şi de cele mai multe ori păstra familiile împreună, lucru rar, de altfel, deoarece în multe cazuri soţii erau separaţi pentru a fi vânduţi unor stăpâni diferiţi, iar copiii lor de asemenea. Era un obicei care îl dezgusta pe Jean. Era unul dintre lucrurile care nu-i plăceau în Lumea Nouă. În Franţa era de neconceput ca oamenii să fie vânduţi ca animalele.

— Şi unde e camera ei?

— Într-o colibă, lângă a mea, mărturisi încet Tobias, coborându-şi privirea. Simţea că lucrurile nu vor merge tocmai bine cu vărul tânăr din Franţa.

— Scuză-mă, dar nu am înţeles.

Jean credea că nu aude bine. În zona colibelor nu erau camere de oaspeţi, doar sclavi şi odăile în care trăiau. În spatele casei erau paisprezece colibe.

— Mătuşa dumneavoastră s-a gândit că se va simţi mai bine acolo. O condusese chiar el, imediat după sosire, îi fusese milă de ea, deoarece părea speriată şi pierdută. O lăsase cu soţia lui, ca să-i arate împrejurimile.

— Du-mă la ea imediat, ceru Jean printre dinţi.

Îl urmă pe Tobias în jos pe scări, apoi prin grădina

din spate. Ajunseră la o poartă încuiată, dar Tobias avea cheia. Erau puţini sclavi care lucrau pe plantaţie şi aveau acea cheie. Restul nici măcar nu aveau acces în casa principală. Asta era valabil şi pentru Wachiwi, deoarece şi ea se afla în spatele porţii încuiate.

Tobias îl conduse apoi pe Jean pe nişte poteci încurcate, pe lângă mai multe construcţii, „colibele”. În fiecare colibă stăteau două duzini de sclavi. Erau şi unele mai mici, mai drăguţe, unde locuiau sclavii de încredere, Tobias de exemplu, împreună cu copiii, când aceştia erau mici. Tobias se opri în dreptul unei colibe mai arătoase şi îl pofti pe Jean înăuntru. Văzu un hol îngust şi mai multe cămăruţe, aranjate în formă de fagure, în care puteau locui mai multe persoane. În cele din urmă o găsi pe Wachiwi într-un dormitor din spate, cu alte patru femei. Cuierele ei ocupaseră toată încăperea, iar ea şedea pe unul dintre ele, cu o privire disperată.

— Vino cu mine, spuse el încet, dar cu ochii scânteind. Îi făcu semn să meargă după el, iar ea părea îngrozită de faptul că l-ar fi putut supăra cu ceva. Era sigură că făcuse ceva greşit, habar n-avea cine erau oamenii aceia şi ce căuta în casă cu ei.

Nu-l văzuse pe Jean toată după-amiaza. În timp ce el credea că ea se odihneşte într-o cameră de oaspeţi, fusese de fapt alungată la un loc cu sclavii. Se întoarse spre Tobias şi îi spuse să-i mute bagajele la el în cameră, îi scoase boneta şi îi netezi părul, spunându-i cât de rău îi părea pentru ceea ce se întâmplase. Când sclavii aduseseră cuferele, ea îşi regăsise zâmbetul. Jean deschise un cufăr şi scoase de acolo o rochie de seară.

O ajută chiar el să se îmbrace, îi legă corsetul şi îi puse lenjeria intimă. Îi dădu evantaiul pe care i-l cumpărase, iar zece minute mai târziu, era mai strălucitoare ca niciodată. Fusese transformată. Îi perie părul, iar ea îi mulţumi din priviri după ce se uită în oglindă. Arăta exotic şi, în acelaşi timp, elegantă,

proaspătă, tânără, absolut respectabilă, iar el îi luă mâna şi i-o aşează pe braţul său, conducând-o pe scări spre salon.

Angélique şi Armand îl aşteptau. Invitaseră câţiva prieteni la cină, dar încă nu sosise nimeni. Se gândiseră să ciocnească un pahar împreună cu Jean şi cu prietena lui, în linişte, înainte de cină, dar asta fusese înainte să afle ce fel de prietenă avea. Angélique îi explicase situaţia soţului ei, iar el era acum complet lipsit de griji, deoarece soţia sa rezolvase totul atât de repede. Erau de acord că vărul lor îşi pierduse complet minţile şi raţiunea după ce petrecuse atât de mult timp cu băştinaşii. Era de neconceput faptul că adusese unul dintre ei în mijlocul lor.

Îi cuprinse groaza când îl văzură pe Jean intrând în salon la braţ cu Wachiwi. Rochia ei era acceptabilă, în schimb, părul negru care-i curgea pe umeri nu, iar Angélique se aşează, gata să leşine când o văzu păşind în salon.

— Jean, ce e în mintea ta? Îl întrebă ea, în timp ce soţul ei se holba la Wachiwi. Trebuia să recunoască faptul că era foarte frumoasă şi înţelegea de ce vărul său voia să fie cu ea, dar nu într-un salon din înalta societate. Ideea lui Jean de a o aduce acolo îi contraria pe amândoi.

— Ce e în mintea mea, verişoară? Întrebă Jean, cu un aer belicos.

Wachiwi nu îl mai văzuse niciodată aşa şi nici ei, însă era clar pentru toată lumea că nu era deloc bine să-şi piardă cumpătul. În mod normal nu se pierdea uşor cu firea, dar acum fusese înfuriat pentru Wachiwi.

— Mă gândesc cât de nepoliticoşi aţi fost cu oaspetele pe care l-am adus. Am găsit-o în locuinţele sclavilor, acum o jumătate de oră, într-o cameră cu încă patru femei. Probabil a fost o neînţelegere. Am mutat-o în camera mea, anunţă liniştit. Sunt sigur că veţi înţelege.

— Nu, nu înţeleg, ripostă Angélique, sărind de pe scaun, cu o privire la fel de ameninţătoare ca a lui. Sălbaticii nu au ce căuta în casa mea. Cum îndrăzneşti să o

aduci aici? Trebuie să stea în locuinţele sclavilor, acolo unde o dusese Tobias. Nu voi îngădui unei negrese să se aşeze cu mine la masă. Dă-o afară imediat!

Voia ca Wachiwi să dispară, înainte de sosirea celorlalţi oaspeţi, iar soţul ei o aprobă. Jean nu putea fi de acord cu ea.

— Nu este negresă. Este indiană Dakota Sioux, iar tatăl ei este şeful tribului.

— Cum? Unul dintre sălbaticii care aleargă de colo-colo despuiaţi, omorând oameni? Pe cine a omorât înainte să ajungă aici? Copilul cărei femei albe? Ai înnebunit?

— Mă dezgustă ceea ce spui. Dacă nu vrei, ne întoarcem imediat în New Orleans. Cheamă trăsura, replică Jean cu fermitate, în timp ce Angélique vocifera, la fel de furioasă ca şi el.

— O idee excelentă. Dar unde crezi că veţi sta în oraş? Niciun hotel nu vă va primi. Nu este îngăduit să aduci o indiană într-un loc respectabil, la fel cum nu ai voie să duci nici sclavi.

— Ea nu este sclavă, ripostă el cu severitate. Este femeia pe care o iubesc.

— Ţi-ai pierdut minţile, îl asigură Angélique. Slavă Domnului că părinţii tăi nu mai trăiesc ca să audă ce grozăvii spui despre ea!

Wachiwi le urmărea disputa, fără să priceapă de ce se certau. Nu înţelesese decât că nu era bine-venită acolo, iar cearta era despre ea. Nu dorise să creeze gâlceavă în acea familie. Dar Jean îi lua apărarea într-o manieră protectoare. Din asprimea tonului lor îşi putea da seama cât de furioşi erau. În scurta perioadă de timp în care fuseseră împreună, nu îl mai văzuse să reacţioneze aşa ori să vorbească atât de îngrozitor. Fusese întotdeauna blând şi amabil atât cu ea, cât şi cu ceilalţi. Acum însă nu avea nicio îndoială că era furios pe verii lui, iar ei erau la fel de supăraţi pe el.

— Găsim noi un loc să stăm în oraş, spuse el calm.

— Mă îndoiesc că veţi găsi, ţipă Angélique pe un ton ascuţit, în timp ce afară se auzeau roţile unei trăsuri care trăgea în faţa casei, îngrozindu-i pe amândoi soţii de Margerac.

— Scoate-o pe femeia asta din salonul meu imediat, spuse ea răspicat, iar Jean, fără niciun cuvânt, o luă pe Wachiwi de braţ şi urcară scările. Tocmai ajunseseră sus, când intrară şi primii musafiri şi, îndată ce ajunseră la ei în cameră, îi explică, pe cât putea de simplu, că se vor întoarce în oraş.

— Sunt furioşi din cauza mea, spuse ea privindu-l cu tristeţe.

În momentul acela, în cameră intră Tobias, iar Jean îl rugă politicos să îi adune lucrurile. Cuferele lui Wachiwi erau şi ele împrăştiate prin cameră, dar nu erau despachetate.

— Nu, eu sunt furios pe ei. Nu voia să o rănească, explicându-i despre ce fusese vorba. Cu toate acestea, reacţia lor fusese o revelaţie. Oare la aşa ceva trebuiau să se aştepte, dacă voiau să rămână în New Orleans?

Crezuse, cu naivitate, că vor fi primiţi cu mai multă căldură în acest loc civilizat. Acum unde aveau să se îndrepte? Unde ar putea să locuiască, dacă vor rămâne împreună, ceea ce îşi dorea foarte tare? Unde? Într-o cocioabă la marginea teritoriilor indiene, precum Luc Ferrier, ascuns de ochii lumii împreună cu concubina indiană, până când ea avea să piară, fără să mai aibă vreun contact cu lumea civilizată? Erau oamenii chiar atât de înguşti la minte? Atât de răi? Atât de absurzi? Unde să o ducă pe Wachiwi în condiţiile acestea?

Singurele rude pe care le avea în America erau verii din New Orleans. Nu cunoştea pe nimeni altcineva, în afară de câţiva călători, exploratori, topografi şi soldaţi pe care îi întâlnise în drumurile sale. Până la urmă, una era să ducă o viaţă nomadă de unul singur şi altceva era să ducă aceeaşi viaţă împreună cu Wachiwi. Sperase că puteau

rămâne acolo mai multe luni, cum mai făcuse şi altă dată, până să îşi facă planul încotro urma să se îndrepte. În seara aceea însă, verii săi îi micşoraseră considerabil timpul de şedere.

Trăsura familiei de Margerac îi duse înapoi în oraş, peste o jumătate de oră, iar când ajunseră la hotelul la care se opriseră câteva ore cu o zi înainte, era aproape de miezul nopţii. Atunci nu avusese probleme, dar nu fusese vorba de o perioadă mai lungă de timp. De data aceasta, funcţionarul îl privi straniu, plecă să se consulte cu administratorul, în ciuda orei târzii, iar în cele din urmă le oferi o cămăruţă în spate, care era rezervată de obicei oamenilor de prost-gust. La începutul după-amiezii, când le dăduseră prima cameră, nu o observaseră pe Wachiwi. Dar nu mai conta, aveau unde să stea.

— Rămâneţi pentru mult timp, domnule? Întrebă funcţionarul, pe un ton foarte dezagreabil.

— Nu ştiu, răspunse sincer Jean. Habar n-avea încotro să se îndrepte.

Cel puţin pentru moment, nu dorea să-şi mai vadă verii sau să o pună din nou pe Wachiwi într-o situaţie neplăcută.

— S-ar putea să rămânem mai multe săptămâni, declară solemn, întrebându-se dacă nu cumva ar trebui să se îndrepte înspre nord. Deocamdată nu avea nici cea mai mică idee.

Odată ajunşi în cameră, îşi scoase haina şi o aşeză pe un scaun. O ajută pe Wachiwi să-şi dezbrace rochia, pe care ea o aşeză pe cufăr, apoi îşi scoase liniştită corsetul şi lenjeria intimă care o încurca întotdeauna. El îi cumpărase mai multe cămăşi de noapte în care să doarmă, dar ea prefera rochia din piele de elan. Era mult mai comodă decât restul hainelor şi era obişnuită cu ea. Rochia era pentru Wachiwi la fel de plăcută cum îi erau şi lui pantalonii din piele de căprioară pe care îi purta în călătorii.

Îi povesti apoi despre locurile sale natale. Nu ştia cum altfel să o facă să se simtă mai bine. Fusese atât de evident că ceva nu mersese cum trebuia. Pe când îi vorbea, îi veni o idee. Nu era sigur că lucrurile ar fi mers mai bine acolo, dar nu aveau cum să fie mai rele ca aici şi, în plus, se temea că Wachiwi ar fi fost tratată urât oriunde în Lumea Nouă, indiferent că erau în vest, în nord, în sud sau în est. Voia să o ducă la el acasă.

Începu astfel să-i povestească despre faptul că exista un lac imens care se numea Oceanul Atlantic, iar el locuia dincolo de el. Ca să ajungă acolo le va lua două cicluri complete ale lunii, ceea ce putea părea mult timp. Îi povesti cât de frumos îi va părea totul odată ajunşi acolo, cum arată satele şi peisajele din Bretagne, îi vorbi despre oamenii pe care îi va întâlni în Franţa, despre fratele său, care locuia în castelul familiei. Îi spuse cum coliba lor era mult mai mare decât cea pe care o văzuse în seara aceea. Ea râse şi-i zise că nu era colibă, ci se numea „casă”, iar el se amuză. Alături de ea, se simţea în stare să învingă orice, să urce orice vârf de munte, să treacă orice obstacol şi voia să o protejeze de afronturi şi de umilinţe precum cele îndurate pe plantaţia familiei de Margerac. Bănuia că şi alţii vor fi la fel de nepoliticoşi cu ea acolo şi că le-ar fi mult mai bine în Franţa. Spera că acolo ea va fi considerată o pasăre rară şi exotică, nu o creatură care să fie pedepsită, făcută praf şi alungată. Ştia acum ce avea de făcut. Avea să o ducă la el acasă, în Bretagne.

Îşi făcuse planul ca a doua zi să-i scrie fratelui său şi să-l anunţe că soseau acasă cu primul vas. Scrisoarea urma să ajungă doar cu câteva săptămâni sau zile înaintea lor, dar îl va anunţa pe Tristan că vor ajunge şi îi va da o idee cam când. Jean urma să rezerve bilete pentru următoarea corabie ce pleca spre Franţa. Nu aveau niciun motiv să mai rămână. Va fi o nouă aventură, una mai lungă, dar până la urmă trecuseră prin atâtea împreună, aşa că o călătorie de două luni până pe celălalt mal al Atlanticului

nu era deloc un lucru atât de rău. Pentru prima dată în cei cinci ani de când era în Lumea Nouă, Jean se simţea pregătit să meargă acasă. Nu-şi mai văzuse fratele şi pământul natal în tot acest timp. Dar făcuse tot ce dorise: descoperise locuri noi, trăise nişte aventuri extraordinare, iar acum întâlnise iubirea vieţii lui, o frumuseţe Sioux cu care dorea să se căsătorească şi să aibă copii. Nu ştia ce va spune fratele lui despre asta, dar ştia că Tristan era un bărbat înţelept, înţelegător şi, indiferent de părerile celorlalţi, Jean ştia că Wachiwi era femeia potrivită pentru el. Mergeau acasă pentru a începe o viaţă nouă împreună, în timp ce-i zâmbea, ştia că zilele sale de holtei apuseseră. Restul vieţii i se înfăţişa alături de mireasa sa.

Capitolul 11

După cum stabilise cu o seară înainte, după nefericita vizită la verii săi, şi aşa cum îi spusese şi lui Wachiwi, a doua zi de dimineaţă începu să-i scrie fratelui său, Tristan. Era o scrisoare lungă, în care îi dădea datele importante, lăsând însă deoparte câteva detalii. Nu-i spusese, de pildă, că omorâse un şef al tribului Crow şi fugise împreună cu femeia cu care acesta dorise să se căsătorească şi care fusese sclava lui. Pur şi simplu îi scrisese că în sfârşit o întâlnise pe femeia vieţii lui şi că era pregătit să revină acasă şi să-l ajute să conducă domeniul familiei. Zilele lui de pribegie se sfârşiseră. Era timpul să se aşeze la casa lui şi era pentru prima dată când simţea acest lucru.

Era cu zece ani mai mic decât fratele lui, care era văduv şi avea doi copii, dintre care pe unul nici măcar nu-l cunoscuse. Când Jean părăsise Bretagne, fratele său, Tristan, avea o soţie frumoasă şi tânără şi un copil în vârstă de un an. Un an mai târziu, soţia lui pierise dând viaţă celui de-al doilea copil, iar din câte ştia Jean, fratele lui rămăsese singur de atunci. Nu se recăsătorise, iar Jean nu credea să aibă vreo amantă, deoarece ştia că Tristan era un bărbat serios şi se îndoia că s-ar fi pretat la altceva decât căsătorie şi o viaţă respectabilă.

Aveau cel mai mare castel din zonă şi terenuri întinse. Tristan îşi luase întotdeauna în serios responsabilităţile, iar Jean bănuia că va fi uşurat să afle că fratele mai mic venea să se stabilească definitiv acasă. La vârsta lui de douăzeci şi patru de ani, era şi cazul. O descrisese pe Wachiwi în termeni elogioşi, dar îi dădu puţine detalii, doar că o iubea şi că veneau acasă în Bretagne ca să se căsătorească în biserica familiei de pe domeniul lor. Tristan moştenise titlul împreună cu tot ce însemna acesta pe când era doar un puştan, după ce părinţii lor muriseră, în urma unei epidemii groaznice de ciumă. Nu avea decât optsprezece ani, iar Jean era un copil de opt ani. De atunci, Tristan fusese capul familiei, tată şi frate pentru Jean. Cei doi fraţi fuseseră foarte apropiaţi înainte ca Jean să plece din Franţa, dar el purta în suflet un dor prea chinuitor de ducă, ceea ce Tristan nu-şi îngăduise niciodată să facă. Avea prea multe responsabilităţi pe umeri, proprietăţile, terenurile deţinute şi vastul domeniu. Aveau interese navale, casa părintească imensă din Paris, pe care rareori o foloseau, iar Tristan era o prezenţă obişnuită la curtea regelui. Avea legături strânse cu monarhia, iar acum Jean dorea să aibă şi el aceste legături.

Jean se maturizase, iar tânăra şi minunata indiană pe care o aducea cu el acasă contribuise foarte mult la asta. Îi spusese în scrisoare tot ce era important pentru el, cu excepţia unui detaliu. După insuccesul total pe care-l avusese cu verii săi, nu dorea ca Tristan să o judece pe Wachiwi înainte să o cunoască, aşa că nu-i dezvălui nici originea sioux şi nici numele. Voia ca fratele său mai mare să o accepte şi să o iubească, iar Jean era sigur că aşa se va şi întâmpla. Îi povestise fratelui său mai mare cât de minunată era, cât de curajoasă, cât de bună şi de blândă. Era o femeie nobilă, o fiinţă cu demnitate, indiferent de origine sau rasă, şi care merita respect. Jean era sigur că Tristan va remarca asta imediat. Era un om cu suflet bun,

iar Jean nutrea o admiraţie profundă faţă de el şi faţă de ceea ce realizase fără să se plângă în atâţia ani. Toată lumea îl iubea la fel de mult. Abia aştepta să i-l prezinte lui Wachiwi. Era hotărât să o înveţe să vorbească impecabil franceza în timpul călătoriei îndelungate, astfel ca ea să fie în stare să converseze cu fratele lui şi cu toţi prietenii lor din Bretagne. Nu mai era nevoie să înveţe engleza, deoarece Franţa avea să fie de acum înainte casa şi ţara lor.

Wachiwi se îmbrăcă atentă, iar Jean îi zâmbi aprobator în timp ce părăseau hotelul şi se îndreptau spre port. Apoi observă scârbit privirile dezaprobatoare pe care le aruncau oamenii către ei în timp ce mergeau. Nu ar fi fost mai blamat decât dacă s-ar fi îndreptat spre port însoţit de un sclav gol, luat de pe vreo plantaţie. Bărbaţii o dezbrăcau din priviri pe Wachiwi, deoarece era atât de frumoasă, iar femeile îi aruncau priviri dezgustate, după care întorceau privirea. Toate femeile, în special cele măritate, ştiau ce făceau bărbaţii departe de privirile lumii respectabile, dar să defilezi public alături de o indiană, indiferent cât era aceasta de frumoasă, depăşea cu mult graniţele decenţei. Era cu atât mai rău, cu cât Wachiwi era atât de fermecătoare, şi toate femeile care îl vedeau cu ea o dispreţuiau şi mai tare. Chiar şi Wachiwi, în ciuda inocenţei şi a neştiinţei faţă de rânduielile oamenilor albi, înţelesese ostilitatea acelor priviri. Îl şi întrebă o dată ce se întâmpla, când o doamnă respectabilă, scandalizată, îşi adună în jurul ei copiii spunând ceva dezagreabil soţului ei, forţându-l să treacă strada pentru a nu se afla pe acelaşi trotuar cu Jean şi Wachiwi. Oamenii erau şi mai scandalizaţi de faptul că el se purta de parcă Wachiwi era o femeie respectabilă, pe care o îmbrăcase şi pe care o trata în consecinţă. Cu siguranţă, ar fi fost mai puţin şocaţi dacă ar fi pus calului său o bonetă şi o rochie. Femeile nu erau singurele care îl ostracizau. În ciuda invidiei evidente, şi bărbaţii, la rândul lor, îşi manifestau ostentativ

dezaprobarea. Dacă ei nu erau în stare să facă aşa ceva, el de ce ar fi fost? Categoric, New Orleans nu era locul în care să trăiască, iar Jean abia aştepta să plece. Voia să o ducă departe de privirile lor mârşave, de remarcile deloc ascunse şi de impresia lor că nu era cu nimic mai bună decât sclavii lor. Abia aştepta să o ducă în Franţa, unde spera că va fi tratată şi i se va vorbi cu mult respect.

În acea dimineaţă vorbise cu doi căpitani de vas, având-o alături pe Wachiwi. Era mai bine să spună că erau căsătoriţi şi că doreau să rezerve locuri pentru primul vapor care îi va duce înapoi în Franţa. Primul căpitan se uită lung la Wachiwi, văzu că este indiană şi după câteva minute pretinse că toate cabinele erau ocupate. Zicea că nu are loc deloc pentru ei pe vas, lucru pe care Jean nu îl crezu. Era sigur că acel căpitan nu voia să şi-i pună în cap pe ceilalţi pasageri, mai ales femei, care ar fi fost scandalizaţi de prezenţa în mijlocul lor a unei tinere indiene. Cu atât mai mult cu cât el pretindea că era soţia lui. Căpitanului i-ar fi fost greu să o scoată la capăt cu ei timp de şase săptămâni cât dura călătoria până în Franţa. Nu voia să aibă bătăi de cap.

Al doilea căpitan fusese mai înţelegător şi părea mai relaxat. Recunoscuse şi el imediat originile lui Wachiwi, dar părea să nu-i pese de asta. Jean simţi că omul era băut, dar le rezervă locurile, îi luă banii fără să pună vreo întrebare şi le spuse că vasul urma să plece spre Saint Malo, în Bretagne, în două săptămâni. Aruncă o privire în fugă asupra actelor lui Jean şi nu păru deranjat de faptul că Wachiwi nu avea. Nu trebuia să dea socoteală pentru pasagerii pe care îi avea la bord, nu trebuia să facă liste cu ei, iar banii lui Jean erau la fel de buni ca ai oricui altcuiva. Nu era nici cetăţean spaniol, nici francez şi nu avea nevoie de documente ca să intre în Franţa. Tânărul conte francez spusese că ea era soţia lui, ceea ce era posibil, deşi greu de crezut.

Căpitanul socotea că drumul va dura între şase şi opt

săptămâni. Porneau la drum spre sfârşitul lui septembrie, când sezonul uraganelor era pe sfârşite, iar cu puţin noroc şi vreme bună spera să ajungă pe coastele Franţei prin noiembrie. Până atunci, vremea se va înrăutăţi, iar drumul pe mare va fi dificil, dar nu avea ce să facă. Nici Jean nu dorea să mai aştepte mai mult decât era nevoie. Spera doar să li se îngăduie să rămână la hotel până ridicau pânzele. Dacă ceilalţi oaspeţi se vor plânge de prezenţa lui Wachiwi, era posibil să li se ceară să plece. Dar aveau locuri rezervate pe vas, în cea mai bună cabină, iar înainte să plece din port, Jean îi înmânase scrisoarea pentru fratele său unui alt căpitan care pleca a doua zi spre Franţa pe un vas mic şi jalnic. Dacă vasul nu se scufunda, fratele său urma să primească scrisoarea care-i anunţa întoarcerea în Franţa cu puţin timp înainte de sosirea lor.

Jean era mai hotărât ca oricând să se însoare cu Wachiwi imediat ce ajungeau în Franţa. Ar fi făcut acest lucru înainte de plecare, dar era convins că în tot oraşul New Orleans nu ar fi găsit un preot care să oficieze căsătoria. Trebuia să aştepte până ajungeau în Franţa.

Cele două săptămâni le petrecuseră mai mult în cameră. Seara făceau plimbări lungi, cutreierând oraşul aglomerat, bucurându-se de aerul înmiresmat. Era mai simplu să iasă seara decât să înfrunte în timpul zilei privirile dezaprobatoare ale cetăţenilor „respectabili”. În timpul petrecut de nevoie între cei patru pereţi la hotel, el o învăţa franceza. Wachiwi se descurca surprinzător de bine, iar acum ştia numele multor lucruri. Era mai greu să exprime concepte abstracte sau sentimentele pe care le avea, dar se descurca până la urmă, chiar dacă de multe ori cu stângăcie. Până una, alta, puteau să poarte o conversaţie, să împărtăşească idei şi să râdă. Wachiwi părea tare fericită, iar când nu aveau altceva de făcut petreceau destul de mult timp în pat. Era un limbaj universal, iar pasiunea şi sentimentele profunde pe care le aveau unul pentru celălalt nu cunoşteau limite.

Vărul lui Jean, Armand de Margerac, trecu să-i vadă la câteva zile după fatidica vizită de la plantaţie. Încercă să-l convingă pe Jean să nu o ia pe Wachiwi cu el în Franţa. Spunea că şi acolo toată lumea va fi şocată, că îl vor transforma într-un paria şi va provoca familiei şi fratelui său umilinţe profunde şi ruşine.

— Îţi mulţumesc pentru grijă, vere, replică Jean politicos.

Era scârbit de opinia bătrânului, care cu siguranţă nu era singulară. În New Orleans ar fi devenit proscrişi peste noapte, deja erau, atât pe străzi, cât şi în hotel. Jean nu căutase pe nimeni cunoscut, nu îndrăznea. Văzuse ce se putea întâmpla cu ocazia vizitei la verii săi sau a plimbărilor pe care le făcea împreună cu Wachiwi.

— Nu cred că sunt de acord cu tine. Este cunoscută de ani de zile admiraţia monarhului nostru faţă de triburile indiene din vestul Americii. A invitat la curte mulţi şefi de trib, nu ca pe o curiozitate, ci ca oaspeţi de cinste. Fratele meu mi-a scris despre asta o dată sau de două ori. Părea ceva grozav. Purtau podoabele specifice pentru cap şi mocasinii, dar straiele de curte pe care regele le trimisese pentru a nu se simţi stingheri. Unii erau îmbrăcaţi complet în hainele tradiţionale. Nu am auzit să fi fost la curte şi femei indiene, dar cu siguranţă au trecut pe la curtea regelui Ludovic oameni din tribul ei.

Se referea la regele Franţei din acea vreme, Ludovic al XVI-lea, despre care se ştia că era fascinat de indienii din Lumea Nouă, iar ceea ce povestea Jean era adevărat şi îi fusese adus la cunoştinţă de fratele său cu mulţi ani în urmă. Nu avea niciun motiv să creadă că se schimbase ceva.

— Şi ai de gând să o duci la curte?

Armand părea îngrozit de această perspectivă. În mintea lui era acelaşi lucru cu prezentarea unui sclav la curte. Un scandal de neconceput. În locuinţele rezervate sclavilor erau multe sclave cu care se însoţise de-a lungul

anilor şi avea acolo două generaţii de copii ai săi, chiar mulţi la număr, dar nici prin cap nu i-ar fi trecut să iasă în public cu vreuna dintre ele ori să se lase văzut de către societatea respectabilă şi mai degrabă ar fi murit decât să o prezinte pe vreuna la curte. Erau bune doar să se culce cu el şi să-i facă urmaşi. Atât. Ceea ce făcea Jean era de neconceput, iar Armand nu găsea altă scuză decât nebunia tinereţii. Jean era încă un bărbat tânăr, care în mod clar trăise prea mult timp departe de „civilizaţie”.

— S-ar putea să o duc la curte, confirmă Jean vesel, începând să savureze stânjeneala vărului său.

Devenea amuzant să-l şocheze, deoarece era îngrozit de făţărnicia lui.

— Nu sunt un obişnuit al curţii, dar fratele meu este. Până la urmă, el este mult mai respectabil decât mine, iar el, regele şi câţiva preoţi sunt chiar apropiaţi. Poate îl voi însoţi într-o zi şi o voi lua şi pe Wachiwi cu mine. Sunt sigur că onorabilul nostru rege va fi fascinat de ea. Poate îşi va întâlni acolo nişte rude. Din câte ştiu, mulţi indieni au rămas în Bretagne, s-au integrat în societate şi nu s-au mai întors acasă. Au debarcat acolo şi acolo au rămas.

— Groaznic, făcu Armand cu o privire îndurerată, de parcă vorbeau de vreo invazie îngrozitoare, a rozătoarelor poate.

Ideea că indienii pătrundeau în societatea franceză îi făcea rău, confirmându-i decadenţa compatrioţilor săi. Măcar în Lumea Nouă se ştia care era locul sclavilor. Ascunşi vederii şi cu siguranţă departe de saloane, cu excepţia cazurilor când trebuiau să-i servească pe stăpâni şi pe oaspeţii lor.

— Cred că faci o greşeală îngrozitoare să o iei cu tine în Franţa. Ar trebui să o laşi aici, unde îi este locul. Este needucată, necivilizată şi nu vorbeşte limba noastră. Gândeşte-te în ce situaţie jenantă îl pui pe fratele tău. Tu nu eşti rege, ca să aduci sălbatici la curte ca pe o curiozitate. Ce vei face după ce te saturi de ea? Ce vei face

atunci? Armand nu îşi putea imagina un lucru mai îngrozitor decât ceea ce făcea vărul său.

— Mă voi căsători cu ea, vere, murmură Jean. Sălbatica necivilizată la care te referi va fi soţia mea. Va fi contesă de Margerac, la fel ca soţia ta.

Jean îi dădu lovitura cu un zâmbet graţios pe buze, ştiind că îl va afecta puternic pe vărul său. O comparaţie între Wachiwi şi Angélique era mai mult decât putea suporta bietul om. Plecă după câteva minute, clocotind, jignit mai presus de cuvinte. Cei doi bărbaţi îşi luară rămas-bun, făcură o plecăciune formală, iar Jean era sigur că nu se vor mai vedea până la plecare. Oricum, nici nu dorea, aşa că se întoarse în cameră la Wachiwi şi continuară lecţiile. Era sigur că, în momentul în care vor ajunge în Bretagne, ea va vorbi o franceză acceptabilă.

Se îmbarcară, aducându-şi toate bagajele şi cuferele, cu câteva ore înainte de plecare. Fuseseră furtuni în ultimele zile, dar părea că sezonul uraganelor se apropia de sfârşit. Ceilalţi pasageri se adunau şi ei pe punte.

Plecau în călătorie pe mare cu La Maribelle, o ambarcaţiune comercială care arăta că avusese şi zile mai bune. La rândul său, căpitanul arăta de parcă fusese greu încercat de viaţă.

Jean spera că drumul nu va fi prea greu pentru Wachiwi şi simţea că nu se va mai întoarce niciodată în Lumea Nouă. Îi ajunseseră cei cinci ani petrecuţi aici şi, în timp ce se instalau în cabina lor, iar restul pasagerilor urcau la bord, el simţea că este cu adevărat pregătit să se întoarcă acasă. Mai călătoreau cu ei patru cupluri şi doi bărbaţi. Toţi, cu excepţia a doi pasageri, erau francezi, ca şi căpitanul şi membrii echipajului. Wachiwi avea astfel ocazia să exerseze din plin limba franceză. Celelalte femei îi aruncau priviri curioase, dar Jean nu simţise ostilitatea de pe străzile din New Orleans sau de la hotel. Restul pasagerilor erau intrigaţi de ea şi de relaţia lor, se întrebau cum se cunoscuseră, dar nimeni nu făcuse vreun

comentariu neplăcut atunci când el o numise soţia lui. La rândul său, căpitanul i se adresa politicos cu „doamna contesă”. Actele de călătorie ale lui Jean erau în ordine şi, deşi căpitanului nu părea să-i pese, Jean îi prezentase şi o scrisoare cu sigiliul său, contele de Margerac, cu care garanta pentru Wachiwi. În scrisoare se referea la ea drept Wachiwi de Margerac. Destinaţia lor era Saint Malo, Bretagne. Unii pasageri mergeau la Paris, alţii în provincii, dar Jean şi Wachiwi mergeau acasă, la castelul familiei, care era aproape de port, în zona rurală bretonă.

Rămaseră pe punte în momentul ridicării pânzelor şi împreună cu ceilalţi pasageri urmăriră cum New Orleans dispărea încet în zare. Jean era uşurat să părăsească oraşul, îi lăsase o impresie atât de proastă, încât se bucura că nu îl va mai vedea vreodată. Ştia însă că îi vor lipsi multe alte lucruri, precum frumoasele peisaje, pădurile, terenurile pe care le explorase în Canada şi în vestul îndepărtat, munţii maiestuoşi, câmpiile incredibile şi vaste pe care păşteau bizonii, animalele care alergau libere pe pământurile de unde era Wachiwi. Era sigur că şi ei îi va fi dor de toate acestea. Îşi puse un braţ în jurul ei în timp ce America dispărea în zare, iar ei se îndreptau spre marea învolburată. Câteva femei şi unul dintre cei doi bărbaţi se retrăseseră deja în cabinele lor, deoarece nu se simţeau prea bine, dar Wachiwi îi spuse lui Jean, în limbajul semnelor, deoarece nu cunoştea cuvintele, că îi plăcea mişcarea vasului. El o învăţă să spună acest lucru în franceză. Ea îi zâmbi larg; părul ei negru biciuia văzduhul şi i se aşeza pe umeri ca un şal protector, iar în ochi îi licărea sentimentul libertăţii. Călătoria cu acea corabie era pentru ea ca un galop pe câmpii. Se simţea extraordinar de liberă pe ocean şi se bucura că era cu el. Avea încredere în el şi nu conta unde voia să o ducă. Ca şi el, abia aştepta să vadă ce se va întâmpla în zilele următoare, în special după ce vor ajunge în Franţa. El se gândea să-i cumpere cai pe care să-i ţină în grajdurile de la castel. Era o călăreaţă atât

de bună, încât dorea să-i cumpere cei mai grozavi cai pe care îi găsea. Fratele său era şi el un călăreţ bun, iar Jean era sigur că va fi impresionat de talentul lui Wachiwi.

Odată cu căderea nopţii, vasul începuse să se legene puternic din cauza valurilor, dar Wachiwi nu avea rău de mare. Când o văzu că se poartă ca un marinar încercat, Jean se linişti. Altfel, ar fi fost două luni teribil de lungi. După o cină frugală servită într-o sală de mese înghesuită, se duseră la culcare. Wachiwi spunea că vasul este ca un leagăn pentru copii şi îi îmbia pe amândoi la somn.

Ziua următoare ieşiră să se plimbe pe puntea mică a vasului. Aproximativ jumătate dintre pasageri rămăseseră în cabine pentru că se simţeau rău. Wachiwi stătu pe punte toată ziua în timp ce Jean se aşezase alături de ea, într-un colţ mai ferit. El citea, iar ea broda pe nişte lucruri cumpărate din New Orleans. Îi broda o cămaşă pe care aplica şi nişte mărgele micuţe, ce păreau indiene. Îi spuse că era pentru ziua nunţii lor, iar el îi mulţumi. Aşa trecu încă o seară liniştită, urmată de zile la fel de calme.

Erau pe mare de trei săptămâni când Jean începu să se simtă rău, spunându-i că îl doare gâtul. Pentru că ea se simţea bine, coborî în bucătăria vaporului, de unde îi aduse un ceai fierbinte. Îşi dorea să aibă la ea ierburile pe care să le pună în ceai, dar pe vas nu găsise nimic altceva; îl înveli cu pătura ei. Petrecuseră ultimele zile mai mult pe afară, aşa că era posibil ca el să fi răcit. Dar starea lui se înrăutăţi în noaptea aceea.

Până a doua zi febra îi urcă vertiginos, iar săptămâna următoare era deja îngrozitor de bolnav şi delira mai tot timpul. Wachiwi îl veghea tăcută, fără să se mişte de lângă el. Căpitanul venise la ei în cabină să-l vadă pe Jean şi spuse că era nevoie să i se ia sânge, dar nu aveau doctor la bordul vasului. Căpitanul spunea că mai văzuse ceva asemănător şi credea că era anghină acută, o infecţie severă a gâtului. Trecuse o săptămână de când Jean se îmbolnăvise, iar gâtul său era deja atât de inflamat, încât

nu mai putea să înghită. Wachiwi încercase ore întregi să îl facă să ia nişte înghiţituri de apă sau de ceai, dar gâtul îi era aproape blocat, iar el abia mai putea să respire.

Cu fiecare zi care trecea, arăta tot mai rău, iar după două săptămâni, Wachiwi se aşează lângă el, invocând cu ton scăzut marile spirite la care se rugase toată viaţa. Le implora să vină la el şi să îl vindece. Ştia că dacă ar fi stat într-un cort, la aburi, febra i-ar fi scăzut, dar nu exista aşa ceva pe vasul acela plin de umezeală şi de curent. Îi acoperi corpul tremurând cu tot ce găsiseră pe vas ca să-i ţină de cald, iar când se simţea îngheţat până la oase, ea se întindea lângă el ca să îi dea din căldura corpului ei. Nimic nu era însă de ajutor. Îl ţinea doar în braţe toată noaptea.

Trecuseră aproape şase săptămâni de când erau pe mare – căpitanul estima că erau cam la două săptămâni distanţă de ţărm – iar starea lui Jean continua să se înrăutăţească în mod constant. Boala îl devastase complet. Într-o noapte, pe când îl ţinea în braţe, Wachiwi avu un vis despre bizonul alb şi se gândi că era un semn. Dar nu avea pe nimeni care să-i poată spune ce însemna acel vis şi nu avea nici ierburi, poţiuni sau fructe pe care le-ar fi putut folosi ca să-l ajute sau pe care vraciul din tribul ei i le-ar fi dat ca să îl vindece. Erau pe mare, iar el se simţea din ce în ce mai rău. Era a şaptesprezecea zi de când se îmbolnăvise şi de când ea îl ţinea în braţe plângând, dar în acea noapte, pe când ea dormea, îi muri liniştit în braţe. Când se trezi, îi văzu ochii deschişi, fixând-o cu privirea ca şi când ar fi vegheat-o în timp ce dormea, cu gura întredeschisă şi cu braţele împletite în jurul ei. Deja era rece şi rigid. Îl înfăşură strâns în pătura ei şi rămaseră aşa îmbrăţişaţi pe pat. Era încremenită de ceea ce i se întâmplase. Nu se gândise niciodată că el ar putea muri, iar ea va rămâne singură. Era atât de tânăr şi de puternic. Fusese convinsă că el se va face bine, în ciuda bolii foarte grave. Ieşi din cabină, închise uşa încet şi se duse să îl

informeze pe căpitan, care se întristă vizibil. Era îngrijorat ca nu cumva să se declanşeze vreo epidemie de angină pe vas. Nu ştia cât era de contagioasă – în acel moment nimeni nu ştia – dar era evident că nu era atât de molipsitoare ca alte boli care se răspândiseră pe alte vase cu iuţeala fulgerului. Nu se îndoia însă de faptul că va trebui să îi dea trupul apelor. Nu voia să păstreze corpul lui Jean la bord.

Căpitanul îi explică lui Wachiwi tot ce era de făcut, după ce ieşiseră din camera în care iubitul ei zăcea, înfăşurat în pătură, ca şi cum ar fi dormit. Îi spuse că nu-i pot păstra rămăşiţele la bord şi că trebuie să îl înmormânteze în apă. Ea dădu din cap, încercând să înţeleagă tot ce se întâmplase. Era şocată şi, cu toate că lucrurile descrise de el nu semănau nici pe departe cu obiceiurile ei, era gata să se conformeze, dacă aşa era cel mai bine, aşa că hotărâră să îl înmormânteze în acea după-masă. Căpitanul îi mai oferise timp până la ceremonie, aşa că se aşeză lângă Jean, sărutându-i faţa rece şi mângâindu-i părul mătăsos. Înţelesese acum semnificaţia visului cu bizonul alb. Venise să îl ia pe Jean, aşa că începu să invoce marile spirite, ca să le roage să îl întâmpine şi să îl protejeze.

Wachiwi dădu frâu liber deznădejdii când patru marinari veniră să ia trupul lui Jean şi îl aşezară pe o targă. Urcă scările împreună cu ei şi ajunseră pe punte. Acolo îi aşteptau toţi pasagerii, cu excepţia celor două femei care rareori părăsiseră cabinele, deoarece le fusese rău tot drumul. Toţi aveau o expresie solemnă, iar unul dintre ei se oferi să citească un pasaj din Biblie şi să spună o rugăciune. Căpitanul dorise să îl înfăşoare pe Jean în drapelul Franţei, dar Wachiwi îl rugă să îl lase în pătura ei. Voia ca Jean să o aibă cu el, ca să îi ţină cald. Privi apele adânci şi negre, înfricoşată la gândul că trebuie să îl lase acolo, dar ştia că nu avea de ales. Îşi acoperi gura ca să înăbuşe un ţipăt în momentul în care doi marinari clătinară

targa, iar corpul învelit în pătură alunecă în tăcere în valuri. Dispăru aproape instantaneu şi atunci Wachiwi scoase un strigăt de jale, aşa cum făceau în tribul ei.

Rămase în spatele vasului o lungă perioadă de timp, privind oceanul, cu lacrimi de durere şiroindu-i pe obraz. Toţi cei de pe vas o lăsară în pace, iar seara se întoarse în cabina în care el murise, se aşeză exact în locul în care zăcuse şi plânse toată noaptea. Nu ştia ce se va întâmpla cu ea, dar nici nu îi păsa. Ştia doar că el fusese singurul bărbat pe care îl iubise vreodată. Ce urma să se întâmple cu ea nu mai avea nicio importanţă. Dacă ar fi avut mai mult curaj, ar fi sărit în ocean după el, ca să îl urmeze. Era pentru prima dată în viaţa ei când curajul o părăsise.

Dimineaţa reveni pe punte cu braţele pline de lucruri care fuseseră ale lui Jean, explicând într-o franceză stâlcită că în satul ei se obişnuia să dai altora lucrurile persoanei care murise, deoarece aceasta nu le putea lua cu ea. Nu se ţinuse niciun ritual sioux pentru el şi dorea să facă măcar atât. Dădu marinarilor cămăşile lui, deoarece li se potriveau ca mărime. Unul dintre pasageri primi bucuros pantalonii din piele de căprioară. Căpitanul luă haina elegantă de culoare albastru-închis, deşi îi era cam strâmtă. Era şi o flintă pe care o puteau folosi. Alt pasager luă cizmele, iar soţia lui cărţile lui Jean. Unul câte unul, toţi luară câte ceva, Wachiwi păstrând doar cămaşa pe care i-o făcuse pentru ziua nunţii. Ar fi vrut să îl îngroape cu ea, dar nu o terminase. Dar o va termina oricum, ca să o aibă amintire de la el. Însă adevăratele amintiri o copleşiră cu totul: Întâlnirea de la cascadă, escapadele zilnice de la lac, când erau uimiţi, emoţionaţi şi fascinaţi unul de celălalt, îngrozitoarea luptă cu Napayshni, zilele petrecute în goana calului, bunătatea lui, amabilitatea lui, pasiunea şi felul în care făceau dragoste, cuvintele pe care le învăţase, rochiile frumoase pe care i le dăruise în St. Louis, felul în care o privea, cu tandreţe, dragoste şi respect, promisiunea unei vieţi noi în Franţa. Toate acestea

dispăruseră odată cu el în adâncurile mării, dar Wachiwi ştia că avea să-l iubească şi că nu îl va uita câte zile mai avea de trăit.

Capitolul 12

Cu vânt bun din pupa, ivit pe neaşteptate, La Maribelle acostă în port după câteva zile. Călătoria durase mai puţin decât cele opt săptămâni prevăzute, iar Wachiwi stătea pe punte, întrebându-se ce se va întâmpla când vor intra în port. Ştia numele castelului familiei lui Jean, doar i-l pomenise de atâtea ori şi era numele lui de familie, dar nu avea nici cea mai mică idee cum va ajunge acolo sau cum îl va găsi pe fratele lui ori ce va face acesta când va afla că Jean pierise. Cel mai probabil o va izgoni, iar ea nu avea unde să meargă. Îi dăduse căpitanului nişte bani pe care să-i păstreze în siguranţă, dar nu ştia ce valoare aveau şi cât de mult îi vor ajunge. Nu ştia nimic despre banii albilor, doar despre comerţul cu blănuri şi cai, ceea ce nu o ajuta cu nimic.

Căpitanul se gândea la acelaşi lucru în timp ce acostau în Saint Malo. Se întreba dacă va veni cineva după ea sau dacă o vor accepta fără soţ. Se gândea chiar să-i facă o ofertă. Îşi pierduse soţia în urmă cu zece ani şi nu se recăsătorise. O plăcea pe Wachiwi, era frumoasă şi singură. Dăduse tuturor bunurile lui Jean, dar pe ea nu se dăruise nimănui. Aşadar, căpitanul hotărî să aştepte discret, să vadă ce se întâmpla.

Oamenii adunaţi pe chei priveau cum La Maribelle intra în port şi dură ceva timp până când legară parâmele. De-o parte şi de alta a portului se întindeau plaje de nisip şi fâşii de pământ înalte şi stâncoase. Era un peisaj superb şi accidentat, iar în timp ce Wachiwi îl admira, bagajele lor erau descărcate. Pasagerii coborau nerăbdători de pe vas, parcă dorind să înghită pământul şi încercând să-şi controleze mersul, încă nesigur după atâta timp pe mare. Cuierele fuseseră date jos şi deja căpitanul aranjase să fie duse la destinaţie. După ce se uită pe actele lui Jean,

trimise călare un om la castelul de Margerac, aflat în apropiere, pentru a-l anunţa pe marchiz că vasul a acostat. Marinarul se întoarse după două ore fără niciun răspuns. Spuse că vorbise cu unul dintre servitori, acesta îi mulţumise, iar el se întorsese pe vas. Nu-l văzuse pe marchiz şi nu ştia dacă acesta va veni. Marinarul nu îi anunţase că fratele marchizului murise, deoarece căpitanul se gândise că era mai bine aşa.

Ceilalţi pasageri părăsiseră deja vasul, iar căpitanul îi spusese amabil lui Wachiwi că, în cazul în care nu venea nimeni după ea, era binevenită să rămână la bord două săptămâni, cât avea să rămână corabia în port. Amândoi începuseră să creadă că s-ar putea ca marchizul să nu vină. Poate între cei doi fraţi existase vreo neînţelegere despre care Wachiwi nu ştia. În acelaşi timp, oferta făcută de căpitan era de fapt un preludiu al altei oferte pe care avea să i-o facă înainte de a pleca din nou. Dar nu voia să vorbească înainte de vreme.

Wachiwi stătea tăcută pe punte, privind tristă marea în zare, spre locul unde îl lăsaseră pe Jean în braţele oceanului, când căpitanul observă apropiindu-se de ei o caleaşcă neagră imensă, trasă de patru cai albi, cu lachei în faţă şi în spate şi cu blazonul familiei pe portieră. Era o caleaşcă impresionantă, dar şi mai impunător era bărbatul care coborî din ea. Semăna leit cu fratele său mai mic, doar că era mai lat în umeri, mai înalt, iar cei zece ani diferenţă de vârstă se vedeau; cu toate acestea, era un bărbat chipeş şi se vedea că era nobil, în ciuda hainelor simple şi lipsite de zorzoane. Era îmbrăcat cu o haină de culoare bleumarin, la fel ca cea a fratelui său, care aparţinea acum căpitanului, care era foarte mândru de ea. Căpitanul coborî imediat de pe vas, se duse pe doc şi îl întâmpină pe marchiz cu o plecăciune.

— Suntem onoraţi de prezenţa dumneavoastră, domnule, spuse el umil, îndesându-şi rapid chipiul sub braţ, în timp ce marchizul se uita la vas, uimit că o

ambarcaţiune atât de mică făcuse o călătorie atât de lungă. Era sigur că nu fusese o plăcere pentru cei aflaţi la bord.

— Am venit să-mi întâmpin fratele. Contele de Margerac, explică el ceea ce căpitanul ştia deja.

— Ştiu, domnule, înălţimea voastră. Făcu din nou o plecăciune. Nu vedea foarte des un nobil ca acesta, cu atâta distincţie. Mă tem că nu am veşti bune. Fratele dumneavoastră s-a îmbolnăvit la jumătatea drumului. Angină acută cred că a fost, domnule, o boală teribilă a gâtului. S-a prăpădit cam cu două săptămâni în urmă şi a trebuit să îl înmormântăm în mare.

Marchizul îngheţă la auzul unei asemenea veşti, îl privea pe căpitan de parcă fusese lovit cu patul unei arme. Fiul risipitor, fratele în acest caz, se întorcea la el, dar îl pierduse înainte să se regăsească. Era un lucru de neînchipuit şi, pe neaşteptate, lacrimile îl orbiră pe fratele mai mare. Le şterse fără să se ruşineze. Deşi nu-l văzuse de cinci ani, era foarte apropiat de Jean şi îl iubea mult.

— Dumnezeule, este îngrozitor! Am primit acum câteva zile o scrisoare de la el în care îmi spunea că soseşte, iar de dimineaţă, mesajul că aţi ajuns în port. Este de nesuportat. S-au îmbolnăvit şi alţii?

— Nimeni, domnule. Nu încă.

Nu spuse nimic, dar şi pe el îl durea gâtul de câteva zile. Nu avea încă febră şi altfel se simţea bine, aşa că nu spuse nimic. Putea să fie doar o răceală ori să-l fi tras curentul. Nu dorise să panicheze pasagerii chiar înainte de sosire, aşa că nu spusese nimic.

— Îmi pare rău. Contele chiar părea un om bun.

Aşa şi era. În ciuda anilor în care fuseseră despărţiţi, Tristan îl iubea în continuare, aşa cum o făcuse întotdeauna. Jean îi fusese mai degrabă fiu decât frate, sau poate şi fiu, şi frate, dar acum era mort. Numai gândul acesta, şi îi frânse inima. Veştile erau zguduitoare.

— Domnule, soţia lui este încă aici, spuse căpitanul,

cu voce scăzută de parcă vorbea despre un cufăr uitat de vreun pasager. Observă că marchizul fusese luat prin surprindere, ca şi cum nu ştia despre ea. Jean scrisese că intenţiona să se însoare cu fata pe care o aducea acasă, nicidecum că se căsătorise deja cu ea. Cunoscându-l, Tristan se întreba dacă ceea ce spunea căpitanul era adevărat sau nu. Îşi cunoştea fratele destul de bine ca să-şi dea seama că ar fi putut pretinde că era soţia lui pentru a-i proteja reputaţia până când s-ar fi căsătorit cu adevărat în Franţa.

— Unde este? Întrebă marchizul, copleşit încă de veştile şocante, în timp ce căpitanul îi arătă pe punte o siluetă solitară care şedea cu spatele la ei, privind marea, fără să-şi dea seama că sosise fratele lui Jean.

Marchizul dădu din cap, urcă la bord şi apoi treptele ca să ajungă la ea. Nu ştia ce avea să-i spună, poate doar că îi părea rău de ceea ce se întâmplase şi că înţelegea ce simţea. Părul ei negru cădea pe spate, iar el se apropie cu paşi destul de zgomotoşi, ca să-şi anunţe prezenţa. Ea se întoarse uşor spre el şi îl recunoscu fără nicio problemă. Parcă era Jean, dar mai mare, mai serios, mai impunător. Avea ochi blânzi. Îşi dorea să se arunce la gâtul lui, dar nu îndrăzni. Se ridică în schimb, îl privi şi făcu o plecăciune, aşa cum o învăţase Jean, în timp ce Tristan o privea uluit. Jean nu-i scrisese că era Sioux. Surpriza îl năucise. Jean dorise să vină acasă împreună cu o indiană Sioux, doar că ea ajunsese, şi el nu. Rămase mut de uimire dându-şi seama de unde venea şi văzând cât de frumoasă era. Apoi se dezmetici şi făcu o plecăciune.

— Contesă, spuse el sărutându-i mâna, dar ea nu-i îngădui.

— Nu ne-am căsătorit, şopti ea. Trebuia să facem nunta aici. Nu voia să-l mintă, aşa că îi spuse imediat adevărul.

— Ştiu, aşa mi-a scris… dar căpitanul mi-a spus că…

Ea dădu din cap şi zâmbi timid. Nu voia să pretindă

în faţa fratelui lui Jean că era ceva ce nu era. Nu era contesă şi nu avea să fie niciodată. Nu plângea după titlul nobiliar, doar după bărbatul pierdut.

— Îmi pare rău. Pentru amândoi, spuse el binevoitor. Ce vei face acum? Nu ştia ce să-i propună, ce să-i zică, mai ales că şi el era distrus de ceea ce aflase. Ce să facă el cu o indiană tânără, care nu avea unde să se ducă în Franţa şi, cu siguranţă, niciun sfanţ?

— Nu ştiu ce voi face. Nu mă pot întoarce la poporul meu.

Din cauza ei fusese ucis un şef de trib, iar poporul ei ar fi fost învinovăţit şi aspru pedepsit de către cei din tribul Crow, dacă ea s-ar fi întors acasă. Jean ştia asta, dar fratele lui nu.

— Poate rămâi până te hotărăşti, îi propuse el amabil.

Îşi dădu seama cât era de distrusă din cauza pierderii fratelui său. O înţelegea, deoarece şi el simţea la fel. Făcuse pregătiri de sărbătoare, iar acum trebuia să-şi jelească fratele pe care nu-l mai văzuse de cinci ani care trecuseră atât de greu.

— Vrei să vii cu mine? întrebă el politicos. Ea încuviinţă tăcută şi îl urmă. Nu avea unde altundeva să meargă.

Wachiwi părăsi vasul împreună cu fratele lui Jean. Îi mulţumi căpitanului într-o franceză care se îmbunătăţise mult pe parcursul călătoriei. Marchizul o ajută să urce în caleaşcă, spunându-i căpitanului că va trimite în scurt timp după cuferele ei, după care vehiculul părăsi portul şi se îndreptă brusc spre dealuri. Wachiwi observă caii frumoşi şi fu dintr-odată cuprinsă de dorinţa de a-i călări. Apoi observă că fratele lui Jean o privea cu atenţie, de parcă dacă i-ar fi analizat trăsăturile feţei ar fi descoperit cine era şi de ce o iubise fratele lui. Deocamdată, ea era un mister pentru el. Pe urmă el rupse tăcerea.

— Jean nu mi-a spus cum te numeşti.

Avea o figură blândă, la fel ca fratele lui, decise

Wachiwi. Era mai calm, nu atât de înflăcărat ca Jean, dar avea ochii blajini.

— Mă cheamă Wachiwi, zise în franceză.

— Eşti indiană, presupun.

Nu o judeca, doar făcea o afirmaţie, spre deosebire de oamenii din New Orleans, în gura cărora cuvântul „indian” suna ca o vorbă de ocară.

— Sioux, răspunse ea.

— Am cunoscut doi dintre şefii voştri de trib la curtea regelui, adăugă marchizul, în timp ce se îndreptau spre castelul în care crescuseră cei doi fraţi. Poate erau chiar rude de-ale tale, continuă el, încercând să se facă plăcut şi străduindu-se încă să priceapă cu adevărat faptul că fratele lui, pe care-l iubise, adusese în Franţa o indiană şi era mort. Erau multe de acceptat dintr-odată.

Ce va face cu ea acum? Unde va merge? Nu o va putea găzdui în castel pentru totdeauna. Va trebui să o ajute să găsească o soluţie, dar deocamdată putea rămâne acolo împreună cu el şi cu copiii lui. Deodată, Tristan zâmbi, privind pe geamul caleştii. Era atât de tipic pentru Jean să se îndrăgostească până peste cap de o indiană, ca să şocheze pe toată lumea, iar apoi să moară şi să i-o lase lui pe cap. Izbucni în râs, fără să se poată abţine şi se întoarse spre Wachiwi. Era ceva atât de absurd, de neconvenţional şi, în acelaşi timp, ceva atât de minunat. Era sigur că era o fată extraordinară, dacă Jean o iubise atât de mult, încât să o ia de soţie. Probabil avea să descopere în timp ce îi plăcuse lui Jean la ea, dar putea să vadă de pe acum că era foarte drăguţă. Tristan O privi ca un tată şi îi zâmbi.

— Bine ai venit în Franţa, Wachiwi!

— Vă mulţumesc, domnul meu, răspunse ea politicos, aşa cum o învăţase Jean. Restul drumului spre castel îl parcurseră în tăcere.

Fratele cel mare îşi închipuia cum Jean, de oriunde se afla, le zâmbea sau poate chiar râdea. La rândul ei,

Wachiwi, pierdută în propriile gânduri, avea senzaţia că Jean era lângă ea, aşa cum îi simţea de fapt prezenţa de când murise. Iar acum, cu atât mai mult, deoarece era în Franţa.

Capitolul 13

Drumul spre castel dură mai mult decât se aşteptase Wachiwi, deoarece Jean îi spusese că era lângă mare, în apropiere de port, dar chiar şi cu cei mai rapizi cai la caleaşcă, tot avură nevoie de o oră ca să străbată drumul îngust, şerpuitor.

Castelul era enorm, înălţat pe o stâncă şi cu o perspectivă minunată asupra oceanului. Terenul era abrupt, iar castelul era impunător şi fusese construit în secolul al XII-lea, dar asprimea lui era mult îndulcită de kilometri întinşi de grădini pline de flori viu colorate şi de copacii seculari care le umbreau. Wachiwi nu văzuse în viaţa ei ceva mai frumos.

Pe măsură ce se apropiau, Tristan îi vorbi puţin despre istoria familiei şi a castelului. Spunea că, la începuturi, familia lor fusese una de războinici şi de aceea castelul arăta mai mult a fortăreaţă, inaccesibil, ca să îi apere de duşmani. Le oferise foarte multe avantaje de-a lungul secolelor. Ea zâmbi şi îi spuse că şi strămoşii ei fuseseră războinici, iar bărbaţii din tribul ei încă erau. Rostind asta îşi aminti de fraţii ei şi, pentru o clipă, se întristă. Tristan nu se putea abţine să nu se întrebe cum ajunsese ea să fie cu fratele său şi cum reuşise el să o ia din tribul ei. Se întreba dacă nu cumva Wachiwi fugise cu el, lucru perfect verosimil de altfel.

— Va trebui să-mi povesteşti într-o zi cum l-ai cunoscut pe fratele meu, zise el, curios, dar ea dădu din cap fără să rostească un cuvânt. Nu se grăbea să-i spună că, din cauza ei, fratele lui omorâse un om.

Un lacheu o ajută să coboare din caleaşcă, iar marchizul îi dădu braţul până la castel. Făcură împreună turul locului; Wachiwi văzu multe coridoare lungi şi

întunecoase, care duceau în toate direcţiile şi care erau pline de tablouri sobre ale strămoşilor lui. Unii dintre ei semănau cu Jean. În mijloc era o sală de primire, pe pereţii căreia erau atârnate trofee de vânătoare, drapele heraldice. Din ea se deschideau o sală de bal enormă, pe care marchizul nu o mai folosise de când îi murise soţia, şi mai multe saloane. Totul în jur era rece, expus curenţilor de aer, iar tinerei Wachiwi atmosfera i se părea descurajantă. Se întreba cum ar fi fost să descopere toate acele lucruri alături de Jean, nu lângă fratele lui mai mare şi mai serios. În timp ce se plimbau, acesta îi povestea despre tot felul de strămoşi. Aproape tot ce-i spunea o nedumerea şi o copleşea, dar încerca să pară atentă. El vorbea foarte repede, fără să-şi dea seama că ea abia învăţase limba franceză.

O duse apoi la etaj, într-un dormitor enorm, cu scaune imense şi multe canapele, care i se păru un fel de cameră de consiliu. Îşi imagină războinicii din familia lui întâlnindu-se acolo, făcând planuri de atac asupra altor triburi, la fel cum cei din familia ei se adunau în jurul focului sau în cortul tatălui ei pentru a discuta lucruri asemănătoare. Din anumite puncte de vedere, istoria şi tradiţiile familiilor lor erau asemănătoare. Război şi vânătoare. Observă cu interes că nu erau expuşi bizoni pe perete, ci mai mult cerbi, antilope şi elani. Ar fi vrut să ştie dacă erau bizoni în Franţa, dar îi fu jenă să-l întrebe.

O femeie îmbrăcată într-o rochie neagră, simplă şi cu un şorţ de dantelă intră în cameră şi le oferi ceai. Reveni apoi însoţită de încă două femei şi un bărbat, ducând o tavă enormă de argint, care părea prea grea pentru puterile omeneşti, pe care erau căni de ceai din argint, borcane de porţelan şi farfurii cu sendvişuri micuţe şi prăjiturele. Toate aceste bunătăţi îi făceau cu ochiul lui Wachiwi, care se simţea lihnită. Se aşeză pe scaunul pe care i-l arătă Tristan şi mâncă totul cât mai delicat. Totul era nou pentru ea, dar Jean o pregătise bine. Nu dorise ca

ea să se simtă jenată sau încurcată şi, mulţumită sârguinţei lor, rezultatul era pe măsură. Mâncarea i se păru delicioasă.

Tristan o privea cu atenţie, încercând să-şi dea seama ce va face cu ea, iar din când în când Wachiwi se uita spre ocean, gândindu-se la spiritul lui Jean, rămas acolo. Pe când era cu gândurile la el, doi copii intrară în cameră, însoţiţi de o tânără înaltă, serioasă, palidă la faţă. Era îmbrăcată într-o rochie gri şi până şi lui Wachiwi i se păru nefericită. Părul şaten îi era lins, iar ochii cenuşii, totul la ea fiind lipsit de strălucire. Copiii păreau nerăbdători să scape de ea şi o numeau „Mademoiselle”. Se opriseră în loc când o văzură pe Wachiwi. Fetiţa părea să aibă patru ani, iar băiatul, şase. Îi amintiră lui Wachiwi de copiii indieni pe care îi cunoştea, chiar dacă aceştia erau frumos îmbrăcaţi şi diferiţi. Ţopăiau prin cameră ca nişte pui de căţel, săriră în braţele tatălui lor şi aruncau ocheade cu subînţeles la prăjiturelele de pe tavă, în timp ce Mademoiselle încerca fără succes să potolească spiritele şi să-i determine să şadă cuminţi. Reuşi pentru câteva clipe, după care ei săriră din nou, râzând şi jucându-se cu tatăl lor, care părea fericit să-i vadă.

Lui Wachiwi nu-i plăcea de femeia înaltă şi uscăţivă şi era evident că nici copiii nu o plăceau. Părea rece şi distantă şi o evită făţiş pe Wachiwi, ca şi când nici nu ar fi fost în cameră. Era aceeaşi atitudine dispreţuitoare cu care ea şi Jean se confruntaseră în New Orleans.

— Aceştia sunt copiii mei, spuse Tristan, cu un zâmbet larg pe buze. Matthieu şi Agathe. Jean l-a văzut pe Matthieu pe când era doar un bebeluş. Agathe s-a născut după ce a plecat.

Copiii se holbau la Wachiwi, foarte curioşi. Cu toate că era îmbrăcată în haine simple, observaseră imediat că era ceva diferit la ea, chiar şi numai culoarea tenului, cafeniu şi catifelat.

— Doamna este o prietenă a unchiului Jean, le explică

Tristan, încercând să-i stăpânească şi îngăduindu-le să se repeadă la prăjiturele, care se topiră de-ndată în guriţele lor, în timp ce Wachiwi chicotea, părând aproape la fel de copilă ca şi ei. Agathe îi zâmbi imediat şi fetiţa i se păru drăguţă şi simpatică.

— Aceasta este doamna cu care unchiul Jean vrea să se însoare? Întrebă Agathe în timp ce sărea pe canapeaua de lângă tatăl ei.

Mademoiselle se încruntă, arătându-şi dezaprobarea. Ea era de părere că amândoi copiii ar fi trebuit să stea absolut liniştiţi, în picioare, ori de câte ori îl vizitau pe tatăl lor în salon, nu să se aşeze. Pe de altă parte, el era mult mai îngăduitor cu ei, iar guvernanta nu era de acord cu asta.

— Da, ea este, confirmă tatăl, surprins că fiica lui îşi amintise. Nu trecuseră decât câteva zile de când îi spusese, când primise scrisoarea, dar fetiţa abia aştepta nunta şi voia să ştie dacă avea să ia şi ea parte la eveniment.

— Unde este unchiul Jean? răsună şi glasul de clopoţel al lui Matthieu.

În cameră se lăsă brusc liniştea. În cele din urmă, cu privirea gravă şi cu umerii lăsaţi, tatăl le răspunse. Durerea lui era vădită.

— E cu mama acum, în rai. Sunt împreună. Prietena lui a venit singură.

— Da? Agathe se întoarse spre Wachiwi cu ochi mari. Pe vas?

Wachiwi aprobă din cap şi-i zâmbi. Fetiţa avea părul blond, ondulat, şi o faţă rotundă, de îngeraş, căreia era imposibil să-i rezişti. Matthieu avea acelaşi aer ca Jean şi Tristan şi era înalt pentru vârsta lui. Agathe semăna mai mult cu mama ei care murise şi care fusese lumina ochilor lui Tristan, atât în viaţă, cât şi după moarte. El o jelea de patru ani.

— Da, am venit cu un vas, zise Wachiwi. Am ajuns

astăzi.

— Ţi-a fost frică? Ochii fetiţei erau larg deschişi.

— Nu, a fost bine. A durat foarte mult. Aproximativ două cicluri complete ale lunii, spuse ea, după care se corectă rapid, amintindu-şi vorbele lui Jean. Aproape două luni.

— Mie nu-mi plac vasele, spuse Agathe răspicat. Mi se face rău pe ele.

— Şi mie, adăugă Matthieu, care n-o scăpa din ochi pe Wachiwi. Nu prea ştia ce-i cu ea, dar îşi dădu seama că era interesantă şi se purta frumos cu ei. Amândoi copiii ajunseră la aceeaşi concluzie.

Copiii mai petrecură un timp cu ei, plini de energie, după care Mademoiselle anunţă că era momentul să plece. Agathe şi Matthieu protestară, dar fără niciun rezultat. Guvernanta le ceru să spună noapte bună tatălui lor, după care, cu hotărâre, îi scoase din cameră.

— Sunt minunaţi, spuse cu sinceritate Wachiwi, iar fiul tău seamănă perfect cu tine şi cu Jean.

Lucrul acesta îi încălzea inima şi, chiar dacă erau îmbrăcaţi în haine elegante, cei doi copii îi amintiră de copiii din tribul ei.

Tristan zâmbi când o auzi şi spuse:

— Într-adevăr seamănă, bietul de el. Agathe seamănă cu mama ei. A murit când s-a născut ea. Dar guvernanta se poartă frumos cu amândoi, o avem de când s-a născut Matthieu. Mai ales acum, când au rămas fără mamă, au nevoie de cineva să-i ţină în frâu. Iar eu nu sunt tot timpul aici.

Era ciudat să-i vorbească despre astfel de lucruri, dar era curios să afle mai multe lucruri despre femeia pe care fratele său o adusese acasă, cu care intenţionase să se căsătorească. Marchizul voia să o cunoască mai bine. Nu era nici pe departe atât de surprins de faptul că Wachiwi era indiană pe cât se temuse ea că va fi. De fapt, nu părea deloc şocat. Era uimitor de deschis la minte, avea un suflet

bun şi o făcuse pe Wachiwi să se simtă ca acasă.

— Pare foarte severă, replică Wachiwi, referindu-se la guvernantă şi descoperind cu câtă uşurinţă îi venea să-i vorbească.

Nu-i plăcuse de ea de la prima vedere, dar ştia că nu trebuia să spună asta. Nu dorea să-şi jignească gazda. În cultura indiană, Mademoiselle ar fi fost o rudă, dar aflase de la Jean că, în Europa, oamenii care lucrau pentru tine se numeau „servitori”, iar în New Orleans „sclavi”. Sclavii păreau mai simpatici decât Mademoiselle, care era îngrozitor de sobră şi rece ca gheaţa. Ai fi zis că nici nu-i plac copiii.

— O rog pe menajeră să-ţi arate camera, spuse Tristan. Cred că eşti obosită după călătorie. Bine că nu te-ai molipsit de la fratele meu. Te simţi bine, nu-i aşa?

Părea îngrijorat. În niciun caz n-ar fi vrut ca ea să se îmbolnăvească şi să contamineze pe toată lumea, dar ea părea sănătoasă şi spunea că se simte bine. Iar el putea să-şi dea seama şi singur că era o tânără viguroasă.

Sună dintr-un clopoţel de lângă şemineu, iar după ceva timp apăru o femeie care parcă era o rudă mai în vârstă a lui Mademoiselle. Tristan o rugă să-i arate lui Wachiwi camera în care avea să stea. Îi spuse că aranjase să i se aducă cina la ea în cameră în seara aceea, urmând să se revadă dimineaţa următoare. Nu voia să stea la masă, la cină, singur cu o femeie singură. Nu i se părea potrivit şi nici nu ştia ce avea să facă în viitor. Poate că ea va lua masa împreună cu copiii în camera lor. Nu se cădea ca el să mănânce împreună cu ea în fiecare seară. Fără Jean, situaţia era mai mult decât stânjenitoare, iar singura soluţie posibilă era ca Wachiwi să ia mesele cu copiii.

Camerele pe care i le dăduse după ce aflase că fratele lui nu era cu ea se aflau la distanţă mare de cele ale sclavilor, nu cum o instalase verişoara lor, Angélique, în New Orleans. Avea la dispoziţie o sufragerie imensă cu vedere la ocean, un dormitor cu un pat cu baldachin demn

de o prinţesă, o baie mare, o garderobă şi o cameră în care putea să scrie la un birou foarte elegant. Wachiwi nu ştia ce va face cu atâta spaţiu şi era copleşită de tristeţe că Jean nu era cu ea. Dacă Jean ar fi fost cu ea, ar fi stat împreună în apartamentele lui imense, pe acelaşi etaj cu ale lui Tristan, dar în situaţia actuală, marchizul o instalase într-o altă aripă a castelului. Camera copiilor era chiar deasupra ei, la o aruncătură de băţ. Îi auzea, dar nu îndrăznea să urce la ei, ca să nu dea ochii cu privirea neînduplecată şi mutra dispreţuitoare a lui Mademoiselle.

Se plimbă prin cameră, deschizând sertare şi dulapuri, mirându-se de tot ce vedea, până când, la un moment dat apăru o servitoare, purtând o tavă de argint pe care se aflau diferite tipuri de carne, legume şi fructe, la care se adăugau şi nişte sosuri, o farfurie cu brânză, pâine şi un desert care arăta minunat. Ea izbucni în plâns când le văzu, deoarece ei se purtau atât de frumos cu ea, şi ea nu voia decât ca Jean să fie acolo.

Avu un somn agitat, trezindu-se des în imensul ei pat cu baldachin, drapat în satin roz, cu ciucuri de mătase cusuţi peste tot şi cu o saltea de pene de toată minunea. Visă din nou bizonul alb, dar, ca şi data trecută, nu înţelesese ce înseamnă. Atunci murise Jean, iar acum se întreba dacă nu cumva el se întoarcea la ea ca spirit; îşi dorea să-i spună ce să facă. Era pierdută acolo fără el şi la fel era şi Tristan, care habar n-avea ce să facă cu ea. Nu şi-o închipuia trăind la catul de sus al castelului până la bătrâneţe, moştenirea lăsată de fratele său. Dar ce altceva ar fi putut face cu ea? Nu putea să o trimită înapoi în America, din moment ce ea nu se putea întoarce la tribul ei. Nu putea să o refuze, să-i întoarcă spatele, să nu-i pese de ea. Cu siguranţă nu o putea ţine la castel pentru totdeauna decât dacă-i găsea ceva de făcut, dar nu ştia ce putea face. Nu credea că era în stare de prea multe lucruri. Niciuna dintre femeile pe care le cunoscuse nu era în stare să se descurce de una singură, fără protecţia

familiei şi a bărbaţilor. Wachiwi aparţinea unei alte lumi, total diferită de a lor. Era complet singură.

Dimineaţă, Wachiwi îşi puse una dintre rochiile dăruite de Jean. Ar fi vrut să meargă prin grădini, dar nu ştia cum să ajungă acolo, aşa că urcă scările spre camera copiilor. O nimerise din prima. Vocile micuţilor se auzeau tot mai tare pe măsură ce se apropia de camera lor, care era exact deasupra camerei ei şi putea auzi cum guvernanta îi certa cu asprime. Bătu la uşă, aşa cum o învăţase Jean, intră şi îi văzu. Agathe stătea pe podea cu o păpuşă, jucându-se, iar Matthieu se distra cu un cerc, pe care guvernanta tocmai îi spusese să îl lase jos.

Wachiwi le zâmbi, iar ei săriră pe ea de cum o văzuseră. Erau încântaţi să o vadă, iar ea stătu la poveşti cu ei câteva minute. Le zise că ar vrea să meargă în grădină, dar nu ştie cum să ajungă acolo, iar Matthieu începu imediat să se roage de guvernantă să le dea voie să-i arate drumul. Vizibil deranjată de ce se întâmpla şi de vizita lui Wachiwi, guvernanta acceptă cu jumătate de gură, iar câteva minute mai târziu, îmbrăcaţi, copiii alergau în jos pe scări, cu Wachiwi după ei. Afară era un soare cu dinţi şi bătea un vânt rece de noiembrie, dar pentru că alergau prin labirint, prin iarbă şi flori, copiilor nu le era frig, iar Wachiwi alerga şi ea alături de ei. Se simţea nemaipomenit şi arăta la rândul ei ca un copil. Niciunul dintre ei nu observă când tatăl copiilor apăru, privindu-i. Nu-i văzuse niciodată pe copiii lui simţindu-se atât de bine.

Wachiwi îl observă abia când mai că se izbi de el fugind de Matthieu. Tresări uimită la vederea lui; abia îşi mai trăgea sufletul. Se cufundă în scuze, cu un aer tare încurcat.

— Nu-i lăsa să te obosească de tot, o avertiză el.

— Îmi place să mă joc cu ei, zise Wachiwi, cu sufletul la gură, iar el observă că vorbea serios.

Mademoiselle folosi acel moment de pauză ca să le

spună că era momentul să meargă şi să se spele pentru prânz şi dispăru cu ei.

— Ai nişte copii minunaţi, declară ea, plină de admiraţie. Ne-am simţit foarte bine împreună în această dimineaţă. Încă zâmbea spunând asta, căci îi părea rău că ei plecaseră.

— Cum ai dormit? o întrebă el serios.

— Foarte bine, mulţumesc.

Era unul dintre răspunsurile gata făcute pe care le învăţase de la Jean încă de la primele lecţii. Dar, de fapt, nu spunea adevărul. Abia închisese un ochi.

— Este un pat foarte comod, continuă ea.

Asta era adevărat, dar visurile ei, grijile pe care şi le făcea cu privire la viitor, nu o lăsaseră să profite de moliciunea patului. Însă nu voia să pară nerecunoscătoare. Ştia foarte bine că nimic din ceea ce i se întâmplase nu îl privea pe el, ci doar era amabil, din dragoste şi respect pentru fratele lui, faţă de femeia cu care acesta ar fi vrut să se căsătorească.

— Mă bucur să aud asta. Sper că ţi-e destul de cald. În casă poate să fie destul de rece câteodată.

Ea râse.

— La fel este şi într-un cort.

O privi fără să ştie ce să-i spună şi râse şi el. Era incredibil de sinceră, fără să-i fie teamă să se poarte firesc ori să spună ce gândea, fără să fie nepoliticoasă sau impertinentă.

— Fratele tău mi-a povestit că aveţi nişte grajduri minunate.

Abia aştepta să le vadă, dar nu voia să îl oblige să i le arate.

— N-aş spune chiar aşa. Aveam de gând să mai cumpăr nişte cai în primăvară. Avem unii foarte buni. Îi folosesc mai ales la vânătoare. Vrei să vezi grajdurile?

Nu ştia ce altceva să îi sugereze. Se gândise să o invite să ia masa împreună la amiază, ca să fie politicos,

dar grajdurile păreau o idee bună să-şi petreacă timpul până atunci. Presupusese că aveau puţine lucruri în comun, iar conversaţia ar fi fost destul de superficială. Probabil că fratele lui avea despre ce să discute cu ea sau poate relaţia lor era strict fizică, pasională. Trebuia însă să accepte că franceza pe care o învăţase de la Jean era excelentă. Făcea mici greşeli, dar se corecta singură când se întâmpla. O învăţase bine, iar ea avusese la dispoziţie două luni pe vas ca să exerseze. Jean o pregătise cu multă seriozitate pentru sosirea în Franţa, pentru sosirea în lumea lui.

Wachiwi îl urmă la grajduri, iar lui Tristan nu-i scăpă lumina care se aprinse în ochii ei când intră. Mergea de la o boxă la alta, uitându-se la cai, câteodată intra la ei şi le pipăia muşchii de pe picioare. Le vorbi liniştitor într-o limbă despre care Tristan bănuia că este sioux şi remarcă fiecare cal bun cu ochi de cunoscător.

— Cred că îţi place să călăreşti, remarcă el agreabil, impresionat de uşurinţa cu care ea se apropia de cai şi de cunoştinţele ei.

Ea râse când îl auzi.

— Îmi place. Am cinci fraţi. Călăream împreună cu ei, iar câteodată mă puneau să mă iau la întrecere cu prietenii lor.

— Curse de cai?

Tristan rămase înmărmurit. Nu cunoscuse niciodată o femeie care să fi participat la curse de cai. La rândul ei Wachiwi ştia că el nu cunoscuse vreun nativ Sioux, deşi chiar şi pentru tribul ei era ceva neobişnuit.

Niciuna dintre fetele din trib nu se întrecuse cu bărbaţi, în afară de Wachiwi. El bănuia că toţi caii pe care ea îi călărise erau îmblânziţi.

— Vrei să mergem la o plimbare călare după-masă? sugeră el.

Asta era ceva ce puteau face împreună. O trata ca pe un oaspete de seamă, ceea ce şi era. Venise tocmai din

New Orleans ca să se mărite cu fratele lui, iar acum nu mai avea nimic de făcut, niciun motiv să rămână acolo, iar el niciun motiv să stea cu ea. Dacă o plimbare călare făcea ca timpul să treacă mai repede şi o şi distra, cu atât mai bine.

Privirea ei se învioră la auzul acestei propuneri.

— Călăreşti într-o parte, nu-i aşa? Întrebă el, dar ea clătină din cap.

— Nu.

Văzuse femei în New Orleans care călăreau într-o parte, dar i se păruse ciudat şi incomod. Un mod nesigur şi prostesc de a călări. Îi spusese şi lui Jean, iar el râsese de ea şi o anunţase că va trebui să înveţe să călărească într-o parte. Fusese singurul lucru pe care el i-l ceruse, iar ea refuzase să îl facă. Călăritul era un lucru sacru pentru ea.

— Cum preferi? Întrebă Tristan uluit. Nu şi-o putea imagina călărind ca un bărbat, deşi poate că era o tradiţie ca femeile Sioux să stea bărbăteşte în şa.

— Fără şa. Doar cu căpăstru şi frâie. Jean îi spusese cum se numesc. Aşa am călărit toată viaţa.

Nu-i pomeni despre micul ei truc de a călări câteodată de-a lungul calului.

Tristan era uimit de ceea ce îi sugerase, dar brusc deveni curios să vadă ce fel de călăreţ era.

— Ne va vedea cineva? Întrebă ea brusc, ceea ce îl şocă şi mai tare.

— Doar grăjdarii şi băieţii de la grajduri.

— Pot să mă îmbrac cum vreau?

El era tot mai speriat de dorinţele ei, dar, pentru că voia să fie politicos cu mireasa fratelui său, încuviinţă.

— Aş vrea să-mi pun rochia în care călăream de obicei. Nu pot să stau pe cal îmbrăcată cu toate astea. Arătă spre fusta voluminoasă, mănuşi, bonetă şi pantofi. Erau prea multe şi-i era imposibil să călărească înfăşurată în ele.

— Fă cum îţi pofteşte inima, draga mea, spuse el cu

blândeţe. Vom face o plimbare frumoasă pe dealuri, după-amiază. Ai văzut vreun cal anume pe care ai vrea să-l călăreşti? o întrebă în timp ce se întorceau la castel.

Grajdurile erau într-o clădire separată şi fuseseră construite de curând. Ea văzuse un cal care-i plăcuse şi, când i-l descrise, Tristan rămase uimit.

— Este un animal periculos. Nu este încă dresat. N-aş vrea să păţeşti ceva.

Ea era acum în responsabilitatea lui, chiar dacă nu era o tradiţie asemănătoare cu cea din tribul ei, unde fratele supravieţuitor trebuia să se însoare cu soţia fratelui mort, aşa cum făcuse Napayshni. Ea nu fusese soţia lui Jean, iar obiceiul nu exista în Franţa. Dar el se simţea oarecum responsabil pentru ea şi încerca să-şi dea seama ce însemna exact acest lucru, până unde mergeau obligaţiile lui faţă de ea şi ce ar fi trebuit să facă. Deocamdată se rezuma la a se purta politicos şi să-i ofere un acoperiş deasupra capului, până când ea va hotărî ce vrea să facă. Se gândea că totul ar putea dura chiar luni, aşa că lucrul cel mai bun era să facă tot ce credea ea că este mai bine. Dar asta nu însemna că trebuie să o omoare lăsând-o să călărească un cal în care nu putea avea încredere.

Luară masa împreună în sufrageria imensă, fiecare la câte unul dintre capetele opuse şi îndepărtate ale mesei. Bucătarul le pregătise o supă foarte gustoasă de peşte. Wachiwi o mâncă pe toată şi mâncă şi brânza şi fructele pe care le serviră după aceea. Apoi urcă la ea în cameră ca să se schimbe pentru plimbarea călare. Când se întoarse, Tristan remarcă uimit că era înfăşurată într-o pătură. O adusese cu ea, iar pe dedesubt avea rochia din piele de elan cu ace de porc spinos şi jambiere din piele de căprioară. În picioare avea mocasinii cu mărgele pe care şi-i făcuse singură. Se simţea în largul ei şi mergea cu o graţie remarcabilă. Privind-o, Tristan se simţi uşor jenat. În sinea lui, spera să nu o mai vadă nimeni în afară de

băieţii de la grajduri. Mergând în spatele ei spre grajduri, observă că se mişca mlădios, cu agilitatea unei dansatoare, demnă de numele ei. Nu o întrebă nimic despre rochie, ci doar dacă va putea călări îmbrăcată în ea. Încercase în van să o convingă să aleagă un alt cal. Observă astfel că, atunci când cineva încerca insistent să o influenţeze, devenea foarte încăpăţânată. Încercă să nu vadă privirile grăjdarului când ea urcă pe cal în rochia din piele de elan cu spatele gol. Oamenii făcuseră ochii mari de uimire, dar nu scoaseră niciun cuvânt. Părul ei ca abanosul îi curgea pe spate. Calul începu să se cabreze imediat ce urcă în şa, iar el observă cum ea devenea parcă o altă persoană şi într-o clipă se făcu una cu animalul, care se linişti ca prin farmec. Ieşi din grajduri calmă şi sigură de ea, urmată de Tristan, pe calul său, aprig, robust, dar nu la fel de sălbatic sau de bun de curse ca acela pe care îl călărea ea. Marchizul vedea că era liniştită, fericită şi era fascinat de cât de bine controla calul. Îl domina cu uşurinţă.

Nu rostiră nicio vorbă. Urmau drumul atât de familiar lui Tristan, iar când calul începu din nou să danseze, ea îl luă prin surprindere pe Tristan când îi lăsă frâu liber şi plecă glonţ. Calul era atât de rapid, iar ea ţinea atât de bine ritmul cu el, încât Tristan nu putu să îi urmeze şi, cum îi privea, îşi dădu seama că se uita la un călăreţ incredibil de talentat, mai talentat decât toţi bărbaţii pe care îi văzuse. Zbura, galopa, sări peste un obstacol, era una cu calul, avea controlul absolut, iar el nu ştia cine se simţea mai bine, Wachiwi sau calul ei. Era călăreţul cel mai grozav pe care îl văzuse în viaţa lui. Era o bucurie pentru ochi. Râdea când, în sfârşit, o ajunse din urmă, cu răsuflarea tăiată. Ea, în schimb, era fericită şi în largul ei.

— Să-mi aminteşti să nu mai încerc niciodată să te învăţ ceva despre cai. Dumnezeule, eşti incredibilă! Acum înţeleg de ce fraţii tăi pariau pe tine la curse. Îmi imaginez că nu au pierdut niciodată. Păcat că nu putem face asta

aici.

Părea că vorbeşte serios. Wachiwi pe cal era poezie în mişcare. Nu mai avusese niciodată aşa partener de călărie, fie el bărbat sau femeie.

— De ce? Era plină de curiozitate şi asculta cu atenţie tot ce îi spunea pe drumul de întoarcere la castel după plimbarea călare, care durase două ore. Nu voia să se întoarcă şi, de data aceasta, nici el nu voia.

— Femeile nu participă la cursele de cai, spuse el, iar ea dădu din cap.

— Nici în tribul meu nu se întrec călare. Apoi adăugă: Fratele tău a fost un călăreţ bun.

Îşi aminti goana lor pe cal din satul tribului Crow până în St. Louis. Călăreţi mai puţin pricepuţi decât ei ar fi fost omorâţi. Talentul lor şi experienţa le salvase viaţa.

— Da, a fost, încuviinţă Tristan.

— Şi tu eşti, zise ea zâmbindu-i. M-am simţit bine astăzi cu tine.

El fusese mult mai precaut decât ea şi avusese un cal mai încet, dar chiar şi aşa, se vedea că era un călăreţ excelent. Doar că nu atât de sălbatic ca ea. Puţini călăreţi erau.

— Şi eu m-am simţit bine, recunoscu el. Se simţea bine alături de ea. Iar conversaţia era degajată şi inteligentă. E amuzant să călăresc cu tine, Wachiwi. Poate e din cauza rochiei, o tachină. O fi vrăjită.

— O purtam în ziua când am fugit cu fratele tău din satul în care cei din tribul Crow mă ţineau ostatică.

Această mărturisire neaşteptată îl şocă. Îşi dădu seama cât de puţine lucruri ştia despre ea şi despre obiceiurile tribului ei. Nu putea concepe ca cineva să fie sclav.

— Fratele tău m-a salvat. Am fugit călare multe zile ca să scăpăm.

Nu-i spusese despre Napayshni. Nu era cazul să ştie.

— Cred că a fost înfricoşător, zise el înfiorat,

înţelegând cât de puţine lucruri ştia despre relaţia ei cu fratele lui.

— A fost groaznic, spuse ea calm. Am încercat de mai multe ori să fug, dar de fiecare dată mă prindeau şi mă aduceau înapoi. Îi arătă pe rochie semnul lăsat de săgeata cu care fusese rănită. O cususe, dar semnul era încă vizibil şi pe rochie, şi pe umăr. Avea o cicatrice urâtă, dar nu i-o arătă. Doar Jean ştia despre ea.

— Înspăimântător. Eşti o fată foarte curajoasă.

Curiozitatea lui era tot mai mare. Erau multe lucruri la Wachiwi, mai multe decât lăsa să se vadă. Nu era doar frumoasă, plăcută la vorbă şi o călăreaţă excelentă, dar avea o poveste şi nişte talente despre care el nu ştia deloc, dar bănuia că erau fascinante. Arăta ca un copil, dar nu era. Poate că, până la urmă, fratele lui ştia ce făcea. Tristan avusese îndoieli prima dată când o văzuse şi crezu că era doar o fată exotică şi drăguţă. Dar nu era deloc aşa.

— Tatăl tău este şef de trib?

Ea dădu din cap. El bănuise acest lucru din cauza siguranţei ei, a demnităţii şi a graţiei pe care le afişa.

— Un şef important. Se numeşte Ursul Alb. Şi fraţii mei vor fi şefi importanţi într-o bună zi. Deja sunt nişte războinici curajoşi.

Deodată, tristeţea i se oglindi în ochi. Îi era foarte dor şi se gândea des la ei. Erau atât de departe, iar ea ştia că nu-i va mai vedea niciodată. Lacrimile îi împăienjeniră privirea.

— Doi dintre fraţii mei au fost ucişi de Crow când m-au răpit. Pe ceilalţi nu-i voi mai vedea niciodată. Dacă mă întorc în tribul meu, provoc un război între ai mei şi cei din tribul Crow, deoarece am fugit de la ei. Fusesem dată şefului lor.

— Remarcabil, murmură Tristan, întrebându-se ce altceva, mai incredibil decât această poveste şi decât faptul că era o călăreaţă excepţională, ar mai fi fost de descoperit la Wachiwi. Duseră caii la grajduri şi Wachiwi îl

urmă înapoi la castel. Se făcuse târziu. Călăriseră mai mult decât plănuiseră iniţial, dar amândoi se simţiseră bine. El era obosit, dar Wachiwi părea mai vie ca oricând. Plimbarea pe dealuri în goana calului îi priise sufletului ei.

— Mâine plec la Paris pentru câteva zile, o anunţă el, înainte să se despartă de ea.

— Mergi la curtea regelui? Întrebă ea curioasă, de parcă era Matthieu sau Agathe.

— Probabil. Dar am şi alte lucruri de făcut. Când mă întorc, mergem din nou la plimbare călare. Poate îmi arăţi câteva dintre trucurile tale.

Ea râse când auzi ce spune, se întoarse spre el şi îi zâmbi.

— Te voi învăţa să călăreşti ca un Sioux.

— După tot ce am văzut astăzi, cred că îmi va plăcea. Îţi mulţumesc, Wachiwi.

Apoi, cu un zâmbet, urcă scările principale spre camera lui.

Pe când se îndepărta spre camera ei, Wachiwi îi auzi pe copii râzând în odaia lor. În loc să meargă direct în camera ei, se opri să-i salute. Uitase că era încă îmbrăcată cu rochia din piele, iar copiii o priveau fascinaţi. După cum era de aşteptat, guvernanta suferi un şoc şi alese să ignore o privelişte atât de dezgustătoare.

— Am văzut că azi ai călărit cu papa, comentă Matthieu. V-am văzut de la geam. Călăreşti foarte repede.

— Ai dreptate, recunoscu ea. Câteodată îmi place să fac asta.

— Mie nu-mi plac caii, strecură şi Agathe o replică, iar Wachiwi nu se strădui să o facă să se răzgândească. În lumea lor, poate era mai bine aşa.

— Mă înveţi şi pe mine să călăresc aşa? o rugă Matthieu, cu o privire visătoare.

— Dacă tatăl vostru este de acord, aş putea să te învăţ.

Nu-i spuse că şi tatăl lui o rugase să-l înveţe să

călărească în felul acela. Dar poate că aşa le putea răsplăti ospitalitatea şi bunătatea. Altfel se simţea inutilă. Nu venise acolo ca să nu facă nimic. Venise ca să fie soţia lui

Jean, dar acum trebuia să găsească altceva de făcut. S-ar putea să fie distractiv să-i înveţe pe marchiz şi pe fiul lui să meargă călare ca nişte războinici Sioux.

— Va trebui să-l întrebi pe tatăl tău. Fac cum vrea el, zise Wachiwi cu înţelepciune, în timp ce guvernanta pufni, privind-o cu asprime. Nu văzuse în viaţa ei ceva mai şocant ca rochia de piele a lui Wachiwi şi îi spuse asta lui Agathe după ce Wachiwi plecă.

— Mie mi-a plăcut, răspunse obraznic fetiţa. Şi lucrurile acelea albastre de pe ea erau chiar drăguţe. Mi-a spus că le-a vopsit chiar ea. Cu fructe de pădure. Agathe era mândră de noua ei prietenă. Era plăcut să aibă prin preajmă o femeie tânără care era drăguţă cu ei, nu o acriturăca Mademoiselle.

— Dezgustător, făcu guvernanta, apoi le întoarse spatele şi începu să pună jucăriile la loc.

În camera ei, privind oceanul de la geamul ei, Wachiwi se gândea la copii. Ştia că nu se va mai căsători. Refuzase peţitorii din satul ei şi pe Napayshni. Singurul bărbat pe care îl iubise vreodată şi cu care dorise să se căsătorească fusese Jean. Iar el murise. O lacrimă i se scurse pe obraz când îşi aminti de el. Cel puţin avea ocazia să fie drăguţă cu nepotul, nepoata şi cu fratele lui cât timp stătea acolo. Nu ştia ce se va întâmpla cu ea, doar că mai devreme sau mai târziu va trebui să plece. Nu putea rămâne acolo fără Jean. De asta era sigură.

A doua zi dimineaţa, în zori, Wachiwi îl urmări pe Tristan pregătindu-se de plecare. Se trezise devreme şi se uita pe fereastră când îl zări ieşind de la grajduri călare, împreună cu valetul şi un rândaş. Deoarece pleca singur, nu-şi mai bătuse capul cu caleaşca. În plus, aflase de la Matthieu că cei trei bărbaţi urmau să înnopteze la un han. Aveau de mers câte cincisprezece ore pe zi, timp de două

zile, până ajungeau la casa din Paris. Tristan îi mărturisise că nu îi plăcea să meargă la Paris. Prefera viaţa liniştită din Bretagne şi avea multe de făcut pe moşia lui, nu avea timp de pierdut la curtea regelui. Zicea că, de când îi murise soţia, mersese acolo cât de rar fusese posibil, dar nu voia să pară lipsit de respect faţă de rege, aşa că se mai ducea din când în când.

Wachiwi se întreba cum era la curte şi îi era greu să-şi imagineze. Jean îi povestise, dar ea nu-şi putea imagina decât femei care arătau ca verişoara Angélique, o imagine care nu-i dădea pace. Îi descrisese milioanele de lumânări şi de oglinzi, mesele lungi, încărcate de bucate alese, muzica, dansul, îi vorbise despre intrigile complicate care nu aveau nicio noimă pentru Wachiwi. Jean îi mai spusese că mulţi oameni urmăreau favoruri din partea regelui şi a reginei, iar din acest motiv făceau orice ca să le obţină.

Nu şi-l putea imagina aşa pe Tristan, cu atât mai puţin dansând. Părea un bărbat sobru, retras, mai degrabă fericit dacă era călare pe un cal sau împreună cu copiii săi. Nu şi-l imagina purtând pantaloni din satin şi perucă pudrată şi era fericită că nu era cazul să vadă aşa ceva. Îi plăcea de el aşa cum era acolo, în Bretagne.

Îl urmări cu privirea cum se îndepărta de castel, cu cei doi servitori călărind în spatele lui. Începu să plouă domol în timp ce ei se pierdeau în zare, iar ea ştia că aveau mult de mers până la Paris. Spera să nu răcească pe drum ori să se îmbolnăvească. Moartea lui Jean îi amintise că şi cei mai puternici bărbaţi sunt fragili. Începuse să-l placă şi să-l admire pe Tristan. Era fratele mai mare pe care nu îl mai avea, care îi lipsea atât de mult şi pe care Jean îl descrisese cu atâta dragoste şi respect. Tristan era un bărbat pe care te puteai baza. Se simţea stânjenită că depindea atât de mult de el în absenţa lui Jean. Dar, în acel moment, Tristan şi copiii erau tot ce avea. Se rugă ca el să ajungă cu bine înapoi acasă, atât pentru binele copiilor, cât şi al ei.

Capitolul 14

Avionul decolă spre Paris de pe Aeroportul Kennedy într-o vineri, chiar înainte de miezul nopţii. Brigitte se uita prin hublou, întrebându-se ce va face. Voia să meargă în Bretagne, dar se gândise ca înainte de asta să treacă pe la Biblioteca Naţională din Paris. Părea simplu, odată ce te obişnuiai cu felul în care era organizată arhiva. Nu trebuia decât să caute „marchizul de Margerac" şi să vadă ce găsea acolo despre el. Ştia deja că se căsătorise cu Wachiwi, dar voia să afle mai multe despre ei. Apoi va merge în Bretagne cu trenul.

În ultima săptămână îşi îmbunătăţise franceza. Fusese bună la franceză în colegiu, chiar scrisese nişte eseuri apreciate, dar nu o mai vorbise de şaisprezece ani. În ultimele zile ascultase doar casete Berlitz cu lecţii de franceză, dar în momentul în care însoţitoarea de bord de la Air France i se adresă în franceză, paralizã pe scaun. Înţelegea tot, dar nu putea răspunde. Nu-şi dorea decât ca cei de la Arhivele Naţionale să vorbească engleza. Plănuia să meargă acolo luni.

Îşi făcuse rezervare la un hotel undeva în zona Montparnasse, care îi fusese recomandată de cineva de la birou în urmă cu câţiva ani. Şi ea, şi Ted îşi doriseră dintotdeauna să meargă la Paris, dar nu reuşiseră să ajungă. Au mers totuşi în Grand CAmyon şi la un târg de artă în Miami. Acestea fuseseră cele mai îndepărtate destinaţii în care ajunseseră. Şi iat-o acum, singură, în drum spre Paris, în timp ce el era plecat pe şantierul arheologic din Egipt.

Vieţile lor luaseră cursuri diferite. Ei îi plăcea însă direcţia spre care se îndrepta viaţa ei şi se simţea bine.

La Paris vremea era minunată a doua zi, la aterizare. Era încă răcoare, iarna se simţea în aer, dar soarele strălucea puternic. Luă un taxi de la aeroport până la hotel. Reuşise să-i spună şoferului, în franceză, unde voia să meargă, iar el înţelesese, ceea ce era deja o victorie. Îşi

făcuse paşaport nou, întrucât cel vechi expirase. Atât de mult timp trecuse de la ultima sa ieşire din ţară. Dar gata acum! Se simţea tot mai îmbătată de emoţie pe măsură ce se apropiau de oraş. Şoferul nici că fusese mai inspirat în alegerea traseului. Trecuseră pe Champs Elysies, unde văzu Arcul de Triumf, apoi prin Place de la Concorde, unde o mulţime de mirese japoneze se pozau în rochiile lor albe, după care pe malul Senei, spre Rive gauche[5], la hotel. Pe drum zări şi Turnul Eiffel.

Hotelul era curat, iar camera micuţă. Peste drum erau un bistro, o drogherie şi o curăţătorie; avea la-ndemână tot ce era nevoie. După ce-şi lăsase valiza în cameră şi reuşise să se cazeze vorbind în franceză, bineînţeles, mai avu o nouă victorie: ieşi la o cafenea de pe marginea străzii şi comandă ceva de mâncare. Se descurca minunat şi se simţea stăpâna propriului destin în timp ce privea trecătorii de pe stradă. Erau multe cupluri care se sărutau, bărbaţi pe motoscutere, cu fete care aveau braţele înlănţuite în jurul lor sau invers. Parisul părea oraşul perechilor de îndrăgostiţi, dar nu se simţea deloc stingheră, oricât de ciudat ar putea părea acest lucru. Era fericită şi încântată de motivul prezenţei ei acolo şi abia aştepta să meargă luni la arhive. Spera doar să găsească pe cineva care să ştie suficientă engleză cât să o ajute. Dacă nu, se va descurca în franceza sa ruginită. Spre surprinderea ei, nici măcar nu se temea. Tot ce făcea părea să fie ceea ce trebuia.

După ce mâncă de amiază, hoinări pe străzile strâmte din Montparnasse, iar în cele din urmă găsi singură drumul înapoi la hotel, fără să întrebe adresa. În noaptea aceea, în pat, citi din nou notiţele pe care le scrisese despre Wachiwi. Acum voia să afle dacă existau informaţii despre ea sau despre marchiz, poate chiar despre o vizită

5 Rive gauche – malul stâng al fluviului Sena, parte a Parisului unde se află cartierele sale boeme, Montmartre şi Montpamasse (n.red.)

la curtea regelui sau despre cum se cunoscuseră, dacă mai conta. Se căsătorise cu el şi avuseseră copii, ceea ce era destul. Dar, dacă ar găsi vreo informaţie despre prezenţa ei la curte, ar fi cireaşa de pe tort sau, cum ar spune francezii, la cerise sur le gateau.

În acea duminică, Brigitte exploră şi St. Germain des Prés şi se duse la biserică. Făcu o plimbare şi până la Luvru, apoi cutreieră malurile Senei. Intrând în pielea turistului, admiră Turnul Eiffel, sperând că acesta va străluci zece minute, aşa cum strălucise cu o seară înainte. Dar asta nu se întâmpla în timpul zilei. Uitase cât de mult îi plăcuse mereu, de la distanţă, acest oraş; era minunat şi făcea parte din tradiţia familiei ei. La fel era şi Irlanda, pe linie paternă, dar faţă de ea nu manifestase un asemenea interes, nu avea nicio afinitate. Franţa era mult mai romantică şi puteai citi multe lucruri interesante despre ea. Fusese dintotdeauna pasionată de istoria Franţei, poate şi pentru că mama ei îi povestea atât de multe, dar şi pentru că după vârsta de unsprezece ani, tatăl ei dispăru, şi, odată cu el, se risipiră toate legăturile cu strămoşii ei irlandezi.

Duminica trecu mai repede decât se aşteptase, iar la cină ieşi la bistroul de peste drum de hotel. Mâncarea nu fusese extraordinară, dar era bună şi, înainte să meargă la culcare, făcu încă o plimbare pe malul Senei, privind cum vaporaşele pluteau cu toate luminiţele aprinse. În depărtare se vedea catedrala Notre Dame, iar Turnul Eiffel, în sfârşit, sclipi pentru ea. Se cutremură de emoţie în timp ce privea, se simţea ca un copil care primise jucăria mult dorită. Şoferul de taxi îi spusese că asta se întâmpla din

2000: turnul este luminat timp de zece minute la fiecare oră. Până şi parizienii se bucurau de acest spectacol.

Se duse la culcare încântată, iar a doua zi se trezi devreme. Hotelul le oferea la micul dejun croasante şi

cafea în hol, iar ea luă câteva, după care se urcă într-un taxi spre Biblioteca Naţională. Aceasta se afla pe cheiul François Mauriac şi era deschisă când ajunse. Se îndreptă spre biroul de informaţii, explicând ce anume căuta şi din ce perioadă. Cei de acolo o îndrumară la etaj, unde dădu peste o bibliotecară fără niciun chef să o ajute. Pur şi simplu părea enervată de prezenţa ei şi nu ştia o iotă în engleză. Era o diferenţă de la cer la pământ faţă de ajutorul primit de la mormoni în Salt Lake.

Brigitte notă cu atenţie pe o foaie de hârtie ce căuta, ce fel de cărţi o interesau, pe ce perioadă de timp şi subiectul, dar femeia i-o trânti înapoi împreună cu un potop de cuvinte ostile în franceză. Brigitte nu mai ştia ce să facă şi dintr-odată o copleşi dorinţa de a izbucni în plâns, dar se controlă, respiră adânc şi mai încercă o dată. În cele din urmă femeia dădu din umeri, îi aruncă înapoi hârtia şi plecă. Brigitte rămăsese pironită locului, cu ochii după ea, dorind să-i ardă una, dar până la urmă se îndepărtă şi ea, învinsă. Ştia că nu va rezolva nimic aşa. Voia să se adune şi să se gândească la ce avea de făcut. Poate ar fi trebuit să plece din Paris şi să meargă pentru documentare în Bretagne. Se întoarse să plece, dar în timp ce se îndepărta de birou, se ciocni de un bărbat aflat în spatele ei. Se aştepta ca şi acesta să strige la ea. În schimb, el zâmbi.

— Vă pot ajuta cu ceva? Nu sunt prea amabili cu străinii pe aici. Trebuie să ştii cu exactitate ce cauţi, zise el într-o engleză impecabilă. Fusese atent la schimbul de replici dintre cele două femei. Întinse mâna după hârtie, iar Brigitte i-o dădu fără un cuvânt. Părea să aibă vreo patruzeci de ani. Era francez, dar vorbea engleza cu accent britanic, aşa cum o vorbesc francezii cu studii. Era îmbrăcat în blugi, hanorac cu glugă şi saboţi din piele, iar părul îi era aproape la fel de negru ca al ei. Avea nişte ochi blânzi, căprui şi o privea cu un zâmbet plăcut. Luă hârtia şi se îndreptă din nou spre birou. Aceeaşi femeie reveni, iar

el, calm, îi explică ce credea că o interesa pe Brigitte. Femeia dădu din cap, dispăru şi se întoarse apoi cu localizarea exactă a documentelor care o interesau. El nu întrebase nimic diferit faţă de ea. Doar că franceza lui era mai bună decât a ei.

— Îmi pare rău. Nu sunt foarte amabili. Eu vin aici tot timpul. Îţi pot arăta unde e secţiunea care te interesează. Am scris o carte despre Ludovic al XVI-lea anul trecut. Ştiu unde este.

— Eşti scriitor? Îl întrebă în timp ce o conducea prin bibliotecă spre secţiunea care o interesa. Văzu acolo birouri, scaune, bănci şi stive de cărţi.

— Sunt istoric convertit în romancier deoarece nimeni nu cumpără istorie dacă nu este înfrumuseţată sau romanţată, ca să fie mai interesantă. Adevărul este că poveştile adevărate sunt mult mai uimitoare, doar că nu sunt prea bine scrise. Şi tu eşti scriitoare?

Îi înapoie bucata de hârtie cu zâmbetul pe buze. Era de înălţime mijlocie şi avea părul răvăşit, ceea ce îl făcea să arate ca un băieţel. Categoric era francez. Nu era sexy, era prietenos. Zâmbi în sinea ei, gândindu-se că Amy ar fi spus că este „drăgălaş”.

— Sunt antropolog. Fac nişte cercetări despre istoria familiei mamei mele. Sau făceam. Îmi place foarte mult şi am ajuns să fac toată documentarea de plăcere. Sper să găsesc nişte jurnale despre curtea regală franceză. Ştii ceva despre asta? Părea că el era singura ei şansă de a repera ceva.

— Sunt foarte multe. Trebuie să le iei la mână. Cauţi ceva anume?

— Caut referiri la indienii Sioux pe care regele Ludovic al XVI-lea i-a invitat la curte ca oaspeţi şi la un înaintaş al meu care era marchiz.

— Pare interesant. Ar trebui să scrii un roman despre asta, îi sugeră, în glumă.

— Scriu doar nonficţiune universitară care nu aduce

bani şi plictiseşte cititorii.

— Aşa am făcut şi eu până când am început să scriu romane istorice, ceea ce chiar îmi place. Te joci cu datele istorice, adaugi personaje imaginare alături de cele reale, iar acestea fac tot ce vrei tu. Mă rog, aproape tot ce vrei tu.

Părea interesat de ce făcea ea şi o ajută foarte mult.

Plecă apoi să-şi facă propria documentare. Brigitte luă din raft un vraf de jurnale din secţiunea pe care i-o arătase el, dar nu găsi nicio referire la Wachiwi sau la familia de Margerac, aşa că ziua nu părea una reuşită. Dădu din nou peste tip când plecă de la bibliotecă în acea după-masă. Stătuse acolo toată ziua, fără să mănânce nimic. Avusese un măr în poşetă pe care îl ronţăise în timp ce citea.

— Ai găsit ceva? Întrebă el curios. Ea clătină din cap dezamăgită.

— Păcat. Dar nu te da bătută! Trebuie să fie pe aici, pe undeva. Aici găseşti orice, zise el cu calm. Dar el ştia cum să se descurce în arhive, ea nu.

— La ce lucrezi? Îl întrebă politicos în timp ce ieşeau amândoi din clădire.

— La o carte despre Napoleon şi Joséphine. Nu e deloc un subiect neobişnuit, dar e o plăcere să scrii despre el. Predau literatură la Sorbona, ca să-mi plătesc chiria. Dar şi cărţile mă ajută.

Era foarte prietenos, deschis faţă de ea şi se prezentă în timp ce stăteau pe treptele de la intrare. Se numea Marc Henri. Îi părea un nume familiar, dar era de fapt un nume francez obişnuit.

Îl revăzu a doua zi, în timp ce-şi croia drum printre maldărele de cărţi. Nici în ziua aceea nu găsise nimic interesant, iar el se îndreptă spre ea. Era extenuată de atâta citit în franceză. Trebuia să folosească neîncetat un dicţionar, ceea ce făcea ca munca ei să fie şi mai dificilă.

— Cum se numea strămoşul tău care era marchiz?

Poate îl găsesc eu, îi sări el în ajutor, iar ea îi scrise numele pe o bucată de hârtie. Poate găsim trimiteri la el în listele pe care le au. Cinci minute mai târziu, Marc îl găsi. Se simţea jenată de faptul că lui îi fusese atât de uşor să-l găsească, iar ei atât de greu. Dar arhivele erau încurcate, te puteau zăpăci şi nici nu erau în limba maternă.

Îl căutară împreună pe Tristan de Margerac şi îi găsiră adresa din Paris din anul 1785. Era tot pe malul stâng, iar ea simţea că nu putea fi departe de locul în care stătea ea. Se întreba ce se afla acum în acea clădire. Nu găsiseră nimic în schimb despre soţia lui.

— S-ar putea să-l găsim mâine şi în nişte jurnale, dacă mergea des la curte, spuse Marc cu speranţă. Locuia permanent în Paris?

— Nu, reşedinţa familiei era în Bretagne. Am de gând să merg acolo săptămâna viitoare, să vizitez castelul.

— Ai nişte strămoşi tare sofisticaţi, o tachină el şi amândoi izbucniră în râs. Ai mei erau ori săraci, ori preoţi, ori în închisoare. Dar ce e cu indienii Sioux pe care îi cauţi? Eşti înrudită şi cu ei?

Glumea şi nu se aştepta la răspunsul afirmativ pe care îl primi.

— Marchizul a fost căsătorit cu o indiană Sioux, fiica unui şef de trib din Dakota de Sud. Încerc să-mi dau seama cum s-au întâlnit. Probabil că la curtea regelui. Nu ştiu însă cum a ajuns ea acolo sau în Franţa. Este o tânără extraordinară.

— Cu siguranţă a fost, dacă un nobil francez a luat-o de soţie. Ar fi interesant de aflat cum s-a întâmplat, nu-i aşa? Ea îi povesti despre descoperirile pe care le făcuse la Biblioteca Mormonilor şi la Universitatea din Dakota, iar el părea uluit.

— E fascinant. Înţeleg de ce te preocupă atât de mult. Şi eu simt la fel când citesc despre Joséphine Bonaparte. Şi ea era o femeie fermecătoare. La fel ca Maria-Antoaneta. Ţi-aş da nişte cărţi, să citeşti despre ele,

dar sunt toate în franceză. Apoi îi sugeră, în treacăt, să bea ceva împreună, iar ea acceptă, fiind oarecum vrăjită de interesul lor comun pentru istorie şi cercetare. De obicei nu ieşea cu oameni pe care nu-i cunoştea, dar în apropiere era o cafenea, iar el părea un tip agreabil.

— Spune-mi, aşadar, cu ce te ocupi atunci când nu-ţi vânezi strămoşii prin Franţa? Predai antropologie sau scrii cărţi? o întrebă în timp ce se aşezau la o masă în cafenea.

— Am lucrat în comisia de admitere a Universităţii din Boston timp de zece ani. Iniţial se gândi să-i spună că-şi dăduse demisia, dar hotărî să-i spună adevărul. Am fost disponibilizată. Adică am fost concediată, înlocuită cu un computer.

— Îmi pare rău. Ce vei face acum?

— Deocamdată, ce fac acum. Apoi, când mă întorc acasă, probabil că voi lucra tot într-o comisie de admitere, dar a altui colegiu. Sunt foarte multe în Boston, acolo locuiesc eu.

El zâmbea în timp ce ea povestea.

— Am făcut un master în literatură la Harvard şi unul la Oxford. M-am distrat mai tare în Boston. Unde locuieşti?

Îi spuse, iar el îşi aminti că avusese un apartament la patru străzi distanţă de al ei. Era o coincidenţă amuzantă, apoi ea îşi dădu seama de unde îi ştia numele.

— Ai scris o carte despre un băieţel care îşi căuta părinţii după război, nu-i aşa? Acum îmi amintesc numele tău. Am citit traducerea. A fost incredibil de emoţionantă. Erau în Rezistenţă şi fuseseră omorâţi, o altă familie îl luase la ei, iar în cele din urmă băiatul se căsătoreşte cu fata lor. A fost una dintre cele mai plăcute cărţi pe care le-am citit, cu toate că era foarte tristă.

El păru încântat de apreciere.

— Băieţelul acela era tatăl meu. E vorba de părinţii mei, de fapt. Mama mea este fiica celor care l-au primit pe tata în casa lor. Bunicii mei au fost omorâţi în timpul Rezistenţei. A fost prima mea carte. A fost scrisă în

memoria lor.

— Îmi amintesc. Am plâns ca o nebună când am citit-o.

— Şi eu am plâns când am scris-o.

Era impresionată de faptul că el scrisese acea carte. Fusese extraordinar de frumos şi de emoţionant scrisă, îşi putea da seama de asta chiar şi numai din traducere. O bântuise săptămâni întregi după ce o citise.

— Ştii ceva, chiar semeni cu o indiană, spuse el privind-o.

— Şi asistenta de la Biblioteca Mormonă de Istorie a Familiei a spus acelaşi lucru. Cred că e doar din cauză că sunt brunetă.

— Îmi place ideea că ai fi pe jumătate indiană Sioux. Cât poate fi de exotic! Şi de interesant. Majoritatea poveştilor noastre de familie sunt plictisitoare, dar uită-te la tine! O stră-stră-stră-stră-ce-o fi-bunică indiană, venită din America şi căsătorită cu un marchiz.

— Ba încă şi mai bine, a fost răpită de un alt trib, de unde a fugit. S-ar putea să-l fi omorât pe şeful tribului şi să fi fugit cu un francez, un bărbat alb, se pare, şi aşa a ajuns aici. Nu e deloc rău pentru o femeie în anul 1784-

— Acestea sunt gene puternice, zise el admirativ.

Dar şi ale lui erau la fel, îşi aminti ea că citise în carte. Bunicii lui fuseseră eroi de război, decoraţi postum de generalul de Gaulle. Salvaseră nenumărate vieţi până când şi le-au pierdut pe-ale lor.

— Şi ce mai poţi să-mi spui despre tine? Scrii cărţi academice. Ai lucrat până de curând într-o facultate. Eşti căsătorită?

Părea că vrea să afle mai multe despre ea. E drept că şi Brigitte ar fi dorit să afle mai multe despre el, dar încerca să se păstreze în limite rezonabile. Nu conta cât era de atrăgător, ea trebuia să se întoarcă acasă peste câteva zile, iar el trăia la Paris. Aşa că, indiferent cât de atraşi erau unul de celălalt, nu puteau fi decât prieteni. Nu

se putea mai mult decât atât. Nu era adepta sexului ocazional sau cu bărbaţi pe care nu îi va mai întâlni vreodată. În plus, nu-şi revenise încă de pe urma despărţirii de Ted. Aşa că nu puteau fi decât prieteni. Nimic mai mult.

— Nu sunt căsătorită. Am treizeci şi opt de ani. Nu am fost căsătorită niciodată şi tocmai m-am despărţit de iubitul meu acum câteva săptămâni. Şi el lucra la universitate, răspunse ea cu sinceritate.

— Aha, doi universitari, zise Marc, plin de interes. De ce v-aţi despărţit? Ştia că nu era politicos să o întrebe, dar nu-şi putea stăpâni curiozitatea.

— A plecat în Egipt ca să conducă un şantier arheologic şi vrea să stea acolo mai mulţi ani. S-a gândit că e mai bine să mergem fiecare pe drumul lui. Aşa că ne-am despărţit.

Chipul lui oglindea surprindere faţă de spusele ei.

— Şi cum te simţi? Ai suferit mult? Îi căuta privirea în timp ce o întreba, iar ea dădu din umeri.

— Nu chiar. Am fost dezamăgită. Credeam că va dura pentru totdeauna. M-am înşelat. Încerca să pară mult mai detaşată decât era de fapt. Totul era încă proaspăt, iar rana nu se vindecase.

— Am avut şi eu o relaţie asemănătoare. Era rândul lui Marc să se confeseze. Am fost împreună timp de zece ani. Ne-am despărţit anul trecut. Mi-a declarat că şi-a dat seama că nu vrea să se mărite şi să aibă copii. Eu crezusem că asta vrea. Am aşteptat-o până a terminat medicina, după care nu m-a mai vrut. Pare stupid acum, după câţiva ani. Dar mi-am dat seama că, de fapt, pasiunea se pierduse de mult timp. Am fost îndrăgostiţi la început, în primii ani. Pe urmă, totul a devenit comod, prea călduţ. Ca şi cum te laşi în voia valurilor şi, într-o bună zi, te trezeşti într-un loc în care nu vrei să fii, împreună cu cineva pe care nu-l cunoşti. Nici eu nu am fost căsătorit niciodată. Şi, după toată povestea asta, nu cred că voi vrea

vreodată. Mi-am irosit zece ani din viaţă în această relaţie. Acum mă bucur de libertate şi fac ce vreau. Nu regret că am fost împreună cu acea femeie, doar că am stat atâta timp. Am sperat că relaţia noastră se va transforma, dar nu s-a întâmplat aşa.

Era exact povestea ei cu Ted. Relaţia nu se transformase.

— Mi-a luat ceva timp să-mi revin, dar sunt bine. Acum suntem prieteni. Mai ieşim din când în când la cină. Nu a întâlnit până acum pe nimeni altcineva şi cred că ar vrea să fim din nou împreună, dar nu se mai poate. Îmi place viaţa mea de acum.

— Nu cred că eu şi Ted vom fi vreodată prieteni. Măcar din cauza geografiei, dacă nu din alt motiv. Am fost tare supărată, mai ales pe mine însămi. Am făcut o groază de presupuneri fără niciun fundament. Am fost oarbă în faţa tuturor semnelor.

— Tuturor ni se mai întâmplă. Am păţit-o şi eu. Acum am patruzeci şi doi de ani şi sunt burlac. Nu e chiar ceea ce m-am aşteptat, dar nu mă plâng.

Părea că se împăcase cu situaţia, la fel ca şi ea.

— Nici eu nu mă plâng, spuse ea în şoaptă. Mă simt însă ca un personaj din reclame, care spune: Hopa, am uitat să fac copii! Şi chiar am uitat. Am fost ocupată până peste cap să nu cumva să mă maturizez. Cred că este unul dintre efectele muncii într-o universitate. Uiţi câţi ani ai. Crezi că eşti şi tu unul de-ai lor.

— Ai dreptate. Îmi plac studenţii cărora le predau, dar nu aş vrea să stau prin preajma lor permanent. E o viaţă care te îngrădeşte, până la urmă. Îşi termină paharul de vin şi îi zâmbi. Vrei să facem o plimbare, să vedem unde au locuit iluştrii tăi strămoşi?

Ea îşi notase adresa la bibliotecă în ziua aceea.

— E o idee bună.

Îi plăcea caracterul lui deschis şi sincer şi era o persoană cu care aveai ce povesti. Îi plăcea tare mult de el.

Îi părea rău că el nu locuia în Boston, deoarece ar fi putut deveni buni prieteni.

Scoase adresa din poşetă şi i-o dădu. El cunoştea locul exact. Era la doar câteva străzi de hotelul în care stătea ea, pe strada du Bac. Găsiră numărul cu uşurinţă şi văzură şi casa când ajunseră acolo. Era o clădire care fusese frumoasă cândva şi care acum părea uzată. Porţile care dădeau în curte erau deschise, iar ei intrară. Marc îi spuse că, judecând după tăbliţele de afară, acum se aflau acolo birouri guvernamentale, la fel ca în multe alte clădiri vechi de pe malul stâng al Parisului. Îţi dădeai seama cu uşurinţă cum arătase casa odinioară, cu boxe pentru caleşti, care fuseseră transformate în garaje, geamuri înalte şi, probabil, explică Marc, o grădină mare în cealaltă parte a casei. Era un loc minunat, şi în timp ce Brigitte o privea, simţi, ca prin farmec, siguranţa că Tristan de Margerac locuise acolo când venea la Paris, iar Wachiwi trăise şi ea acolo. Fără îndoială că foloseau casa atunci când veneau la curtea regală şi petreceau un timp în oraş.

Se întoarseră pe trotuar, iar el o conduse la hotel. O întrebă dacă avea să se ducă a doua zi la arhive, iar ea îi răspunse că aşa ar vrea. Apoi îi propuse să ia masa împreună la amiază, iar ea acceptă. Era plăcut să ai pe cineva cu care să împărtăşeşti proiecte de viitor, ea despre căutarea urmelor lui Wachiwi, el despre cercetările pentru noua carte.

Când ajunse la bibliotecă a doua zi, Marc o aştepta în hol. Căutase deja nişte referinţe pentru ea şi de data asta, când le analiză, ea îşi dădu seama că găsise o mină de aur. Îi venea să ţopăie de fericire când văzu ce găsise şi se grăbi să meargă după el. Descoperise într-un jurnal relatările unei doamne de companie a reginei, referitoare la marchizul de Margerac şi la frumoasa lui soţie indiană. Spunea că asistase la căsătoria lor, care se oficiase într-o bisericuţă lângă casa lor din strada du Bac. După ceremonia religioasă se organizase acasă o mică recepţie,

iar a doua zi, noua marchiză fusese prezentată la curtea regelui şi reginei. Îi menţiona chiar şi numele, Wachiwi.

Brigitte se emoţionă la gândul că recepţia nunţii lor avusese loc chiar în casa pe care o văzuse cu o seară înainte împreună cu Marc. Era incredibil şi atât de real deopotrivă. Nu se făcea însă nicio menţiune la felul cum ajunsese Wachiwi în Franţa. Apoi, ca prin minune, mai târziu în acea după-amiază, Brigitte dădu peste un alt jurnal al aceleiaşi doamne de companie, în care aceasta povestea despre viaţa de la curte. Printre altele, ea menţiona naşterea primului copil al lui Tristan cu Wachiwi şi botezul lui. Spunea că bebeluşul fusese botezat după fratele mai mic al marchizului, care venise cu Wachiwi din America. Doamna de companie relata că acesta o salvase şi voia să se însoare cu ea, dar murise în timpul călătoriei spre casă. În cele din urmă, Wachiwi se măritase cu fratele mai mare, marchizul. Deci aşa ajunsese ea aici. După cum se arăta în jurnal, fratele mai tânăr, contele Jean, o salvase şi o adusese din New Orleans în Bretagne pe vas. Probabil, el era francezul menţionat de povestirile din Dakota de Sud. Brigitte se întreba dacă nu cumva şeful tribului Crow, pe care se presupunea că l-a omorât Wachiwi când încerca să fugă, fusese de fapt ucis de Jean, cel care o salvase. Cum o găsise el nu va şti nimeni niciodată. Dar acum ştia cum ajunsese Wachiwi în Franţa. Mai erau menţionaţi nişte şefi de trib Sioux care veneau din când în când la curte, dar se pare că nu erau rude cu Wachiwi. Femeii care scrisese jurnalul i se părea ciudată obsesia regelui lor pentru indieni. Era de părere că indienii care vizitau curtea nu erau suficient de supuşi, dar nu avea decât lucruri bune de spus despre

Wachiwi, pe care o considera o fată grozavă şi o soţie excelentă pentru marchiz. Brigitte cercetă cu atenţie mai multe jurnale ale acestei doamne, dar nu mai găsi referiri despre marchiz şi mireasa lui. Dar acum avea toate datele care îi erau necesare.

Era în culmea încântării când îi povesti totul lui Marc la sfârşitul zilei, când se întâlniră din nou la un pahar, ca să-i poată spune tot ce aflase. Şi el avusese o zi bună, deoarece, la rândul său, găsise nişte jurnale interesante la Joséphine, scrise de doamnele ei de companie şi de o prietenă apropiată.

— Ce ai de gând să faci acum? o întrebă Marc cu interes.

— Nu ştiu. Îi voi scrie toate aceste informaţii mamei mele, ca să le folosească pentru istoria familiei noastre, pe care o scrie. Până la urmă, acesta a fost scopul căutării mele.

— Da, aşa a fost, cât timp strămoşii tăi erau oameni obişnuiţi, dar acum lucrurile s-au schimbat, zise el serios. Fata asta e remarcabilă. Trebuie să scrii o carte despre ea. Dacă o şi romanţezi puţin, vei scoate un roman senzaţional. Dar povestea e palpitantă chiar şi aşa cum e acum. La fel ca povestea bunicilor mei. Câteodată, nimic nu este mai interesant, mai de poveste, decât adevărul.

Brigitte nu ştia ce să facă, dar, cu siguranţă, părea un subiect mai captivant decât dreptul la vot al femeii. De asta era sigură. Se temea însă că, dacă începea să scrie povestea lui Wachiwi, nu va putea să o facă aşa cum se cuvenea.

— Eu sunt fascinată de această poveste deoarece are legătură cu mine. Chiar crezi că i-ar putea interesa şi pe alţii? Întrebă ea, şovăind. Era ceva mult prea departe de domeniul ei.

— Cum să nu! Tu ai citit cartea despre tatăl meu când era doar un băieţel. Fata asta a călătorit peste mări şi ţări, a fost răpită de indieni, s-a căsătorit cu un nobil. Ce vrei mai mult de-atât? Ştii ce s-a întâmplat cu ei în timpul Revoluţiei? Au fost ucişi?

— Nu cred. Datele morţii lor sunt înregistrate mult după Revoluţie.

— Mulţi nobili din Bretagne au rezistat şi au scăpat

de ghilotină. Au rezistat până la capăt şi se aflau departe de Paris, ceea ce i-a ajutat. Mulţi regalişti şi nobili din Bretagne au supravieţuit. Unii au reuşit chiar să-şi păstreze castelele. Francezii îi numesc ţuani pe regaliştii care au supravieţuit Revoluţiei.

— Voi afla aceste lucruri când merg în Bretagne. Mă duc într-acolo peste câteva zile.

Deodată, îi veni o idee nebunească, cu atât mai mult cu cât abia îl cunoscuse, dar fusese atât de amabil, încât simţea că sunt prieteni de-o viaţă. Vrei să vii şi tu?

El nu ezită nicio secundă.

— Mi-ar plăcea foarte mult.

Apoi ea se nelinişti. Nu voia ca el să-şi facă o imagine greşită. Nu-i făcuse nicio propunere, doar îl rugase ca pe un coleg sau prieten. Însă el înţelesese. Nici el nu voia să strice prietenia care se înfiripase între ei şi ştia prea bine că ea se va întoarce în Statele Unite după ce îşi va termina documentarea.

— Apropo, nu e vorba de vreo idilă, clarifică ea, iar el râse. Americancele erau atât de directe. Asta îl şocase când fusese la universitate în Boston. O franţuzoaică ar fi formulat altfel aceste lucruri.

— Am înţeles. Nu-ţi face griji. Te pot ajuta acolo cu documentarea.

— Ai fost extraordinar, spuse ea din toată inima. Ajutorul lui fusese nepreţuit. Parcă providenţa i-l scosese în cale. Dacă nu ar fi apărut, ea nu s-ar fi descurcat la Biblioteca Naţională. Avea să-i fie mereu recunoscătoare. Doar că nu voia să se implice într-o relaţie acum. Nu avea niciun rost şi nu ar fi avut decât de suferit, chiar dacă îl găsea deosebit de atrăgător. Le era mult mai bine prieteni şi se pare că şi el gândea la fel.

— Ştiu un hotel drăguţ, apropo. Voi face rezervările şi, da, ştiu, două camere şi o centură de castitate pentru doamna.

— Îmi pare rău, se înroşi ea. Am fost nepoliticoasă?

— Nu, doar onestă şi îmi place asta. În felul ăsta ştim amândoi cum stăm.

— Ar fi o prostie să începem ceva, apoi eu să plec. Ne va părea rău la amândoi.

— Întotdeauna judeci totul la rece? Îl interesa persoana ei şi îi plăcea ce descoperise până atunci.

Ea rămase puţin pe gânduri, apoi dădu din cap.

— De cele mai multe ori.

— Ştii că nu e obligatoriu să te întorci. Chiar tu ai spus că nu ai o slujbă. Ai putea lucra la Universitatea Americană din Paris, au şi ei o comisie de admiteri, şi ţi-ai putea scrie cartea aici.

Spre surprinderea ei, el găsise imediat soluţiile. Îi plăcea să organizeze vieţile celorlalţi şi să-i ajute să obţină ce voiau. Dar ea nu voia să scrie o carte despre ruda ei şi nici să rămână la Paris. Voia să meargă acasă.

— Nu am zis că voi scrie cartea.

El arăta şi se purta ca un francez şi voia ca ea să rămână acolo. O considera o femeie interesantă, mai interesantă decât toate femeile întâlnite de o perioadă de timp.

— De ce nu vrei să vorbeşti la Universitatea Americană din Paris? Ai putea sta un an aici, să vezi dacă îţi place.

Pe Brigitte o apucă râsul doar la ideea lui. Nu era în toate minţile. Ea trăia în Boston. Trebuia să termine cartea despre drepturile femeilor. Dar Wachiwi era mult mai interesantă decât votul. Ea reprezenta, de fapt, esenţa libertăţilor femeii, cu două sute de ani mai devreme.

Discuţia se încheie în coadă de peşte. Luară împreună cina într-un bistro. În timp ce se întorcea la hotel, o încercă un sentiment ciudat. Tristan şi Wachiwi locuiseră în acea casă din apropiere. Se căsătoriseră, acolo avusese loc petrecerea lor de nuntă, avuseseră un copil. Viaţa lor se scursese atât de aproape de locul în care se afla ea, încât îi părea că sunt vii chiar după sute de ani. Ca

şi cum ar fi vrut să ajungă la ea. Nu şi-i putea scoate din minte.

Se întrebă dacă nu cumva Marc avea dreptate şi dacă ar trebui să scrie o carte despre ei, ca un omagiu adus iubirii lor. Ideea începea să-i placă tot mai mult. I se părea interesantă până şi propunerea de a se angaja la Universitatea Americană din Paris, dar avea o viaţă în Boston la care trebuia să se întoarcă sau credea că aşa ar trebui să facă. Parisul era însă atât de seducător, cu Turnul Eiffel plin de luminiţe, cu bistrourile şi cafenelele, chiar şi cu Marc, pe care de-abia îl cunoştea, dar îl plăcea. Dar nu-şi putea încă permite să se lase sedusă de toate acestea. Era hotărâtă să reziste farmecului Parisului şi celui al lui Marc. Vor pleca în Bretagne, va vedea ce informaţii găsea despre strămoşii ei, după care se va întoarce acasă. Nu era acţiunea unui roman, ci viaţă adevărată. Iar în viaţa reală, oamenii se întâlnesc, nu se întâmplă nimic, apoi se întorc la ei acasă. Sau pleacă în Egipt şi-ţi spun, după şase ani, că nu sunt genul care să-şi asume responsabilitatea unei relaţii. Asta se întâmplă în viaţa adevărată. Nu apare un tip ca Marc. Sau ca marchizul.

Capitolul 15
Wachiwi
1784-1785

Marchizul se întoarse de la curte după o săptămână şi se bucură să o vadă pe Wachiwi. Când sosi, o găsi dându-i lui Matthieu o lecţie de călărie în cerc. O lecţie liniştită. Dorise să aibă permisiunea lui Tristan înainte să înceapă lucruri mai grele cu fiul său. Îl întrebă de cum se revăzură, iar el acceptă fără ezitare. Din câte îşi dăduse seama, nu putea găsi un profesor de călărie mai competent decât Wachiwi. Iar ea îi promisese că nu îl va învăţa pe Matthieu trucurile sălbatice pe care le făcea. Însă voia să-l înveţe să călărească fără şa şi să se simtă bine alături de caii lor. Era ceva atât de firesc în modul în care călărea ea,

încât el bănuia că avea călăria în sânge; îi era clar că nu va avea niciodată dezinvoltura ei. Când guvernanta îi spuse unde era Matthieu şi ieşi după ei la grajduri, văzu că băieţelul se descurca bine, iar Wachiwi îi ceru permisiunea să-l înveţe mai multe.

Ea purta rochia de elan şi mocasinii şi îi explica băiatului mai multe lucruri despre el. Cum să-i verifice muşchii, cum să se facă una cu calul său. Scosese şaua şi îl plimba în cerc pe calul fără şa. Băiatul părea încântat şi scoase un chiot de bucurie când îşi zări tatăl. Wachiwi îl ajută să se dea jos ca să poată alerga la tatăl său şi zâmbi văzându-l cum se aruncă drept în braţele lui.

Wachiwi se gândea să o plimbe şi pe Agathe pe ponei în acea după-masă, ca să nu-i mai fie frică de animale. Devenise maestra lor de călărie de când plecase tatăl lor.

Metodele ei nu erau dintre cele mai ortodoxe, după moda timpului, dar talentul era de necontestat. Tristan era sigur că, dacă Matthieu va învăţa de la ea, va deveni un călăreţ excepţional, şi ideea îi surâdea.

O privi pe Wachiwi peste capul lui Matthieu şi îi zâmbi, mulţumindu-i pentru lecţiile oferite fiului său.

— M-am bucurat de ele mai mult decât el.

Îşi petrecea mai nou tot timpul la grajduri şi călărea singură pe dealuri. Nicio femeie din zonă nu făcea asta, dar ei nu îi păsa. Nu existau pericole. Nu o ataca şi nu o răpea niciun războinic. Era în siguranţă pe terenurile lui. El îi sugeră să facă împreună o plimbare călare după-masă.

— Cum a fost la curte? Îl întrebă, politicoasă.

— Ca de obicei. Foarte multă lume şi mii de intrigi. Este foarte obositor, dar trebuie să merg acolo. Nu faci o impresie bună dacă laşi să treacă prea mult timp între două vizite. Pentru el era o călătorie lungă din Bretagne.

— Cel puţin, ai la Paris o casă în care poţi să stai când eşti acolo, spuse ea, iar el dădu din cap.

— De când a murit soţia mea, o folosesc mai rar. Ei îi făcea mult mai multă plăcere să fie la curte şi mergeam

mai des la Paris.

Matthieu alerga în faţa lor în timp ce se îndreptau spre casă. Îi plăceau tare mult lecţiile de călărie cu ea. La rândul său, Tristan era încântat de faptul că ea îl va învăţa pe copil mai multe.

— Casa ta e chiar în oraş?

— Da, aproape de palatul Luvru, deşi regele şi regina stau mai mult la Versailles, care este în afara oraşului. Poate că o să mergi acolo într-o zi, spuse vag.

Îi povestise despre ea unui prieten de la curte, iar acesta îi spusese că ar fi interesant dacă ea l-ar fi însoţit. Dar Tristan era precaut în legătură cu rolul pe care îl avea în viaţa ei. Fusese logodnica fratelui său decedat şi, indiferent cât de mult îi plăcea de ea ca persoană, prezenţa ei acolo îi tulbura pe amândoi. Ea îşi făcea de lucru dând lecţii de călărie copiilor, iar el îi era recunoscător. Îi plăcea cum se purta cu copiii lui. Era sensibilă şi foarte caldă. În acelaşi timp, vedea şi cât de mult o plăceau copiii, la rândul lor. Când se duse în odaia lor ca să o vadă pe Agathe, la întoarcerea din călătorie, fata se aruncă întâi în braţele lui Wachiwi şi după aceea în braţele tatălui său. Îi lipsea mama pe care nu o avusese niciodată. Mademoiselle nu ţinea locul mamei pe care o pierduse. Wachiwi nu dorise altceva decât să-i fie prietenă şi, sperase, mătuşă.

Lecţiile de călărie continuară câteva luni. Matthieu devenea vizibil tot mai bun, iar Wachiwi îl învăţase şi pe tatăl lui câteva „trucuri”, aşa cum le numea el. Îl lăsase fără respiraţie când îi arătase cum se putea ascunde după cal, la viteză maximă. Nu avea de gând să încerce, dar ea părea să devină una cu calul, rămânea suspendată în spaţiu în timp ce zbura, prinsă de animalul puternic. Nu îi era frică de nimic. Stătea în picioare în timp ce calul alerga în galop şi putea să îi sară în spate din mers. Avea un mod parcă vrăjit de a se purta cu caii, iar ei făceau pentru ea ce nu făceau pentru nimeni altcineva.

Copiii o adorau, iar Agathe începuse să se bucure şi ea de plimbările cu poneiul. Nu va fi niciodată o călăreaţă, nici mama ei nu fusese, dar nu-i mai era frică, dimpotrivă, îi plăcea să-i dea poneiului câte un măr de câte ori se dădea jos de pe el.

Un alt lucru pe care-l remarcaseră era cât de uşor păşea Wachiwi. Mai ales în mocasini, dar chiar şi în pantofi obişnuiţi, ea umbla fără să facă cel mai mic zgomot. Parcă plutea. Chiar tatăl ei remarcase asta de multe ori. Avea graţia unui fluture şi făcea foarte puţin zgomot. Cea-care-Dansează era numele potrivit pentru ea.

O altă trăsătură pe care Tristan o admira era faptul că nu se lua prea în serios. Atunci când făcea un lucru greşit sau prostesc, era prima care râdea de cele întâmplate şi râdeau cu toţii. Avea foarte multe calităţi pe care Tristan le aprecia şi le admira. Nu se simţise niciodată atât de bine alături de o femeie.

— Vreau şi eu o rochie ca a lui Wachiwi, zise Agathe într-o zi, în timp ce mergeau cu toţii spre casă, iar guvernanta îi aruncă o privire furioasă. Din punctul ei de vedere, rochia lui Wachiwi era dezagreabilă, deoarece se mula pe corp şi se termina imediat sub genunchi. Guvernanta considera costumul indian şocant, în ciuda pantalonilor pe picior pe care Wachiwi îi purta pe dedesubt. Rochia era deja ponosită, iar remarca lui Agathe îi dădu lui Wachiwi o idee. Cosea aproape la fel de bine cum călărea, iar de Crăciun îi făcu lui Agathe o păpuşă şi lui Matthieu un ursuleţ. Amândoi fură foarte încântaţi.

Venise deja primăvara, iar vremea în Bretagne era mai caldă decât de obicei. Într-o zi ieşiseră la un picnic în grădină, pe o colină care dădea spre mare. Regele fusese bolnav în iarna aceea, iar regina îl născuse pe ducele Normandiei cu câteva săptămâni în urmă. Astfel că marchizul nu fusese la curte decât o singură dată, dar plănuia să meargă din nou în curând. Nu-i făcea deloc plăcere călătoria lungă care-l aştepta, dar ştia că trebuia

să plece. Voia să ducă un cadou pentru bebeluşul familiei regale. Era însă foarte fericit alături de copiii săi, pe moşia lui. Erau atâtea lucruri de făcut. Primăvara asta tăiaseră copacii afectaţi de furtunile din timpul iernii. Îi plăcea tare mult să îi povestească lui Wachiwi ce mai făcuse pe proprietatea lui. La rândul ei, ea îl asculta cu interes şi îi oferea idei excelente, care uneori îl uimeau, venind din partea unei tinere.

Într-o seară o surprinse, invitând-o să ia cina cu el în sufragerie. Nu-i mai ceruse asta niciodată. De obicei, mânca în odaia copiilor, împreună cu aceştia. Erau bucuroşi de prezenţa ei, ceea ce nu se putea spune şi despre guvernantă.

Wachiwi acceptă bucuroasă invitaţia. Îi făceau plăcere conversaţiile cu el. Vorbeau despre multe lucruri, căci el era foarte bine informat, iar franceza ei era acum perfectă. Singurul lucru pe care nu îl ştia şi voia să-l înveţe era să citească. Îi promisese că o va învăţa, dar nu avusese timp iarna aceea. Ea voia să poată citi cărţile din biblioteca lui. Era fascinată de ele.

În seara aceea, el îi povesti nişte intrigi de la curte şi îi explică de ce îl oboseau atât de tare. Oamenii se plângeau de ani de zile de regină şi de extravaganţele ei. Tristan o considerase dintotdeauna pe Maria Antoaneta o femeie plăcută, chiar dacă uneori, în tinereţe, fusese mai prostuţă. Acum, după ce avusese copii, părea că se maturizase, că devenise mult mai serioasă. Îl enervau politicile şi manipulările miniştrilor, curtezanele şi toţi oportuniştii care se învârteau pe la curte. Îi spusese lui Wachiwi că regina era austriacă, nu franţuzoaică, lucru pe care mulţi păreau să-l uite, şi că devenise regină când era doar un copil. Căsătoria ei fusese aranjată la vârsta de paisprezece ani. Wachiwi îl lămuri că aşa se întâmpla şi la indieni. Fetele se măritau de tinere şi majoritatea căsătoriilor erau aranjate. Îi era recunoscătoare tatălui său că nu îi aranjase una.

Nu era nicio îndoială că regina instaurase la curte un stil de viaţă plin de excese, iar cei din jurul ei se luptau constant pentru atenţia şi graţiile ei. Avea multă putere pentru o fată de vârsta ei. Dar pentru el era prea mult. Marchizul era un bărbat liniştit, căruia îi plăcea să-şi administreze vastele proprietăţi şi să-şi petreacă timpul în aer liber. La sfârşitul cinei încă mai povesteau despre viaţa de la curtea regală, iar lui Wachiwi i se părea totul interesant, dar era clar că Tristan nu avea aceeaşi părere. Jean îi spusese şi el că nu îi plăcuse viaţa de la curtea regală şi că preferase să fugă în Lumea Nouă imediat ce se ivise ocazia, în loc să se lase prins în intrigile de la curte. Fiind însă capul familiei şi proprietarul unor domenii întinse, marchizul nu putea neglija responsabilităţile pe care le avea faţă de rege şi nu se putea sustrage aparţiilor de la curte. Fără soţie, acum îi era şi mai greu. Cel puţin când trăia ea, era mândru să o prezinte tuturor şi să danseze cu ea. Acum stătea cu bărbaţii toată noaptea, vorbind despre politică.

Cum ieşiră din sufragerie, Tristan se întoarse spre ea, zâmbindu-i cu căldură. Serile petrecute împreună erau întotdeauna plăcute, iar în seara aceea rămaseră chiar mult timp la masă. Se simţea singur câteodată, mai ales de când se prăpădise soţia lui, şi o invidia pe Wachiwi, care mânca în fiecare seară împreună cu copiii în odaia lor. I-ar fi plăcut şi lui să facă asta, dar ar fi fost ciudat să stea acolo. Îi venise o idee în acea seară la cină şi, precaut, i-o împărtăşi lui Wachiwi.

— Ţi-ar plăcea să vii cu mine la curte data viitoare? Trebuie să merg peste câteva săptămâni. Ar fi interesant şi sunt sigur că regelui şi reginei le-ar face plăcere să te cunoască.

Se simţi flatată de invitaţie. Era însă îngrijorată că nu avea hainele potrivite, dar el îi zise că se va ocupa de asta şi îl va ruga pe croitorul locului să-i facă ceva pe măsură, aşa că ea îi mulţumi frumos pentru invitaţie. A doua zi,

Wachiwi le povesti copiilor despre asta, iar ei se bucurară pentru ea. Agathe îi spuse că ar trebui să se îmbrace cu rochiţa frumoasă cu ace de porc spinos, iar Wachiwi zâmbi misterios auzind-o. Se apropia ziua de naştere a copilei, iar Wachiwi lucra de câteva luni la un cadou pentru ea şi era aproape gata.

Îi fusese greu să găsească singură toate materialele de care avusese nevoie pentru cadou. În satul ei nu ar fi avut probleme. Nu găsise piele de elan, dar cumpără din sat piele de căprioară, ceea ce îi aminti de pantalonii lui Jean, pe care îi dăduse de pomană după ce el murise. Luni de zile căutase peste tot ca să găsească ace de porc-spinos. Îi făcuse rost administratorul lui Tristan, care se ocupa cu vânătoarea. Se bucurase însă că găsise fructele de pădure potrivite din care să facă pasta pentru vopsit. Scoase mărgelele de pe cămaşa pe care i-o făcuse lui Jean. Prefera să [le dăruiască nepoatei lui şi le cusu cu grijă pe rochiţa din piele de căprioară. Îi rămăsese suficient material şi pentru o pereche de mocasini. De ziua lui Agathe, înveli cu grijă cadourile într-o pânză moale de culoare roşie, o legă şi îi oferi pachetul dimineaţa, în camera lor. Copila începu să ţopăie de bucurie când le văzu. Insistă să se îmbrace cu ele imediat, spre disperarea lui Mademoiselle şi plăcerea lui Wachiwi, când văzu că i se potriveau perfect. Era replica perfectă a rochiei sale cu ace de porc-spinos, doar că avea culori mai vii şi era şi perfect potrivită pentru fetiţă, iar mocasinii îi veneau ca turnaţi. Agathe era atât de încântată, încât zbură pe scări să-i arate tatălui ei ce primise, fără să ceară permisiunea guvernantei. Cum o văzu, tatăl ei izbucni în râs.

— Arăţi ca o micuţă Sioux.

Agathe strălucea de fericire şi se mândrea în faţa lui. Când Wachiwi coborî şi ea, îi mulţumi.

— Dacă mă şi înveţi să călăresc ca un Sioux, mă vei face fericit. Dar ea deja îl învăţase destule, cât să devină un călăreţ mult mai abil, la fel cum făcuse şi cu Matthieu.

Le împărtăşise multe din talentele şi obiceiurile ei, iar lor nu le venea să creadă că trecuseră cinci luni de când se afla la ei. Micile atenţii faţă de ei erau singurul mod în care le putea răsplăti bunătatea. Încă nu ştia încotro va merge sau ce va face după ce va pleca de acolo, dar ştia că mai devreme Sau mai târziu trebuia să meargă mai departe, fie că voia sau nu. Nu putea profita la nesfârşit de bunătatea şi de ospitalitatea lui Tristan. Până una-alta însă, rochia şi mocasinii pentru Agathe fuseseră un adevărat succes.

Iar rochia pe care i-o dăruise Tristan pentru curtea regală fusese şi mai şi. Ajunsese cu o zi înainte de plecarea lor la Paris. Îi venea ca turnată şi arăta spectaculos. Era făcută dintr-un satin dumnezeiesc de culoare roz, avea un decolteu adânc, o fustă enormă cu extensii uriaşe de fiecare parte, mâneci minunate, împodobite cu dantelă, şi un şal din dantelă. Culoarea îi venea foarte bine, iar când probă rochia, lui Agathe i se tăie respiraţia şi o asigură că arăta ca o regină. Tristan încuviinţă şi el. Rochia era împachetată într-un cufăr separat, iar ea mai luă câteva rochii, pe care i le dăruise Jean în urmă cu un an. Când plecară la Paris, toate lucrurile ei erau transportate separat, într-o altă trăsură. Ei mergeau în caleaşca elegantă a lui Tristan.

Copiii le făceau cu mâna, iar Wachiwi era agitată şi emoţionată. Străbătură fără greutate tot drumul de două zile. Plecaseră de la castel în zorii zilei, călătoriră până seara şi poposiră la un han de pe marginea drumului. Condiţiile erau decente, dar doar atât, iar a doua zi ajunseră la Paris după miezul nopţii. Casa fusese pregătită pentru sosirea lor. Peste tot ardeau lumânări, mobila fusese lustruită până când începuse să strălucească, iar unul dintre dormitoare fusese deschis şi aerisit pentru ea. Pica de somn când intră în casa de pe strada du Bac, dar rămase fascinată văzând holul principal, scările minunate din marmură şi apartamentul în care urma să stea. Fusese interesantă şi călătoria nocturnă prin oraş. După ce o dădu

pe mâna menajerei şi îi spuse că se vor vedea dimineaţă, Tristan se retrase în camerele lui.

În ciuda oboselii, abia închise ochii în noaptea aceea din cauza emoţiilor şi se trezi dis-de-dimineaţă. Îl găsi pe Tristan jos, terminându-şi micul dejun. El plecă la scurt timp după aceea, spunând că avea ceva treburi de rezolvat. O sfătui pe Wachiwi să se odihnească toată ziua, pentru că după-amiază vor pleca la curte. Un frizer urma să vină să-i aranjeze părul şi să i-l pudreze dacă dorea, dar ei nu-i plăcu ideea şi preferă culoarea ei naturală. Cu atât mai mult cu cât regele aflase despre vizita ei, ştia că este indiană Sioux şi ar fi putut fi dezamăgit dacă vedea că avea părul alb, ca toţi ceilalţi de la curte. Era un stil instaurat de tânăra regină, care avea o adevărată pasiune pentru tot ce era alb.

Se duse la o plimbare în după-masa aceea şi-l luă pe unul dintre rândaşi să o însoţească, aşa cum cerea eticheta. Se plimbă mult timp, descoperind drumul spre Sena, unde privi apa, podurile, vasele care pluteau şi clădirile de pe malul celălalt. Nu mai văzuse nimic atât de minunat ca Parisul şi nu era deloc speriată.

Se simţea foarte bine când reveni acasă, unde o aştepta frizerul. Era aproape gata când se întoarse Tristan, iar două cameriste şi menajera o ajutau să se îmbrace. Lenjeria intimă şi corsetul erau mult mai sofisticate decât cele pe care le avea pe vremea când o îmbrăca Jean, în St. Louis şi New Orleans. Arăta splendid când coborî, şi Tristan o aştepta jos în capul scărilor. El purta pantaloni de satin bleu, până la genunchi, şi îşi pudrase părul. Abia îl recunoscu. Îi zâmbi larg când o zări. Nu mai văzuse nicio femeie care să arate mai bine decât Wachiwi în rochia ei cea nouă.

Îi făcu un compliment în timp ce se urcau în caleaşcă şi nici nu simţiră cât de repede trecu timpul până ajunseră la palat, căci vorbiseră tot drumul. Îşi dădu seama că ea e emoţionată, iar Wachiwi recunoscu ruşinată. O mângâie pe

mână în semn de îmbărbătare şi îi spuse că va fi grozavă. Era sigur că aşa va fi.

Familia regală petrecuse iarna la Luvru, dar se mutase deja la reşedinţa de vară de la Versailles. Wachiwi nu-şi putuse imagina niciodată un hol atât de opulent ca acela pe care îl văzu la intrare. Terenurile, grădinile şi livezile o impresionaseră încă de la sosire. Au fost conduşi în încăperea unde regele şi regina făceau primirile într-un cadru privat, înainte să se alăture celorlalţi. Chiar înainte să intre, Tristan îi şopti să nu uite să facă o reverenţă adâncă în faţa amândurora. O execută perfect, iar regele o găsi încântătoare. Maria Antoaneta o ignoră la început, aşa cum făcea deseori cu oaspeţii ei. Şuşotea ceva cu două doamne de companie, care se îngrămădiseră lângă ea. În schimb, regele compensă neatenţia soţiei sale, care, în cele din urmă o văzu, iar în scurt timp cele două chicoteau împreună ca două fetiţe. Tristan era încântat şi se gândea că audienţa la rege şi la regină fusese excepţională.

Regele se arătă foarte interesat de tribul ei. Ea îi povesti despre tatăl ei şi despre cei cinci fraţi, iar Tristan adăugă cât de abilă era pe cal, ca un luptător adevărat. Părăsiră apoi camera, pentru a se alătura celorlalţi invitaţi care aşteptau intrarea regelui şi a reginei. După ce îşi făcură apariţia, începură cina, muzica şi dansul. Oamenii se plimbau de colo-colo, schimbând replici, şi încercau să facă afaceri, schimb de informaţii şi de bârfe. Tristan o prezentă mai multor prieteni, care fuseseră vizibil intrigaţi de prezenţa ei, dar niciunul nu părea deloc şocat şi nici nu-şi exprimară dezaprobarea, precum cei din New Orleans. Erau oameni mai sofisticaţi, care o considerau interesantă tocmai pentru că era indiană. Părul ei negru, strălucitor, fusese prins în nişte bucle mari, în vârful capului, iar faptul că nu îl pudrase o scotea în evidenţă. Wachiwi era un adevărat succes, iar Tristan era invidiat de toţi bărbaţii care o vedeau. Ea se gândi că tot ceea ce trăia în acele momente nu se compara nici pe departe cu locuinţele

sclavilor în care fusese izgonită la New Orleans. În rochia pe care marchizul o comandase pentru ea, arăta la fel de elegantă ca toate celelalte femei din încăpere.

Se simţea atât de bine, că n-ar mai fi vrut să plece. Îi făcea plăcere să privească oamenii care dansau, chiar dacă pentru ea era ceva complet nou, iar muzica îi plăcea în mod deosebit. Îi aminti lui Tristan că trebuia neapărat să o înveţe să danseze, mai ales dacă o va mai aduce la curte, ceea ce era foarte posibil. Fusese un succes prea mare ca să nu revină, iar ei îi plăcuse atât de mult, încât nu voia să o lipsească de o aşa plăcere. Cu ea, totul fusese plăcut pentru el şi, pentru prima dată în ani de zile, nu se plictisise nici măcar o secundă la curte. Se simţise bine văzând că devenise subiectul serii şi urmărind-o cum vorbea cu oamenii şi cum îşi făcea prieteni noi.

În caleaşcă, Wachiwi trăncănea plină de entuziasm despre tot ce se întâmplase la curte, în timp ce se întorceau în casa de pe strada du Bac, iar el zâmbea ascultând-o. Era la fel de încântată ca micuţa Agathe după petrecerea cu prietenii de ziua ei.

— Mă bucur că ţi-a plăcut, îi spuse relaxat în caleaşcă, fericit că totul se încheiase. Chiar dacă se simţise mult, mult mai bine, întotdeauna găsea că vizitele la curte erau obositoare, stresante, iar pudra din părul lui îl făcea să strănute. Ea îl tachină pe tema asta. Se simţea importantă şi foarte specială, aşa că se întoarse spre el cu o privire recunoscătoare.

— Îţi mulţumesc că eşti atât de bun cu mine, Tristan. M-am simţit extraordinar.

În fundul sufletului, îi stăruia dorinţa ca Jean să fi fost acolo. Amândoi îşi doreau asta. Încă le era dor de el. Amândurora.

— A fost seara cea mai minunată din toată viaţa mea.

Se exprimă atât de elegant, încât el zâmbi. Fusese foarte mândru de ea în seara aceea. Atât de mulţi oameni se apropiaseră de ea, după care o lăudaseră lui Tristan,

încât rămăsese surprins. Se aşteptase ca măcar câteva femei să îi aducă critici, dar nimic. Păreau fericiţi să o întâmpine în mijlocul lor, iar ea fusese atât de inocentă şi de deschisă, încât toţi doreau să o îmbrăţişeze. Însuşi regele subliniase că trebuia să o mai aducă.

Când ajunseră acasă, mai schimbară câteva cuvinte, după care îşi spuseră noapte bună şi se îndreptară spre camerele lor. Acolo, menajera o ajută să-şi dea găteala jos. Wachiwi rămase trează aproape toată noaptea, retrăind fiecare moment al serii, nevenindu-i încă să creadă că fusese la curte. Fusese o experienţă peste aşteptările ei, mult mai frumoasă decât orice altceva.

De asemenea, fusese mândră să meargă la curte alături de Tristan, care, ca de obicei, fusese atât de drăguţ cu ea. După un somn scurt, se trezi devreme şi se întâlniră din nou la micul dejun.

Tristan se oferi să-i arate oraşul, iar ea abia aştepta să-l vadă. Vizitară grădinile palatului regal de lângă Luvru şi făcură o plimbare în grădinile Tuileries. S-au dus la Notre Dame şi în Place des Vosges, în cartierul Marais[6]. Exploda de fericire când se întoarseră acasă şi luară o cină liniştită în sufragerie, urmând ca a doua zi să se întoarcă în Bretagne. Era nerăbdătoare să le spună copiilor cum era când îl întâlneai pe rege. Îi promisese lui Agathe în special că îi va povesti totul cu lux de amănunte. Avea de gând să-i relateze cât de chipeş arătase tatăl ei în haina roşie de brocart, cu pantalonii bleu de satin şi pantofii cu catarame.

El arăta complet diferit când intră în caleaşcă înainte de plecare. Era îmbrăcat într-un costum lejer de călătorie şi un pardesiu lung şi negru, care să-i protejeze hainele de praful de pe drum. Înainte de plecare, dată fiind dimineaţa răcoroasă, o acoperi pe Wachiwi cu o pătură.

Povestiră ore bune în timpul călătoriei, se opriră la

---

6 În cartierul Marais se află multe dintre reşedinţele nobilimii pariziene, iar Place des Vosges este un punct central al său (n.red.)

un han mic pentru masa de amiază şi de seară, după care, pentru noapte, poposiră la un alt han de pe marginea drumului. Călătoria păru mai scurtă la întoarcere, dar tot târziu ajunseră a doua zi la castelul de Margerac, când toată lumea dormea. Ea îi mulţumi încă o dată, iar el îi spuse că dimineaţă îi vor aduce şi cuferele. Oamenii erau obosiţi după un drum atât de lung.

A doua zi, înainte de micul dejun, Wachiwi alergă pe scări spre camera copiilor ca să le povestească despre Paris şi despre seara petrecută la curte. Agathe zise că vrea şi ea să meargă într-o zi, iar Wachiwi o asigură ca aşa se va întâmpla. Tatăl ei o va duce acolo şi va fi tare mândru de ea, deoarece va fi îmbrăcată într-o rochie comandată de el în care va arăta ca o prinţesă.

— Vei veni şi tu? o întrebă Agathe cu ochi strălucitori, iar Wachiwi ezită înainte să răspundă. Nu-şi dăduse seama, dar şi Tristan aştepta răspunsul ei. Tocmai intrase în cameră în timp ce Agathe punea întrebarea, iar Wachiwi nu îl observă.

— Nu ştiu dacă voi fi aici, zise Wachiwi cu sinceritate.

Nu minţise niciodată un copil; de fapt, nu minţise niciodată pe nimeni. Era cât se poate de sinceră. Tatăl ei o învăţase să fie aşa când era o copilă. Înţelepciunea şi onestitatea lui îl ajutaseră să fie un mare şef de trib, respectat de toţi cei care îl cunoşteau.

— Va trece mult timp până atunci, iar eu voi fi o femeie bătrână şi nu ştiu unde am să mă aflu.

— Vreau să fii aici cu noi, spuse Agathe, părând îngrijorată.

— Atunci va rămâne la noi, zise tatăl ei, păşind în cameră, în timp ce Wachiwi îl salută uimită.

— Până atunci veţi şti totul despre călărie, replică ea zâmbindu-le tuturor, căci fusese un moment stânjenitor pentru ei. Iar eu voi fi prea bătrână ca să vă mai învăţ. Va trebui să călăresc pe poneiul lui Agathe.

Copiii chicotiră, ceea ce destinse din nou atmosfera.

Iar în timp ce copiii revendicau atenţia tatălui lor, Wachiwi dispăru în camera ei.

Tristan se duse acolo după ea câteva minute mai târziu, după ce părăsise camera copiilor.

— Copiii vor să rămâi, Wachiwi. Şi eu vreau să rămâi.

Abordase subiectul deschis. Nici lui şi nici copiilor nu le plăcuse răspunsul ei. Redeschiseră subiectul după ce ea ieşise din cameră.

— Nu pot să vă deranjez la nesfârşit, se apără ea cu atâta eleganţă, încât lui îi veni greu să creadă că vorbea franceza doar de un an, mulţumită precauţiei fratelui său.

— Nu ne deranjezi. Ne place să te avem prin preajmă. Îi faci fericiţi pe copii, o contrazise el, apoi i se adresă cu un glas în care se citea o emoţie sinceră. Mă faci şi pe mine fericit, chiar dacă nu spun asta.

Se uită în ochii ei şi deodată îi veni uşor să înţeleagă de ce o iubise fratele lui. Era fragilă şi puternică în acelaşi timp şi bună cu toţi cei din jurul ei. Câteodată era de temut, alteori, blândă ca o adiere. Îşi dădu seama că era femeia perfectă, pentru el şi pentru copii. Şi nu avea pe nimeni căruia să-i ceară permisiunea să o curteze.

— Rămâi cu noi? Întrebă solemn.

— Cât vrei, îl asigură ea.

El dădu din cap recunoscător şi ieşi din cameră, cu o privire tulburată. Nu îl mai văzu până după-amiază, când se întâlniră în grădină. Se plimbară împreună, apoi se aşezară pe o bancă privind marea.

— Parcă ai fi aici dintotdeauna, murmură el.

— Câteodată aşa simt şi eu, dar alteori mă gândesc la tata, la fraţii şi la satul meu.

— Ţi-e dor tare de ei?

Ea dădu din cap şi o lacrimă i se strecură pe obraz. El i-o şterse cu blândeţe, atingându-i faţa, cum nu o mai făcuse până atunci, apoi, pe neaşteptate, se aplecă spre ea şi o sărută. Nu voia însă ca ea să creadă că dorea să profite, aşa că se retrase imediat. Ea ridică ochii spre el,

uimită. Nu arătase niciodată că ar fi interesat de ea în felul acela şi nu ştia ce însemna acel sărut.

El dorise să aştepte o lună sau două un moment potrivit, dar la Paris luase o hotărâre pe care voia să i-o împărtăşească, astfel încât ea să ştie că avea cele mai onorabile intenţii faţă de ea. Nu voia o amantă, ci o soţie.

— Vreau să rămâi aici, Wachiwi, pentru tot restul vieţii noastre; privirea lui era plină de subînţelesuri, dar ea era încă nedumerită.

— E drăguţ din partea ta, Tristan, dar atunci când te vei căsători, soţiei tale nu îi va plăcea că o indiană stă aici.

Îi zâmbi timid. Se gândi că sărutul de mai devreme fusese o rătăcire de moment, care nu se va mai repeta. Când fusese cu Jean, ştiuse din primul moment că o iubea, dar Tristan se purta diferit cu ea. Era mai liniştit, întotdeauna curtenitor, dar nu-şi trăda sentimentele. Învăţase de tânăr să şi le ascundă şi încă făcea acest lucru.

— Nu cred că este cazul să ne îngrijoreze sentimentele soţiei mele faţă de tine, spuse el cu un aer misterios.

— De ce? Întrebă ea cu ochi mari şi inocenţi, care îi topiră inima.

Îşi dădu seama că o iubise din prima clipă în care o văzuse, dar, din cauza morţii recente a lui Jean şi a motivului pentru care el venea acasă, situaţia fusese mult prea neobişnuită şi nu îi îngăduise să se gândească ori să-i vorbească despre asta. Dar acum trebuia să o facă. Nu mai putea să-şi înfrângă sentimentele pentru ea şi nici nu mai voia.

— Pentru că tu eşti singura soţie pe care o vreau, Wachiwi. Îşi plecă un genunchi la pământ lângă banca unde stătea ea şi îi luă mâna în a lui.

— Vrei să te căsătoreşti cu mine? continuă el, mărturisindu-i ceea ce voia să-i spună de luni de zile, dar nu-şi îngăduise. Te iubesc.

— Şi eu te iubesc, spuse ea încet, coborând privirea.

Ştia asta de luni de zile şi se bucura de fiecare moment petrecut alături de el şi de copiii lui, dar nu îndrăznise să spere că sentimentele ei vor fi reciproce.

El o luă în braţe şi o sărută plin de pasiune. Apoi rămaseră pe bancă, vorbind îndelung şi făcând planuri. Pe când se întorceau spre castel, căzuseră deja de acord să facă nunta în iunie la Paris, împreună cu copiii, iar el urma să o prezinte a doua zi la curte, ca marchiza de Margerac.

Îi anunţară pe copii la întoarcere, iar Agathe şi Matthieu săriră de bucurie, râzând, strigând şi sărutând-o pe Wachiwi. Guvernanta ieşi din cameră pe nesimţite, iar a doua zi dimineaţă primi înştiinţarea că era concediată. Copiii erau încântaţi de veste. Dar cel mai mult erau încântaţi de faptul că Wachiwi avea să fie mama lor, iar ea simţea la fel. Nu mai voiau guvernantă. O aveau pe ea. Pentru totdeauna. La fel ca Tristan.

Capitolul 16

În următoarele două luni, Tristan şi Wachiwi merseră peste tot călare, se plimbară prin grădini, puseră la cale planuri de viitor şi luară cina în sufragerie în fiecare seară, vorbind la nesfârşit despre toate lucrurile pe care sperau să le facă în viitor. El îşi dorea copii cu ea, dar recunoştea că era îngrozit de faptul că o va pierde, la fel cum o pierduse pe mama lui Agathe şi a lui Matthieu.

— Nu se va întâmpla aşa ceva, îl asigură ea. Sunt foarte puternică.

— Aşa era şi ea, spuse el cu tristeţe. Câteodată, lucrurile rele se întâmplă când te aştepţi mai puţin. Îi dădu dreptate; la urma urmelor, aşa păţise şi ea cu Jean şi cu tot ce se întâmplase înainte de asta. Nu se aşteptase niciodată să fie răpită de tribul Crow. Se întreba neîncetat ce se întâmplase cu tatăl ei după ce plecase. Nu ştia şi nu avea să afle niciodată.

— Nouă nu ni se va întâmpla nimic, zise în şoaptă.

Era sigură de asta. Şi ea voia să aibă copii de la el. Fusese surprinsă că, după atâtea luni împreună cu Jean,

nu se întâmplase nimic. Spera că nu era şi ea ca unele dintre femeile din satul ei, care nu făcuseră niciodată copii. Erau privite ca nişte ciudăţenii ale naturii şi considerate anomalii. Voia să aibă copii curând. Îi iubea pe Matthieu şi pe Agathe, dar voia copiii lui Tristan, cât mai mulţi.

— Poate la anul, pe vremea asta, îţi voi dărui un fiu, prezise ea cu mândrie, apoi privirea îi fu umbrită ca de un nor. Te superi dacă îl vom numi Jean, în amintirea fratelui tău?

— Mi-ar plăcea tare mult, zise el în şoaptă.

Ştia că ea îl iubise, dar nu îl supăra deloc acest lucru. Acum simţea că fratele lui o adusese acasă pentru el, că fusese mâna destinului. Şi, cu toate că Wachiwi îl iubise, îi mărturisise că pe el îl iubea mai mult. Zicea că nu cunoscuse dragostea adevărată până nu l-a cunoscut pe el. Era încă o copilă când îl întâlnise pe Jean la lac, naivă şi suficient de prostuţă să rişte cum riscase. Acum se simţea o femeie înţeleaptă şi puternică, sigură de sentimentele ei faţă de Tristan. Era a lui.

Următoarele două luni trecură rapid, iar în iunie, Wachiwi, Tristan şi copiii plecară la Paris. Agathe dormi în poala ei aproape tot timpul, iar ca să nu se plictisească, Matthieu călări împreună cu vizitiul. Ajunseră în cele din urmă la casa din Paris într-o noapte caldă de vară. Toţi servitorii îi aşteptau, casa era plină de flori şi totul era pregătit pentru nunta de a doua zi. Invitaţii scrise de mână fuseseră trimise de câteva săptămâni prietenilor lui Tristan din Paris. Doreau o nuntă fără prea mult ,fast, deoarece era la a doua căsătorie, iar fratele lui murise de numai un an.

Copiii urcaseră în camera lor, iar menajera stătea cu ei. Wachiwi nu putea să doarmă. Se tot gândea cât de norocoasă fusese să îl întâlnească pe Tristan şi să fie împreună acum. Abia aştepta să fie a lui cu adevărat, în ochii lui Dumnezeu, ai celorlalţi şi în braţele lui. Nu mai

era o fată nevinovată. Era o femeie caldă, iubitoare, care îl voia în inima, în trupul şi în viaţa ei. Era o fiinţă pasională, iar Tristan, în ciuda aparenţei reci, ardea de dorul ei de luni întregi. Doar respectul faţă de fratele pierdut şi faţă de Wachiwi îl ajutaseră să tacă atâta timp. Stătea în camera lui privind pe fereastră şi se gândea că, a doua zi de dimineaţă, cea mai frumoasă fată din lume va fi a lui.

Plecă la biserică înaintea ei, iar ea sosi în caleaşcă, împreună cu copiii, câteva minute mai târziu. El rugase doi prieteni apropiaţi de-ai săi să le fie martori, deoarece Wachiwi nu avea pe nimeni în Franţa, în afară de el şi de copii. Ceremonia catolică a fost oficiată într-o capelă mică de pe strada du Bac, în apropiere de casa lor. Ea dorise să devină catolică şi se pregătise pentru asta două luni în Bretagne, împreună cu un preot catolic. Fusese botezată înainte de cununie. Voia să fie potrivită pentru el.

Prietenii lor veniră alături de ei la nuntă, copiii se aflau alături de ei, iar Wachiwi o ţinea pe Agathe de mână, în timp ce Tristan o privea cum niciun bărbat nu o mai făcuse până atunci. Matthieu stătea în picioare, solemn, alături de tatăl său. Agathe ţinea buchetul de lăcrămioare în timp ce Tristan o ţinea de mână pe Wachiwi.

Rostiră jurămintele, iar el îi puse pe deget o verighetă cu diamant. Îi dăduse şi un inel mare cu smarald, dar ştia că verigheta nu o va scoate de pe deget niciodată. Era îmbrăcată într-o rochie albă din satin, pe care i-o împrumutase însăşi regina când auzise despre căsătoria lor. Îi spusese că avea atâtea rochii ca aceea pe care i-o dăruise încât se putea lipsi de una şi trebuia să mai slăbească, după ce născuse bebeluşul, în urmă cu trei luni. Când ieşiră din biserică, soţ şi soţie, Wachiwi arăta la fel de frumoasă ca o regină. Marchiza de Margerac, fiica unui şef de trib Sioux, era acasă.

Mâncară împreună la amiază, iar noaptea, casa se umplu de prieteni, de oameni care doreau să le fie aproape. Dansară şi băură şampanie până în zori. Când

Wachiwi şi Tristan urcară, în sfârşit, în dormitorul lor, ea simţea că era a lui de o viaţă întreagă. Se născuse pentru el, într-un sat îndepărtat al naţiunii Sioux şi călătorise peste mări şi ţări pentru acest moment şi pentru acest bărbat. Ridică privirea spre el după ce închise uşa de la dormitor şi lăsă uşor rochia să-i alunece pe umăr. Dură ceva timp, dar până la urmă aceasta ajunse pe podea, iar el o văzu, la fel cum o văzuse şi Jean pe malul lacului, în toată splendoarea goliciunii ei. Pielea îi strălucea în lumina lunii, în timp ce întinse braţele spre el, iar el o aşeză cu blândeţe pe pat.

Era momentul pe care amândoi îl aşteptaseră, îl doriseră cu disperare, momentul în care deveneau un singur trup şi un singur suflet, clipa în care ea devenea a lui cu adevărat. Se topi în ea ca şi cum nu mai exista spaţiu sau timp. Rămaseră aşa, înlănţuiţi, până la răsăritul soarelui, ştiind că deveniseră unul pentru totdeauna. El era destinul ei, iar acum, în sfârşit, ea era destinul lui.

Rămaseră la Paris trei zile. O prezentă la curte drept marchiza de Margerac a doua zi după nuntă şi toată lumea se bucură şi aclamă atunci când crainicul îi strigă numele. Curseră râuri de şampanie şi dansă toată noaptea cu Tristan şi o dată cu regele. În Bretagne, Tristan o învăţase să danseze ca să o pregătească pentru această zi.

Ziua nunţii fusese cea mai fericită zi din viaţa ei, iar prezentarea la curtea regală o făcu perfectă. Şi Maria Antoaneta se bucură foarte mult pentru ea şi o îmbrăţişă cu multă căldură, admirându-i rochia cea nouă pe care i-o comandase Tristan. Era dintr-un brocart superb de culoare roşie, care se potrivea de minune cu pielea şi cu părul ei. La gât purta un colier de rubine, care fusese al mamei lui. Plecară împreună spre casă târziu şi descoperiră din nou minunile corpurilor lor.

Îi plimbară pe copii prin tot Parisul, după care se întoarseră în Bretagne. Era cât pe ce să nu mai ajungă la curtea regelui înainte de plecare, dar Wachiwi se gândi că

ar trebui şi îl convinse pe Tristan să meargă. Era atât de binedispus după nuntă, încât nu l-a deranjat deloc. Voia să-i facă miresei pe plac şi ştia că trebuia să-i salute pe rege şi regină înainte să plece din nou din oraş. Ulterior, îşi dădură amândoi seama că la mijloc fusese mâna destinului. Când ajunseră la curte, un şef de trib Dakota Sioux îi era prezentat regelui.

Era un bărbat înalt, impozant, mai tânăr decât tatăl ei, cu ochi pătrunzători, dar îi zâmbi când o văzu şi ea îi întoarse zâmbetul. Îi spuse că, deşi ea nu-şi mai amintea, îl cunoscuse pe tatăl ei mai demult, pe când ea era un copil. Dar îl cunoscuse bine şi ea îşi reaminti numele lui. Era şeful Wamleeska, Vulturul Alb, şi venise în Franţa însoţit de doi dintre fiii săi. În combinaţia vestimentară de haine de curte şi tradiţionale, cei trei bărbaţi erau o privelişte impresionantă, iar Vulturul Alb i se adresă în dakota imediat după ce se făcură prezentările. Inima lui Wachiwi se frânse de durere la sunetul limbii materne şi i se făcu mai dor ca oricând de tatăl şi de fraţii ei. Se lupta cu lacrimile în timp ce vorbea.

După câteva minute, îl întrebă dacă ştia ceva despre tatăl ei. Vulturul Alb se referi la răpirea ei de către tribul Crow şi îi spuse că moartea şefului lor devenise legendă printre membrii tribului Dakota Sioux. Se credea că ea devenise spirit după ce dispăruse, iar el era uluit să o vadă acolo.

— Şi tatăl meu? Întrebă ea cu voce slabă, în timp ce Tristan o urmărea, încercând să ghicească ce întrebase după durerea şi speranţa de pe faţa ei. Se temea de ceea ce urma să audă, iar ea avea acelaşi sentiment. Îşi spusese de atâtea ori că tatăl ei era foarte bătrân şi fragil, iar ea apăruse atât de târziu în viaţa lui.

Şeful Vulturul Alb vorbi câteva minute, iar privirea lui era serioasă. Wachiwi dădu din cap, iar câteva minute mai târziu şeful de trib fu chemat să întâlnească şi alţi oameni de la curte. Făcu semnul păcii către ea şi către marchiz, iar

Tristan se uită la soţia lui cu o privire nedumerită. Fusese uluitor să-i audă acolo, vorbind în dakota.

— Ce-a spus? o întrebă încet, iar lacrimile inundară ochii lui Wachiwi când îi răspunse.

— Marele Spirit l-a luat pe tatăl meu înainte de sosirea iernii, înainte ca ei să se retragă în tabăra de iarnă.

Ştiuse în inima ei. Trecuse un an de când fusese răpită de tribul Crow, iar tatăl ei murise imediat după aceea. Nu îl va revedea niciodată, dar cel puţin ştia că se odihnea în pace. Destinele lor îi duseseră pe căi diferite, acolo unde trebuiau să fie. Murise, aşa cum se temuse că se va întâmpla, de inimă rea. Lucrul acesta o făcu să îl urască din nou pe Napayshni şi să nu regrete ce se întâmplase în pădure. Era răzbunarea pentru ceea ce le făcuse fraţilor şi tatălui ei.

— Îmi pare rău, zise Tristan în timp ce plecau de la curte, iar ea dădu din cap şi îl luă de braţ. O durea inima când se gândea că tatăl ei murise de jale după ea, dar cel puţin acum ştia ce se întâmplase. Erau amândoi liberi. Avusese o viaţă frumoasă, iar ea avea viaţa ei înainte, alături de Tristan, de copiii lui şi ai lor. Ştia că tatăl ei, ca şi Jean, era acum într-un loc special în inima ei. Era tristă, dar împăcată.

Îl rugase pe Vulturul Alb să le ducă fraţilor ei veşti despre ea şi să le spună că era fericită, căsătorită cu un bărbat bun. Acesta îi promise, dar adăugă că nu ştia când avea să plece din Franţa.

În caleaşcă, pe drumul spre casă, îşi lăsă capul pe umărul lui Tristan. Făcură dragoste toată noaptea. Stătea în braţele lui şi se gândea la viaţa nouă care începuse pentru amândoi. Când adormi, visă din nou bizonul alb, însoţit de această dată de un porumbel alb. Tatăl ei îi apăruse în vis, iar când se trezi dimineaţă îl văzu pe Tristan zâmbindu-i. Atunci ştiu că viaţa ei era perfectă.

Se întoarseră în Bretagne în acea zi şi, odată ajunşi la castel, ea se mută în dormitorul lui. Începură să se plimbe

împreună în fiecare seară. Se plimbau pe malul mării. Ea se gândea la tatăl ei şi se simţea împăcată. Făceau şi plimbări călare, iar după câteva săptămâni, într-o dimineaţă de august, când Tristan îi sugeră să meargă călare prin păduri, ea dădu din cap zâmbind şi îl privi.

— Nu pot, zise în şoaptă.

— De ce? Eşti bolnavă?

Părea îngrijorat, dar ea ştia deja despre ce era vorba şi, uitându-se la ea, înţelese şi el.

— Dumnezeule! Eşti sigură?

Ea dădu solemn din cap. Era sigură şi se întâmplase în noaptea nunţii lor, exact aşa cum era scris să se întâmple. Urma să aibă un copil în primăvară. Amândoi sperau că avea să fie băiat, pe care să-l boteze Jean, în amintirea bărbatului care i-a ajutat să fie împreună. Jean i-o adusese pe Wachiwi lui Tristan, el o salvase şi o adusese acasă, unde era locul ei, pentru totdeauna, alături de el şi de familia lor. Ea înţelesese atunci că bizonul alb din visul ei o călăuzise spre casă, la el.

Capitolul 17
Brigitte

Marc şi Brigitte plecară din Paris spre Bretagne într-o dimineaţă însorită de aprilie, în maşina lui ridicol de mică, de care ea râdea de fiecare dată când o vedea. Nu mai văzuse niciodată ceva atât de mic, dar pentru Paris era bună. Râsul însă i se şterse de pe faţă când ajunseră pe autostradă, deşi Marc îi dăduse toate asigurările că era o maşină sigură. I se părea că era o jucărie, iar valijoara ei, în care îşi pusese cele trebuincioase pentru noapte, ocupa aproape toată bancheta din spate. Geanta lui, ceva mai mică decât a ei, umpluse portbagajul.

Mergeau pe autostradă cu viteză rezonabilă de câteva ore, când Marc începu să-i vorbească despre noua lui carte. Era foarte pasionat de ţesătura încurcăturilor din relaţia dintre Napoleon şi Josephine şi de efectele subtile

pe care aceasta le avusese asupra politicii franceze, iar ea se gândea că era un subiect fascinant. Zâmbea în timp ce îl asculta. Ceea ce spunea şi modul în care analiza totul erau cât se poate de franţuzeşti. Plin de patimă când vorbea despre politică, dar şi iubirea dintre cele două personaje istorice îl înflăcăra la fel de mult. Îi plăcea la el această combinaţie dintre sentimental şi analitic, dintre istoric şi politic. Era convinsă că avea să fie o carte bună. Era un bărbat foarte inteligent şi erudit.

— La fel va fi şi cartea ta despre micuţa indiană, spuse el cu un zâmbet de cunoscător.

Avea o faţă inteligentă, cu o expresie blândă, iar ochii i se luminau când vorbea cu ea. Erau tare multe lucruri care îi plăceau la el şi chiar îi părea rău că din cauza depărtării geografice era imposibil să fie mai mult decât o prietenie între ei doi.

— Ce te face să crezi că o voi scrie? Îl întrebă curioasă.

— Cum ai putea să n-o scrii? Gândeşte-te la tot ceea ce ştii, la ce ai descoperit, la ce poţi deduce printre rânduri. Cum ai putea rezista unei asemenea poveşti? Ai acţiune, aventură, mister, istorie şi iubire. Şi gândeşte-te la timpurile în care au trăit, perioada sclaviei în America, ultimii ani dinaintea Revoluţiei din Franţa. Ce s-a întâmplat cu ei după aceea? Au pierdut castelul? Oare el a făcut parte din rezistenţa regalistă? Ce s-a întâmplat cu copiii lor? Şi partea cu indiana Sioux face cartea şi mai fascinantă. Să ne gândim acum şi la problema iubirii: a venit în Franţa cu un frate şi s-a măritat cu celălalt. Cum a reuşit să fugă din tribul Crow? Chiar l-a omorât pe cel care a răpit-o? Era o fată periculoasă sau inocentă? Ai aici material pentru zece cărţi, nu pentru una singură.

Spusese asta aproape cu invidie, amestecată cu o urmă de nostalgie.

— Poate ar trebui să scrii tu cartea, îl îndemnă ea, cât se poate de serioasă.

El clătină rapid din cap.

— E povestea ta, nu a mea. Scriitorii trec peste multe lucruri, dar măcar respectă asta. Onoarea hoţilor, adăugă, râzând, apoi redeveni serios.

— Sper că vei scrie această carte, Brigitte.

Îi plăcea cum îi rostea numele în franceză.

— Cred că ar trebui să rămâi aici un an sau doi, să te documentezi mai mult şi să-ţi scrii cartea. Mi-ar plăcea tare mult. Pot să te ajut, dacă vrei, adăugă el cu un ton plin de subînţelesuri.

— Deja m-ai ajutat, spuse ea cu sinceritate. Fără ajutorul tău nu aş fi găsit jurnalele de la curtea regelui. Dacă nu le-aş fi găsit, n-aş fi ştiut câte ştiu acum, n-aş fi ştiut că fratele mai mic al marchizului a adus-o aici şi că a murit pe drum. Am crezut că doar a avut noroc şi s-a măritat cu marchizul. Povestea adevărată este mult mai interesantă şi mai complicată.

Trebuia să-i dea dreptate. Ar ieşi o carte minunată. Era mai mult decât o istorie a familiei, era un document important al vremurilor din ambele ţări, America şi Franţa.

— De aceea trebuie să o scrii. Te voi bate la cap până o s-o faci. De altfel, am un motiv întemeiat.

— Şi care ar fi acesta?

Îl tachina şi îi făcea plăcere acest schimb de glume inofensive. Nu se cunoşteau decât de câteva zile şi, totuşi, se simţea în largul ei alături de el. Se întreba dacă Wachiwi se simţise la fel alături de marchizul ei sau fusese intimidată de el. Marc nu avea nimic care s-o intimideze. Dimpotrivă, se simţea relaxată, putea să fie ea însăşi şi îi făceau mare plăcere conversaţiile pe care le purtau pe diferite teme.

— Interesul meu constă în faptul că vreau să vii la Paris şi să rămâi aici un timp, mărturisi el. Relaţiile la distanţă dau prea multă bătaie de cap şi nu îmi plac. Până la urmă, toate se destramă. Îmi place Bostonul, dar am locuit deja acolo. Sunt prea bătrân pentru viaţa de student,

chiar şi pentru viaţa universitară, şi sunt prea bătrân să mă fâţâi de colo-colo la câteva săptămâni. E prea obositor şi trebuie să scriu. La fel şi tu. Nu poţi să faci naveta la Paris. Relaţiile la distanţă nu funcţionează.

Vorbea de parcă relaţia era o opţiune serioasă pentru amândoi. Ei însă i se părea prematură.

— Credeam că suntem doar prieteni, ripostă calmă.

— Asta îţi doreşti? o întrebă sincer, îndreptându-şi privirea spre ea; oricum, drumul nu era prea aglomerat.

— Nu ştiu ce vreau, răspunse Brigitte. Poate e destul ce avem acum. Sunt de acord cu tine. Relaţiile la distanţă nu funcţionează, de aceea eu şi prietenul meu ne-am despărţit.

— Ţi-e dor de el? Întrebă, curios să ştie ce simţea ea.

Nu era prima dată când îi punea această întrebare, iar ea se gândi din nou înainte să răspundă.

— Câteodată îmi lipseşte o persoană care să-mi fie apropiată. Nu sunt sigură cât de mult îmi lipseşte el. Voi şti probabil când mă voi întoarce la Boston.

— În cazul acesta, nu ţi-e dor de el. Îţi lipseşte ideea de a avea un iubit. Dacă ţi-ar fi fost dor de el ca persoană, ţi-ar lipsi şi aici la Paris.

Se gândi un timp la spusele lui, dându-şi seama că Marc avea dreptate. Partea ciudată era că, după atâţia ani de seri şi de weekenduri petrecute împreună, de cine şi de telefoane zilnice, ei nu îi era tare dor de Ted. Îi lipsea doar faptul că nu mai putea să stea de vorbă cu el, ca să-i povestească, de pildă, ce descoperise despre Wachiwi, dar nu tânjea după el ca o femeie care pierduse iubirea vieţii ei. Nu fusese asta pentru ea. Fusese o relaţie comodă, iar ea fusese prea leneşă ca să vrea mai mult. Se gândi că asta spunea lucruri îngrozitoare despre ea şi îi împărtăşi acest lucru lui Marc. El, în schimb, nu o judeca la fel de aspru.

De când se despărţiseră, se gândise mult la relaţia ei cu Ted. Nu avuseseră nimic care să justifice cei şase ani, niciun plan de viitor. Ea doar „crezuse că”. Mai mult decât

stupid, dar în acelaşi timp uşor de făcut. Mai uşor decât să înfrunte ceva ce nu exista. Acum avea treizeci şi opt de ani, era singură, nu avea planuri de viitor, nici copii. Şi nici măcar un loc de muncă. Crezuse că totul va dura la nesfârşit. Mai grav era că nu fusese pasionată nici de el, nici de slujba ei. Se mulţumise cu „suficient”, cu mediocritate şi cu lipsa pasiunii. Îşi dădea seama acum că şi mai rău era faptul că în ultimii zece ani nu fusese onestă cu ea însăşi şi nici nu ceruse mai mult de la ea. Se mulţumise cu ce-i ieşise în cale. Nu mai voia ca povestea să se repete şi nici nu avea de gând să intre în ceva imposibil de controlat sau fără sens. Cum ar fi o relaţie la distanţă între Paris şi Boston, de exemplu. Şi nici el nu părea să vrea acest lucru, aşa că era necesar să rămână doar prieteni.

— Dar ţie ţi-e dor de femeia cu care ai fost împreună? Îl întrebă.

— Nu îmi mai lipseşte, răspunse el cu sinceritate. Mi-a fost dor de ea la început. Era o relaţie confortabilă, dar nu era de ajuns. Nu voi mai face asta niciodată. Mai bine rămân singur decât să mă mulţumesc cu puţin.

Apoi îi zâmbi cu un aer ghiduş, foarte francez.

— Sau cu tine.

Era fermecător şi îi fusese de un real ajutor, dar era prea devreme ca să-şi dea seama dacă era sincer. Sau poate arunca şi el aşa, vorbe dulci. Oricum, ceea ce spunea era plăcut şi se hotărî să ia lucrurile aşa cum erau. O frivolitate aruncată în vânt, nimic mai mult.

Următorii kilometri îi făcură în linişte, iar la amiază se opriră la un han de modă veche, pe care îl ştia el în Fougères. La masă îi povesti câte ceva despre zona în care se aflau şi despre istoria ei. Ştia multe despre multe lucruri: literatură, istorie, politică. Era un bărbat inteligent, iar ea era încântată că îl întâlnise. Ajutorul său fusese nepreţuit, iar mama ei avea să fie impresionată de tot ce descoperise. Părea că proiectul lor lua o amploare

mai mare decât plănuiseră iniţial, iar ea ştia acum mult mai multe despre strămoşii ei, nu doar numele lor de pe o listă şi perioada în care au trăit. Wachiwi devenise o soră mai mică, un simbol al curajului şi al libertăţii, o inspiraţie, un prieten bun.

— Povesteşte-mi despre şuani, îl rugă Brigitte după ce terminară de mâncat.

Îi pomenise deja de multe ori de ei, iar ea ştia că aveau legătură cu rezistenţa regalistă din timpul Revoluţiei Franceze. Era tot ce ştia şi era evident că el cunoştea mult mai multe detalii.

— Ar trebui să citeşti cartea lui Balzac despre ei, sugeră el. Şuanii erau nobilii şi adepţii lor care au refuzat să capituleze în faţa Revoluţiei. Cu câteva excepţii rare, cei din Paris şi-au pierdut capul şi tot ce mai aveau, case, castele, pământuri, bani, bijuterii, vieţile în general, asta în cazul celor care nu au reuşit să fugă. Puţini au reuşit. Revoluţionarii voiau să se răzbune pentru toate secolele de opresiune şi de nedreptate, voiau să-i ucidă pe toţi regaliştii, nobilii şi aristocraţii. În mare, au şi reuşit. Cea mai mare bătălie s-a dat la Paris. Dar în zonele mai îndepărtate, mai ales în regiunile Vendée şi în Bretagne, unde au locuit strămoşii tăi, luptele nu a fost atât de crâncene, iar regaliştii au fost mai puternici. Mulţi dintre ei au refuzat să-şi abandoneze castelele şi s-au luptat. Şuanii sunt cei care au rezistat, precum cei din Vendée, dar inima rezistenţei a fost în Bretagne. Mulţi şi-au păstrat castelele, deşi unele dintre ele au fost arse de revoluţionari. Dar nu au reuşit să omoare la fel de mulţi aristocraţi în Bretagne. Nu dispuneau aici de forţele pe care le aveau în Paris, aşa că regaliştii au rămas pe poziţii. Unii au fost ucişi şi câteva castele au fost distruse, dar mulţi au supravieţuit. Când ajungem în Bretagne, ar fi interesant de văzut ce s-a întâmplat cu marchizul. E posibil să fi fost nevoit să cedeze castelul. Cu siguranţă nu a fost distrus în totalitate dacă îl găsim în picioare şi se

organizează tururi de vizitare. Dar s-ar putea şi să nu fie altceva decât o ruină. Multe dintre castelele arse nu au mai fost restaurate. Mare păcat!

Apoi adăugă:

— Mulţi o învinovăţeau pe Maria Antoaneta de prea multe excese şi de direcţia în care îl orientase pe rege. Însă nu se poate da vina exclusiv pe ea, deoarece nobilii din acea perioadă şi regaliştii avuseseră un rol important la situaţia mizerabilă în care se aflau bieţii săraci şi nu le păsase deloc de ei. Au plătit scump pentru asta. Şuanii şi cei din regiunea învecinată, Vendée, au fost singurii care au rezistat. Nu au fost copleşiţi numeric, aşa cum fuseseră cei din Paris. Au avut avantajul că se aflau departe.

Erau în siguranţă în Bretagne, mă rog, cât puteai să fii în siguranţă în timpul Revoluţiei.

Pe ea o izbi deodată gândul că Revoluţia avusese loc doar cu două sute de ani în urmă, ceea ce nu era foarte mult timp, la scara istoriei. Napoleon venise la putere imediat după aceea. Monarhia fusese înlocuită de un imperiu care nu se dovedise a fi mai bun. Iar Napoleon exagerase şi el în felul lui.

— Este fascinant ce rol au jucat femeile în toată această poveste – Maria Antoaneta înainte de Revoluţie şi Josephine după. S-ar potrivi în studiul meu despre femei şi gen. Ar trebui să scriu o lucrare pe subiectul acesta, zise ea gânditoare, căci ideea îi plăcea.

— Nu uita de curtezane. Şi ele au fost femei la fel de puternice. Intrigile şi manipulările de la curte erau fantastice, iar în unele cazuri, femeile deţineau toată puterea şi aveau cheia. Bărbaţii se duc de bunăvoie să lupte. Femeile sunt mult mai deştepte şi, câteodată, pot fi periculoase.

— Ce carte ar putea ieşi, spuse ea zâmbind. Şi când te gândeşti că şapte ani am studiat despre dreptul de vot al femeii şi mi se părea că este un subiect interesant. Dar nu se compară nici măcar pe departe cu ceea ce mi-ai

spus. Francezii erau legaţi de intrigă într-un mod bizar. Marc nu negă când auzi cele spuse de ea.

— E ceea ce face interesantă istoria noastră. Nu este niciodată ceea ce pare la suprafaţă. Toate piesele importante sunt dedesubt, iar cercetătorul trebuie să sape după ele ca să afle ce s-a întâmplat cu adevărat.

La fel ca amănuntele despre Wachiwi pe care le descoperise ea.

— Cum te simţi acum, ştiind că ai o rudă amerindiană? o întrebă el, curios.

— Îmi place, zise ea. La început am crezut că mama va fi supărată, deoarece e cam snoabă şi se laudă cu rădăcinile noastre aristocrate franţuzeşti; şi mai e şi puristă.

Nu am fost sigură că o va încânta faptul că prin venele noastre curge şi sânge Sioux. Dar se pare că îi place. Şi, cu tot respectul, eu sunt tare încântată că în ADN-ul meu se află şi ceva mai exotic decât nobili francezi cu titluri, mai adăugă, cu o privire care părea că-şi cere scuze pentru comentariul făcut.

Marc izbucni în râs.

— Nu-ţi face probleme! Nu am niciun aristocrat în familie. Strămoşii mei au fost ţărani.

— Indiferent ce erau, au fost nişte oameni curajoşi, dacă e să judec după cartea pe care ai scris-o despre părinţii şi bunicii tăi.

— Cred că avem în sânge să înotăm contra curentului. Şi acesta e un lucru cât se poate de franţuzesc. Niciodată nu vrem să facem ceea ce trebuie să facem. E mult mai amuzant să pornim o revoluţie ori să fim în rezistenţă. Suntem un popor al situaţiilor contradictorii şi niciodată nu suntem de acord unii cu alţii. De aceea ne place atât de mult să vorbim despre politică, pentru că putem să ne contrazicem cu toată lumea.

Vedea mereu dezbateri încinse în cafenele sau în campusuri, pe diferite teme importante. Era unul dintre

lucrurile legate de Franţa pe care Brigitte le îndrăgea.

Discutară tot drumul până la Saint Malo, dar când ajunseră se făcuse prea târziu ca să mai viziteze castelul. Se cazară la hotelul unde rezervaseră camerele, apoi se plimbară până în port. Oraşul era vechi şi frumos. El îi spuse că, pe vremuri, oraşul era plin de vânători de balene şi o încântă cu multe poveşti despre acea regiune.

Se opriră să cumpere îngheţată şi se aşezară pe o bancă, privind oceanul.

— Îţi imaginezi cât de mare era vasul cu care a venit Wachiwi, se gândi ea visătoare. Ce fată curajoasă trebuie să fi fost! Iar omul pe care îl iubea şi cu care călătorea a murit în timpul călătoriei. Probabil că a fost înspăimântător.

— Nu vreau să mă gândesc la asta, zise el. Am rău de mare.

Îşi terminară îngheţata şi se întoarseră pe jos la hotel. Fiecare avea o cameră puţin mai mare decât patul din ea şi baie comună, dar era ieftin. Fiecare îşi plătise camera. El se oferise să plătească şi pentru ea, dar Brigitte nu-l lăsase. Venise cu ea să o ajute la documentare şi nu avea niciun motiv să plătească pentru ea. Nu voia să îi rămână datoare.

Au luat cina la un restaurant pescăresc, deoarece hotelul lor nu servea mâncare. Mâncarea fusese delicioasă, iar el comandă o sticlă de vin care era excelent şi ieftin. Cina fusese animată şi interesantă. Întotdeauna se simţea bine cu el. Era atât de citit şi ştia o mulţime de lucruri despre istorie, artă şi literatură. Era surprinsă de memoria lui, care putea reţine atâtea date şi fapte istorice. Ştia chiar mai multe decât ea despre istoria Americii şi era bine informat despre politica Statelor Unite. Era incredibil de inteligent şi nu făcea paradă de asta, ceea ce era un lucru rar. O mulţime de profesori pe care îi ştia în universitate erau complet deconectaţi de la lumea reală, dar aveau impresia că le ştiau pe toate. Marc ştia multe, dar era

modest şi îşi păstrase autoironia. Îi plăcea asta la el, mai ales că avea un bun simţ al umorului. Îi povesti câteva istorioare amuzante de pe vremea când era student în Boston şi ajunseră la hotel râzând; îşi spuseră noapte bună şi se îndreptară spre camerele lor.

Avea pe ea o cămaşă de noapte din flanel şi se spăla pe dinţi când el intră peste ea în baie. Uitase să încuie uşa, iar el era în boxeri şi într-un tricou, arătând foarte banal. Nu era sexy şi nici franţuzesc, ci uman şi real, iar ei îi plăcu asta. Se scuză că intrase peste ea, deşi cămaşa de noapte o înfăşură de la gât până la călcâie.

— Asta e ceea ce numesc eu o cămaşă de noapte sexy, o tachină el. Şi sora mea avea o cămaşă de noapte din asta, când eram la şcoală.

Îi mai vorbise şi altă dată lui Brigitte despre sora lui. Locuia în sudul Franţei, era căsătorită, avea trei copii şi erau foarte apropiaţi. Spunea despre el că era oaia neagră a familiei, deoarece trăise cu o femeie, nu se căsătoriseră şi nici nu făcuseră copii. Ea era avocată, iar soţul ei era judecător într-un orăşel de provincie.

— Totuşi nu cred că l-a vrăjit pe soţul ei îmbrăcată cu ea, continuă el s-o tachineze.

— În seara asta nu am ieşit la agăţat soţi, i-o întoarse ea în zeflemea. Am lăsat acasă toate cămăşuţele sexy.

De fapt, nu avea niciuna şi nu-şi mai cumpărase lenjerie sexy sau cămăşi de noapte de ani de zile.

— Ce păcat! Eram pe punctul de a te cere de nevastă. În timp ce vorbea cu ea, îşi puse pastă de dinţi pe periuţă, iar câteva clipe mai târziu, se spălau amândoi pe dinţi la aceeaşi chiuvetă. Era ciudat că făcea acest lucru cu un bărbat pe care abia îl cunoscuse, fără să o deranjeze. Deveneau prieteni adevăraţi, în ciuda ironiilor pe care i le arunca despre relaţia lor sau despre cererea în căsătorie. În ceea ce îi privea, nu exista niciun risc, deoarece era hotărâtă să rămână doar prieteni.

După ce s-au spălat pe dinţi, îşi urară noapte bună şi

se retraseră în camerele lor, încuind uşile. Sau, cel puţin, ea o încuie. El o lăsă pe a lui deschisă, pentru orice eventualitate. Ar fi fost în culmea fericirii dacă, în timpul nopţii, ea ar fi fost copleşită de un val de pasiune năvalnică. În schimb, Brigitte dormi ca un prunc toată noaptea şi se trezi veselă de dimineaţă. La micul dejun el îşi exprimă dezamăgirea şi o tachină din nou. De fapt, l-ar fi mirat dacă ar fi apărut în camera lui. Ea trasase foarte clar limitele şi, în ciuda faptului că glumea pe seama lor, el le respecta şi o respecta şi pe ea. Era o femeie impresionantă, iar Ted fusese un prost că o părăsise. În opinia lui Marc, nu merita să laşi o asemenea femeie pentru nicio mumie din Egipt şi pentru niciun mormânt de faraon. Brigitte era o femeie mai bună şi mai deşteaptă decât majoritatea oamenilor pe care îi întâlnise.

După micul dejun, plecară cu maşina în oraş, iar Marc opri la primărie. Îi zise că toate căsătoriile, naşterile, decesele şi tot ce se mai întâmplase în regiune erau înregistrate acolo. Va putea primi o confirmare a lucrurilor pe care le ştia deja sau putea afla ceva nou. Avea dreptate din nou. Plătiră o taxă modică şi timp de câteva ore citiră cu atenţie registrele. Găsiră data naşterii lui Tristan şi a fratelui său mai mic şi data naşterii şi a decesului părinţilor lor. Amândoi muriseră relativ tineri, la câteva zile unul după celălalt. Marc presupuse că muriseră din cauza vreunei epidemii şi observă că Tristan avea pe atunci doar optsprezece ani. Pentru că fratele lui era cu zece ani mai mic, moştenise titlul şi tot ce presupunea el când de-abia ieşise din copilărie.

Găsiră şi înregistrarea datelor de naştere ale copiilor lui Tristan şi ai lui Wachiwi, primul dintre ei purtând numele fratelui decedat. Ea văzuse deja aceste date în documentele foto de la biblioteca mormonă, dar aici erau documentele originale. Brigitte se emoţionă când le văzu în registru. Notă totul pentru mama ei, iar când plecară, văzură în curte câteva cupluri, cu feţe radiind de fericire,

care aşteptau să se căsătorească. Marc îi spuse că în Franţa, înainte de cununia religioasă, trebuia să o faci pe cea civilă şi că toate cuplurile tinere de acolo aveau programată ceremonia civilă, urmând să se căsătorească la biserică într-o săptămână sau două. Toţi păreau emoţionaţi şi fericiţi în timp ce Marc şi Brigitte treceau pe lângă ei. Părinţii stăteau şi ei la taclale. Brigitte zâmbi, apoi se urcară în maşină şi porniră spre castel. Îşi programaseră totul la minut. Turul cu ghid începea în mai puţin de o oră. Voia să audă totul, ca să înţeleagă totul despre castelul care aparţinuse familiei ei cu secole în urmă.

Mergeau pe acelaşi drum pe care Wachiwi venise acolo şi care ducea la castelul situat pe stâncă şi cu vedere la mare. Castelul Margerac era monument naţional acum. Cumpărară două bilete la intrarea în grădină şi se plimbară împreună. Brigitte era uluită de mărimea castelului. Arăta ca o fortăreaţă şi rămăsese neschimbat de-a lungul timpului. În grădini erau straturi de flori colorate, un labirint şi bănci pe care să te aşezi şi să admiri priveliştea. Nu aveau de unde să ştie că banca pe care se aşezaseră câteva minute era chiar cea pe care stătuse Wachiwi când fusese cerută de soţie de Tristan. Doar faptul că erau acolo o făcea pe Brigitte să se simtă inundată de propria istorie.

Grajdurile erau goale de mult timp, iar cele câteva portrete vechi, nu multe, fuseseră revendicate la licitaţii de către Departamentul Monumentelor Istorice. Brigitte observă nişte trofee prăfuite de vânătoare, în timp ce oamenii se adunau la scările mari de marmură, pregătiţi pentru turul condus de o tânără care explica cine fusese marchizul de Margerac.

Spunea că acel castel fusese construit în secolul al XII-lea şi începu să înşire liste cu nume de generaţii care locuiseră acolo, explicând şi rolul pe care îl avuseseră în comunitate şi în regiune. Castelul era unul dintre cele mai mari din Bretagne, iar în Evul Mediu, proprietarii lui

reuşiseră să ţină la distanţă toţi duşmanii. Explică apoi că acelaşi lucru se întâmplase în timpul Revoluţiei. Turul era în limba franceză, iar Marc traducea pentru ea în timp ce ghidul vorbea repede, conducându-i prin dormitorul principal spre etajul al doilea şi spre alte încăperi grandioase, dar goale. Li se spuse că la etaj se aflau şi alte dormitoare şi camera copiilor, dar că acestea erau goale şi închise pentru public.

În cele din urmă, în timp ce coborau spre holul cel mare, tânăra le spuse aproape cu mândrie că marchizul de Margerac se alăturase forţelor de rezistenţă din timpul Revoluţiei, şuanii, şi reuşise să evite invadarea sau cucerirea castelului de către revoluţionari. Adăuga apoi că informaţiile istorice arătau că îşi ţinuse acolo familia, în ciuda unui incendiu pornit de revoluţionari într-o aripă a castelului. Dar marchizul triumfase, iar poveştile spuneau că soţia sa luptase vitejeşte alături de el. Auzind acestea, ochii lui Brigitte se umplură de lacrimi. Putea să şi-o închipuie cu uşurinţă pe Wachiwi luptând pentru a-şi apăra căminul, familia şi bărbatul. Fusese o indiană Sioux până la capăt. Tânăra care le servea de ghid mai adăugă că până la mijlocul secolului al XIX-lea castelul se aflase în stăpânirea familiei, dar toţi membrii ei emigraseră în America. La sfârşitul secolului, după ce proprietarii îl vânduseră şi după ce trecuse prin mai multe mâini, fusese preluat de Departamentul Monumentelor Istorice, care îl şi renovaseră. Spunea că aproape tot ce vedeau era păstrat în forma iniţială, deşi în perioada ultimelor generaţii de marchizi totul fusese mult mai grandios. Fuseseră multe piese foarte vechi, dintre care multe dispăruseră, mulţi servitori şi terenuri întinse; toate fuseseră vândute atunci când castelul îşi schimbase proprietarii. Preciză că grajdurile fuseseră pline de cai pur-sânge şi menţionă că soţia marchizului Tristan de Margerac fusese o călăreaţă excepţională, fiind legendară în regiune. Mai spuse, în treacăt, că era remarcabil faptul că era indiană Sioux şi

venise în Franţa ca să se mărite cu marchizul, dar nu cunoştea mai multe detalii. Zise că se numea Wachiwi şi că ea şi marchizul erau îngropaţi în cimitirul familiei, din spatele capelei care se afla pe domeniu şi care data din secolul al XIII-lea. Acolo fuseseră îngropaţi de secole membrii familiei. Adăugă şi faptul că în Franţa nu existau descendenţi direcţi ai familiei de Margerac. Toţi emigraseră în America în secolul al XIX-lea şi era foarte posibil să fi dispărut.

Marc o strânse de mână când ghidul comenta asta, deoarece ei îi venea să fluture mâna şi să strige: „Sunt aici! Sunt unul dintre ei!” Vibra încă de emoţie când turul se încheie, iar ei se îndreptau spre ieşire. Cumpără pentru mama ei mai multe broşuri şi cărţi poştale şi privi în jur, simţind puternic legătura dintre ea, strămoşi şi castel, mai ales cu Wachiwi, care, de acum, era inspiraţia ei.

Era intrigată să descopere că Marc avusese dreptate. Tristan de Margerac fusese un şuan care reuşise să-şi păstreze castelul, în ciuda încercărilor revoluţionarilor de a-l cuceri şi de a-i da foc. Îşi păstrase pământurile, ca şi alţii din regiune, iar Wachiwi îl ajutase cu tot curajul şi cu toată înverşunarea ei de Sioux. Fuseseră timpuri cumplite.

Dorinţa de a scrie deveni mai puternică, după ce ascultase toate aceste poveşti, dar încă nu ştia cum. Realitate sau ficţiune? Roman istoric? Antropologic? De istorie sau de dragoste? Nu ştia pe ce drum să apuce şi nici dacă o va face în cele din urmă. Poate era suficient numai să ştie şi să înţeleagă că făcea parte din această istorie.

Se îndreptă împreună cu Marc spre micuţul cimitir din spatele capelei, deşi ceilalţi rămăseseră pe loc. Nu-i interesa să se uite la pietre de mormânt şi la cavouri în care erau îngropate generaţiile familiei de Margerac. Capela era goală. O parte părea că fusese mistuită de mult de un incendiu, dar era încă în picioare. Brigitte nu putea să nu se întrebe dacă era partea incendiată de

revoluţionari sau era vorba de un alt incendiu, petrecut mai târziu.

Se plimbară prin grădina din spatele ei. Aici erau mai multe mausolee sumbre şi mai multe pietre funerare; de pe unele timpul şterse numele. Brigitte ştia ce căuta şi ce spera să găsească vizitând cu Marc primele două mausolee, apoi pe al treilea. Pe toate erau înscrise numele generaţiilor celor din familia Margerac, iar inscripţiile erau bine conservate. Datau mai ales din secolele al XVI-lea şi al XVII-lea, unele chiar de la începutul secolului al XVIII-lea. Erau acolo părinţii lui Tristan şi ai lui Jean. La ieşire, Brigitte se simţi dezamăgită că nu îi găsise pe Wachiwi şi pe Tristan.

În spatele cimitirului, sub un copac, se aflau două monumente frumoase, în jurul cărora erau mai multe pietre funerare mai mici. Deja îşi pierduse speranţa să-i mai găsească pe Tristan şi pe Wachiwi, dar o mângâia faptul că putuse să citească numele atâtor generaţii de strămoşi ai ei, care făceau parte din neamul pe care mama ei îl cerceta şi despre care căuta de ani de zile documente.

Marc le zări înaintea ei. Mersese până în spatele cimitirului ca să citească numele de pe ultimele două monumente şi îi făcea agitat cu mâna. Ca să ajungă acolo, ea îşi făcu drum printre buruienile înalte. Poteca din cimitir fusese invadată de ele.

El stătea în faţa monumentelor, într-o atitudine plină de respect, cu ochii strălucind de lacrimi; îi întinse o mână lui Brigitte. Numele lor se vedeau foarte clar. Amândoi muriseră în anul 1817, la mai puţin de trei luni unul faţă de celălalt, la douăzeci şi opt de ani de la Revoluţie, trei ani de la abdicarea lui Napoleon şi doi ani de la Bătălia de la Waterloo. Wachiwi murise după treizeci şi trei de ani de la sosirea ei în Franţa şi la treizeci şi doi de ani după ce devenise marchiză. Găsiră în ierburile înalte şi mormintele copiilor lor, ai soţiilor şi soţilor lor şi a doi dintre copiii acestora care muriseră în Franţa. Ceilalţi plecaseră în

Statele Unite. Multe dintre numele pe care le văzuse în registrele primăriei se regăseau acolo, alături de Tristan şi de Wachiwi. Monumentele lor dominau solemn grădina, unul lângă celălalt, la fel cum trăiseră şi ei. Tristan murise la şaizeci şi şapte de ani, o vârstă frumoasă pentru acele vremuri, dar era greu de aflat vârsta lui Wachiwi. Dacă avea şaptesprezece ani când fusese luată din tribul ei şi optsprezece când se măritase cu Tristan, trebuie să fi avut cincizeci când murise şi probabil că murise de durere că îl pierduse pe el, deşi nu era ceva neobişnuit să mori la vârsta aceea. Era mai neobişnuit să trăieşti cât trăise marchizul. Pe piatra de mormânt a lui Tristan erau înscrise data naşterii şi a morţii, în timp ce pe a ei era doar data morţii. Probabil că nimeni nu-i ştiuse cu exactitate vârsta, nici măcar ea, deoarece nu avea niciun document când părăsise tribul sau, mai târziu, când fugise cu Jean.

Faptul că era acolo o mişca profund. Erau generaţii întregi de strămoşi, dar Wachiwi, micuţa indiană Sioux, era cea care îi furase inima, a cărei poveste o îndrăgise. Fata neîmblânzită din Dakota de Sud supravieţuise răpirii, traversase un continent, un ocean, ajunsese în Franţa, găsise iubirea şi rămăsese aici, fusese prezentată regelui şi reginei, trecuse printr-o revoluţie în timpul căreia îşi apărase căminul cu arma în mână şi constituia o verigă importantă în lungul lanţ de generaţii din familia lui Brigitte, care simţea că avea o legătură profundă cu această fată. Faptul că se afla lângă locul odihnei veşnice a lui Wachiwi şi a soţului ei o făcea să simtă că închisese cercul şi că îşi găsise în sfârşit rădăcinile. Simţea că aparţinea acelui loc, acelor oameni, pe care, parcă, îi cunoştea şi, din multe puncte de vedere, datorită celor citite despre ei, îi simţea aproape. Dintr-odată simţi că sufletul i se umplea de recunoştinţă pentru mama ei, care o condusese pe acest drum, chiar dacă, la început, nu avusese nicio tragere de inimă.

Rămase un timp cu Marc în cimitir, ţinându-se de

mână, după care, fără să se grăbească şi cu părere de rău, plecară, trecând pe lângă capelă şi castel. El îşi puse un braţ în jurul ei şi se întoarseră în locul unde lăsaseră maşina. Fusese o după-amiază memorabilă. Iar ea era tristă că trebuia să plece de la castel şi să îi părăsească.

— Îţi mulţumesc că mi-ai permis să vin cu tine, şopti Marc în timp ce se întorceau în orăşel.

Şi pentru el fusese o experienţă emoţionantă. Povestea fusese atât de încurcată până atunci, atât de misterioasă, asemenea unui puzzle pe care trebuiau să-l rezolve, iar acum totul era dezvăluit, totul era clar ca lumina zilei. Era mândru că luase parte la această experienţă şi era recunoscător că o împărtăşise cu ea.

— Nu aş fi aflat niciodată aceste lucruri despre ea dacă nu erai tu, zise Brigitte zâmbindu-i.

Înţelesese mult mai bine cine era Wachiwi şi ce se întâmplase cu ea după ce descoperise jurnalele de la curte.

— Cred că destinul ne-a adus împreună, spuse el suspinând. Chiar credea asta. Prea multe lucruri ciudate se întâmplaseră.

— Poate, acceptă ea, dar nu făcuse nici pe departe câte lucruri dorise pentru el. Îi plăcea să-l asculte povestind despre cartea lui.

— Poate că destinul tău este să rămâi în Franţa, ca Wachiwi, spuse el misterios, iar ea izbucni în râs.

Era evident că se îndrăgostise de ea, îi plăcea compania ei şi nu voia să plece. Ea terminase însă ce avusese de făcut, iar după ce se întorceau la Paris urma să plece acasă.

— Trebuie să-mi găsesc de lucru în Boston, replică ea, cu simţ practic.

— Poţi să găseşti ceva aici.

Aduse din nou în discuţie Universitatea Americană din Paris, unde, în mod convenabil, avea un prieten la biroul de admiteri pe care se oferise să-l sune în numele ei.

— Şi după aceea ce fac? Nu am unde locui, nu am

prieteni. Am zeci de ani care mă leagă de Boston. Plus plictiseala, adăugă în gând.

— Mă ai pe mine, zise el, prudent, dar amândoi erau conştienţi de faptul că nu se cunoşteau prea bine.

Nu se întâmplase nimic între ei şi poate că nici nu se va întâmpla. Nu se putea muta la Paris doar ca să fie cu un bărbat cu care îi plăcea să stea de vorbă. Nu era suficient şi amândoi ştiau asta. Iar Brigitte nu era o persoană impulsivă. Era şi fusese întotdeauna o persoană raţională.

— Cred că ar trebui să scrii cartea aici, cea despre strămoaşa ta Sioux, insistă el, dar ea nu era convinsă.

Era o poveste minunată şi era importantă pentru ea, dar nu era sigură dacă putea fi transformată într-o carte şi nici dacă putea să o scrie. Nu era nici scriitoare şi nici istoric. Era antropolog. Povestea aceasta era diferită, plină de emoţie, iar ea nu avea experienţă la scris.

— Ţi-ar prinde bine să stai un an la Paris, continuă el, încercând să o convingă. Într-un anumit moment în viaţa noastră, toţi trebuie să facem ceva nebunesc, ce nu are logică, dar care ne încălzeşte sufletul.

El ştia că aşa făcuse Wachiwi.

— Nu-mi place riscul, spuse Brigitte în şoaptă, iar el se întoarse spre ea.

— Ştiu. Văd că nu-ţi place. Dar poate ar trebui să-ţi asumi nişte riscuri.

Numai că asta nu era o decizie pe care să o ia el. Iar ea hotărâse să se întoarcă în Boston. Simţea că era cel mai bun lucru pe care îl putea face.

Luară cina într-un alt restaurant pescăresc şi seara şi-o petrecură la hotel. Duminică dimineaţă plecară spre Paris. Schimbară din când în când câte o vorbă, iar Brigitte dormi o bucată de drum. Marc o privi zâmbind. Îi plăcea să o aibă aproape, moţăind, în timp ce el conducea. Era fericit că fusese cu ea în Bretagne şi era trist când se gândea că în câteva zile urma să plece. Spera doar ca zilele petrecute împreună să o convingă să rămână.

Capitolul 18
Wachiwi
1793

Lunile şi anii după atacurile Revoluţiei fuseseră înspăimântătoare pentru toţi. Din fericire, se aflau în Bretagne atunci când izbucniseră primele violenţe pe străzile Parisului. Veştile primite de la cei care fugiseră erau de necrezut. Palatul Versailles fusese invadat de brute înarmate şi de revoluţionari, întreaga familie regală, arestată şi întemniţată, sălile splendide ale Luvrului, devastate de mulţimile dezlănţuite. Copii de nobili ucişi, regalişti aduşi în faţa ghilotinei, capete rostogolindu-se pe străzi, sânge umplând canalele. Mulţi dintre prietenii şi rudele lui Tristan erau morţi.

Nu ştiau de luni de zile ce se întâmplase cu casa lor din Paris, până când într-o zi aflară că fusese spartă şi jefuită. Soldaţii îşi făcuseră acolo cartierul general, după care o abandonaseră din nou, luând cu ei tot ce găsiseră de valoare. Wachiwi era recunoscătoare că se afla cu copiii în Bretagne.

La început se speriase, deoarece îi reamintise de momentul când fusese răpită de tribul Crow. Tristan înţelesese acest lucru imediat şi o asigură că nimeni nu avea să o ia de lângă el vreodată.

— O să-i omor înainte să-ţi poată face vreun rău, îi promisese cu o privire ucigătoare, pe care ea nu i-o mai văzuse niciodată. Te voi apăra. Iar ea ştia că spunea adevărul.

Marchizul transformă castelul într-o fortăreaţă, construi un pod mobil şi făcu din căminul lor o tabără de luptă, în care veniră să locuiască şi alţi nobili. Formaseră un grup de peste cincizeci de résistants[7] care stăteau acolo. O învăţă pe Wachiwi să tragă cu flinta şi să încarce

7 “Rezistenţi”, în limba franceză, în original (n.red.)

un tun, iar ea luptă alături de el multe nopţi. Nu se temea de nimic când era cu el.

Wachiwi văzuse prima flăcările în noaptea în care revoluţionarii incendiaseră aripa de nord a castelului. Copiii ei erau înăuntru cu Agathe, Matthieu şi bărbatul pe care-l iubea, în timp ce săgeţi arzătoare zburau peste zidurile castelului, dând foc copacilor. Într-o clipă, flăcările aţâţate de un vânt necruţător cuprinseră castelul. Din senin, spiritul ei de indiană Sioux se trezi şi puse stăpânire pe ea. Luă un arc puternic de la arcaşii lui Tristan şi începu să tragă spre atacatori, rănind pe mulţi şi omorând câţiva. Trecuse la catolicism când se căsătorise, dar nu avea mustrări de conştiinţă pentru ceea ce făcea. Lupta pentru căminul lor şi, privind-o, Tristan se simţi mândru de ea şi o iubi mai mult ca oricând. Era singura femeie care lupta cot la cot cu bărbaţii şi trăgea neobosită cu flinta sau cu arcul în atacatori.

Fusese rănită încă o dată, exact în umărul lovit când încercase să fugă din tribul Crow, dar nici de data aceasta nu fusese decât o zgârietură. Atunci, Tristan insistase să rămână cu copiii, dar după câteva ore ea era înapoi în mijlocul luptei, alături de el şi de ceilalţi bărbaţi.

Era o perioadă înfiorătoare pentru Franţa, când cei de acelaşi sânge se întorseseră unul împotriva celuilalt şi se omorau între ei. Stricăciunile din aripa de nord erau considerabile, dar, cu timpul, atacurile scăzuseră în intensitate, iar revoluţionarii se retraseseră. Ceilalţi şuani se întorseseră şi ei la casele lor, liniştea se instalase în regiune, iar Tristan făcu toate eforturile să reconstruiască ceea ce fusese distrus în castel, mulţumit că nu-şi pierduseră nici capetele şi nici căminul. Nu fusese la Paris ca să vadă stricăciunile de acolo. Casa fusese închisă, iar el nu voia să-i părăsească pe Wachiwi, pe cei trei fii ai lor şi pe cei doi copii ai lui. Se întreba dacă se vor mai simţi vreodată în siguranţă. Şi o iubea acum mai mult ca oricând. În timpul luptelor, descoperise în ea o înverşunare

care îl făcuse să înţeleagă, încă o dată, ce femeie extraordinară era şi cât de mult însemna pentru el, mai mult decât ţara sau compatrioţii săi. Iar ea simţea acelaşi lucru. Trăia pentru Tristan, pentru cei trei copii ai lor şi pentru copiii ei vitregi şi ar fi omorât pe oricine le-ar fi ameninţat viaţa.

— Aşadar, doamnă marchiză, spuse Tristan într-o zi, în timp ce se plimbau prin grădina scăldată de razele soarelui, dar care fusese parţial arsă.

Grajdurile fuseseră şi ele distruse şi pierduseră mulţi cai în incendiu. Dar revoluţionarii se retrăseseră când văzuseră că nu pot cuceri castelul. Şuanii fuseseră de neoprit, aşa că plecaseră spre alte locuri, mai puţin apărate. Tristan şi Wachiwi îşi apăraseră căminul. Se uită la ea cu mândrie, zâmbi şi se aşeză pe banca unde o ceruse de soţie, care fusese atinsă şi ea de flăcări. Labirintul fusese distrus.

— Totul poate fi reconstruit, spuse el cu glas uşor, iar Wachiwi îi dădu dreptate. El îşi iubea căminul şi îi ura pe revoluţionari şi faptele lor. Până atunci, ea nu ştiuse ce luptător curajos era Tristan. Era un om paşnic, dar nimeni nu avea să-i ia casa ori să-i rănească familia. Îi reaminti de fraţii ei, care erau atât de departe. Încă le ducea dorul, dar viaţa ei era alături de Tristan şi de copii. Se simţea şi franţuzoaică, şi indiană Sioux, chiar dacă partea nativă ieşise la iveală în timpul luptelor în care îşi apăraseră căminul.

— Ce-ţi face umărul? Întrebă blând, iar ea îi zâmbi.

— E bine. Ai fi un bun luptător Sioux, zise ea şi el râse în timp ce îşi puse un braţ în jurul ei şi se aşezară pe bancă.

— Nu călăresc la fel de bine ca tine.

— Nici ca fraţii mei, îl tachină ea.

— Tu ai fi un bun arcaş al regelui, dacă am mai avea unul, spuse el cu tristeţe.

Totul se schimbase. Lumea era cu susul în jos.

Muriseră prea mulţi oameni pe care îi cunoştea. Nu voia să mai plece din Bretagne. Le era mai bine aici, în linişte, departe de Paris. Se temea că vor trece ani până când lucrurile se vor linişti în ţară.

— Îţi pare rău că ai venit aici? o întrebă, referindu-se la Franţa şi arătând îngrijorat. Trăiau timpuri îngrozitoare.

— Bineînţeles că nu, spuse ea cu blândeţe, în timp ce se uita adânc în ochii lui.

El văzu tăria şi iubirea ei, iar asta îl linişti. Ura ceea ce li se întâmplase.

— Aceasta este viaţa mea. Tu eşti viaţa mea, spuse ea cu hotărâre. Era sigură. El era acum tribul ei şi era singurul de care avea nevoie sau pe care îl dorea. Nu era Sioux, era a lui şi aşa fusese de când ajunsese acolo.

— Vreau să mor alături de tine peste mult timp de acum înainte, spuse solemn. Când vei pleca, voi veni cu tine.

O privi în timp ce vorbea şi ştiu că vorbea serios. Se aplecă spre ea şi o sărută. Era sărutul blând al unui bărbat blând, care o iubea la fel de mult ca şi ea.

— Vreau să trăiesc o viaţă lungă alături de tine, Wachiwi, şopti el, după care îşi întoarse chipul spre mare.

Ea se aplecă spre el şi-i zâmbi liniştit. Războiul pentru salvarea căminului lor se sfârşise, iar ei aveau multe de făcut, multe planuri de viitor.

— Aşa va fi, întări Wachiwi cu blândeţe, în timp ce stăteau pe bancă şi priveau marea. Apoi se luară de mână şi se întoarseră în castelul pe care aveau să-l reconstruiască în lunile următoare. Urcară împreună scările spre camera copiilor, să-i vadă. Agathe şi Matthieu erau acolo, jucându-se cu fraţii mai mici. Încă erau zguduiţi după luptele care se dăduseră la castel şi după tot ceea ce văzuseră. Tristan se uită la Wachiwi peste capul lor şi-i zâmbi fericit. Ea îi întoarse zâmbetul. Atâta timp cât era acolo, nu se temea de nimic.

Plecară din camera copiilor, coborâră scările spre

dormitorul lor şi închiseră uşor uşa. Ea îl cuprinse cu braţele şi el o sărută cu aceeaşi pasiune pe care o simţise încă din prima zi în care o văzuse.

O urmă în patul în care copiii lor fuseseră concepuţi şi aduşi pe lume şi, în timp ce o cuprindea, iar ea îl săruta, ştia că era cel mai norocos bărbat de pe pământ, deoarece fata şefului de trib, pe nume Wachiwi, era a lui până la sfârşitul zilelor. Era Cea-care-Dansa în inima, sufletul şi visele lui.

Capitolul 19

Brigitte îşi petrecu ziua de luni făcând comisioane şi nişte cumpărături. Voia să-i ia mamei ei un cadou şi să cumpere ceva pentru Amy şi copiii ei. După aceea, se plimbă de-a lungul Senei şi vizită o expoziţie pe care intenţionase să o vadă de când sosise, dar nu avusese timp. Se gândi că mai avea la dispoziţie o zi sau două pentru muzeele şi monumentele pe care plănuise să le vadă, apoi nu mai avea nicio scuză, trebuia să plece.

Când Marc o condusese duminică la hotel, îi promisese că o va suna în curând. Ştia că ea urma să plece în săptămâna aceea. Îi spusese că săptămâna viitoare va avea o întâlnire cu editorul său şi o sună luni, spre sfârşitul după-amiezii, invitând-o la cină. Sugeră să meargă undeva în arondismentul al şaptesprezecelea, la un restaurant de care ea nu auzise, dar unde, spunea el, aveau mâncare excelentă.

Veni să o ia pe la ora opt şi petrecură, ca întotdeauna, o seară foarte frumoasă împreună. La sfârşitul cinei, în timp ce beau cafea la filtru şi împărţeau îngheţată şi macarons, el o privi timid şi îi spuse că vrea să-i facă o mărturisire. Nici nu-i trecea prin cap despre ce era vorba şi fu uluită când află. El îşi sunase prietenul de la comisia de admitere a Universităţii Americane din Paris şi îl întrebase dacă era dispus să aibă o întrevedere cu ea în vederea unui loc de muncă. Recunoscu că ceea ce făcuse se baza pe o presupunere, dar insistă că nu era

nimic rău în asta. Dacă nu aveau nicio slujbă disponibilă, nu conta, iar dacă aveau, îi putea refuza fără greutate. Ea îi declară că avea să refuze şi îi mărturisi că se simţea şocată şi iritată de ceea ce făcuse el, cu toate că ştia că intenţiile lui erau bune. Îi displăcuseră însă presupunerile lui.

— Dacă vrei atât de mult să rămân, de ce nu te muţi tu la Boston? se răsti la el. Marea diferenţă dintre ei era însă faptul că el avea un loc de muncă, pe când ea, nu, ceea ce o făcea să fie mult mai mobilă. Nu existau prea multe lucruri care să o ţină legată de Boston, în timp ce el avea mult mai multe aici. Preda la Sorbona şi avea obligaţii pe care Brigitte nu le avea.

— Eşti foarte supărată pe mine?

Se citea în privirea lui că îi părea rău şi că era conştient că făcuse ceva fără să se gândească. Dar o plăcea atât de mult, iar ea părea că se perpelea încontinuu şi că i-ar fi plăcut să se mute la Paris, chiar şi pentru un an. Ar fi fost, cel puţin, prieteni buni, dacă nu mai mult. El era sigur. Şi ea simţea acelaşi lucru, dar nu era pregătită să se mute la Paris pentru un prieten sau pentru o slujbă. Voia să se întoarcă în Boston şi să-şi găsească un loc de muncă în mediul universitar cu care era obişnuită.

— Nu sunt supărată, explică ea. Poate doar surprinsă, poate flatată. E plăcut să ştiu că cineva se străduieşte atât de mult să mă convingă să rămân. Doar că nu sunt obişnuită ca oamenii să-mi ofere pe tavă interviuri ori să ia decizii în locul meu.

Ted nu o făcuse niciodată şi ea prefera lucrurile astfel. Chiar dacă pe moment era şomeră, era o persoană independentă, perfect capabilă să-şi găsească singură un loc de muncă. El o ofensase puţin aranjându-i acel interviu, dar ştia că intenţiile îi fuseseră bune şi din acest motiv îl iertase.

— Decizia îţi aparţine, Brigitte, replică el hotărât. Nu am vrut decât să-ţi ofer o ocazie, dacă ai fi vrut-o.

Ea nu dorise acea ocazie, dar nici nu voia să fie nepoliticoasă.

— Ce le-ai spus celor de la Universitatea Americană? Acum era curioasă, deşi nu avea de gând să meargă la interviul de angajare.

— Că eşti minunată, fermecătoare, o persoană magnifică, de care sunt sigur că este foarte bună în ceea ce face, că ai lucrat timp de zece ani la Universitatea din Boston şi că acum cauţi o schimbare.

— Păi, cam aşa stau lucrurile, încuviinţă ea, mai ales partea cu minunată, fermecătoare şi magnifică.

În plus, era pregătită pentru schimbare. Nu ştia însă în ce direcţie, şi să lucreze din nou într-o comisie de admitere, chiar dacă la o altă şcoală, ar fi fost prea asemănător cu ceea ce făcuse înainte. Nu era o slujbă prea interesantă şi îşi dădu seama acum că, în majoritatea timpului, se plictisea. Făcuse o muncă lipsită de interes, cu alte cuvinte, suferise consecinţa refuzului de a accepta responsabilităţi. Aşa că făcuse o grămadă de lucruri sub pregătirea ei. Aici era compromisul.

— Este o şcoală foarte mică şi poate fi mai interesant pentru tine să lucrezi acolo decât într-o şcoală mare. Probabil ai avea mai multă tangenţă cu studenţii, mai multă influenţă. Cred că este vorba de mai puţin de o mie de studenţi.

Universitatea din Boston avea treizeci şi două de mii de masteranzi şi de studenţi, un număr uriaş, iar el avea dreptate.

— Presupun că aş putea vorbi cu ei, ca să nu te pun într-o poziţie stranie, şi apoi să mă întorc la mine acasă, să merg la nişte interviuri. Dacă nu apare nimic interesant, am aici postul acesta de rezervă.

I se părea amuzant să aibă un loc de muncă la Paris ca rezervă. Ştia că pentru alţii ar fi stat în capul listei, dar ea voia să plece acasă. Îşi spunea că avea o viaţă în Boston. Dar ce viaţă era aceea, fără iubit şi fără slujbă?

Nici aici nu avea nimic, şi Marc era singurul ei prieten. Asta însemna ceva, dar nu era suficient, deoarece el era proaspăt apărut în viaţa ei, chiar dacă fusese foarte drăguţ. Viaţa ei adevărată, cu prieteni adevăraţi, era altundeva. Totuşi, nu respinse complet oferta unei discuţii cu cei de la Universitatea Americană, deoarece fusese aranjată de el. Marc se simţea mulţumit. Îi dădu toate detaliile înainte să o lase la hotel şi îi zise că o va suna a doua zi, ca să-i spună cum au decurs lucrurile.

Spre surprinderea lui Brigitte, întâlnirea decurse foarte bine. Omul pe care îl întâlnise la biroul de admitere era arătos, avea o fire deschisă şi iubea şcoala. Era cel mai bun agent de PR pe care aceasta l-ar fi putut avea şi, până să termine de vorbit, ea era pregătită să se înscrie. Aproape. Îi plăcuse tot ce auzise despre departament, dar momentan nu aveau un loc de muncă disponibil, iar ea voia să-şi găsească de lucru în Boston. În afară de asta, totul părea minunat. Îi relată totul lui Marc când acesta o sună. El primise deja un telefon entuziast de la prietenul lui, care credea că Brigitte ar fi extraordinară pentru ei. Îi spusese şi lui Marc ceea ce îi promisese şi lui Brigitte: că vor lua legătura îndată ce se elibera ceva. Într-un fel, interviul fusese un exerciţiu inutil, dar o practică bună. Ea nu mai fusese la un interviu de ceva timp, iar experienţa aceasta era, de fapt, un antrenament pentru goana după slujbă din Boston.

— Măcar am încercat, spuse Marc, uşor deznădăjduit pe moment. Ar fi fost prea frumos dacă ţi-ar fi oferit o slujbă.

— Nu mă aşteptam la asta, răspunse ea amabil. A fost drăguţ din partea ta să încerci. Un pic prea insistent, poate, dar drăguţ, îl tachină ea.

Decise să accepte ceea ce se întâmplase în spiritul în care îi fusese oferită ocazia, cu inima caldă.

— Deci, când pleci? o întrebă, iar în glas i se simţea îngrijorarea.

— Poimâine, răspunse ea, ca şi cum ar fi fost vorba de un fapt divers. Făcuse aproape tot ce-şi propusese şi se simţea gata de plecare. Era timpul să-şi continue viaţa. Interviul fusese interesant, dar nu schimba cu nimic lucrurile. Nu îi făcuseră nicio ofertă, aşa că era gata să se întoarcă acasă.

— Trebuie să iau cina cu editorul meu în seara aceasta. Sunt în urmă cu cartea şi trebuie să mă port frumos cu el. Sau aş putea anula. Mâine am ore. Ieşim la cină împreună mâine seară? Era ultima ei noapte în Paris.

— Mi-ar plăcea. Fusese atent şi generos cu ea şi nu îşi putea închipui un mod mai plăcut de a-şi petrece ultima seară la Paris decât cu un prieten nou. Şi, poate, într-o zi, el va veni la Boston sau ar veni ea din nou la Paris într-o vacanţă. Mai mult decât atât, Marc era o persoană specială. Un om minunat, cu adevărat.

Îi promisese că va veni după ea la opt în seara următoare, şi ea îşi petrecu ziua rezolvându-şi problemele mărunte. Când ajunse el, bagajele erau deja făcute şi totul era pregătit pentru plecarea din dimineaţa următoare. Putea să-şi petreacă seara cu el, relaxându-se. Era îmbrăcată cu o rochie roşie pe care o cumpărase în după-amiaza aceea, iar el o admiră în timp ce păşea în jos pe scări.

— Arăţi superb!

— Am văzut-o azi într-o vitrină şi n-am putut rezista. Mă gândeam că ar trebui să iau ceva acasă de la Paris. Mamei îi cumpărase o eşarfă frumoasă, luase nişte jucării pentru copiii lui Amy, iar lui Amy îi cumpărase un pulover drăguţ. Cu rochia roşie se răsfăţase pe ea.

O duse la un alt restaurant intim şi, ca de obicei, conversaţia din timpul cinei a fost plină de viaţă. Amândoi au povestit despre orice, şi-au împărtăşit experienţele şi au râs mult. Era pentru prima dată când niciunul dintre ei nu-i pomenise pe Tristan sau pe Wachiwi, seara aceea fusese doar a lor. Brigitte se simţise extraordinar, iar Marc arăta

cu adevărat trist când plecaseră din restaurant la o plimbare pe lângă Notre Dame, care era luminată.

— Cum poţi părăsi un oraş ca acesta? Întrebă el cu un gest larg, care îl făcea să arate din nou ca un francez. Avea un chip foarte expresiv, care putea să exprime o mie de emoţii diferite. Întotdeauna arăta ca un francez, iar ei îi plăcea. Ted arăta ca un anglo-saxon. Era chipeş, dar nu sexy. Buzele lui Marc erau senzuale, deşi ea se prefăcea că nu observa.

— Trebuie să recunosc că este un oraş greu de lăsat în urmă.

Şi ea părea tristă, căci îi plăcuse timpul petrecut cu el. Dar nu putea rămâne acolo pentru totdeauna, mai ales că terminase de făcut ceea ce-şi propusese. Nu voia ca străMoaşa ei indiană să devină o obsesie. Avea de gând să-i dea notiţele mamei sale, care avea să facă ce dorea cu ele. Până la urmă, era proiectul mamei, nu al ei, chiar dacă ea era cea care făcuse pasiune pentru Wachiwi.

Se plimbară un timp, uitându-se jos la Sena, iar el făcu un ocol spre Trocadero[8], în drumul spre casă. Era imaginea perfectă a Parisului, cu Turnul Eiffel stând în faţa ei în toată splendoarea lui, şi care, ca la un semn, în timp ce el parca maşina, începu să strălucească, aruncând lumini în toate direcţiile. Era o ultimă noapte perfectă la Paris şi, fără să poată rezista frumuseţii ei, coborâră amândoi din maşină. A stat uitându-se la turn ca un copil, hipnotizată de luminile orbitoare şi de panorama rafinată a Parisului care se desfăşura în faţa ochilor lor, până la Sacré Coeur[9]. În timp ce ea privea totul în linişte, Marc o luă în braţe şi o sărută. Era prea şocată ca să se retragă ori să se mişte, apoi îşi dădu seama că nici nu voia. Aşa că îşi puse braţele în jurul lui şi îl sărută şi ea. Era un moment ce trebuia savurat din plin şi o noapte pe care ştia că n-o

8 Esplanada din faţa Turnului Eiffel (n.red.)

9 Celebră biserică din Paris, aflată pe colina Montmartre (n.red.)

va putea uita niciodată. Nu ştia ce însemna pentru el, dar, dacă ar fi rămas la Paris, era dispusă să meargă mai departe cu relaţia, deoarece îl plăcea mult. Dar nu rămânea. Aşa că nu era decât o noapte absolut romantică, în faţa Turnului Eiffel, cu un bărbat pe care îl plăcea cu adevărat. Nu se putea mai bine de atât, cu excepţia situaţiei în care amândoi ar fi fost îndrăgostiţi nebuneşte. Dar ea nu avea nevoie de aşa ceva acum şi nici nu voia. Ar fi fost complicat totul între ei. Acum era totul simplu, curat şi distractiv. Ea îi zâmbi când se desprinse din braţele lui, iar el o sărută din nou, când apăru un băieţel, care încerca să le vândă un model al Turnului Eiffel. Marc îşi scoase portmoneul şi cumpără unul. I-l oferi, spunându-i că era în amintirea celei mai speciale nopţi din viaţa lui. Ea îi mulţumi, fiind de aceeaşi părere.

Vorbiră foarte puţin pe drumul înapoi la hotel. Nu rămăsese nimic de spus. Amândoi ştiau că ea nu va face dragoste cu el înainte de plecare, iar el nu întrebase. Ea pleca acasă şi era posibil să nu se mai vadă niciodată sau, cel puţin, pentru o perioadă mai lungă de timp. Timpul petrecut împreună fusese perfect. Se bucuraseră unul de compania celuilalt, se respectaseră, se plăcuseră imens, se distraseră şi el o ajutase mult cu documentarea. Ştia că va păstra în suflet pentru totdeauna amintirea lui şi a acelei nopţi. Când îi ură noapte bună, strângea în mână micul suvenir din sticlă.

— Îţi mulţumesc pentru tot, spuse ea cu căldură. M-am simţit minunat. Din nou se simţise bine cu el în Bretagne. Şi la Biblioteca Naţională, şi în toate restaurantele în care el o dusese, îi făcuseră plăcere discuţiile lor serioase, momentele amuzante, lucrurile pe care le aflase de la el despre istoria Franţei, plimbările lor pe malul Senei. Făcuseră atât de multe, într-un timp atât de scurt...

— Sper să te întorci curând, spuse Marc cu o privire nostalgică, după care zâmbi strengăreşte. Dacă nu, poate

voi veni eu la Boston să te vizitez. Nu e chiar atât de departe, adăugă, încercând parcă să se convingă pe sine. Dar era departe. Vieţile lor erau în lumi diferite. Sper să-ţi găseşti de lucru, mai zise el, şi ea îi zâmbi.

— Şi eu sper. Când ajung acasă, trebuie să încep să caut peste tot. Sunt sigură că se va ivi ceva foarte curând.

— Şi eu sunt sigur că va apărea ceva, o asigură el, sărutând-o din nou, fără să mai zică nimic. Se sărutară îndelung şi, într-o clipă de nebunie, ea îşi dori să nu mai plece şi să rămână la Paris cu el.

— Ai grijă de tine, Marc, spuse ea tristă, la despărţire, îţi mulţumesc pentru tot.

— A bientot[10], spuse el suav, atingându-i uşor buzele cu ale sale. Ea intră în hotel, el se întoarse la maşină.

Ajunsă în cameră, puse micul turn Eiffel pe birou şi se întrebă de ce nu se culcase cu el. Ce avea de pierdut? Inima ei, ceea ce nu i se părea o idee prea bună. Era mai bine aşa. Simţi o lacrimă curgându-i pe obraz, o şterse şi se duse să se spele pe dinţi, să-şi pună vechea cămaşă de noapte din flanel şi să se culce. În noaptea aceea, ultima ei noapte la Paris, adormi cu el în gând.

Capitolul 20

Marc o sună pe telefonul mobil când era în drum spre aeroport. Îi spuse că nu voia decât să-şi ia din nou rămas-bun. Încerca să pară vesel, dar îşi dădu seama, din vocea lui, că era la fel de trist ca ea. Avusese ghinionul să întâlnească un bărbat pe care îl plăcea cu adevărat, dar care trăia la patru mii şi ceva de kilometri distanţă. Astfel de lucruri se mai întâmplă, câteodată, dar ar fi fost tare bine să locuiască în acelaşi oraş. Pe de altă parte, se distrase minunat şi se întorcea acasă cu un suvenir, Turnul Eiffel. Poate că asta ar fi trebuit să fie suficient. Îi mulţumi din nou pentru cina din seara precedentă şi el îi mulţumi pentru timpul petrecut împreună. Renunţase să o mai

10 Pe curând (în limba franceză, în original) (n.red.)

convingă să rămână. Înţelesese.

Ea îşi luă rămas-bun de la el şi, odată ajunsă la aeroport, îşi duse bagajele la control. Zbura întâi la New York, să-şi viziteze mama şi să-i dea notiţele cu informaţiile aflate în Franţa. Brigitte voia să i le dea pentru ca Marguerite să-şi poată continua studiile genealogice, iar ea avea să păstreze o copie a documentelor. Era plăcut să rămână cu amintirea timpului extraordinar petrecut în compania remarcabilelor rude indiene.

Trecu de zona de siguranţă. Zborul nu avea întârziere şi, după ce avionul decolă, îşi sprijini capul de scaun şi închise ochii. Marc îi promisese că îi va trimite e-mailuri din când în când, iar ea îi făcuse aceeaşi promisiune. Acum însă, trebuia să se concentreze pe găsirea unui nou loc de muncă. Se distrase bine la Paris, dar trebuia să-şi continue viaţa. Abia aştepta să-şi vadă mama şi să-i povestească despre excursie.

În timpul zborului, Brigitte se uită la două filme, mâncă şi dormi două ore. Se trezi când căpitanul anunţa aterizarea la New York. Ajunsă pe aeroport ridicându-şi bagajele, se simţi cuprinsă de energia trepidantă a locului. Tot rafinamentul Parisului dispăruse. Oamenii o înghionteau, nu găsea niciun hamal şi trebuia să se chinuie cu bagajele. La taxiuri era o coadă nesfârşită, ploua, oamenii ţipau unul la altul, iar ea voia să alerge înapoi la terminal şi să ia primul avion înapoi spre Paris. Bine ai venit la New York!

Până la urmă reuşi să găsească un taxi, îi dădu adresa mamei ei şi o sună de pe drum. Plănuiră să iasă să cineze împreună şi, când Brigitte ajunse la apartament, înainte de toate, îi înmână ceremonios mamei sale dosarul plin cu informaţiile amănunţite despre strămoşii lor. Mama o îmbrăţişă cu recunoştinţă, gândindu-se că Brigitte arăta foarte bine. Părea relaxată şi mult mai în largul ei. Marguerite o privi printre gene şi îi spuse că părea mai sigură pe sine. Brigitte era amuzată de felul în care îşi

alegea cuvintele şi îşi dădu seama că mama ei avea dreptate. Se simţea, într-adevăr, astfel. Toate grijile pe care şi le făcuse pentru viitor dispăruseră. Era tot fără copii, necăsătorită şi şomeră, dar se simţea bine în pielea ei. Îi priise timpul petrecut la Paris cu Marc.

În apartament sporovăiră cam oră despre Wachiwi, despre jurnalele curţii regale, despre marchiz şi fratele acestuia, despre castel şi Biblioteca Naţională. Mama ei era impresionată. Brigitte aflase incredibil de multe într-un timp atât de scurt. Marguerite era martora celor mai eficiente eforturi de cercetare pe care le văzuse vreodată şi era mirată că Brigitte reuşise să se descurce singură prin Arhivele Naţionale.

— Ei bine, trebuie să recunosc că am avut parte de ceva ajutor, mărturisi fiica ei. La bibliotecă am cunoscut un scriitor care mi-a dat o mână de ajutor. Este istoric şi profesor şi cunoştea locul ca pe propriul buzunar. El mi-a arătat multe. Probabil că nu aş fi reuşit fără el.

— Interesant.

Mama era curioasă, totuşi nu voia să insiste. Dar Brigitte povesti singură restul. Cel puţin, majoritatea celor petrecute, fără să sufle o vorbă despre sărutul din ultima seară. Unele lucruri trebuiau să rămână secrete.

— A venit cu mine în Bretagne şi mi-a povestit despre şuani, aristocraţii care au ţinut piept revoluţionarilor şi s-au luptat pentru a-şi păstra castelele. Sunt lucruri foarte interesante.

La fel era şi faptul că Brigitte fusese însoţită de el în Bretagne. Marguerite se întrebă dacă nu se mai petrecuse şi altceva, dar nu rosti întrebarea. Fiica ei arăta foarte bine şi avea o sclipire nouă în ochi. Poate că, totuşi, era vorba de iubire sau chiar de pasiune. Orice era, îi venea bine. Brigitte arăta extraordinar şi vorbea cu înflăcărare despre tot ce găsise. Îi spuse mamei că totul era în dosarul pe care i-l dăduse.

— Abia aştept să-l citesc.

— Marc crede că ar trebui să scriu o carte despre toate acestea, continuă ea din proprie iniţiativă când ieşiră la cină. Se aflau într-un restaurant dintr-un cartier vecin, pe Madison Avenue, un restaurant care îi plăcea mamei ei.

— Marc? spuse mama cu o privire interogativă în timp ce portarul le oprise un taxi. Totul devenea mai interesant cu fiecare minut ce trecea.

— El este scriitorul de care ţi-am spus. S-a gândit că aş putea să romanţez povestea ori să o scriu ca pe un roman istoric. Povestea e atât de interesantă însă, încât nu cred că ficţiunea i-ar mai putea adăuga ceva.

Mama ei voia să audă mai multe despre bărbatul pe care ea îl tot pomenea şi, într-un final, la sfârşitul cinei, nu se mai putu abţine şi întrebă. Numele lui apăruse de prea multe ori în discuţie.

— S-a întâmplat ceva cu francezul ăsta pe care l-ai cunoscut?

Se întreba dacă Brigitte se îndrăgostise, pentru că nu lăsa să se vadă nimic. Părea împăcată şi fericită. Nu avea privirea suferindă a cuiva care lăsase omul iubit în Paris, dar mama ei simţea că era o altă persoană.

— Nu, nu am vrut eu. Nu are rost să începi ceva, după care să pleci. Ar fi lăsat prea multe urme. Relaţiile la distanţă nu merg niciodată. Doar ne-am distrat. Asta a fost tot. Recunosc că îmi pare rău că nu locuieşte în Boston. Nu întâlneşti des bărbaţi ca el. A încercat să mă convingă să rămân la Paris un an, ca să scriu cartea. Nu voi face asta. Mă îndoiesc că o voi face vreodată. Am o carte de terminat. Şi trebuie să-mi găsesc un loc de muncă în Boston, acolo unde trăiesc.

Mama ei clătină din cap, gândindu-se că tot ce spusese Brigitte era atât de calculat, şi se întreba dacă era adevărat. Începea să se întrebe dacă nu cumva fiica ei se îndrăgostise de acel om fără să îşi dea seama. Dar nu îi spuse nimic. Doar dădea din cap, asculta şi privea, prefăcându-se că o crede, deoarece Brigitte părea

convinsă de tot ce spunea.

— Crezi că va veni în vizită în Boston?

— A spus că s-ar putea să vină. Deşi, probabil, nu-l voi mai revedea vreodată. Nu are sens.

— Nu totul are sens, draga mea. Sau nu are întotdeauna, replică delicat mama ei. Sentimentele nu sunt raţionale. Câteodată te îndrăgosteşti de anumite persoane care nu sunt potrivite, iar persoanele de care merită să te îndrăgosteşti devin cele nepotrivite.

Cum se întâmplase cu Ted, cu care a avut o relaţie de şaSe ani care n-a dus niciunde.

— El este îndrăgostit de tine? o întrebă Marguerite, curioasă în legătură cu el.

— Nu mă cunoaşte îndeajuns, insistă Brigitte, încercând să se convingă şi pe ea de acelaşi lucru. Mă place. Poate chiar mult.

Marguerite simţea că era vorba de ceva mai mult la amândoi, dar nu insistă. Restul serii îl petrecură vorbind despre Wachiwi, un subiect inepuizabil. Mama lui Brigitte era de acord cu Marc, deşi nu-l cunoştea. Şi ea credea că Brigitte ar trebui să scrie, într-o formă sau alta, o carte despre Wachiwi. Era evident că se ataşase de subiect. Mult mai mult decât se ataşase de cartea despre drepturile femeii, lucrare ce părea moartă din faşă sau chiar mai dinainte, din anii de cercetare. Mama ei credea că ar trebui s-o pună deoparte pe prima şi s-o scrie în locul ei pe aceasta. Îi împărtăşi fiicei părerea ei în drum spre apartament. Brigitte nu părea însă mai convinsă acum decât cum era când vorbise prima dată despre asta cu Marc. Era speriată.

Amândouă se duseră la culcare destul de devreme. Ce-i drept, pentru Brigitte era cu şase ore mai târziu, dar, cu toate astea, se simţea în formă şi într-o dispoziţie bună. Amândouă stăteau în pat, gândindu-se: Marguerite, la francezul pe care îl întâlnise fata ei, dorindu-şi să ştie mai multe despre el, iar Brigitte, la cartea despre care toţi

credeau că ar trebui s-o scrie, dar ei îi era teamă. Era un subiect atât de complex, încât îi era frică că nu va fi la înălţimea lui. Nu voia să scrie o carte proastă despre o femeie atât de extraordinară ori să-şi asume riscul unui eşec. Ar fi fost un sacrilegiu să o dea în bară şi să facă un lucru de mântuială. Nu ar da greş cu cartea despre dreptul femeilor la vot, la care ar trebui să continue să lucreze şi să lase pe altcineva să scrie cartea despre Wachiwi. Indiferent ce îi spuneau mama ei sau Marc, nu se simţea capabilă de asta. Se va ţine de cartea despre vot şi va scrie volumul excepţional pe care şi-l promisese. Wachiwi era un subiect prea mare, prea complex şi prea volatil. Era un subiect pe care credea că n-ar putea să-l controleze, deoarece părea mult mai înfricoşător decât votul.

Brigitte petrecu două zile cu mama ei la New York, simţindu-se extraordinar de bine împreună. La un moment dat, Marguerite o întrebă pe Brigitte dacă avea vreo veste de la Ted, dar ea nu aflase nimic. Părea straniu pentru amândouă că şase ani se terminaseră într-o seară, sfârşiţi în nimic, murind în linişte. Era clar că nu fusese o relaţie împlinită şi amândouă erau de acord că fusese o mare dezamăgire.

Se întoarse cu avionul la Boston sâmbătă seara şi luă un taxi până la apartamentul ei. Nu primise vreo veste nici de la Marc, dar nu se aştepta să primească. Îşi aminti că nu-i datora nimic. Nici ea nu îl va contacta, nici el nu o va face. I-ar tulbura doar. Îşi spunea că momentele romantice petrecute în faţa Turnului Eiffel, în ultima seară, fuseseră un interludiu plăcut şi o rătăcire. Se convinsese că nu însemnaseră nimic pentru niciunul dintre ei. Şi era plăcut să ştie că şi la vârsta ei putea face ceva prostesc şi romantic.

Când despachetă lucrurile în seara aceea şi îşi aşeză micul suvenir cu Turnul Eiffel pe masa de toaletă, zâmbi preţ de un minut, apoi termină de despachetat. Avea jumătate de duzină de mesaje pe robot, dar niciunul nu era

important. La uscătorie îi găsiseră fusta pierdută. Bibliotecarul de la universitate o anunţa că nu returnase la timp două cărţi şi că va fi taxată pentru asta. Amy telefonase să-i amintească s-o sune îndată ce ajungea acasă şi să-i spună că o iubeşte. O sunaseră şi doi agenţi de vânzări. Un alt apel îi oferea reînnoirea garanţiei pentru un radiator. Nu erau chiar mesajele pe care să le primeşti bucuros când revii acasă, cu excepţia celui al lui Amy. Privind în jurul ei, observă că apartamentul arăta prăfuit şi lăsat pradă uitării. Înţelese că era cazul să facă puţină curăţenie, să arunce câteva lucruri şi chiar să mute mobila, înainte să devină prea deprimant. Acum, că Ted plecase, era momentul potrivit să o facă. Trebuia să-şi condimenteze viaţa. Şi încerca să nu intre în panică, deoarece nu primise niciun răspuns de la cei cărora le trimisese CV-ul. Nici prin telefon şi nici prin e-mail. Cu siguranţă erau ocupaţi cu procesarea informaţiilor despre aplicanţii acceptaţi. După cum se arăta, lucrurile nu păreau că o să se schimbe în bine până în iunie. Şi era doar începutul lui aprilie, iar termenul-limită pentru acceptare era jumătatea lunii mai. Se linişti spunându-şi că era prea devreme să afle ceva.

O sună pe Amy când termină de despachetat. Îşi culca băieţii, dar o invită pe Brigitte să petreacă împreună după-amiaza următoare. Era încântată s-o facă. Promisese să meargă pe la amiază, dar, când ajunse în dreptul uşii de la intrare, auzi ţipete din bucătărie. Parcă era înjunghiat cineva. Până să sune la sonerie, Amy trânti uşa de perete, îi aruncă lui Brigitte cheile de la maşină şi îi ceru să-i ducă la Urgenţă. Fiul ei de trei ani se lovise cu capul de marginea mesei şi acum sângele îi curgea şiroaie printr-un prosop ud cu care ea presa rana. Îşi ţinea copilul de un an sub braţ şi tot ce avea acesta pe el era un tricou, scutecul şi tenişi. Plângea şi el. Îi urcă pe amândoi pe locurile din spate şi se aşeză între ei, în timp ce Brigitte îi duse la spitalul universitar. Ţipetele micuţului erau atât de

groaznice, încât eliminau orice posibilitate de conversaţie. Tot ce fusese în stare să spună a fost un „Mulţumesc!”, strigat lui Brigitte de pe locul din spate, urmat de un „Bine ai venit acasă!”, în timp ce amândouă râdeau. Ce bine că ajunsese la timp, altfel dezastrul ar fi fost mult mai mare.

Aşteptară două ore la Urgenţă; copilul accidentat îşi sugea degetul în poala mamei lui, iar Amy era plină de sânge. Băiatul mai mic adormise în braţele lui Brigitte, în timp ce cele două povesteau în şoaptă.

— Deci, cum ţi s-a părut Parisul? o întrebă Amy.

— Minunat. Am adus câteva informaţii fantastice pentru mama. Amy dădu din cap. Spera să fi făcut mai mult decât asta.

— Te-ai simţit fabulos? Întrebă ea explicit.

— Da, o reasigură Brigitte.

— Ceva tipi? Amy trecea direct la subiect şi, o clipă, Brigitte nu răspunse, ceea ce prietena ei consideră destul de suspect.

— Nu chiar. La bibliotecă am întâlnit un scriitor care m-a ajutat cu documentarea.

— Ce plictisitor! Amy părea decepţionată.

— Nu, deloc. E un tip isteţ, un bărbat interesant. A scris o carte pe care am citit-o în traducere cu câţiva ani în urmă. E scriitor şi predă literatură la Sorbona.

— Tot plictisitor e.

Nu i se părea că tipul era omul potrivit. Spera ca Brigitte să fi avut o aventură sălbatică la Paris. Ar fi ajutat-o să-şi revină după capitolul Ted. Să-ţi petreci vacanţa într-o bibliotecă cercetând nu era ce voia ea să audă.

— A venit cu mine în Bretagne la sfârşit de săptămână. A fost genial.

Amy se arătă din nou plină de speranţă.

— Te-ai culcat cu el?

— Evident că nu. N-o să fiu aventura de noapte a unui bărbat pe care nu-l voi mai revedea. Ce deprimant!

— Să nu faci dragoste în Paris îmi sună şi mai

deprimant, i-o trânti Amy fără menajamente. Desigur, nici aşteptarea de două ore în sala de urgenţe, duminică după-amiază, nu este în topul preferinţelor mele.

Plecă să vadă ce se întâmplă, se plânse de aşteptarea prelungită şi, după încă o jumătate de oră, îi primiră înăuntru. Fiul ei avea nevoie de patru cusături şi era deja epuizat de atâta urlat când plecară spre casă. Fusese o după-amiază stresantă. Amy îi culcă pe amândoi la întoarcerea acasă, după care cele două prietene se aşezară în bucătărie la un pahar de vin. Amy mărturisise că avea nevoie de un pahar şi Brigitte bea şi ea pentru a-i ţine companie. Nu-i plăcea să bea după-masa şi rareori consuma alcool la cină.

— Bine, deci, spune-mi din nou, continuă Amy. Nu tu aventuri pasionale la Paris, doar un profesor cu care ai petrecut weekendul. Cum ai irosit tu un bilet la Paris! Nu puteai să te descurci mai bine?

Brigitte râse de felul cum o spusese.

— E un tip simpatic şi îmi place de el. Doar că e necorespunzător din punct de vedere geografic. El trăieşte la Paris, iar eu, aici.

— Mută-te, atunci! Nu ai nimic de pierdut dacă pleci din Boston.

— Locuiesc aici, îmi place. Îmi caut de lucru aici.

— Ceva nou în legătură cu asta, apropo? Brigitte hotărî să nu-i zică nimic despre interviul de la Paris. Oricum, cei de acolo nu aveau nimic pentru ea. Pe de altă parte, Amy nu ar fi ezitat să nu folosească asta împotriva ei. Îşi dorea cu disperare ca prietena ei să aibă o viaţă, un bărbat, un copil. Era prea multă presiune pentru Brigitte.

— Voi suna mâine. Este o perioadă aglomerată a anului şi probabil că nu au avut timp să-mi răspundă. Amy dădu din cap, cu înţelegere, dar ştia că prietena ei nu prea avea cu ce să se laude după zece ani în comisia de admitere a Universităţii din Boston. Să fii numărul trei după zece ani nu impresiona pe nimeni. Dar asta voise

Brigitte. Doar că acum devenise o piedică în găsirea unui nou loc de muncă. Orice angajator se va gândi că nu are calităţile necesare sau ambiţie. În cazul ei, era vorba de a doua variantă, dar cum ar putea ei să ştie?

Stătură de vorbă până când se treziră băieţii, şi abia atunci Brigitte se întoarse în apartamentul ei. Ajunsă acolo, se trezi că nu ştia ce să facă. Se gândea să meargă să vadă un film, dar ura să se ducă singură. Avea câţiva prieteni pe care i-ar fi putut suna, dar nu voia să o ia de la capăt cu explicaţiile despre ce se întâmplase cu Ted şi de ce s-au despărţit. O făcea să se simtă ca o ratată. „A, da, după şase ani m-a părăsit şi s-a dus să facă săpături”. Nu ar fi luat-o cu el dacă o iubea? Felul în care s-a sfârşit ar fi spus tuturor că el nu prea ţinuse la ea şi ce sugera oare asta despre ea? Mai nou, mândria ei era mult mai vătămată decât inima. Oricum, nu voia să sune pe nimeni, ca să nu fie nevoită să dea explicaţii.

Se învârti un timp prin apartament, puse aspiratorul şi băgă rufele la spălat. Toate astea îi reamintiră de serile confortabile de duminică petrecute alături de el timp de şase ani. De obicei, pregăteau cina împreună. Exact cum se temuse că se va întâmpla; realitatea propriei singurătăţi începuse să o lovească, acum că era singură acasă. Îşi aminti că Marc îi spusese că, dacă l-ar fi iubit pe Ted, i-ar fi simţit lipsa şi la Paris, nu doar în Boston. Era vorba de ceea ce nu avea în viaţa ei, nu de cine îi lipsea. Acest lucru o ajuta. Curăţă meticulos apartamentul înainte să meargă la culcare. Fusese o zi fără evenimente şi într-un contrast izbitor faţă de sfârşitul de săptămână precedent, când vizitase Bretagne cu Marc, mergând la restaurante unde se mânca peşte, vizitând castele şi stând la micul şi confortabilul han. Râdea în sinea ei în vreme ce-şi punea cămaşa de noapte din flanel în uscător. Cu siguranţă, în viaţa ei nu exista nimic exotic. Se gândi că ar putea să-l sune pe Marc doar pentru a-l saluta, dar nu voia să facă nici asta. Trebuia să se rupă de acea relaţie, să nu se agaţe

prea tare de ea şi, oricum, la el era ora patru dimineaţa. Nici el nu sunase de când a plecat. Aşa şi trebuia. Se simţea doar singură şi plictisită într-o seară de duminică.

Se culcă devreme şi, în dimineaţa următoare, sună la toate universităţile la care îşi trimisese CV-ul. Toţi erau drăguţi şi politicoşi. Da, primiseră CV-ul ei, nu aveau niciun post liber pentru moment, dar îl vor păstra în baza de date. Unii îi sugeraseră să sune din nou în iunie, alţii în septembrie. Părea incredibil că la nouă universităţi nu exista niciun loc de muncă vacant. Pe de altă parte, nici CV-ul ei nu conţinea nimic remarcabil. Avusese un loc de muncă standard timp de zece ani şi nu făcuse nimic prin care să se remarce. Nu publicase niciun articol, nu predase, nu organizase niciun program special. Nu făcuse voluntariat. Lucrase într-un birou, îşi petrecuse sfârşiturile de săptămână cu Ted şi se documentase pentru cartea ei. Se simţea ruşinată acum. Cum a putut să fie atât de lipsită de ambiţie şi să ceară atât de puţin de la ea însăşi?

Toate astea o făcură să se aşeze hotărâtă la birou şi să se întoarcă la cartea ei despre votul femeilor. Îşi reorganiză toată documentarea, o sortă, mai renunţă la unele informaţii, iar marţi reîncepu să scrie. Până la sfârşitul săptămânii, terminase un întreg capitol. Îl citi. Când termină, începu să plângă. Era cel mai plictisitor lucru pe care îl scrisese vreodată. Nici măcar academicienii nu ar fi vrut să-i citească cartea. Nu ştia ce să mai facă.

Vineri seara, când o sună mama ei, stătea la birou, cu capul în mâini. Marguerite părea veselă. Citise tot ce conţinea dosarul adus de Brigitte din călătorie.

— Materialul despre micuţa noastră rudă Sioux e incredibil. Şi marchizul pare să fi fost un bărbat deosebit. Chestiile despre ea sunt fascinante şi era de abia o puştoaică.

— Da, aşa este. Vocea lui Brigitte era lipsită de vlagă, iar mama ei observă imediat.

— S-a întâmplat ceva?

— Am lucrat toată săptămâna la cartea despre drepturile femeilor şi nu e bună de nimic. Nu ştiu ce m-a făcut să cred că i-ar păsa cuiva de asta. E ca şi cum ai citi ce scrie pe cutiile de cereale sau pe formulare de impozite, sau eticheta de pe sucul de prune. O urăsc şi toată lumea o va urî. Am investit şase ani din viaţă în cartea asta. Ar trebui s-o arunc.

Mama ei nu avusese niciodată impresia că subiectul cărţii ar fi interesant, dar Brigitte pledase energic în favoarea lui, ca antropolog şi ca femeie. Ca cititor şi ca editor la pensie, Marguerite era de părere că era plictisitor, dar nu voia să fie grosolană.

— Ce să fac acum?

— Poate că prietenul tău din Paris are dreptate. Poate ar trebui să scrii despre Wachiwi. Sunt de acord cu tine. Nu cred că trebuie să romanţezi materialul. E genial aşa cum e. Crezi că ai putea face ceva în acest sens? Mama încerca să-i fie de ajutor.

— Poate, spuse Brigitte deprimată.

— Apropo, ai veşti de la el? Întrebă Margherite, curioasă.

— Nu.

— Atunci, de ce nu-i scrii? Poţi să-i trimiţi un e-mail.

— Nu vreau să tulbur apele, mamă. Am lăsat lucrurile aşa cum trebuie să rămână. Suntem prieteni care iau legătura din când în când. Dacă aş începe să-i scriu, aş crea o situaţie confuză pentru amândoi.

— Cum adică „aşa cum trebuie”? Şi ce e rău într-un pic de confuzie între prieteni? Spusele ei îi amintiră brusc lui Brigitte de noaptea în care se sărutaseră sub turnul Eiffel. Confuzia fusese plăcută în noaptea aceea. Dar ce se întâmplase atunci rămânea în trecut, iar ce se întâmpla acum era prezentul. Şi ea era acasă. Parisul părea un vis îndepărtat. Şi el la fel.

— Cred că îmi plâng de milă. Parcă e o dezamăgire să

vii acasă de la Paris. Am nevoie de o slujbă. După cum se arată lucrurile, nimeni nu angajează acum.

Avea suficienţi bani ca să trăiască până la sfârşitul verii, chiar mai mult, dacă era cumpătată. Mama ei ghici şi asta în vocea ei.

— Atunci, întoarce-te la New York. Ne putem distra. Am un turneu de bridge săptămâna viitoare, dar după aceasta sunt liberă.

Cel puţin, mama ei avea jocul de bridge. Ea nu avea nici măcar atât. Nu avea nimic care să-i umple timpul. Şi de fiecare dată când se gândea la materialul despre Wachiwi, se speria îngrozitor. Nu voia să-şi verse amarul în faţa lui Amy, deoarece aceasta i-ar fi spus să reînceapă terapia. Îi sugerase acest lucru după ce plecase Ted, dar Brigitte nici nu voia să audă de terapie. Nu mai ştia ce voia sau pe cine.

Se uită la filme vechi la televizor până noaptea târziu; după aceea, că tot nu avea nimic mai bun de făcut, se aşeză la computer ca să-i scrie un e-mail lui Marc. Nu ştia prea bine ce să-i spună. „Bună! Sunt aşa de plictisită, încât aş putea să urlu. Sunt tot şomeră, viaţa mea socială e pe butuci. Cartea mea e cea mai plictisitoare chestie de pe planetă şi mă gândesc s-o ard. Tu ce mai faci?”

În schimb, îi scrise un e-mail scurt, spunându-i că se gândea la el, că se simţise minunat cu el la Paris şi în Bretagne şi că micul suvenir cu Turnul Eiffel stătea pe măsuţa de toaletă. Menţionă şi că mama ei era încântată de materialul pe care l-a adus şi îi mulţumi din nou pentru ajutorul acordat. Apoi adăugă că spera să-i meargă bine. Rămase apoi cu ochii pironiţi la ecran, întrebându-se cum să încheie: „Pa” i se părea juvenil, „Toate cele bune”, caracteristic oamenilor de afaceri, „Complimente”, ridicol, „Cu drag”, patetic, „Cu dragoste”, înşelător. În cele din urmă, îi veni în minte „Mă gândesc la tine. Ai grijă de tine”, care era onest şi real. Reciti mesajul de şase ori, ca să fie sigură că nu suna prea siropos, romantic sau

plângăcios. Apoi apăsă butonul de trimitere şi cuvintele îşi luară zborul în eter. Înghiţi în sec când îl trimise şi imediat după aceea îi păru rău. Din nou, se lupta cu vechiul balaur. Riscul. Ce făcuse? Omul acela trăia la patru mii şi ceva de kilometri distanţă. Ce fusese în mintea ei? Până la urmă îşi spuse că trimisese un e-mail de salut unui tip simpatic pe care îl cunoscuse la Paris.

— Pot să trăiesc cu asta, îşi zise cu voce tare, încercând să nu se simtă stupidă sau nerăbdătoare. Reciti mesajul, chiar dacă era prea târziu ca să mai facă ceva în legătură cu el, după care se duse la culcare. Şi, pentru o secundă, în timp ce se urca în pat, hotărî că îi părea bine că trimisese e-mailul şi spera că el îi va răspunde.

Capitolul 21

Când Brigitte se trezi, a doua zi dimineaţa, inima îi sări din piept observând că avea un e-mail de la Marc. Se simţea ca o copilă căruia un băiat îi strecoară un bileţel în clasă. Era nerăbdătoare şi în acelaşi timp se simţea vinovată şi speriată, fără să ştie de ce. Nu se simţise aşa la Paris. De data aceasta însă ceva se schimbase. I se părea ciudat să-i scrie de aici, era ca şi cum şi-ar fi luat un angajament sau ar fi făcut o declaraţie mai serioasă. Dar îi scrisese, iar acum trebuia să suporte consecinţele. Deschise e-mailul, trase aer în piept şi răsuflă uşurată când îl citi. Totul era în ordine. Mesajul era prietenos şi drăguţ.

Dragă Brigitte,

Ce surpriză plăcută să aflu veşti de la tine! Cum e în Boston? Parisul e foarte liniştit fără tine. Nu am avut prea multe de făcut. Studenţii mei s-au contaminat de febra primăverii şi chiulesc des. Şi eu vreau să chiulesc!

Cartea merge bine, editorul mi-a fost de foarte mare ajutor, iar eu sper s-o pot preda în curând. Pare să se fi calmat un pic şi nu îmi mai ameninţă viaţa.

Mi-e dor de Wachiwi şi de tine. Mă bucur că mamei

tale i-a plăcut materialul pe care l-ai găsit. Încă mai sper că vei scrie cartea despre Wachiwi, în curând, nu mai târziu. Sper că totul este în regulă cu tine. Păstrăm legătura.

Şi semna „Je t'embrasse", despre care ştia că e expresia franceză pentru „te sărut" (adică pe obraz, nu pe gură). Era un salut inocent, semnat Marc. Apoi el adăugă un P.S. *De fiecare dată când mă uit acum la Turnul Eiffel, mă gândesc la tine. Simt că îţi aparţine, mai ales când se aprind luminiţele, deoarece ştiu că asta ţi-a plăcut atât de mult. Primeşte gândurile mele bune din Paris. Revino curând.*

Părea un e-mail în totalitate inofensiv, prietenos, cald, iar ea se gândea că „gânduri bune din Paris" era dulce. Folosise exact tonul potrivit. Nu era înfricoşător, prea personal sau incomod, era doar cald, amabil şi deschis, ca şi el. Era bucuroasă că îi scrisese. Mama ei avusese o idee minunată.

Nu mai avea nimic de făcut. Iar săptămânile care au urmat au fost una dintre cele mai anoste şi mai neproductive perioade din viaţa ei. În cele din urmă îşi sunase câţiva prieteni şi ieşiseră la cină. Nu dezvoltară subiectul Ted, doar îi spuseseră că le părea rău că s-au despărţit, iar acum ea se simţea a cincea roată la căruţă. Toţi erau cupluri. Singura persoană singură pe care o cunoştea, Amy, era ocupată cu copiii ei. Unul dintre ei fusese răcit în ultimele două săptămâni, aşa că ea nu putea să iasă, iar Brigitte nu voia să se molipsească de vreo boală. Copiii sunt mereu bolnavi la vârsta asta.

Era primăvară şi Bostonul înflorea. Petrecuse Ziua Eroilor pe insula Martha's Vineyard, ceea ce fusese distractiv, dar apoi se reîntorsese în oraş şi la viaţa ei care lâncezea. Era greu să-şi ocupe timpul fără un loc de muncă, mai ales că pusese în cui şi cartea pentru un timp.

Marc îi scrisese de câteva ori, iar ea păstră un ton lejer în mesajele pe care i le trimitea. Nu-i spusese că era

speriată că nu-şi găsise o slujbă şi că viaţa i se părea pustie acum.

Până la urmă, într-o seară, după ce se întorsese de la Martha's Vineyard, luă notiţele despre Wachiwi, le citi şi se îndrăgosti din nou de ea. Cu atât mai mult acum, după ce timpul trecuse. Era o poveste incredibilă şi acum înţelegea de ce mama ei şi Marc credeau că ar trebui să scrie o carte despre ea.

Se gândi zile întregi la asta după ce citi materialul şi, doar ca experiment, îşi încercă puterile cu primul capitol, începând cu viaţa lui Wachiwi în satul ei. Se documentă de pe internet despre naţiunea Sioux, ca s-o poată descrie corespunzător, iar cartea despre tânăra Sioux părea că se scria de la sine. Parcă era cel mai uşor lucru din lume şi, după trei zile de muncă intensă, ceea ce scrisese era frumos şi plin de farmec. Era povestea pe care voia s-o spună şi, dintr-odată, sentimentul de frică dispăru. Wachiwi o ademenea, drept urmare se cufundă în subiect cu tot sufletul. După asta, zilele parcă zburau. Scrisul nu-i adusese atâtea bucurii niciodată în viaţă. Se gândi să-i trimită un e-mail lui Marc şi să-l anunţe că începuse cartea, dar nu voia să cobească. Decise să aştepte un timp, până când va avea deja câteva capitole scrise. Era totuşi necizelat, dar îi plăcea ceea ce scrisese.

Scria de trei zile şi, într-o noapte târzie, când lucra din greu la material, computerul o anunţă că avea un e-mail. Cum nu voia să se întrerupă din ce făcea, continuă să scrie.

Parcă avea aripi la mâini şi nu îi venea să se oprească. Când se lăsă pe spate, plină de satisfacţie, constată cu uimire că se făcuse aproape 5 dimineaţa. Salvă ceea ce scrisese. Apoi îşi aminti de e-mailul pe care îl primise. Verifică şi văzu că era de la Universitatea Americană din Paris. Îl deschise şi observă că era de la cel cu care avusese interviul. Nu era interesată de e-mail în mod deosebit, dar îl citi, din ce în ce mai uimită, apoi îl citi

din nou. Îi ofereau o slujbă, trei zile pe săptămână, cu jumătate de normă, cu un salariu decent, de pe urma căruia putea trăi. O anunţau că aveau disponibile pentru studenţi şi profesori apartamente libere, tip studio, contra unei sume modice. Slujba era disponibilă. Persoana care ocupa a doua poziţie în ierarhia biroului de admitere anunţase că era însărcinată şi că voia să îşi ia concediu de maternitate timp de un an. Spunea că femeia avea patruzeci şi doi de ani, că era la prima sarcină, că va avea gemeni şi că medicii i-au impus de foarte devreme repaus la pat. Aşa că îi puteau oferi lui Brigitte slujba pe o perioadă de un an. Mai mult, o anunţau că şeful comisiei de admitere se va pensiona peste un an, deci se deschideau şi alte perspective pentru ea la universitate, dacă slujba pe care i-o ofereau nu se dovedea a fi una permanentă. În orice caz, îi promiteau un an. Şi îi era, de asemenea, clar că, dacă voia slujba, va trebui să-şi asume mai multe responsabilităţi şi să iasă în evidenţă. Era o şcoală mică şi aveau nevoie ca toată lumea să fie la înălţime şi să fie flexibilă, iar ea dorea să facă asta. Îşi învăţase lecţia. Din cauză că nu îşi asumase responsabilităţi la Universitatea din Boston, slujba ei devenise monotonă. Dacă accepta, ar fi vrut ca lucrurile să fie diferite de această dată. Dar oare chiar dorea ea o slujbă în Paris? Nu era sigură.

Îi ofereau tot ce avea nevoie: o slujbă, un salariu decent, o jumătate de normă care îi va permite să scrie cartea despre Wachiwi şi un apartament pentru o sumă mică, dacă dorea. Nu ştia ce să facă. Se uita la e-mail şi se plimba prin apartament.

În noaptea aceea nu închise un ochi şi privi răsăritul soarelui de la fereastra din sufragerie. Voia să ceară sfatul cuiva, să-i ceară părerea lui Amy sau mamei sale, dar se temea că îi vor spune să accepte. Ce ştiau ele? Le era uşor să spună asta. Dacă era o greşeală cumplită? Dacă nu-i va plăcea slujba? Dacă va fi singură? Dacă se îmbolnăvea în

Paris? Dacă rata o slujbă bună în Boston cât era la Paris? Făcuse deja o mie de scenarii, unul mai catastrofic decât altul. Dar ştia, de asemenea, că nimeni nu îi oferea o slujbă în Boston, cel puţin nu încă. CV-ul ei nu zguduise universul nimănui, pentru că nu primise niciun răspuns.

Dacă nu răspunde nimeni la CV-ul ei şi nu va avea nici aici o slujbă? Dacă… dacă… dacă… Până la ora 10 dimineaţa obosise făcându-şi griji. Iar ei îi cereau să răspundă repede, deoarece postul trebuia să se ocupe. Spuneau că femeia care îşi lua concediu de maternitate pleca în curând, iar ei doreau ca Brigitte să ajungă acolo în două săptămâni. Două săptămâni ca să îşi pună la punct viaţa din Boston. „Care viaţă?" se întrebă. Nu avea nicio viaţă. Avea un apartament care nu îi plăcuse niciodată, nu se întâlnea cu nimeni şi era şomeră de patru luni. Începuse să scrie o carte pe care o putea continua oriunde, poate chiar mai bine în Paris. Dar ce se va întâmpla cu Amy? Cu mama ei? Plânse până la amiază, iar după-amiază era deja panicată. Pe la şase, sună telefonul, şi se sperie groaznic la gândul că ar putea fi mama ei. Nu dorea să o audă cât era de supărată ori să îi spună de ce. Se simţea ca un copil de patru ani, îi venea să se ascundă în dulap. Telefonul continua să sune. Se duse să verifice identitatea apelantului, dar nu recunoscu numărul, aşa că ridică receptorul şi în clipa următoare rămase cu gura căscată. La celălalt capăt al firului era Ted. Nu mai auzise nimic de el de când plecase. Era uimită să îl audă la telefon, nu îşi putea imagina ce dorea. Poate îi părea rău că a părăsit-o. Poate că, până la urmă, nu mai era nevoită să plece la Paris. Era prea înfiorător.

— Bună, zise ea, încercând să pară calmă, dar se simţea penibil. Se cunoşteau prea bine, cel puţin aşa fusese într-o vreme, aşa că nu era loc de jocuri.

— Ce mai faci, Brig? După voce, el părea fericit şi mulţumit. Nu ştia ce oră era la el sau unde se afla, mai exact.

— Sunt bine. S-a întâmplat ceva? Poate era în spital şi avea nevoie de ea. Sau poate băuse un păhărel în plus şi prinsese curaj să o sune. Totul era posibil, după patru luni de tăcere.

— Nu, totul este minunat aici. Mă întrebam ce mai faci. Îmi pare rău că am lăsat lucrurile nerezolvate când am plecat. A fost greu.

— Da, a fost. Sunt bine acum, spuse ea cu voce şoptită, dar el nu observă. Am fost la Paris şi am făcut câteva cercetări pentru mama mea. Îşi dădu seama că el nu aflase că fusese concediată. Nu voia ca el să ştie.

— Ţi-ai luat liber? părea derutat.

— Aăăă, de fapt, fac o pauză. Scriu.

Scria de zece zile, dar nu îi spuse asta. Cel puţin, făcea ceva. El făcea săpături pentru o universitate importantă, iar ea nu dorea să fie patetică.

— Este minunat. Nu o întrebă ce scria.

— Cum merge şantierul?

— Fantastic. Descoperim zilnic diferite obiecte. A fost mai greu la început, dar în ultimele luni a fost foarte bine. Şi ce altceva mai pui la cale?

— Nu prea multe.

Nu îi plăcea să pară că era o ratată şi, înainte să se poată opri, scoase porumbelul pe gură, fără să ştie dacă o spusese pentru a-l impresiona sau pentru a-i cere sfatul.

— Tocmai mi s-a oferit un loc de muncă în Paris. Ted, nu ştiu ce să fac, continuă plângând din nou, dar el nu putea să audă. Am aflat noaptea trecută.

— Ce fel de slujbă?

— La comisia de admitere a Universităţii Americane din Paris. Jumătate de normă şi un apartament.

— Glumeşti? Este exact domeniul în care eşti expertă. Acceptă!

Se temuse că va zice asta.

— De ce? Dacă nu o să îmi placă?

— Cât de rău poate să fie în Paris? Aici nici măcar nu

avem instalaţii sanitare interioare.

Brusc se simţi fericită că nu mai erau împreună.

— Dacă nu o să îţi placă, poţi renunţa şi te întorci acasă, adăugă el. Ai nevoie de o schimbare, Brig. Cred că amândoi nu ne mai găseam locul în Boston, dar nu voiam să recunoaştem.

— Nu ne-am mai găsit locul nici în propria relaţie, spuse ea cu onestitate.

— Da, şi asta. Este greu să faci schimbări. Totul este aşa de confortabil şi îţi vine greu să te muţi. Poate îţi prinde bine puţină dezordine şi să faci ceva diferit pentru o vreme. Poţi învăţa franceza.

— Este o şcoală americană, îi aminti ea.

— Într-un oraş francez. Nu ştiu, Brig. Este decizia ta, dar după mine pare un răspuns la o rugăciune. Nu prea mai ai ce face în Boston şi eşti bună în domeniul tău. Dacă ei îţi oferă o slujbă cu jumătate de normă, o să ai timp să scrii cartea la care lucrezi. Ce naiba, încearcă! Câteodată cred că „ce naiba” este răspunsul potrivit. Nu ai nimic de pierdut. Nimic nu e ireversibil, cu excepţia morţii. Şi nu o să mori dacă te muţi la Paris pentru o vreme. S-ar putea chiar să-ţi placă.

Fusese atât de ocupată să se sperie că totul va merge prost, încât nu se gândise la asta. Dar el avea dreptate. Dacă îi va plăcea? Era singurul scenariu la care nu se gândise.

— Ştiu că îţi e frică, Brig, adăugă el. Tuturor ne este. Mi-a fost frică de moarte când am venit aici, dar nu aş fi ratat ocazia pentru nimic în lume. Ştiu că te-a marcat ceea ce s-a întâmplat cu tatăl tău. Dar câteodată trebuie să rişti. Eşti tânără şi probabil vei regreta toată viaţa dacă nu accepţi. Asta am crezut că se va întâmpla aici. Dacă aş fi refuzat acest şantier pentru ca noi să rămânem împreună, aş fi regretat pe veci. Nu am vrut să se întâmple asta.

Ea înţelesese, dar tot o durea.

— Ai fi putut să mă iei cu tine. Nu îi spusese asta

niciodată înainte de plecarea lui şi se simţi bine că, în sfârşit, o scosese de pe suflet.

— Nu, nu puteam. Nu ţi-ar fi plăcut aici. Crede-mă, aici nu e Paris. Este cald, praf şi murdărie. Îmi place, dar condiţiile de viaţă sunt dezgustătoare. Ştiam deja, după câte şantiere am vizitat. Ai fi plecat de aici în zece minute, spuse el, iar ea zâmbi la acest gând.

— Da, probabil ai dreptate. Sună groaznic.

— Dar este ceea ce îmi place să fac. Trebuie să faci ceea ce îţi place. Scrie cartea, mergi la Paris, schimbă locurile de muncă, găseşte un bărbat care să îţi placă la nebunie, care nu o să fugă în Egipt după şase ani. Mi-e dor de tine, Brig, dar sunt fericit. Sper că, până la urmă, acest lucru a fost bun pentru amândoi. De asta te-am sunat. Îmi făceam griji pentru tine, mă simţeam vinovat. Ştiu că a fost un lucru prostesc să renunţ la tot după şase ani. Dar a trebuit să o fac. Sper să descoperi ceea ce vrei să faci. Poate este Parisul. Sper că este.

— Poate, răspunse ea gânditoare.

Se bucura să îl audă, dar nu mai părea să fie al ei. Probabil nu fusese niciodată. Erau două persoane care se cunoscuseră, dar care, de fapt, nu avuseseră o legătură specială. Ştia asta acum. Şi poate nici nu erau potriviţi unul pentru celălalt. Poate nu va găsi niciodată bărbatul potrivit. Dar Ted avea dreptate dintr-un punct de vedere. Nu putea să rămână încremenită pe veci în Boston, aşteptând să-i înceapă viaţa. Trebuia să-şi ia viaţa în mâini, fără să se gândească la cât ar fi fost de înspăimântător sau care erau riscurile. Şi cât de riscant putea fi în Paris? El avusese dreptate şi cu asta. Dacă îi va plăcea? Şi dacă nu, ar putea să se întoarcă acasă. Dintr-odată era bucuroasă că o sunase. Îi dăduse curaj când avea nevoie. Telefonul lui se dovedise de mare ajutor.

— Anunţă-mă ce ai decis. Trimite-mi e-mailuri din când în când!

— Aşa voi face, spuse ea încet. Mulţumesc de telefon,

Ted. Mi-ai fost de mare ajutor.

— Nu, nu-i adevărat, spuse el onest. Tu ştii ceea ce trebuie să faci. Doar fă-o! Riscă, Brig! Nu va fi aşa de înfricoşător cum crezi. Niciodată nu e aşa.

Îi mulţumi din nou şi încheiară conversaţia un minut mai târziu, după care ea mai privi telefonul câteva momente, gândindu-se la tot. Telefonul lui i se părea un lucru atât straniu, cât şi bun. Un fel de final. Aveau nevoie de asta şi nu avuseseră parte înainte ca el să sune. Fusese prea laş s-o facă până acum. Dar măcar a avut curaj, în sfârşit.

Dorea să se gândească la oferta celor de la Paris. Nu voia să ia decizii pripite. Avea nevoie de câteva zile. Se întreba dacă ar trebui să vorbească cu Amy sau cu mama ei. Se întoarse la computer şi citi din nou e-mailul. Era simplu şi clar, o ofertă bună, într-un oraş pe care îl iubea. Şi avea şi un prieten acolo, pe Marc. Era mai mult decât un prieten, ştia, dar nu dorise să rişte. Şi, înainte să se răzgândească, apăsă butonul de răspuns. Le mulţumi pentru oferta lor amabilă. Le spuse că ştia că era o şcoală excelentă şi că o încântase foarte mult interviul lor. Şi-a dat seama că scrisoarea pe care o scria vorbea în locul ei. Apoi îşi ţinu respiraţia şi scrise rândul următor. Îi venea să urle în timp ce îl scria. „Accept oferta dumneavoastră. Mi-ar plăcea să închiriez unul dintre apartamentele de care aţi pomenit. Vă mulţumesc mult. Ne vedem în două săptămâni”. Semnă e-mailul şi apăsă butonul de trimitere. Crezu că o să leşine. Dar o făcuse! Dacă nu îi plăcea, putea renunţa oricând şi se întorcea acasă. O nouă viaţă tocmai începea.

Capitolul 22

După ce trimisese e-mailul, Brigitte se gândise să îi scrie şi lui Marc, dar hotărî să nu o facă deocamdată. Ar fi fost prea mare presiunea pentru amândoi şi prea intensă anticiparea a ceea ce se va întâmpla sau nu. Era şi aşa destul de emoţionată din cauza slujbei, nu mai era cazul să

o îngrijoreze ce va simţi el pentru ea în următoarele două săptămâni. Aşa că nu îi spuse nimic. El îi scrise câteva zile mai târziu, iar ea se purtă ca şi cum lucrurile erau neschimbate în Boston. Îi spusese că începuse să scrie, că vremea era frumoasă şi îl întrebă despre cartea lui. Schimbul lor de e-mailuri fusese unul obişnuit şi prietenesc, ceea ce şi dorea în acel moment, cel puţin până avea să ajungă acolo.

Avu nevoie de două zile să prindă curaj pentru a-i spune mamei sale şi apoi de încă o zi ca s-o anunţe pe Amy. Mama ei fu surprinsă, dar nu în totalitate. Dorea să ştie dacă la mijloc era şi ceva legat de acel scriitor care o ajutase la arhive, dar Brigitte îi spuse că nu avea nicio legătură, ceea ce nu era cu totul adevărat, dar încă nu voia să recunoască. Indiferent de motiv, mama ei credea sincer că era o idee bună. Îi spuse că nu suportă să o ştie aşa de departe de ea, dar că va fi o experienţă minunată pentru ea şi, poate, chiar ceea ce avea nevoie. Mama ei era conştientă că viaţa lui Brigitte stagnase pentru o vreme. Parisul avea să fie o experienţă minunată pentru ea. Marguerite îi promise că o va vizita în toamnă, căci, după ce citise tot materialul pe care Brigitte îl strânsese pentru ea, decise să viziteze şi castelul.

Dintr-un anume motiv, îi fusese mai greu să îi spună lui Amy. Se simţea vinovată că pleca din Boston, era ca şi cum ar fi părăsit-o, lăsând-o să se descurce singură cu cei doi copii ai săi. Dar era o alegere pe care Amy o făcuse când se hotărâse să aibă cei doi copii şi nu se plânsese niciodată.

— Ce faci? o întrebă Amy, privind-o insistent, după ce Brigitte o anunţă ce avea de gând în timp ce se aflau la bucătărie.

Mormăi ceva, după care o întrebă pe Amy dacă poate să vină până la ea câteva minute. Amy îşi dăduse seama că se întâmplase ceva din momentul în care ea păşise în casă. Brigitte părea stingheră şi emoţionată, iar Amy avea

sentimentul straniu că avea de gând să-l urmeze pe Ted în Egipt şi spera să nu facă aşa ceva. Era complet nepregătită pentru anunţul legat de Paris şi fusese luată prin surprindere.

— Am acceptat o slujbă la Universitatea Americană din Paris şi mă mut acolo, repetă Brigitte tristă. Îi fusese mult mai greu decât se aşteptase, dar trebuia să îi spună. Plec în zece zile.

— La naiba, fată! izbucni Amy, radiind. Este fantastic! Cum s-a întâmplat asta, şi când? Nu mi-ai spus niciodată că ai aplicat acolo.

— Păi nu am aplicat, ba nu, am aplicat, dar nu vorbeam serios. Marc a aranjat o întâlnire cu un prieten al lui când am fost acolo. Am mers la interviu doar ca să îi fac pe plac. Mi-au trimis un e-mail acum trei zile. Îmi era prea frică să îţi spun. Credeam că te vei supăra.

Îi zâmbi prietenește. Amy era cea mai generoasă persoană pe care o cunoştea, care se bucura mereu pentru victoriile şi succesele altora, în loc să se bucure de eşecurile lor, cum fac mulţi alţii. Era încântată să vadă că era fericită pentru ea.

— Bineînţeles că sunt tristă. Îmi va fi dor de tine. Dar aici nu mai e nimic pentru tine. Ai făcut destule. A fost bine pentru o vreme, dar Ted a plecat, slujba ta s-a dus de râpă, ai putea la fel de bine să îţi mişti fundul în Dodge-ul acela al tău şi să încerci ceva nou. Nici că se putea ceva mai bine ca Parisul. Ce crede tipul acela? Marc, sau mă rog, cum îl cheamă.

— Nu i-am spus. Şi i-am trimis angajatorului un e-mail, rugându-l să nu îi spună. Este prea mult pentru mine în momentele astea. Nu fac faţă şi aşteptărilor lui, şi noii slujbe.

Amy era surprinsă. Se gândea că la mijloc era mai mult decât atât. Brigitte părea agitată şi din cauza lui, nu doar a noului loc de muncă.

— Îl vei anunţa când vei ajunge acolo? Amy credea că

ar fi fost straniu să nu îi spună, cu toate că îşi cunoştea prietena foarte bine şi ştia că nu îi plăceau nici schimbările, nici riscul. Iar în momentul de faţă, Brigitte avea de-a face cu amândouă. Îi era frică de moarte. Totuşi o va face şi pe asta. Pentru prima dată, nu mai alegea calea cea mai uşoară, ci se gândea să înfrunte ceea ce îi pregătea viitorul, grijile ei se împrăştiară în cele patru vânturi. O ajutase ceea ce scrisese despre Wachiwi. Îi amintea mereu cât de curajoşi fuseseră unii oameni şi cum, uneori, unele lucruri se dovedesc a fi bune. Povestea lui Wachiwi avusese un final fericit. Brigitte începuse să-şi spună că poate şi povestea ei ar putea fi la fel. Nu se mai putea ascunde după deget toată viaţa, de frică să nu-şi asume riscuri.

— Da, îi voi spune lui Marc când voi ajunge acolo, îi răspunse lui Amy la întrebare. Dar nu încă. Apoi recunoscut:

— Îmi e prea frică. Ce voi face dacă, înainte să plec, primesc o ofertă mai bună de la o şcoală de aici? Acest lucru o îngrijora de câteva zile bune şi, dacă se va întâmpla, o va pune într-o mare încurcătură.

— Refuzi, prostuţo! Paris sau Boston? Asta da, decizie uşoară.

Poate aşa era pentru Amy, dar nu şi pentru Brigitte. Nu ar fi avut niciodată curajul să ia deciziile pe care le luase Amy şi nici nu ar fi vrut. Îşi dorea copii, dar nu în felul în care o făcuse Amy, apelând la o bancă de spermă.

I se părea îndoielnic, iar copiii erau o responsabilitate prea mare pentru ea singură. Se consolase deja cu gândul că, dacă nu se mărita sau nu găsea bărbatul potrivit, nu va avea copii. Ea şi Amy erau două persoane total diferite, cu nevoi diferite.

Cele două femei stătură de vorbă un timp, până când Amy îşi dădu seama, stupefiată, că Brigitte urma să plece în zece zile. Era foarte puţin timp, iar Brigitte avea o mulţime de lucruri de făcut înainte de plecare. Decisese să

arunce o mulţime de lucruri şi restul să le depoziteze. Apartamentul pe care i-l ofereau în Paris era deja mobilat şi, în plus, nu dorea să ia prea multe cu ea. O întrebă pe Amy dacă voia ceva de la ea, iar aceasta îi spuse că va veni în cursul săptămânii, înainte ca apartamentul să fie eliberat.

— Şi când ai de gând să îi spui tipului? Întrebă, curioasă de relaţia lui Brigitte cu Marc. Ea susţinea în continuare că sunt doar prieteni, dar Amy nu o credea. De fiecare dată când vorbea de el avea o sclipire specială în ochi şi insista prea mult pe faptul că sunt „doar prieteni”.

— Îi voi spune când ajung la Paris. Poate după ce mă aranjez.

— Nu aştepta prea mult, o atenţionă Amy. Dacă este un tip bun, pune altcineva mâna pe el.

— Dacă se va întâmpla asta, atunci înseamnă că nu ne era scris să rămânem împreună, replică imperturbabil, Brigitte. Se gândi la Wachiwi, care se îndrăgostise de Jean şi plecase în Franţa cu el, dar sfârşise prin a se mărita cu fratele lui. Niciodată nu poţi să ştii ce se va întâmpla. Fiecare destin are ceva ce nu poate fi explicat. Acelaşi lucru era valabil şi pentru relaţia ei cu Marc. Indiferent ce se va întâmpla cu ei, va fi bine. Era convinsă de asta acum. Şi nu dorea să grăbească lucrurile.

Apoi îi spuse lui Amy că Ted o căutase, surprinzându-şi din nou prietena.

— Ce dorea?

— Cred că un fel de încheiere. A fost în regulă. La început a fost ciudat să îl aud. M-a sunat imediat după ce am primit e-mailul de la Paris, când eram isterică. Dar de fapt m-a ajutat. El e de părere că ar trebui să plec.

— Bineînţeles că e de acord. Dacă vei merge la Paris vei avea o nouă viaţă, iar el nu se va mai simţi vinovat că te-a părăsit într-o clipită, şi încă şi de Sfântul Valentin. Amy nu acceptase lipsa de delicateţe de care dăduse el dovadă în momentul în care o părăsise. Îşi pierduse tot

respectul pentru el când făcuse asta şi îi părea foarte rău pentru Brigitte.

— Poate a fost mai bine aşa. Puteam să irosesc alţi cinci sau şase ani. Nu a fost niciodată bine, recunoscu în faţa prietenei sale. Nu am vrut să deschid ochii mai bine.

— Putea totuşi să o facă mai delicat, ripostă Amy cu severitate.

— Da, ar fi putut, recunoscu Brigitte. Nici măcar nu mai sunt supărată pe el. Totuşi a fost ciudat să vorbim, eram complet detaşaţi unul de celălalt. Parcă eram doi străini. Poate aşa am fost mereu.

Amy dădu din cap fără să comenteze. Nu avusese niciodată o părere bună despre relaţie sau despre el. Era genul care părea să nu pună suflet decât în munca lui. Spera ca tipul cel nou din Paris să fie mai bun, în cazul în care Brigitte se hotăra să înceapă o relaţie cu el. Se întrebă dacă o va face, întrucât, după cum păreau lucrurile, existau toate şansele. Şi nu mai putea să invoce geografia ca scuză pentru a o evita. Poate din acest motiv era precaută şi nu îl anunţase încă. Voia să aibă opţiuni sau, cel puţin, asta era părerea lui Amy. Nu-şi dorea decât un bărbat potrivit pentru Brigitte. Spera că va fi acesta.

Brigitte îşi petrecu restul săptămânii punând în cutii lucrurile pe care dorea să le păstreze şi le puse deoparte pe cele pe care dorea să le dea. Se descotorosi de cărţi, amintiri care nu mai însemnau nimic pentru ea, echipamentele de sport ale lui Ted, care plecase şi nu le ceruse înapoi. Era uimită de câte lucruri adunase. Făcu un bagaj cu lucrurile pe care dorea să le trimită la Paris pentru apartamentul ei de acolo, fotografii cu mama ei, câteva cărţi de referinţă şi lucrări de cercetare şi câteva obiecte sentimentale de care ştia că o să îi fie prea dor dacă le va depozita în nişte cutii. Erau fotografii cu ea şi părinţii ei de când era mică şi o fotografie frumoasă cu Amy şi copiii ei. Puse deoparte toate fotografiile pe care le avea cu Ted. Nu mai avea nevoie de ele şi se gândea de

multe luni să le pună deoparte. Acesta era un moment bun să sorteze lucrurile şi să arunce tot ce nu-i mai trebuia sau care făcea parte dintr-o perioadă apusă din viaţa ei. Puse într-o cutie toate amintirile ei cu Ted, urmând să le depoziteze pe undeva. Nu avea încă puterea să le arunce.

În sfârşit, totul era terminat. Apartamentul era gol, bagajele făcute, mobila fusese dusă la păstrare. Amy luase câteva lucruri, iar Brigitte îi dădu şi canapeaua pe care o cumpărase cu Ted. Nu mai avea nevoie de ea şi, dacă se întorcea, voia să o ia de la zero. Deocamdată, însă, pentru ea începea o viaţă nouă la Paris.

Ultima seară petrecută cu Amy a fost plină de voie bună şi de lacrimi. Îşi amintiră de lucrurile prosteşti pe care le făcuseră împreună, de farsele pe care şi le făcuseră una alteia şi prietenilor. Brigitte îşi aminti de naşterea celor doi copii ai lui Amy, de faptul că fusese acolo, iar acum va fi la mii de kilometri distanţă. De data aceasta, însă, plecarea nu o mai îngrijora la fel de tare ca la început.

— Ştiu că sună aiurea, dar simt că în sfârşit m-am maturizat, îi spuse lui Amy pe când stăteau în bucătărie. Cred că am fost cu capul în nori prea mult timp şi nu mi-am dat seama. Este pentru prima oară când iau o decizie atât de importantă şi nu dau înapoi.

— Cred că de data aceasta l-ai prins pe Dumnezeu de picior, o lăudă Amy. Era în totalitate de acord cu decizia ei de a pleca la Paris. Chiar dacă se dovedea că nu era locul de muncă potrivit, era totuşi o idee bună că încercase şi, în plus, îi deschidea noi perspective.

— Sper că vei reuşi să ai o relaţie cu Marc, fu tot ce îi mai spuse lui Brigitte.

— Nu mă aştept decât la prietenie, nimic altceva, răspunse Brigitte, care aproape că vorbea serios. Dar nu era complet adevărat.

— La asta te aştepţi tu. Dar ce vrei de fapt, Brig? Dacă ai avea o baghetă magică, ce ţi-ai dori? O viaţă cu

acest tip sau cu altcineva? Era o întrebare importantă, iar Brigitte se gândi bine înainte să răspundă. Când o făcu, vorbi aproape în şoaptă.

— Nu îl cunosc atât de bine încât să fiu sigură. Dar, poate, o viaţă cu el. Este un om bun şi chiar îmi place. Ne înţelegem, ne respectăm reciproc şi cred că avem multe în comun. Ar fi un început bun.

— Îmi place ce aud, spuse Amy, zâmbindu-i prietenei sale. Îţi ţin pumnii ca să meargă totul bine. O să îmi lipseşti la nebunie.

— Boston nu este aşa de departe. O să vin în vizită. Voi veni oricum la New York ca să îmi văd mama.

— Şi dacă voi reuşi vreodată să-i îmblânzesc pe aceşti indieni sălbatici ai mei, voi veni în Europa.

Ştiau însă amândouă că acest lucru nu se va întâmpla curând. Amy avea nevoie de fiecare bănuţ pentru copii. Nu avea pe nimeni care să o ajute, ceea ce făcea ca dorinţa ei de a avea copiii să fie şi mai nebunească.

— Te voi suna, îi promise Brigitte la plecare. Aveau şi poşta electronică. Oricum, îşi trimiteau e-mailuri destul de des şi când era în Boston. Faptul că va fi la mii de kilometri depărtare de Amy îi va lăsa totuşi un mare gol în suflet. Era obişnuită să o vadă pe hol la lucru sau undeva în apropiere de ea.

Vărsară amândouă câteva lacrimi, se îmbrăţişară, apoi Brigitte fugi pe scări în jos, făcând semn cu mâna şi plecă spre casă. Îşi vânduse maşina cu o săptămână înainte şi chiar primise o sumă decentă pe ea. O viaţă întreagă fusese desfiinţată în zece zile. Doisprezece ani în Boston se încheiaseră.

Niciuna dintre şcolile la care îşi trimisese CV-ul nu îi făcuse vreo ofertă de ultimă oră. Prin urmare, decizia de a accepta oferta din Paris fusese o idee bună. Brigitte se întrebă dacă nu cumva oferta de la Paris era singura pe care o va primi. Îi trimise lui Ted un mesaj cu câteva zile înainte să plece, în care îi mulţumi pentru discuţia

stimulantă pe care o avuseseră. O ajutase foarte mult. Fusese impulsul de care avea nevoie pentru a merge mai departe. Şi aştepta acum să vadă dacă sosirea ei avea să fie de bun augur sau nu. Trebuia să vadă ce se va întâmpla când va merge la Universitatea Americană din Paris şi, apoi, să se vadă cu Marc.

A doua zi după ce Brigitte îşi luase la revedere de la Amy, închirie o maşină şi plecă la New York. Nu voia să ia avionul, pentru că avea două valize mari, iar drumul cu maşina era plăcut. Era o zi frumoasă de iunie, soarele strălucea şi ea se trezi cântând la volan. Era fericită de alegerea ei.

Petrecu trei zile împreună cu mama ei. Fuseseră la teatru, iar apoi în oraş la cină. Mama ei îi arătă cum îşi organizase informaţiile pe care Brigitte i le dăduse şi cât de bine se potriveau cu ceea ce avea ea deja. Totul era în regulă şi puteau urmări uşor firul familiei lor până în 1750. Mama ei dorea încă să ia urmele strămoşilor săi de dinainte de 1750, până în perioada în care fusese construit castelul, în secolul al XII-lea şi, cum se afla pe pista corectă, era sigură că putea face asta singură.

— Cum merge cu cartea? o întrebă pe Brigitte după cină.

— N-am mai avut timp să lucrez la ea, am fost prea ocupată cu împachetatul. O să mă reapuc de scris când ajung la Paris.

— Este minunat, spuse Marguerite, zâmbindu-i mândră. O slujbă nouă, un oraş nou, o carte nouă, poate şi un alt bărbat.

Spera asta pentru binele ei. Fie că era Marc sau altul, doar să fie fericită. Brigitte arăta foarte mulţumită. Arăta aşa încă de când s-a întors din Franţa. Când mama ei o văzuse ultima oară, era încă încântată de excursia făcută şi de tot ce descoperise. De atunci mai avusese însă câteva căderi urâte, care o duseseră la decizia de a părăsi Bostonul. Nu regreta, îi era doar puţin teamă. Zi după zi,

decizia i se părea din ce în ce mai bună. Avea încredere în noua slujbă. Marea ei întrebare era legată de Marc.

Îşi trimiseseră câteva e-mailuri, foarte prieteneşti. Şcoala era aproape de sfârşit, iar el era încântat. Zicea că în august vrea să meargă în vacanţă la munte, să viziteze câţiva veri mai îndepărtaţi. Mai spunea că în iulie va fi în Paris. O întreba ce făcea în iulie, iar ea îi zise că încă nu avea niciun plan, ceea ce era adevărat. Voia să se obişnuiască cu slujba şi cu oraşul. Îi spuse că are o nouă slujbă, dar nu preciză unde. Iar el uitase să o întrebe la care şcoală, aşa că nu era nevoie să se eschiveze de la răspuns. Nu minţea, doar că nu îi spunea. Un păcat de omisiune, nu de minciună. În cele din urmă îi va mulţumi pentru faptul că o prezentase prietenului său de la universitate, dar nu acum. Voia să îl vadă înainte să îi spună ceva, să îşi dea seama ce simte. Existaseră nişte ape tulburi în relaţia lor, prietenia de care se bucuraseră amândoi şi săruturile de sub Turnul Eiffel din ultima ei noapte la Paris. Nu ştia pe ce drum o vor lua sau pe cine dorea, prietenul sau bărbatul. Şi de data asta nu mai era doar în trecere prin oraş. Urma să locuiască acolo, deci relaţia dintre ei ar trebui să însemne ceva pentru amândoi, nu să fie doar un simplu accident. Nu dorea să facă aceeaşi greşeală pe care o făcuse cu Ted, să intre prea uşor într-o relaţie fără să pună întrebările potrivite. De data aceasta dorea răspunsuri înainte să facă saltul. Nu voia să fie leneşă sau speriată, dorea să fie înţeleaptă şi să deschidă bine ochii, nu doar inima.

În noaptea în care plecă din New York, ieşi mai devreme la cină cu mama ei. Au stat la taclale până în momentul în care trebui să plece către aeroport, apoi mama ei o îmbrăţişă puternic înainte să plece.

— Ai grijă de tine, draga mea. Să te distrezi şi sper să întâlneşti acolo o mulţime de oameni buni.

Şi-au promis să se sune, iar Brigitte ştia că o vor face. Se sunau adesea, îşi făceau griji una pentru cealaltă.

Marguerite avea lacrimi în ochi când o sărută. Nu-şi dorea decât ca fiica ei să fie fericită. Acelaşi lucru şi-l dorea şi Brigitte, sperând că va găsi la Paris ceea ce căuta.

În timp ce cobora cu liftul, era încântată de faptul că în exact nouă ore va fi acolo. Abia aştepta.

Capitolul 23

Pleca la miezul nopţii cu un avion Air France. Urma să ajungă în Paris la prânz, ora locală. Cei de la biroul de resurse umane o anunţaseră că administratorul clădirii o va aştepta cu cheile şi îi trimiseseră adresa într-un e-mail. Era pe strada du Bac, chiar lângă casa lui Tristan şi a lui Wachiwi, ceea ce părea de bun augur.

Era un zbor de şase ore, cu o diferenţă de fus orar de şase ore faţă de New York. În avion serviciile erau excelente şi nu era nici aglomeraţie. Cele două locuri de lângă ea erau libere, aşa că se putu întinde, se acoperi cu o pătură şi adormi. Se simţea odihnită când se trezi şi luă micul dejun. Cornuri cu ciocolată, fructe şi cafea. Imediat după aceea aterizară.

Trecu fără probleme controalele la imigrări şi vamă, găsi un cărucior pentru bagaje, apoi reuşi să le urce într-un taxi parizian. Îi dădu taximetristului adresa în franceză. Acesta dădu din cap în semn că a înţeles şi după o clipă era în traficul intens din Roissy către oraş. Le luă aproape o oră să ajungă. Odată ajunsă în oraş, începu să se uite în jurul ei. Străzile de pe malul stâng îi erau deja familiare de la ultima ei şedere aici din aprilie şi se emoţionă când trecură pe lângă casa lui Tristan de pe strada du Bac în drumul către noua ei adresă. Tristan şi Wachiwi erau acum parte din viaţa ei şi aveau să devină tot mai importanţi pe măsură ce avea să continue să scrie la carte, care le va reda viaţă pentru ea. Se simţea de parcă ei erau cei mai buni prieteni ai ei sau rudele dragi pe care abia aştepta să le revadă. Putea să îi vadă în paginile pe care le scria.

Plăti taximetristului, introduse codul uşii exterioare, o deschise, păşi printr-un pasaj îngust către o curte şi

apăsă soneria pe care scria. Administrator”. Era apartamentul în care locuia femeia care administra clădirea. Clădirea era veche şi fermecătoare, dar totul era bine întreţinut şi curat. Administratoarea înţelese imediat cine era, îi înmână cheile, arătă cu degetul în sus şi zise „Troisième étage”, al treilea etaj. Brigitte îi mulţumi şi văzu că în clădire era un lift de forma unei colivii minuscule, puţin mai mare decât un coş de pâine. Puse bagajele în lift unul peste altul şi, pentru că ea nu mai avea loc înăuntru, o luă pe scări în sus. Ştia că etajul trei în Franţa era echivalentul etajului patru din SUA şi abia mai respira când ajunsese sus, dar trebuia să-şi scoată valizele din cuşca îngustă.

Deschise uşa apartamentului şi, deşi cei de la şcoală o preveniseră că era micuţ, arăta mult mai bine decât se aştepta. Avea vedere liberă de pe acoperiş şi la mică distanţă putea vedea în curtea plină de copaci a unei mănăstiri de maici, apoi i se tăie respiraţia când privi drept înainte. O perspectivă perfectă asupra turnului Eiffel, iar noaptea, când luminiţele se aprindeau, va avea un spectacol de lumini numai pentru ea. Era apartamentul perfect. De acum înainte artificiile şi scânteile din noapte aruncate de turnul Eiffel vor fi chiar în faţa ferestrei sale. De-abia aştepta. Se aşeză şi zâmbi în timp ce privea în jur, apoi porni să exploreze apartamentul. Zâmbea cu gura până la urechi. Avea o bucătărie micuţă, ca pentru şoricei, cu un aragaz în miniatură, un cuptor cu microunde şi un frigider suficient de mare încât să încapă câteva alimente. Dar totul era curat şi îngrijit. Nu exista niciun dormitor, doar o cameră mare unde avea să doarmă şi să locuiască, apoi îşi dădu seama că putea să vadă Turnul Eiffel chiar din pat. În faţa ferestrei era o masă rotundă, cu patru scaune. Mobila era învechită, dar drăguţă. Tapiţeria era de culoarea fulgilor de ovăz, iar perdelele erau dintr-un satin vechi roz. Mai erau şi două fotolii din piele aşezate în faţa unui şemineu şi o canapea mică, dincolo de pat. Era o

cameră încăpătoare în care te puteai distra, locui, avea o viaţă, dar lucrul cel mai frumos la ea era panorama. Inspectă şi baia observând că era placată cu marmură, iar cada avea dimensiunile potrivite. Avea tot ce dorea; se aşeză pe pat şi zâmbi ştrengăreşte.

— Bine ai venit acasă, zise cu voce tare, şi chiar se simţea aşa. Mai avea de despachetat, dar nu voia încă să înceapă. Trebuia să facă altceva înainte. Ceva ce amânase prea mult.

Luă telefonul şi formă numărul lui Marc, pe care îl luă complet prin surprindere. Nu vorbiseră la telefon decât o singură dată din aprilie, deoarece, de regulă, îşi trimiteau e-mailuri. Era realmente uimit să o audă, dar foarte încântat.

— Te-am prins într-un moment nepotrivit? Întrebă ea precaută. Auzea zgomot în jurul ei, iar el părea să fie ocupat.

— Nu, deloc. Sunt doar foarte leneş. Sunt la o cafenea. Cea la care am fost prima oară la cafea amândoi, vizavi de hotelul tău. Vin des aici.

Îi plăcea să meargă acolo pentru că îi amintea de ea. Iar ea ştia foarte bine unde era cafeneaua. În timp ce vorbea cu el, îşi luă puloverul, ieşi din apartament, închise uşa şi o luă la fugă pe scări. Era la doar la câteva străzi distanţă, ceea ce era în avantajul ei.

— Unde eşti tu? dorea să-l ajute să o vadă în gând.

Încerca să îşi dea seama din vocea ei, iar ea zâmbea, în timp ce fugea, încercând să nu lase să observe că i se tăiase respiraţia. Între timp traversase curtea, ieşise pe uşa exterioară şi apoi în strada du Bac.

— Tocmai ies din apartament. Mă duc la o plimbare, încercă ea să justifice zgomotul din jurul ei. Voiam doar să te salut.

— Este frumos din partea ta. După glas, părea fericit. Ar fi vrut să îi spună că i-a lipsit, dar nu îndrăzni. Fusese mult prea clară când îi spusese că nu pot fi decât prieteni,

deoarece locuiau departe unul de celălalt. Dar, şi fără să-i spună, îi dusese dorul din momentul în care plecase. Pentru un timp, prea scurt, ea îi umpluse zilele şi nopţile, iar de atunci viaţa îi părea sumbră fără ea. Se gândea să meargă la Boston în vacanţă ca să o vadă, dar nu adusese în discuţie subiectul. Plănuia să pună problema pe tapet curând şi să vadă cum va reacţiona la sugestia lui.

— Cum merge cartea?

— De câteva săptămâni nu am mai avut timp să lucrez la ea. Am fost prea ocupată.

— Cum este noua ta slujbă?

— Nu am început încă. Abia săptămâna viitoare.

El era încă dezamăgit că nu acceptase oferta de la Paris, dar nu-i spuse nici asta. În acel moment ea ajunsese chiar peste drum de el, îl vedea la cafenea. Stătea la o masă mică şi arăta exact cum şi-l amintea. Părul îi era puţin mai scurt şi purta o jachetă pe care o mai văzuse şi care îi plăcea. Inima i se opri un moment în timp ce îl privea fără ca el să-şi dea seama. Era mai mult decât un prieten. Era sigură că atunci când îl va vedea va şti asta.

O simţise încă din seara în care îl sărutase, iar acum nu mai avea niciun motiv de îndoială. Stătea tăcută în timp ce îl privea, radiind de fericire că se întorsese. Se întreba dacă Wachiwi simţise la fel când îl văzuse pentru prima dată pe Jean sau mai târziu pe soţul ei. Ceva tresări în corpul ei şi era sigură că era inima ei. Era atât de fermecată de ceea ce vedea, încât uitase să mai vorbească cu el la telefon şi observă că el se îngrijorează.

— Mai eşti acolo? Crezuse că se întrerupsese convorbirea, iar ea începuse să râdă. În timp ce râdea, putea să îl vadă şi pe el zâmbind. Era amuzant să-l privească fără să ştie că ea era acolo.

— Nu, nu sunt acolo, sunt aici, făcu ea, tachinându-l.

— Unde? Ce vrei să spui? Râdeau amândoi şi, parcă simţind-o lângă el, se întoarse şi atunci o zări peste drum, apropiindu-se încet de el. Fără să se gândească, se ridică

în picioare, o privi uimit, apoi porni spre ea. Se întâlniră pe trotuar, iar el se uita la ea cu privirea cea mai tandră şi plină de iubire.

— Ce faci aici? o întrebă confuz.

Era o himeră, ca şi cum dorinţa lui de a o vedea se împlinise.

— O mulţime de lucruri, cred, răspunse ea în cel mai mare secret. Am acceptat o slujbă aici, cea pe care mi-ai găsit-o la Universitatea Americană. Aveam de gând să îţi mulţumesc, dar voiam să îţi fac o surpriză venind aici.

— Când ai ajuns? Voia să ştie tot. Zâmbea în timp ce stăteau faţă în faţă şi se ţineau de mână, iar oamenii treceau pe lângă ei. Parisul era obişnuit cu îndrăgostiţii şi nimănui nu îi păsa dacă blocau trotuarul, lor nici atât. Nu aveau ochi decât unul pentru celălalt.

— Acum trei ore, îi răspunse ea. Mi-au dat un apartament pe strada du Bac. De la fereastra mea se vede perfect turnul Eiffel. Apartamentul este mic cât o marcă poştală, dar deja îl iubesc.

Spera că şi lui îi va plăcea. Scaunele mari din piele vor fi perfecte pentru el când va veni în vizită.

— Şi vei lucra aici?

Părea extaziat. Era fericit şi spera că şi ea este. Dorea ca amândoi să facă pasul acesta în mod conştient şi ea voia acelaşi lucru.

— Trei zile pe săptămână plus cartea.

— Pentru cât timp? Deja părea îngrijorat, nu voia ca ea să plece.

— Mi-au oferit un an. Apoi vom vedea.

El dădu din cap. Poate până atunci va deveni scriitoare şi va locui cu el. Spera asta. Acum, că ea era aici, avea nenumărate planuri pentru ei doi, dacă ea era de acord.

Ea se uită la el timid. Voia ca el să ştie şi restul. Fusese foarte răbdător cu ea data trecută şi i se părea corect să îi spună. Nu mărturisise nimănui. Dorea să se

întâlnească întâi cu el.

— Nu am venit doar pentru slujba aceasta, spuse ea încetişor în timp ce el se apropie de ea şi îi atinse tandru faţa cu degetele lui blânde, ceea ce îi aminti de ultimul lor sărut. Aşa o atinsese şi atunci.

— Atunci de ce ai venit? o întrebă el. Uitaseră amândoi de telefoane şi încă le ţineau în mână, conectate unul la celălalt, la fel cum erau şi ei. O legătură care nu putea fi niciodată ruptă şi care sperau că va dura pentru totdeauna.

— Am venit pentru tine, pentru noi, să văd ce se va întâmpla dacă locuim în acelaşi oraş…

— Foarte curajos din partea ta, spuse el şi o sărută, apoi o privi din nou.

— Wachiwi m-a ajutat să o fac. M-am gândit că dacă ea a putut fi atât de curajoasă, pot şi eu să fiu. Nu am vrut să ratez şansa.

Era pentru prima dată în viaţa ei când făcea aşa ceva.

— Şi ce îţi doreşti să se întâmple? o întrebă el.

— Ceea ce este menit să se întâmple. Trebuia să văd ce înseamnă asta şi ce însemnăm unul pentru celălalt.

— Cred că ştim.

Ea dădu din cap. El se înapoie la masa abandonată pe care lăsă nişte bani, după care se întoarse, o luă după umeri şi porniră spre apartamentul ei. Avea servieta cu el şi o balansa în timp ce mergeau pe strada du Bac. Zâmbiră când amândoi văzură casa lui Tristan, iar un minut mai târziu erau deja la noua ei adresă şi ea îl invită să urce. Urcară scările, tachinându-se unul pe celălalt şi râzând. Scoase cheile, deschise uşa, iar el o urmă înăuntru. Ca şi ei, îi plăcea ceea ce vedea. Era cald, primitor şi chiar dacă era doar o singură cameră, nu era prea mic. Chiar şi cu ei doi acolo, era spaţiu suficient. Stăteau amândoi la fereastră, admirând peisajul. Priviră grădina mănăstirii de jos, apoi turnul Eiffel.

Era apartamentul parizian perfect. Şi în timp ce o cuprindea în braţe, o sărută cu tot dorul strâns în ultimele două luni cât fusese plecată. I se păruse o eternitate, dar de fapt nu fusese aşa de mult. Nu voia să mai plece niciodată de lângă el. Dorea să stea cu el la Paris, să îl descopere împreună, aşa cum făcuse Tristan când a adus-o pe Wachiwi la Paris şi a dus-o la curtea regelui.

— Te iubesc, Brigitte, îi şopti, apoi o sărută din nou.

O clipă, fu cuprins de spaimă, crezând că a mers prea departe, dar ea nu părea deloc deranjată când se uită la el. Zâmbea şi părea să se simtă bine şi liniştită.

— Şi eu te iubesc.

De data asta era sigură. Nu îi era nici teamă şi nu avea nicio îndoială. De data asta ştia că totul era bine. Căutările ei în viaţa strămoşilor Sioux o duseseră la el, iar el o găsise, aşa cum fusese menit să se întâmple. A fost un miracol pentru amândoi. Destinul. Planul perfect. Ştiau amândoi că ea venise ca să rămână. Aşa cum făcuse şi micuţa indiană Sioux, cu două sute de ani în urmă.

SFÂRŞIT

În aceeaşi serie:

DANIELLE STEEL
Misterele dragostei

Întoarce pagina şi citeşte un fragment dintr-o nouă poveste scrisă de celebra romancieră americană!

Capitolul 1 (Misterele dragostei)

Hope Dunne îşi croia drum prin ninsoarea tăcută de pe Prince Street din SoHo, New York. Era ora şapte seara, magazinele tocmai se închiseseră şi peste zarva obişnuită a comercianţilor se trăseseră obloanele, în aşteptarea nopţii. Locuia acolo de doi ani şi îi plăcea. Era o zonă la modă din New York, mai prietenoasă decât un cartier

rezidenţial. SoHo era plin de tineri, mereu găseai ceva de văzut acolo, aveai cu cine să schimbi o vorbă şi, de fiecare dată când îşi părăsea mansarda unde îşi avea refugiul, pătrundea într-o agitaţie stârnită de tot felul de activităţi. Magazinele erau pline de lumini strălucitoare.

Era perioada din an care-i plăcea cel mai puţin: decembrie, săptămâna dinainte de Crăciun. Aşa cum făcuse în ultimii ani, o ignora şi acum, aşteptând să treacă. În ultimii doi ani, de Crăciun lucrase la un adăpost pentru oamenii străzii. Cu un an înainte, fusese în India, unde sărbătoarea nu avea nicio semnificaţie. Avusese un şoc puternic la întoarcerea în State după perioada petrecută acolo. Totul părea foarte comercial şi superficial prin comparaţie.

Timpul petrecut în India îi schimbase viaţa şi, probabil, i-o salvase. Plecase în urma unui impuls de moment şi stătuse acolo mai mult de şase luni. Revenirea la viaţa americană fusese incredibil de dificilă. Toate posesiunile ei erau într-un depozit şi se mutase din Boston la New York. Nu prea-i păsa unde locuia; era fotograf de profesie şi mergea unde o ducea munca. Fotografiile pe care le făcuse în India şi în Tibet erau expuse în prezent într-o prestigioasă galerie din centru. O parte dintre celelalte lucrări ale ei se aflau în muzee. Oamenii îi comparau opera cu cea a lui Diane Arbus[11]. Era fascinată de sărăcie şi de nenorocire. Agonia din privirea unora dintre subiecţii ei îţi sfâşia sufletul, aşa cum păţise şi ea când îi fotografiase. Munca lui Hope era profund apreciată, dar, privind-o, nimic din purtarea ei nu sugera că era celebră sau importantă.

Hope îşi petrecuse întreaga viaţă observând, compunând o cronică a condiţiei umane. Pentru a face asta, spunea ea mereu, trebuie să poţi să dispari, să devii

11 Diane Arbus (1923-1971), fotograf american, celebră pentru lucrările sale alb-negru înfăţişând oameni devianţi, marginalizaţi de societate sau consideraţi urâţi (n.tr.)

invizibil, pentru a nu influenţa starea subiectului. Studiile făcute în India şi în Tibet în perioada magică petrecută acolo confirmaseră acest lucru. În multe privinţe, Hope Dunne era o persoană aproape invizibilă, iar în altele, era uriaşă, cu o lumină interioară şi o forţă ce păreau să umple o încăpere.

Îi zâmbi unei trecătoare, în timp ce mergea prin ninsoare pe Prince Street. Era tentată să facă o plimbare lungă prin zăpadă şi îşi promise că avea să o facă mai târziu în seara aceea. Nu trăia legată de un program, nu dădea socoteală nimănui. Una dintre binecuvântările vieţii ei solitare era libertatea absolută de a face orice îşi dorea. Era o femeie perfect independentă, extrem de disciplinată când venea vorba despre muncă şi despre relaţia cu subiecţii săi. Câteodată, lua metroul şi mergea la periferie, în Harlem, rătăcind pe străzi în tricou şi în blugi, fotografiind copii. Stătuse o vreme în America de Sud, unde fotografiase tot copii şi bătrâni. Mergea oriunde o ducea spiritul şi rareori mai făcea acum lucrări cu scop comercial. Mai realiza din când în când şedinţe foto pentru Vogue, dacă macheta materialului era mai neobişnuită. Dar majoritatea lucrărilor pentru revistă erau portrete ale unor oameni importanţi, pe care-i găsea însemnaţi şi interesanţi. Publicase o carte remarcabilă cu portrete, o alta cu fotografii înfăţişând copii şi urma să-i apară în curând o carte cu fotografiile din India.

Avea norocul să poată face orice voia. Îşi permitea să aleagă dintre nenumăratele oferte pe care le primea. Deşi îi făceau plăcere, mai realiza câte un portret clasic doar o dată sau de două ori pe an. Se concentra tot mai mult în ultima vreme pe fotografiile pe care le făcea în timpul călătoriilor sale ori pe străzi.

Hope era o femeie minionă, cu pielea albă ca de porţelan şi un păr negru ca lignitul. Când era mică, mama ei o tachina spunându-i că arată ca Albă-ca-Zăpada, ceea ce, într-un fel, era adevărat. Şi chiar avea sentimentul că

aparţinea lumii basmelor. Avea dimensiuni de elf şi era neobişnuit de flexibilă; putea să se ascundă în cele mai strâmte şi mai ferite spaţii şi nimeni n-o remarca. Singurul lucru care-ţi capta atenţia erau ochii ei violeţi pătrunzători. Erau de un albastru intens, cu o nuanţă de stacojiu ca a celor mai preţioase safire din Birmania sau Ceylon, plini de compasiunea unui martor al suferinţelor lumii. Cei care mai văzuseră ochi ca ai ei înţelegeau pe loc că aveau în faţa lor o femeie care suferise, dar care îşi purta suferinţa cu demnitate şi cu graţie. În loc să o arunce în ghearele depresiei, durerea ei o înălţase într-un loc liniştit. Nu era budistă, dar împărtăşea filosofia aceasta prin faptul că nu se împotrivea destinului, ci se lăsa condusă de el, permiţându-i vieţii să o poarte de la o experienţă la alta. Lucrările ei dezvăluiau profunzime şi înţelepciune: acceptarea vieţii aşa cum este ea, fără încercarea de a o croi după propria voinţă, lucru de altfel imposibil. Era dispusă să renunţe la ceea ce iubea, acesta fiind cel mai greu lucru din lume. Cu cât treceau anii şi continua să înveţe şi să studieze, cu atât mai umilă era. Un călugăr pe care-l cunoscuse în Tibet îi spusese că era o femeie sfântă, ceea ce nu era departe de adevăr, deşi nu avea nicio înclinaţie deosebită către vreo biserică oficială. Singura ei credinţă era în viaţă, pe care o îmbrăţişa cu o atingere blândă. Era o trestie rezistentă ce se îndoia în bătaia vântului, frumoasă şi viguroasă.

Când ajunse la uşa din faţă a clădirii sale, ningea şi mai tare. Ducea pe umăr o geantă pentru camera foto, în care ţinea cheile şi portofelul. Altceva nu avea la ea; nu se farda, ci doar ocazional se dădea cu un ruj roşu strălucitor, când ieşea în oraş, semănând mai mult ca niciodată cu Albă-ca-Zăpada. Îşi purta părul negru cu reflexii albăstrii pe spate, într-o coadă de cal, împletit sau în coc şi, când îl lăsa liber, îi atârna până la talie. Mişcările ei graţioase o făceau să pară o fetişcană, iar chipul nu-i era brăzdat aproape deloc de riduri. Biografia ei de fotograf menţiona

că avea patruzeci şi patru de ani, dar era greu să-i ghiceşti vârsta şi puteai crede cu uşurinţă că era mult mai tânără. Asemenea fotografiilor pe care le făcea şi subiecţilor ei, era cumva în afara timpului. Privind-o, îţi doreai să te opreşti şi să nu-ţi mai dezlipeşti ochii de la ea. Rareori purta haine colorate şi se îmbrăca aproape întotdeauna în negru, ca să nu-şi distragă subiecţii, sau în alb când era într-o zonă cu climă fierbinte.

După ce descuie uşa de la intrare a clădirii, urcă în pas vioi scările până la etajul al treilea. Îi era frig şi se bucura să se întoarcă în apartamentul ei, unde era mult mai cald decât afară, cu toate că tavanul era înalt şi, uneori, vântul se strecura prin ferestrele boltite.

Aprinse lumina şi se relaxă, aşa cum făcea întotdeauna, în decorul spartan. Podeaua de ciment era vopsită în negru, canapelele albe şi scaunele îmbietoare erau îmbrăcate într-o lână moale, de culoarea fildeşului; niciun element al decorului nu era nelalocul lui. Era atât de simplu, încât părea aproape Zen. Pereţii erau plini de fotografii uriaşe în alb şi negru, înrămate, alese dintre lucrările ei preferate. Peretele cel mai lung era acoperit cu o serie spectaculoasă de fotografii înfăţişând o tânără balerină în mişcare. Fata era excepţional de frumoasă, o tânără dansatoare blondă, graţioasă, la vârsta adolescenţei. Era o serie remarcabilă şi făcea parte din colecţia personală a lui Hope. Pe ceilalţi pereţi erau atârnate multe fotografii cu copii, câteva cu călugări din India şi din ashramul unde locuise, precum şi două fotografii enorme cu şefi de stat.

Apartamentul ei era aidoma unei galerii care-i expunea lucrările, iar pe o masă albă lungă, lăcuită, fixată în discuri acoperite cu burete, erau înşiruite toate aparatele ei foto, într-o ordine aproape chirurgicală. Când accepta vreo ofertă de lucru, angaja asistenţi în regim de colaborare, dar, de cele mai multe ori, prefera să-şi facă singură treaba. Nu nega faptul că asistenţii erau utili, dar

o distrăgeau. Aparatul ei preferat era o Leica veche, pe care o avea de mulţi ani. Mai folosea un Hasselblad şi o Mamiya în studio, dar tot cea mai veche cameră a ei îi plăcea cel mai mult. Începuse să facă fotografii pe când avea nouă ani. Urmase la Brown un program de fotografie special conceput când avea şaptesprezece ani şi absolvise la douăzeci şi unu cu laude, după un proiect spectaculos, realizat în Orientul Mijlociu. După absolvire, lucrase timp de un an ca fotograf profesionist, apoi se retrăsese vreo doisprezece ani, acceptând ocazional câte una dintre foarte rarele oferte apărute după ce se căsătorise, la scurt timp după terminarea colegiului. Se reapucase de lucru de zece ani şi în acest ultim deceniu îşi lăsase amprenta în lume, devenind tot mai cunoscută. Era deja celebră la treizeci şi opt de ani, când MoMA[12] din New York îi expusese fotografiile. Fusese unul dintre punctele culminante ale vieţii ei.

Hope aprinse lumânări prin încăpere şi micşoră lumina din apartament. Întotdeauna o liniştea revenirea acasă, în această cameră. Dormea pe o mică platformă, la care ajungeai urcând o scară, într-un pat simplu, îngust, de unde îi plăcea să privească încăperea, având senzaţia că zbura pe măsură ce o fura somnul. Apartamentul era complet diferit de toate locuinţele pe care le mai avusese, un alt lucru care-i plăcea la el. Întotdeauna se temuse foarte tare de schimbare şi tocmai de aceea o îmbrăţişase de data aceasta. Acceptarea lucrului de care se temea cel mai mult îi dădea un sentiment de putere. Demonii ei personali erau pierderea şi schimbarea, dar, în loc să fugă de ei, învăţase să-i înfrunte cu demnitate şi cu tărie.

În partea din spate a apartamentului era o bucătărioară placată cu granit negru. Ştia că trebuia să mănânce, aşa că, în cele din urmă, se încumeta până acolo şi încălzea o conservă de supă. În cea mai mare parte a

12 Muzeul de Artă Modernă (Museum of Modern Art) (n.tr.)

timpului, îi era prea lene să-şi facă de mâncare. Trăia cu supe, salate şi ouă. În rarele ocazii când voia o mâncare adevărată, mergea singură la un restaurant simplu şi mânca pe fugă, ca să scape de-o grijă. Nu se pricepuse niciodată să gătească şi nici nu avea pretenţii în acest sens. I se păruse întotdeauna o risipă de timp, când erau atâtea alte lucruri care o interesau mai mult – înainte, familia, iar acum, munca ei. În ultimii trei ani, munca devenise viaţa ei. Punea suflet în ceea ce făcea şi asta se vedea.

Hope îşi mânca supa, privind la ninsoarea de afară, când sună telefonul mobil; puse supa jos şi scotoci după telefon prin geantă. Nu aştepta niciun telefon, dar zâmbi când auzi glasul familiar al agentului ei, Mark Webber. Nu mai vorbiseră de ceva vreme.

— Unde eşti? În ce fus orar? Te-am trezit?

Ea râse şi se lăsă pe spate pe canapea. O reprezenta de zece ani, de când se întorsese la lucru. De obicei, încerca să o convingă să accepte oferte comerciale, dar totodată îi respecta strădaniile artistice mai serioase. Mereu spunea că, într-o zi, avea să fie unul dintre cei mai importanţi fotografi americani ai generaţiei sale, şi în multe privinţe era deja, fiind profund respectată de curatori şi de colegii de breaslă deopotrivă.

— Sunt în New York, spuse ea, zâmbind. Şi nu m-ai trezit.

— Sunt dezamăgit. Mă gândeam că eşti în Nepal, în Vietnam sau în vreun alt loc înspăimântător şi dezgustător. Sunt surprins că te afli aici.

Mark ştia cât de mult îi displăceau sărbătorile şi de ce. Avea motive bune. Dar era o femeie remarcabilă – o supravieţuitoare – şi o prietenă dragă. O plăcea şi o admira enorm.

— Mă gândeam să mai rămân pe-aici o vreme. Stăteam şi mă uitam cum ninge. E frumos. Poate ies mai târziu să fac nişte fotografii. Nişte chestii drăguţe, de

modă veche.

— E ger, o avertiză el. Să nu răceşti.

Era unul dintre puţinii oameni care îşi făceau griji pentru ea, şi atenţia lui o emoţiona. Se mutase prea des în ultimii ani ca să mai păstreze legătura cu vechii ei prieteni. Locuise în Boston de la terminarea colegiului, dar, când se întorsese din India, hotărâse să se mute în New York. Hope fusese întotdeauna o singuratică, şi acum era chiar mai mult ca niciodată. Asta îl îngrijora, dar ea părea mulţumită de viaţa ei aşa cum era.

— Abia am ajuns acasă, îl linişti ea, şi mâncam nişte supă de pui.

— Bunică-mea ar fi de acord, spuse el, zâmbind din nou. Aşadar, ce planuri ai deocamdată?

Ştia că nu avea nimic de lucru momentan, de vreme ce el nu-i propusese nimic.

— Nu prea am. Mă gândeam să mă duc la casa din Cape Cod de sărbători. E frumos acolo în perioada asta.

— Câtă veselie… Numai tu ai putea crede că-i frumos. Oricine altcineva ar avea gânduri sinucigaşe în perioada asta. Am o idee mai bună.

Adoptase tonul de „ţi-am făcut rost de o slujbă”, şi ea râse. Îl cunoştea bine şi îi plăcea de el.

— Cum ar fi? Ce ofertă nebunească vrei să încerci să-mi bagi pe gât de data asta, Mark? Las Vegas în Ajunul Crăciunului?

Râseră amândoi la gândul acesta. Din când în când, îi propunea câte o idee nebunească, pe care ea o refuza aproape întotdeauna. Dar măcar trebuia să încerce. Întotdeauna le promitea potenţialilor clienţi că avea să-şi dea silinţa.

— Nu, deşi Vegas de sărbători îmi sună distractiv.

Amândoi ştiau că îi plăceau jocurile de noroc şi că mergea din când în când în Las Vegas sau în Atlantic City.

— E vorba despre o ofertă chiar respectabilă şi destul de demnă. Am primit azi un telefon de la o editură

însemnată. Autorul lor vedetă vrea un portret pentru coperta ultimei sale cărţi. Cartea nu e gata încă, dar o va termina curând, şi editorul are nevoie acum de fotografie pentru catalog şi machetă, ca să bage reclama pe piaţă. E o treabă decentă. Singura problemă e că au un deadline foarte strâns. Ar fi trebuit să se gândească mai din timp.

— Cât de strâns? Întrebă Hope, fără entuziasm, întinzându-se pe canapeaua acoperită cu lână albă în timp ce asculta.

— Au nevoie de fotografie săptămâna viitoare, pentru a programa tipărirea. Asta înseamnă să lucrezi de Crăciun, dar el te-a cerut pe tine în mod special şi a spus că nu vrea să colaboreze cu altcineva. Cel puţin, tipul are bun-gust. Iar onorariul e destul de gras. E un tip important.

— Cine-i autorul?

Asta urma să îi influenţeze decizia, şi agentul şovăi înainte să rostească numele. Era un autor important, câştigase National Book Award şi se afla mereu în fruntea listelor cu bestselleruri, dar era cam imprevizibil şi apăruse frecvent în presă împreună cu diverse femei. Mark nu ştia cum s-ar simţi Hope să-l fotografieze, mai ales dacă nu s-ar comporta cuviincios, ceea ce n-ar fi fost de mirare. Nu exista nicio garanţie că nu ar face-o. Ea prefera, de obicei, să lucreze cu oameni serioşi.

— Finn O'Neill, spuse el, fără niciun comentariu în plus, aşteptându-i reacţia.

Nu voia să o influenţeze sau să o descurajeze. Decizia depindea în totalitate de ea şi n-ar fi fost deloc nerezonabil dacă ar refuza, de vreme ce fusese solicitată pe ultima sută de metri şi tocmai în săptămâna Crăciunului.

— I-am citit ultima carte, spuse ea interesată. Foarte înfricoşătoare, dar o lucrare excelentă. Era intrigată. E un tip inteligent. L-ai cunoscut?

— Sincer să fiu, nu. Nu-l cunosc. L-am văzut la câteva petreceri, aici şi în Londra. Pare un tip destul de fermecător, cu o înclinaţie către femei frumoase şi fete

tinere.

— În cazul acesta, n-am de ce să mă tem, spuse ea, râzând.

Încercă să-şi amintească imaginea lui de pe coperta cărţii pe care o citise, dar nu reuşi.

— Nu fi aşa sigură. Nu-ţi arăţi nici pe jumătate vârsta. Dar te descurci tu cu el. Nu-mi fac griji. Pur şi simplu, nu ştiam dacă ai vrea să mergi la Londra în perioada asta. Pe de altă parte, pare mai puţin deprimant decât Cape, aşa că poate ar fi o idee bună. Zbori la clasa întâi, toate cheltuielile sunt acoperite şi vei sta la hotelul Claridge. El locuieşte în Irlanda, dar are un apartament în Londra şi momentan se află acolo…

Vieţile a două femei extraordinare – o scriitoare care lucrează în mediul universitar modern şi o tânără indiană – se împletesc într-o călătorie de neuitat în secolul al XVIII-lea, într-o tulburătoare poveste despre dragoste, curaj şi familie.

Părăsită de bărbatul cu care credea că se va căsători, Brigitte Nicholson acceptă să-şi ajute mama în cercetarea ei asupra genealogiei familiei şi face o descoperire care o duce înapoi în timp, în vremea aristocraţiei franceze. Cum a ajuns oare stră-stră-stră-bunica ei Wachiwi, o indiană sioux, să călătorească din Lumea Nouă la curtea franceză a Mariei Antoaneta? Şi cum a ajuns să se căsătorească ea cu un marchiz? Brigitte decide să pornească pe urmele acestei femei excepţionale şi, pe măsură ce pune cap la cap puzzle-ul călătoriei lui Wachiwi, viaţa ei liniştită se transformă ea însăşi într-o aventură. O întâlnire întâmplătoare cu un scriitor de care se îndrăgosteşte şi o nouă oportunitate o vor face pe Brigitte să-şi îndrepte din nou atenţia asupra propriei existenţe. Iar moştenirea familiei ei o va învăţa în cele din urmă să-şi asume viaţa cu curaj şi să privească cu îndrăzneală spre viitor.

Legacy Danielle Steel Copyright © 2010 Danielle Steel

Lira, parte a Grupului Editorial Litera O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777 e-mail: comenzi@lirabooks. ro

Moştenirea Danielle Steel Copyright © 2011 Litera pentru versiunea în limba română Toate drepturile rezervate

Moştenirea
Traducere din limba engleză Adina Pintea
Editor Vidraşcu şi fiii
Redactor: Florenţa Simion
Corector: Cristiana Miu
Copertă: Andrei Gamarţ
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
ISBN 978-606-600-402-2 I. Pintea, Adina (trad.) 821.111(73)-31 = 135.1